

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

lessons in sin

new york times bestselling author

PAM GODWIN

GÜNAH DERSLERİ

PAM GODWIN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Sonsöz

Geceyarısı Hanedanı

Hakkında Yazar Hakkında

Telif Hakkı

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1 TINSLEY

KÜÇÜK BİR ÜFLEME işi ve her şey yerle bir oldu.

Sosyal takvimim, lisem, tasarım kıyafetlerim... İpek yastık kılıflarım bile elimden alındı, tüm dünyam göz açıp kapayıncaya kadar küçültüldü.

Hayatım sona

ermişti. Son.

Bundan geri dönüş yoktu.

Dramatik mi? Belki de. Ama içinde bulunduğum koşullarla ilgili çok gerçek bir korku hissettim. Arkadaşlarımdan ve ailemden koparılmak başka bir şeydi. Ama yatılı bir kız Katolik okuluna gönderilmek?

Burada kimseyi tanıımıyordum. Hava nemli ahşap ve sefalet kokuyordu. Duvarlarda tüyler ürpertici kehanetler gibi haçlar asılıydı. Ve yeşil ekose üniformalar? *İğrençti*. Renk tenime hiç uymuyordu. Katolik bile değildim.

Böyle bir şey olamaz.

Pencere duvarı boyunca ilerlerken ayak seslerim eski, boş sınıfta yankılanıyordu. Camın ötesinde güneş dağlara doğru alçalıyor, okul arazisini lavanta tonlarına bürüyordu. Parmaklıklar olmasa görkemli bir manzara olurdu.

Üçüncü kat pencerelerinde demir parmaklıklar var.

"Burası bir okul değil. Bir hapishane. Ya da cehennem. Ben cehennemdeyim." Anneme doğru döndüğümde içimi bir hınç kapladı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Sadece oral seks yaptım. Bunun için beni hapse atamazsın."

"Burası hapishane sayılmaz." Ön sıradaki ahşap bir koltuğa tünemiş, telefonundan başını kaldırmıyordu. "Sion Akademisi saygı ve hayranlık uyandırır, son zamanlarda ciddi şekilde eksikliğini hissettiğiniz iki nitelik."

"Bir adamla takıldım diye mi? İngiltere Kraliçesi bundan daha fazlasını en az dört kez yaptı. Bunda büyütülecek ne var?"

"İngiltere Kraliçesi dünya tarihinde en uzun süre görev yapan kadın devlet başkanıdır. Bu statüyü bir Burger King çalışanıyla oral seks yaparak elde etmedi. Bunu görev, saygı ve uygun bir evlilik yaparak kazandı." Çenesini kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Bir Constantine varisi olarak senin görevin de aynısını yapmak."

Kustum. Gerçekten, ağzıma kustum.

Caroline Constantine görücü usulü evlilikler konusunda çok iyiydi. O sadece zengin ve güçlü ailemizin reisi değildi. Babam öldüğünde, Constantine hanedanının hüküm süren başı, en yüksek otoritesi ve son sözü söyleyen kişi oldu. Ben kimdim ki onu sorgulayayım?

Ben sadece bir bebektim. Altı çocuğun en küçüğüydüm. *Değerli prenses* olarak da bilinirdim. *Her balonun güzeli. Minik Tinsley, en güzel Constantine.*

Başka bir deyişle, kimse benim omurgalı olduğumu düşünmüyordu.

Siktir et onları. Beni basında tatlı ve masum gösterme çabalarına rağmen annem kadar acımasız olabilirdim.

"On sekiz yaşındayım." Ellerimi iki yanımda kenetledim. "Ağzımı her yere sokabilirim."

"Sen bir Constantine'sin. Ağzın bu aileyi temsil ediyor ve onunla ne yapacağına ben karar veriyorum."

Bu yüzden ondan nefret ettim. Bishop's Landing'de gerçek arkadaşlıkları sürdürmek yeterince zordu. Ama burada? Evden saatler uzakta? Lisedeki son yılımı yalnız geçirmeye mahkûmdum.

Hiçliğin ortasında prestijli, yüksek statülü, tamamı kızlardan oluşan bir okul bulma işini anneme bırakın. Sion Kutsal Kalp Akademisi, Beyaz Dağların eteklerinde gizlenmiş eski bir New England köyündeydi. Lanet Maine'de.

Başöğretmenle görüşmek için beklerken, tecrit etrafımızı sardı.

Ben.

Sınıfın arka tarafından dikey olarak çıkıntı yapan büyük bir kule oditoryum tarzı oturma yerleri, öğretmen masasına ve devasa kara tahtaya bakan katmanlar halinde dizilmiştir.

Yükselen kubbeli tavan her şeyi çok görkemli ve açık hale getiriyordu, ancak ağır ahşap masalar ve kararmış pirinç korkuluklar karanlık ve kasvet katıyordu

eski moda ambiyansa.

Okulun ilk günü yarın resmen başladı. Birkaç dakika önce geldiğimde, koridorlardaki sakinlerin bakışlarını yakaladım. Yeni gelenlere karşı duydukları nefret açık ve netti. Hoş karşılanmayan her bakışa karşılık, zayıflık göstermeyi reddederek ben de bir tane fırlattım.

Bu odada, birbirinin aynı pileli ekose etekler giyen, öğrenmeye, dua etmeye ve uyum sağlamaya hevesli, titiz kızların arasında oturmayı hayal bile edemezdin.

Sadece...*hayır*.

Erkeklerle aşık olmak, kendi kıyafetlerimi giymek ve normal bir hayat yaşamak istiyordum.

Bunu istemek neden çok fazlaydı?

Robby Howard'la yaptığım oral seks ilk değildi. Kasabadaki yeni çocuklardan biriydi, yakındaki üniversiteye devam eden bir üniversite birinci sınıf öğrencisiydi. Bana dokunmasına izin verilmediğini bilmiyordu.

Ona bekâretimi verecektim ama tıpkı diğerlerinde olduğu gibi, bebek bakıcılığı yapan korumam buna engel oldu.

Belki de Robby'nin bir vakıf fonu olmadığı ve okul harcını ödemek için Burger King'de çalışmak zorunda kaldığı içindi, ama annem için bardağı taşıran son damlaydı.

Ve işte buradaydım, sonuçlarıyla

yüzleşiyordum. Pişmanlık mı?

Onlara sahip olmalıyım. El yazısıyla yazılmış, kenarları dövmeleli bir günlüğüm olmalıydı. On sekiz yaşındaki çoğu kızın vardı. Ama ben diğer kızlar gibi değildim. Hata yapmaya ya da pişmanlık duymaya *iznim yoktu*.

Bir şekilde, mükemmel olarak hayat derslerini öğrenmem gerekiyordu. Ne saçmalık ama.

"Burada başımın belaya girmeyeceğini mi sanıyorsun?" Öfkeyle ona doğru hışımla yürüdüm. "Bir yolunu bulacağım anne. Başka bir Robby Howard bulacağım."

"Onun adını bir daha ağzına alırsan, hapisanede ona mektup yazarsın."

"Ona yazmak mı?" İnanamayarak yüzümü buruşturdum. "O adamla bir ilişki istemiyorum. Sadece istiyorum."

"Yapma."

"-seks. Hayatımda bir kez olsun biraz eğlence ve heyecan istiyorum." Çaresizlik beni ayaklarının dibinde dizlerimin üstüne çöktürdü. Kolçağın üzerindeki elini kavradım, ses tonum yalvaran bir hal aldı. "Normal kız şeylerini deneyimlemek, bir şeyler keşfetmek, denemek ve kanatlarımı germek istiyorum. *Yaşamak istiyorum*."

"Ayağa kalk." Elini çekti, mavi gözleri buzla kristalleşiyordu. "Ayağa kalk."

"Lütfen. Beni burada bırakamazsın. Sana yalvarıyorum." "Konstantinler yalvarmaz ya da diz çökmez. Kalk. Kalk."

"Beni dinlediğinde yalvarmayı bırakacağım." Daha da yaklaştım, göğsüm onun sert bacaklarına bastırıyordu. "Buradaki tuhaf karanlığı hissetmiyor musun? *Baskıyı?*"

"Baskı ile yapı ve disiplini birbirine karıştırmayın. Katı bir ortama ihtiyacınız var."

"Tamam. Beni Pembroke'a gönder. Keaton orayı severdi. Ya da başka bir karma hazırlık okuluna. Burası hariç herhangi bir yere. Bu okul tamamen yanlış hissettiriyor. Ürkütücü ve üzücü." Sesimdeki titremeden nefret ederek ürperdim ama bana inanmasına ihtiyacım vardı. "Tahtada, tuğlalarda. Havadaki soğuklukta. Zalimlik bu duvarlarda yaşıyor."

"Oh, Tanrı aşkına. Hepsi senin kafanda."

"Elaine'e de böyle mi söyledin?"

Yüzü soldu ve bir anlığına, kusursuz yüz hatlarında daha önce hiç görmediğim bir duyguyu gördüğüme yemin ettim.

Pişmanlık.

Kız kardeşime ne olduğunu bilmiyordum ama *dini eğitim* için uzaklara gönderildiğinde eskisi gibi geri dönmedi. Annem Elaine'i depresyona ve uyuşturucu kullanımına neyin sürüklediğini biliyordu. Elaine birçok kez ona gidip yardım istemişti.

"Size sırrını açtı. Peder Lynch'in okulu hakkında sana her ne anlattıysa, korkunç olduğunu biliyorum." Göğsüm sıkıştı. "Peki sen ne yaptın? Ona bunun kafasında olduğunu mu söyledin?"

"Yeter." Aniden ayağa kalktı ve geri adım atarken beni itti. "Ayağa kalk."

"Bunu durdurabilirsin." Dizlerimin üzerinde ona doğru ilerledim ve kalem eteğinin kenarını kavradım. "Aynı şeyin benim başıma gelmesini engelleyebilirsin."

"Şımarık, melodramatik çocuk." Bileğimi yakaladı, çekti, kemiklerimi çok sert sıktı. "Utandırmadan önce ayağa kalk-"

Kapı açıldı ve karanlık, heybetli bir figür boşluğu doldurdu.

Annem beni bıraktı ve nefesim boğazımda düğümlenerek ahşap zemine geri düştüm.

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir adam içeri girdi. Ayakkabıları, pantolonu ve düğmeli gömleği salondaki gölgeleri, kasvetini emiyordu.

Kıyafeti sadece boğazındaki beyaz yakayı vurgulamaya yarıyordu.

Duyuları sarsan bir şoktu.

Katolik bir rahibi hiç şahsen görmemiştim ama nasıl görünmesi gerektiğine dair zihnimde bir resim vardı. Cılız, yaşlı, itici, sert, tutucu.

Tanrım, bu adam aklımdaki tüm klişeleri yerle bir etti.

Kolalı siyah giysileri sert fiziğini gizleyemiyordu. Hantal olmadan yapılıydı, kamera filtreleri olmadan büyüleyiciydi. Yağsız kaslar dikiş yerlerinden esniyor, iplikler tonlu uzuvların etrafında şekilleniyordu. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar itilmiş, yontulmuş ön kolları ortaya çıkmıştı ve bu belirginlik bacakları, ince beli, düz karnı ve geniş göğsü boyunca devam ediyordu.

Tamam, yani İsa'yı seviyordu ve spor yapıyordu. Çılgınca bir fikir değil. Ancak beynimi allak bullak eden şey yüzünün olağanüstü mükemmelliği idi. Kadınların erkek kardeşlerimde sevdiği o yontulmuş çene hattına sahipti. Keskin açılar, kare şekli ve en keskin bıçağın bile tam olarak kazıyamadığı gölge izleri.

Kahverengi saçlarını, yanlarda kısa ve tepede daha uzun tutamlar olacak şekilde, dağınık görünecek şekilde parmakla tarayarak dağınık bırakmıştı. Modaya uygun bir tarz. Genç. Genç olduğundan değil.

Olgunluk yüz hatlarını kaplamıştı. Kırıksıklık yoktu. Ama bakışlarında seçkin bir otorite havası vardı. Sadece hayat tecrübesiyle elde edilebilecek sert bir bakış. Kardeşim Winston'ın yaşına yakındı. Otuzlu yaşların ortalarında olabilir. Gözüme çarpmak için çok yaşlıydı.

Çok korkutucu.

Ama başka tarafa bakamadım. Ayaklarını omuz genişliğinde açmış ve ellerini kalçalarına dayamıştı, duruşu dikkat çekiyordu. Bakışlarımı nereye sabitleyeceğimi bilemiyordum. Onun her parçası uygunsuz düşünceler uyandırıyor. Ve tehlikeyi.

Muhteşem görünüşü, etrafındaki havayı buzlandıran uyarıyı azaltmadı. Onda bir gariplik vardı, yüz ifadesindeki bir şey kafamdaki alarmları tetikliyordu.

Mavinin derin ve zengin bir tonu olan gözleri, yerdeki hanımefendiliğe yakışmayan yayılışıma bakarken yarıklar halinde keskinleşti. Tanrıya şükür pantolon giymiştim. Ama bana sadece bakmakla kalmadı. O gözlerle bağılıyor, gördüğü her şeyi tedirgin edici bir sessizlikle eleştiriyor ve azarlıyordu. Soğuk bakışları göğsümü delip geçti ve kalbimi felç ederek nabzımı tersine çevirdi.

Etkilenen tek kişi ben değildim. Annem kapıyı açtığından beri kıpır damamıştı. Nefes aldığından emin değildim.

Ta ki boğazını temizleyene kadar. "Siz Peder Magnus Falke olmalısınız."

Bakışlarını üzerimden çekmeden keskin bir baş hareketiyle beni selamladı. Beden dilinde ne empati, ne sıcaklık, ne de en ufak bir güvence vardı.

Eğer önümüzdeki yıl boyunca hayatımı kontrol edecek olan başöğretmen buysa, düşündüğümde daha büyük bir belanın içindeydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2 TINSLEY

Ayağa fırladım ve anneme yaklaşırken pantolonumu fırçaladım. Onu yakalamak ve beni burada bu rahiple bırakmaması için yalvarmak istedim. Ama içimden bir ses onun huzurunda korku ya da zayıflık göstermemem gerektiğini söylüyordu.

Bakışları ellerimdeki titremeden besleniyordu. Dudaklarının seğirmesi hoşuna gittiğini gösteriyordu. Sıkıntımından zevk alıyordu. Tanrım, umarım yanıliyorumdur. Belki de soğuk karşılaması yeni öğrencileri hizada tutmak için kullandığı bir korkutma taktiğinden başka bir şey değildi.

"Caroline Constantine." Annem manikürlü elini uzattı, sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı. "Asistanımla konuştunuz ve Tinsley'nin eğitimi için taleplerimi kabul ettiniz."

"Farkındayım." Onun parmaklarını kavradı.

Kadın gülümsedi ve elini sıktı. Adam hiçbir tepki vermedi ve tokalaşma iki saniye kuralından sonra da uzun süre devam etti.

Bekâr olsun olmasın, hiçbir erkek anneme karşı koyamazdı. Yıldızlı bir güzelliğin portresiydi. Altın sarısı saçları ve ışıltılı teniyle ahlamlarla karıştırılabilirdi ve o da bunu biliyordu. Kendine güveni en büyük silahlarından biriydi ve Tanrı onun tuzağına düşen zavallı ruhlara yardım etsin.

Göz temasını koruyarak elini yavaşça geri çekti. "Bir şöhetiniz var, Peder Falke."

"Magnus."

"Peder Magnus." Başını eğdi, yüzünde hoş bir ifade vardı. "En küçük çocuğum için sizin okulunuzu seçtim çünkü sorunlu kızları ıslah etme ve onları saygın genç hanımlara dönüştürme konusunda başarılı bir geçmişiniz var."

"Bekle. Ne?" Midem sıkışmıştı. "Burası yatılı bir okul, ıslah evi değil." Kulaklarımda uğultulu bir ses çınladı. "Doğru mu?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Anladığım kadarıyla Tinsley'nin eğitimini ve disiplinini bizzat siz üstleneceksiniz."

"Evet." Soğukkanlı ses tonu beni ürpertti.

"Ciddi misin sen?" Ağzım bir karışık açık kaldı. "Ben sorunlu değilim ve özel muameleye ihtiyacım olmadığına da eminim. Nedir bu? Bana söylemediğin şey ne?"

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Peder Magnus sizin gibi kızlar için eşsiz bir eğitim programı sunuyor."

"Benim gibi kızlar mı? Yani sadece iş görüşmelerinde ebeveynleri için piyon olarak var olan kızları mı kastediyorsunuz?"

"Bunun için zamanım yok."

"Oh, doğru, yani anneleri çok meşgul olan, ebeveynlik gibi önemsiz işlerle uğraşamayacak kadar önemli olan kızlardan bahsediyorsun." Kin boğazımı yaktı. "Sen bir canavarsın."

"Eğer bir canavar olsaydım, arkama yaslanır ve hayatını mahvetmeni izlerdim." "Bunun yerine, benim için mutlu bir şekilde mahvedeceksin."

İğrenerek başka tarafa baktım, dikkatimi Peder Magnus'a yönelttim. "Benim için yapılan düzenleme nedir?"

"Çoğu öğrenci birinci sınıf öğrencisi olarak gelir." Zengin, derin ve şaşırtıcı derecede baştan çıkarıcı sesi karnıma doğru kıvrıldı ve onu sıkılaştırdı. "Sen son sınıf olduğun için durumun farklı. Yarın bir dizi yetenek testine gireceksin. Akademik beceri düzeyini öğrendikten sonra ders programını belirleyeceğim. Bazı derslerde yaşlılarla birlikte olabilirsin. Ama zorlandığın derslerde-"

"Zorlanmıyorum. Notlarım mükemmel."

"Sion Akademi'deki seçkin müfredat diğer özel okullardan fersah fersah ileride. Derslerinizi ve dini eğitiminizi hızlandırmak ve davranışlarınızı düzeltmek için sizinle bire bir çalışacağım."

"Davranışlarımda yanlış bir şey yok."

Elini yanına indirdi ve dikkatimi başparmağının işaret parmağına sürtünme hareketine çekti. Bu ince hareketin ne anlama geldiğini sadece Tanrı biliyordu ama uzanıp beni boğma dürtüsüyle savaşıp savaşımadığını merak etmeme neden oldu.

Saygısız olduğumu mu düşündü? Geveze mi? Fahişe mi? Cahil mi? Ona benim hakkımda ne söylenmişti? Ve ne kadarı doğrudu?

"Davranışımı *düzeltilmekle* ne demek istiyorsun?" Daha uzun durdum, onun kadar soğukkanlı görünmeye çalıştım.

"Birçok anlama gelebilir."

Belirsiz. Asla iyiye işaret değil.

Hollywood, Katolik okul rahiplerini zalim ve kalpsiz olarak tasvir etmeyi severdi. Ama bu doğru olamazdı. Tanrısal insanların şefkatli olması gerekirdi.

Ama onun taşlaşmış gözlerinde zerre kadar şefkat göremedim. Bunun yerine, dayanılmaz kurallar ve hızlı ceza vaat ediyorlardı.

İçime ürpertici bir korku duygusu yerleşti. "Buradaki cezalar nelerdir?"

"Küçük suçlar için tespih çekeceksiniz. Diğer cezalar erken sokağa çıkma yasağı, el işçiliği veya sosyal izolasyon olabilir." Alçak, kadifemsi baritonu kulaklarımda bir alay gibiydi. "Aşırı durumlarda, bedensel ceza uygulanır."

"Bu..." Ağzım kurudu. "*Kötü muameleden mi* bahsediyorsun?" "Fiziksel acı ve psikolojik aşağılama."

"Aman Tanrım." Anneme çarpana kadar ayaklarımın geriye doğru hareket ettiğinin farkında değildim. "Öğrencilerinize *vuruyor* musunuz? Kürekle falan mı? Sopayla mı?"

"Kayış ve sopa."

"Ne?" Onu doğru duymadığımdan emin bir şekilde donup kaldım.

"Sion Akademi'de yaygın bir uygulama değil, ancak bazen ağır bir el gerekiyor."

"Bunu duyuyor musun?" Anneme doğru döndüm.

"Sana söyleneni yap," dedi sıkılmış bir ses tonuyla, "böylece eğitimin acısız olacak."

"Öğrencileri dövmek yasadışıdır!"

"Özel okullarda fiziksel cezaya karşı herhangi bir federal ya da eyalet yasası yok." Gülümsedi ve bu her şeyden çok canımı yaktı.

"Eve morluklarla gelirsem u m u r s a m a z s ı n , değil mi? Tabii toplum içinde biri fark etmezse?"

"Seni tekrar gördüğümde, bu çocukça davranışı aşmış ve fiziksel cezayı çoktan geçmiş olmanı bekliyorum."

"Ne demek istiyorsun? Seni bir hafta sonra göreceğim. Ailem hafta sonları ziyarete geliyor ve-"

"Söz konusu bile olamaz. Birkaç ay içinde Peder Magnus'tan tatmin edici bir rapor alırsam, tatillerde evinizi ziyaret etmenize izin veririm."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesimde soğuk bir öfke vardı. "Kurallarını çiğnediğim için mi? İyi o zaman. Beni başka bir okula gönderin. Hayatımı mahvetmek yeterince büyük bir ceza. Ama beni öğrencilerini dövdüğünü itiraf eden bir yabancıya teslim etmek? Benden gerçekten nefret ediyor olmalısınız."

"Bitirdin mi?"

"Hayır." Bu kadına duyduğum son saygı kırıntısını da tükürüp attım.

O an kendime bir söz verdim. Benim kötü olduğumu mu düşünüyordu? Hiçbir fikri yoktu. Kötü kızlar yatılı okuldan atılır.

Okuldan atılmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

"Beni burada bırakırsan," dedim, "ailemizin adını öyle bir lekeleyeceğim ki, bunu basından uzak tutamayacaksın."

Kıpırdamadan Peder Magnus'a kaşlarını kaldırdı. "Eskiden bu kadar kavgacı değildi. Ona ne oldu bilmiyorum."

"Robby Howard değil. Ya da başka bir adam." Çenemi kaldırdım. "Sen dünyanın en büyük horoz engelleyicisisin."

"İnce buz üzerinde yürüyorsunuz, genç bayan."

"Tamam, Boomer. Beni koruması için bir koruma ekibi yerine bir rahibe güvenen sensin. Gerçekle bağını koparmanın yolu."

Teknik olarak bebek patlaması kuşağının bir parçası olmak için çok gençti.

Bu terimi sadece onu kızdırmak için kullandım.

"Koridorda bekle." Sessiz bir emirdi ama sesi bıçak gibi kesiyordu.

"Sen koridorda bekle." Kollarımı kavuşturdum, boğazımdaki korku yumağını yuttum.

"Sana bir daha söylemeyeceğim." Parmağını kapıya doğru itti.

Şansımı zorlayarak başımı salladım. "Kalbinde zerre kadar dürüstlük olduğunu kanıtla ve beni eve götür."

Onun tepkisinin vereceğini bildiğim acıya hazırlandım. Ama tepki veren Peder Magnus oldu. Yavaşça, tehditkâr bir şekilde öne doğru adım attı. Yerimde durmaya çalıştım ama güçlü adımları aradaki mesafeyi yok ederek beni geri çekilmeye zorladı.

Alanımı doldurdu, yüksek gövdesi beni göğsüyle göz hizasına getirdi. Hiçbir yeri bana dokunmadı ama ona fırsat vermedim.

Omurgam eğildi, ciğerlerimi yeniden doldurmak için savaşıırken tüm vücudum geri çekildi. Benimle kaldı, daha da yaklaştı. Ben geri çekildim ve o tekrar ilerledi, tekrar, her adımda sınırlarımı çiğniyor ve kabadayılığımı yakıyordu.

Eğer bundan kurtulmak, *ondan* kurtulmak istiyorsam, bana zorbalık etmesine izin veremezdim. Ama uzuvlarım bilinçli bir irade olmaksızın irkildi, ayaklarım geri geri kayarak içgüdüsel olarak ondan yayılan hain titreşimlerden kaçtı.

Sıkı kordonlar ve kas çıkıntıları - mütevazı kıyafetlerinin altında çok fazla güç yatıyordu, o tehditkâr kaşlarını desteklemeye hazırды.

Kızgın mıydı? Yoksa tüm öğrencilerine onları dizinin üzerinde kırmak ister gibi mi bakıyordu?

"Ne yapıyorsun?" Nabzım hızla atarken, omurgam kapının pervazına çarpana kadar geri çekilmeye devam ettim. "Geri çekil. Dokunma bana."

Parmağını bile kıpırdatmadı. Aramızda fiziksel temas olmadı. Ama gevşemedi de. Adımları kasıtlı ve telaşsızdı, beni yakınlığından başka bir şey kullanmadan koridora doğru zorladı.

Onun yanında kendimi ne kadar küçük ve kırılabilir hissettiğimi, onun gücü ve cüssesine kıyasla fiziksel olarak ne kadar aşağı olduğumu görmezden gelemiyordum. Ama bana mesafe koyduran sadece onun beklenmedik fiziği değildi. Gözlerindeki acımasızlıktı. Onlardaki kutsal olmayan vaat.

Bu benim durumumu umursayan bir öğretmen değildi. O, öğrencilerini korkutmaktan zevk alan hasta, sapkın bir zorbaydı.

Kaç kızı ıslah etmişti? Beyni yıkanmış? İstismar ettiği? Kaç kişinin hayatını mahvetti?

Bacaklarımın arkası koridordaki banka çarparak dengemi bozdu. Popom oturağa çarptı ve o da üzerime atladı, bir elini başımın yanındaki duvara koyarak üzerime eğildi.

Sakin sinme. Ne yaparsa yapsın üstesinden gelebilirsin.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Diğer elini avuç içi yukarı bakacak şekilde aramıza soktu. "Bana telefonunu ver."

Sesini duyunca içim burkuldu. Hiçbir tartışmaya tahammülü olmayan sert bir emir. Göğsümde titreşen çakıllı bir tını. Beni karanlığa sürükleyen yontulmuş bir ağız.

Yüzünün acımasız güzelliğine bakarken koridor gözden kayboldu. Yakınımdaydı, o kadar yakınımdaydı ki nefesinin sıcaklığını hissediyordum ve aman Tanrım, çok güzel kokuyordu. Baştan çıkarıcı bir şekilde karanlık ve odunsu, egzotik tütsü ve daha fazlası gibi. Cinsel ve erkeksi bir şey,

hiçbir şeye benzemeyen

tasarım bir şişede satılıyordu. Burnum aromadan keyif aldı, burun deliklerim genişledi, derin derin çektim, tadını çıkardım.

Kendine gel.

Nefesimi tuttum ve gözlerimi kaçırdım. Bana neler oluyordu? Bana zarar vermek isteyen bir adamın kölesi olamazdım. Mide bulantısı midemde buz gibi bir korku yaratarak dönüp duruyordu.

Beni korkutmak için kelimelere ihtiyacı yoktu. Sadece onun yakınlığı bile sinirlerimi altüst ediyordu.

Sadece gitmesine ihtiyacım vardı ve bunu gerçekleştirmenin en hızlı yolu ona istediğini vermektir.

Cebimden telefonu çıkarıp beni bekleyen eline tutuşturdum.

Birkaç saat içinde kendimi yabancı bir yatakta, korkmuş ve yalnız bir şekilde yatarken bulacağımı ve dış dünyayla bağlantımı kesme kararına lanet edeceğimi biliyordum. Telefonum kardeşimle olan cankurtaran halatımdı.

Keaton bana karşı sinir bozucu derecede aşırı korumacıydı, ama bunu sadece önemseydiği için yapıyordu. Yardıma, tavsiyeye ya da yaslanacak bir omuza ihtiyacım olduğunda başvurduğum kişiydi.

Bu gece ona her şeyden çok ihtiyacım olacaktı.

Telefonun Peder Magnus'un cebinde kayboluşunu izlerken göğsüm ağrıdı. Ulaşamayacağım bir yerde.

Sınıfa döndü ve hemen içeride durakladı, elini kapının pervazına dayadı. Omzunun üzerinden bakıp bakışlarımla buluştuğunda vücudumdaki tüm sinirler gerilmişti.

Kayıtsızlık bekliyordum ama yüz ifadesinde gördüğüm şey daha da kötüydü. Gözleri zaferle parlıyordu.

Kazandığını sandı. Şu andan itibaren sineceğimi ve direnmeyi bırakacağımı, uysal ve kolay kontrol edilebilir olacağımı düşündü. Teslim olacağımı düşündü.

Sanki.

Bir Constantine ile hiç kılıç tokuşturmamıştı.

Kaderimi kendim çizmiştim ve buradan defolup gitmek için itibarımı mahvetmeye hazırdım. Eğer yoluma çıkarsa, onu da kendimle birlikte aşağı çekerdim.

"Sana söz veriyorum." Omuzlarımı dikleştirdim ve ayağa kalkarak yüzünü ona döndüm. "Hayatını cehenneme çevireceğim."

"Cehennem hızla yaklaşıyor, küçük kız. Ama seni temin ederim, benim için gelmiyor."

Dudaklarını zalimce bükerek sınıfa girdi ve kapıyı yüzüme kapattı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 TINSLEY

Koridorda dururken ellerimin topuklarını göz kapaklarıma bastırdım ve gözyaşı tehdidinin dağılmasını bekledim.

Tinsley Constantine pek çok şeydi -*bazen kendinden üçüncü şahıs olarak söz ederdi- ama mızımız bir bebek değildi.*

Neden sosyal medyada benim ince noktalarım hakkında hiç konuşmadılar?

Beni tanımıyorlar.

Kimse gerçek beni bilmiyordu. Bishop's Landing'deki arkadaşlarım bile. Onlar sadece görmek istediklerini görüyorlardı; ailemin zenginliğinden ve nüfuzundan ne kazanabileceklerini. İçten içe, en yakın arkadaşlarımın sadece kardeşlerime yakın olmak için etrafta dolaştıklarını biliyordum.

Hayatımın hikayesi. Soyadım kalbimde kim olduğumdan önce geliyordu ve burada da farklı olmayacaktı.

Ama annemin kızı olmanın avantajları vardı. Damarlarımda azim ve kemiklerimde çelik yetiştirmişti. Tüm hayatımı onu izleyerek, ondan bir şeyler öğrenerek geçirdim. Besleyici bir insan olmasa da, kimseden bir bok almazdı.

Bunu kazanmak için, rakibim ne kadar kötü olursa olsun, onun kitabından bir sayfa almalıyım.

Cehennem benim için geliyor.

Bir rahibin ağzından duymayı beklediğim sözler değildi, ama adil olmak gerekirse, onu önce ben tehdit ettim.

Ellerimi kapının üzerine koyarak sınıfa doğru adım attım. Annemin içeriden gelen boğuk sesi kulağımı ahşap bariyere çekti.

"Seni araştırdım, Magnus. Kilisede saygı duyulan ve öğretmen arkadaşların tarafından el üstünde tutulan birisin. Ama ben daha çok

Rahiplikten *önceki* geçmişiniz. Otuz bir yaşından önce oldukça aşırı ve kendini beğenmiş bir yaşam sürdüğünüzü göz önünde bulundurduğumda, geç bir rahip olmaya karar vermenizi garip buluyorum."

Nefesim kesildi, tüm vücudum hareketsiz kaldı.

"Kendi kendini yetiştirmiş milyarder." Topukları odanın içinde tıkırdayarak sözlerini noktaladı. "New York'un en gözde bekarı-"

Tepemde bir gürültü patlaması oldu. Döndüm, çömeldim ve bir elimi çarpan göğsüme vurdum. *Lanet olsun.*

Boynumu bükerek koridor boyunca kirişleri taradım. Orada bir şey vardı, şimdi sessizdi ama o her neyse bana neredeyse kalp krizi geçirtcekti.

Tavan, duvar apliklerinin ışıltısının üzerinde gölgeli cepler halinde yükseliyordu. Gözlerimi zorlayarak bir hareket aradım.

Hiçbir şey.

Eğer bir yaratıksa, kaçıp gitmiş olmalı.

Kapıya doğru süründüm ve kulağımı yüzeye bastırarak annemin sesini yakaladım.

"-bozuk bir şekilde sona erdi. Dokuz yıl önce pahalı kravatlarınızı neden bir rahip yakasıyla değiştirdiğinizi kimse bilmiyor gibi görünüyor. Ama ben öğrenebilirim. Motive edildiğimde bir adamın tüm sırlarını öğrenebilirim. Beni motive etme."

Bunu takip eden sessizlikte zihnim dönmeye başladı. Kibirli ifadesini, kayıtsız rahibe bakarken hayal ettim. Eğer hesap yaparsam.

Kırk yaşındaydı. Düşündüğümünden daha yaşlı. Ama onun çocuğu olacak kadar gençti. Kendini yücelten kontrol arayışında bir başka piyon. Şansım yaver giderse, onu kızdıracak bir şey söyleyecek ve her şey kendiliğinden yoluna girecekti.

"Merak ediyorum," dedi, sesi uzak bir fırtına gibi gürleyerek, "ne tür bir kadın bir din adamını tehdit eder?"

"Akıllı bir kadın. Ben kimseye güvenmem. Sicili tertemiz olan bir rahibe bile."

"Eğer öneriyorsan-"

"Etmiyorum. Şartlarımı kabul ettin. Mülkten ayrılmasına izin verme. Odasına sen dahil hiçbir erkek girmeyecek. Sebebi ne kadar masum olursa olsun, özel alanınıza girmesine izin vermeyin. Benimle konuşmadan koyduğum kuralların hiçbirini esnetme, yoksa bu okulu kapatır ve bir daha dönmek üzere ortadan kaybolmanı sağlarım."

Boğazımda bir yutkunma düğümlendi. Beni koruyor muydu? Annem, bir anne ayı mı? Buna inanamıyordum, ama adamım, bunu hissettim. Bu beni iliklerime kadar ısıttı.

Ta ki "Skandal istemiyorum Magnus. Bu kadar basit." Midem dibe vurdu ve gözlerim kapandı, sıcak ve ağrılı.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu sadece onun güç gezilerinden biriydi.

"Okul ücretinin tamamı ödendi," dedi. "Ve bağış şartlarını ben imzaladım-"

Sesin gürültüsü kirlere geri döndü ve beni kapıdan uzaklaştırdı. İyi de oldu. Yeterince duymuştum.

Dikkatimi yukarı çevirerek, hışırtı ve kanat çırpma hareketlerinin kakofonisini takip ettim. Karanlıkta küçük bir şey uçuşuyor, telaşla uçuyor, kirlere çarpıyor ve tavanın tepesi boyunca kayıyordu.

Bir kuş mu?

İçeri nasıl girdi? Açık bir kapıdan mı? Hayır, bu kapana kısıldığı anlamına geliyordu. Yiyecek ya da su olmadan hayatta kalamazdı. Daha da kötüsü, yaralı ya da yönünü kaybetmiş gibiydi, gölgeler arasında dengesizce dolaşıyordu. Asla yere inmiyordu. Asla onu görmeme izin verecek kadar yaklaşmıyordu.

Kahretsin. Duvara çarptı.

İlerledim, yerde zıplayıp durduğunda nefes nefese kaldım. Ne tuhaf görünümlü bir kuştı. Katlanmış kanatlarını koltuk değneği gibi kullanarak yalpaladı, kendini dengeledi ve...

Kürk müydü o?

Tekrar havalandı, koridorun sonundaki kapı aralığından beceriksizce, neredeyse sarhoş gibi süzüldü.

Bir yarasa.

Başka ne olabilir ki? Ve zavallı şey yaralıydı. Muhtemelen açlıktan ölüyordu.

Plansızca peşinden koştum. Sadece bir yere takılıp ölmesini istemiyordum. Karanlık odaya daldım, ışıkları yaktım ve durakladım.

Başka bir sınıf. Daha küçük sıralar. Daha alçak tavanlı. Ama ortam aynıydı; koyu renkli ahşaplar ve yıpranmış yüzeyler, kasvetle yaşlanmıştı.

Peder Magnus gibi.

Kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder neden rahip olur?

Para mutluluğu satın almazdı ama bu okulu ayakta tutan kesinlikle yüce dolardı. Beş rakamlı harçlar ve milyon dolarlık bağışlar, benimki gibi varlıklı ailelerden akan tüm o görkemli paralar.

Yani burada, aileleri onları fiziksel ceza uygulayan bir rahip tarafından bakılmaları için gönderen zengin kızlar için elit bir okul vardı. Az önce duyduklarıma bakılırsa, Peder Magnus'un bir geçmişi vardı. O bir yırtıcı mıydı? Katolik okul üniforması giymiş kızları avlayan bir pedofili gibi mi?

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirirken ürperttim. Tanrım, düşüncelerim tüyler ürpertici bir hal almıştı.

Ben sadece sopa için buradaydım.

Sessiz adımlarla ilerleyerek sıraların etrafında zikzaklar çizdim. Küçük gıcık nereye gitmişti? Ne bir ses, ne bir hareket, ne de ondan tek bir iz vardı.

Sonra bakışlarım cüppeli bir kadının gerçek boyutlardaki heykeline takıldı. Meryem Ana mı? Yüzünü göremiyordum çünkü titreyen kanatlı bir tüy yumağı tarafından örtülmüştü.

"İşte buradasın."

Ayaklarından ve ön ayaklarından tutunan minik kahverengi yarasa heykelin başına sarılmıştı. Onu korkutmamaya çalışarak yavaşça yaklaştım. Birkaç adım ötede kalbim eridi.

"Awww. Sen sadece bir yavrusun. Şu haline bak, minik fare kulakların ve bebek burnunla. Kayboldun, değil mi? Annen nerede?" Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, sadece bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Ama... "Sende kuduz olma ihtimali var mı?"

Telefonum olsaydı, belirtilere bakardım. O olmadan tek bildiğim kuduzun yüzde yüz ölümcül olduğuydu.

"Güvende olmak için beni ısırma, tamam mı?"

Yavru boynunu bükte, Meryem Ana'nın yüzüne sıkıca tutunurken uyanık, boncuk gibi bir bakışla beni sabitledi.

"Merak etme. Sana zarar vermeyeceğim."

Çoktan yaralanmıştı. Küçük kafasında bir kesik vardı, muhtemelen koridordaki dalış-bombardıman manevraları yüzünden. Hasta görünmüyordu ama bu ona dokunmam gerektiği anlamına gelmiyordu, bu da zor bir kurtarmayı gerektiriyordu.

Tıpkı ilk odada olduğu gibi, pencerelerin dışında parmaklıklar asılıydı. Ama aradaki boşluklar bir yarasanın geçebileceği kadar genişti.

İki adım atarak en yakın pencereye gittim, mandalı çevirdim ve kanadı yukarı doğru ittim. Kımıldamadı. Başka bir deneme, aynı sonuç. Tüm gücümü harcayarak daha sert ittim, tekrar tekrar ve bir tırnağımı kırdım.

"Siktir!" Kendimi cama doğru fırlattım, homurdandım, gerindim ve dişlerimi sıktım. "Seni yaşlı, inatçı bok parçası! Neden yapmıyorsun lan?"

"Ne yapıyorsun?"

Keskin sesi bir kılıç gibi içimden geçerek ciğerlerimi deldi. Kollarımı indirdim, alnımı soğuk cama dayadım ve nefeslerimi sabitledim.

Sonra Peder Magnus'a döndüm. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Bir kaçış girişimi."

"Ooh, iyi fikir. Parmaklıkları bükmek için biyonik kollarımı kullanacağım. Lanet pencereyi açmaya çalışırken tüm tırnaklarımı kırdıktan sonra."

Bana bir aptalmışım gibi baktı. Eğer mümkünse, kaşları öncekinden daha da çatık görünüyordu. Tüyler ürpertici. Kötü niyetli. Onaylamama bulutunun altında gözleri kısıldı ve ifadesi tiksintiyle buruştu. Saf, gizlenmemiş bir nefret. Sanki beni görmek bile ona bedensel zarar verme isteği uyandırıyordu.

Eğer bir sırrı varsa, genç kızlara olan ilgisi bunlardan biri değildi. Ama istismarı da göz ardı etmiyordum. Ya da kadın düşmanlığını. Bana dik dik bakmaya devam etmesine bakılırsa, ciddi cinayet hisleri yayıyordu.

Belki de hayatından nefret ediyordu ve tuzlu, sefil bir pislikten başka bir şey olmayı bilmiyordu.

Mükemmel şekilli dudaklarla.

Yürüyüşü yavaş ve tehditkâr bir şekilde bana doğru ilerledi. Yanından geçip sopayı görmesini engellediğimde damarlarımda bir tedirginlik dalgası dolaştı.

Çok geç. Çoktan fark etmişti.

"Ona zarar verme." Ellerimi kaldırarak onu savuşturdum. "O sadece bir yavru.

Pencereden dışarı bırakacağım ve-"

"Onu *kurtarmak mı* istiyorsun?" Kısa kesti, kaşlarında ağır bir şüphe örtüsü vardı.

"Neden yapmayayım ki?"

"Yarasalar kuduz taşır. Ona dokundun mu?"

"*Bütün* yarasalar değil, ve hayır. Dokunmak yok. Isırmak yok. Ağır sevişme yok. Bizim öyle bir ilişkimiz yok. Sadece karnında biraz sivrisinek ve biraz daha uçma pratiğine ihtiyacı var..." Onun sert bakışları altında solmuştum. "Ne?"

"Yarasalar çan kulesinde tünüyor. Onlar evcil hayvan değil. *Zararlılar*. Özellikle de sınıflara girip öğrencilerin üzerine terör yağdırdıklarında."

"Bu çılgılık ve gözyaşı mı içeriyor?"

"Evet."

"Yani çan kulesinde yarasalar olduğunu ve bunun bütün kızları ağlattığını söylüyorsunuz. Bu her şeyi açıklıyor."

Çenesinde bir kas sıçradı ve harekete geçerek masaların etrafında döndü.

Siktir, çok ileri gitmiştim. Nabzım hızlandı ve kaslarım gerildi. Ama hareket etmeyi reddettim. Sopaya ulaşmak için beni geçmesi gerekecekti.

Bir kol mesafesine kadar yaklaştığında, çarpışmaya hazırlandım... sadece vücudunun sıcaklığının beni ve sopayı geçip gittiğini hissettim.

Nefesimi bıraktım ve dönüp pencerenin mandalını oynatışını izledim.

"Kilit sıkışıyor." Kanadı kolaylıkla kaydırarak açtı.

Hava değiştiği anda sopa uçu ve doğruca yüzüme doğru fırladı.

Bir el boğazıma dolandı ve beni mermer bir levhaya doğru geri çekti. Sıcak mermer, çıkıntılar ve saldırganlıkla doluydu. Yüce Tanrım, çok sertti. Sıcak kanlı, sert vücutlu, taşınmaz bir canavar.

Şiddetli kalp atışlarımda boğuldum ve tüm motor ve beyin fonksiyonlarımı kaybettim.

Ben öleceğim.

Göz açıp kapayıncaya kadar beni bıraktı. Pencereye doğru yürüyüp hiçbir şey olmamış gibi kapatırken ellerim boğazıma kaçtı.

Hayır, aşırı tepki vermeye gerek yok. Kan basıncım kırmızı bölgeyle flört ediyordu ve ciğerlerim boştu. Ama küçük kahverengi yarasa gayet iyiydi.

Camın hemen dışında, parmaklıklardan birine sarıldı. Eğer Peder Magnus beni onun yörüngesinden çekip çıkarmasaydı, yavrunun can havliyle tutunduğu şey benim yüzüm olacaktı.

Sakinleşmek için bir an bekledim. Nefes alışım normale döndüğünde, pencerenin önünde ona katıldım. Beni fark etmedi. Sanki onu öldürmenin en iyi yolunu düşünüyormuş gibi yarasaya odaklanmıştı.

Hadi, yavru. Uç bakalım. Kanatlarını aç ve git!

Minik burnunu kaldırdı ve bana baktı. Peder

Magnus pencereye doğru uzandı.

"Bekle." Eşiği kavradım. "Sadece... ona bir saniye ver. Korkuyor ve hâlâ uçmayı öğreniyor. Bu anı ondan çalma."

"O mu? Yarasalar konusunda uzman mısınız?"

Tanrım, hayır. Kızımdan konuşuyordum. "Bırak hata yapsın. Onlardan bir şeyler öğrenecektir."

"Duvarları aştığı anda ölümcül bir hata yaptı."

"Eğer içeride doğduysa, hayır." Onun hayatı için yalvarmayacaktım ama pes de etmeyecektim. "İncil yarasalar hakkında ne diyor?"

"Onları yemeyin diyor."

"Oh." Elimde öksürdüm. "Dünyada en çok okunan kitabın böyle derin tavsiyeler verdiğini bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor. Yine de gerçekten yarasa yiyecek birini tanıdığımı söyleyemem. Ozzy Osbourne hariç." Yutkunuyormuş gibi yaptım. "Bunun için cehenneme gidecek mi? Kaza olsa bile mi?"

"Hayır, diğer tüm günahları için cehenneme gidecek."

"Vay canına. Bu çok karanlık." Dudağımı çiğnedim. "Bak, kötü kızları cezalandırmak gibi bir işin olduğunu biliyorum. Ama sana karşı dürüst olacağım. Cennet benim için doğru sahne değil. Yani, Ozzy konuk listesine giremezse, orası ne kadar aydınlık olabilir ki? Orada kim olacak ki? Bir grup tutucu, kurallara uyan, yan parçaları, acınası dans hareketleri ve son sezon kotlarıyla aşırı başarılı insan mı? TikTok'un annelerine benziyor. *Hashtag OldTok*. Yawn."

"Büyü artık."

Yap beni. Söylememe gerek yoktu. Gülümsememden anladı. "Yapacaksın." Kolu bir bulanıklık içinde hareket etti.

Ben niyetini anlayamadan yumruğunu pencere camına vurdu, camı salladı ve yarasayı spiral çizerek ölüme gönderdi.

"Hayır!" Pencereyi iterek açıp karanlığı ararken kalbim haykırdı. "Ne yaptın sen?"

Yer, üç kat aşağıda bir gölge örtüsünün altında uzanıyordu.
Sonsuz, zifiri karanlık bir uçurumdan başka bir şey yok.

Nasıl bu kadar zalim olabilir? Yarasa dışarıdaydı, kimseye zarar vermiyordu.

Ve o bir rahipti. Tanrı'nın adamı.

Kılık değiştirmiş bir şeytan.

Nefret kanımda alevlendi, en derinlerimde kaynadı, her saniye daha sıcak, daha yoğun bir şekilde fokurdadı.

Kanat seslerini dinledim ama tek duyduğum canavarın kafamın içinde bir ölüm yürüyüşü gibi geri çekilen ayak sesleriydi.

Ve onun sesi.

Onun kalpsiz, inatçı emri. "Benimle gel."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

MAGNUS

Kızı beklemeden salona daldım. Ayak sesleri takip etmedi, ama edeceklerdi. Sonunda hepsi sıraya girdi.

Tahmin edilebilir, ilham verici olmayan, hak sahibi çocuklar. İlk gün her zaman zordular, yeni sınırlarına karşı mücadele ettiler ve arkadaşlarından ve malikanelerinden ayrıldıkları için kızgındılar.

Ve onları daha iyi bir şeye dönüştürmek gibi imkânsız bir işim vardı.

Toplumun en üst tabakası, bir kişinin değerinin başkalarından ne kadar alabildiği, onları ne kadar kontrol edebildiği ve ellerinde tutabildiğiyle ilişkili olduğu aynalı yüzeyler ve samimiyetsiz ilişkiler dünyasında yaşıyordu.

Şımarık zengin çocuklarını daha zeki ve daha güçlü yapmak toplumun geneli için en iyi şey değildi. Bu öğrencilerin ihtiyacı olan şey, olumlu bir rol modelinden nezaket dersleri almaktı.

Ama ben o adam değildim. Bu yüzden iyi olduğum şeyde takılı kaldım. Disiplin.

Koridorun yarısına geldiğimde, onun arkamdaki sınıftan çıktığını hissettim.

"Annem nerede?" Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama sesi titriyor, sıkıntısını itiraf ediyordu.

Şımartılmış Constantine prensesinin kendinden başka bir şeyi umursama kapasitesine sahip olduğunu kim düşünebilirdi? Sopaya verdiği tepki karakterini ortaya koyuyordu. Ama alaycı geri dönüşleri ve pasif-agresif beni küçümseme girişimleriyle bunu iptal etti.

Daha önce hiçbir öğrenci bu kadar cesur olmamıştı.

Arkamdan gelip cevabımı beklerken, düşmanlığı havayı pıhtılaştırıyordu. Omzumun üzerinden bir bakış bunu doğruladı.

Kocaman anlamlı gözlerini bir cehennem kapladı ve dudakları geriye kıvrılıp keskin kedi dişlerini ortaya çıkardı. Soluk sarı saçları kaskatı kesilmiş kollarına dolanıyor, minik elleri iki yanında beyaz yumruklar haline geliyordu.

Öfkeli bakışları hiç azalmadı, hiç zayıflamadı, öfkesinin kaynağına tamamen odaklanmıştı.

Beni küçümsedi.

Bu da alışılmadık bir şeydi.

Tüm öğrencilerim benim varlığımdan bir tür korku duydular. Ama hiçbirisi benden nefret etmedi. Tam tersi. Kendimi sık sık istenmeyen flörtleri ya da daha kötüsü karasevdaları azarlarken buluyordum.

Bunun Tinsley Constantine için bir sorun olmayacağından şüphelenmiştim. Ama tüm bunlara rağmen, o da vakıf fonu, özel şoförü, tasarım ayakkabılarla dolu dolabı ve duygusal yükü olan, kaşıkla beslenen diğer veletlerden farksızdı.

Ona annesi hakkındaki gerçeği, kadının veda etmeden gitmeye niyetli olduğunu söylemeliydim. Ama kelimeler gelmedi. Bunun yerine sınıfımın önünde durdum ve içeriyi işaret ettim. "Bekliyor."

Bekliyordu, çünkü kızını almak için dışarı çıktığımda ona bu emri vermişim. Yollarını ayırmadan önce ikisine de bir şeyi açıkça ifade etmem gerekiyordu.

Tinsley yaklaşırken, geri adım atmadım, onu yanından geçmeye zorladım.

Be

n. "Katil," diye tükürdü nefesinin altından ve odaya süzüldü.

İşi ilerletmek adına, bunu görmezden geldim. Bir sürü önümüzdeki aylarda onun ağzını cezalandırmak için çok zamanım olacak.

Onu takip ettim ve kapıyı kapattım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Caroline elinde çantasıyla bana doğru yürüdü, iki büklüm olmuş ve gitmeye çoktan hazır görünüyordu.

"Oturun." İlk sıradaki masalara parmağımla işaret ettim. "İkiniz de."

"Hâlâ burada olmanıza şaşırdım." Tinsley bir sandalyeye çöktü ve kollarını kavuşturdu. "Fırsatını bulduğunda gizlice kaçacağını düşünmüştüm."

"Ben gizlice-"

"Bayan Constantine." Arkasındaki koltuğa başımla işaret ettim.

"Oturun."

Öfkeli bir nefes çekti ve boynundaki narin kordonlar tenine doğru gerildi. Kusursuz bir ten. İnce kemikler. O kadar cürüdü ki

yanlış ellerde çok güzel olur.

Başka bir hayatta, yaşlı kadınlar benim zayıflığımdı. Ama bu değil. Bu hayat ve bu kadın değil.

Caroline, tanımını gereği göz alıcıydı. Muhteşem elmacık kemikleri. Kırmızı ile kesilmiş olgun bir ağız. Düzenli spor salonu ziyaretleriyle övünen bir vücut. Ve parıldayan sarı saçlarının hiçbiri yerinde değildi.

Onu son derece itici buldum. Kibirli ve güce a biriydi ve Lucifer'in kendisine yakışır bir ahlak kurallarına sahipti. Kendi araştırmamdan bildiğim kadarıyla, soğuk kraliçenin kurtarıcı hiçbir özelliği yoktu.

Arkasındaki koltuğa doğru eğilmeden önce bir saniye daha süren sessiz bir çekişme içinde bakışlarını tuttu. Akıllı bir kadındı. Benim geri adım atacak bir adam olmadığımı bilecek kadar zekiydi.

Kızına gelince.

Tinsley sandalyesinde daha da kamburlaştı, bakışlarını kavgacı bir şekilde benden başka her yere yöneltti.

"Bayan Constantine." Sesimi elikleştirerek onun önüne ıktım. "Dik oturun."

Gözlerini kaldırdı. Duyguları içgüdüsel bir netlikle ifade eden kalp durdurucu gözler. "İki kelime. Bir parmak."

Caroline'ın nefesi kesildi.

Tinsley'nin ayakkabısının burnuna, onu sandalyeye fırlatacak kadar güçlü bir tekme attım.

"Bu" -kızın dik duruşunu işaret ettim- "benim sınıfımda beklediğim duruş budur. Diğer ihlallerinle daha sonra ilgileneceğim."

şok içinde donup kalınca dudakları büzülmüş bir *O harfi* oluşturdu.

Altının en soluk tonu olan saçları neredeyse beline kadar uzanıyor, sanki güneşin doğal beyazlatmasıyla kültür incisi rengine dönüşüyordu. Uzun kirpikleri, geniş, açık mavi ve gereğinden fazla çarpıcı olan olağanüstü gözlerinden dışarı doğru fırlıyordu. Buna küçük, sivri burnu ve narin kemik yapısı da eklenince belirgin bir elf görünümüne sahipti. Ne zaman kışkırtılrsa sihrini ortaya çıkaran bir yüze sahip safkan bir güzellik.

Otuz yıl içinde, kıyaslanamayacak kadar zarif olacaktı. Seyredende yoğun tepkiler uyandıran türden bir cazibe.

Çoğu erkek şimdi onu çekici bulurdu, ama ben gençlere karşı güçlü bir tiksinti duyan alışılmadık birkaç kişiden biriydim. Ben bile

gençken, yaşlı kadınları arardım. Sonunda benim yıkımım haline gelen bir saplantı.

Rahip olmak için *çağrılmamıştım*. Dokuz yıl önce, bu hayatı kefarete olarak seçtim. Bekârlık içimdeki karanlığı hapsetti ve kendimi yatılı bir okula yerleştirmek arzularımı kontrol altında tuttu.

Fakülte rahipler, emekli profesörler, yaşlı dullar ve birkaç dindar evli çiftten oluşuyordu. Etrafımda hiç ayartıcı şey yoktu.

Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar ve belki de yaptığım tek asil şeydi.

Nazik bir rahip değildim. Ama başarılı bir liderdim. Bu okulu yönetmek, her şeyden çok ihtiyacım olan tek şeyi elimde tutmamı sağladı.

Kontrol.

Dünyanın bu küçük, ıssız köşesi benim krallığımdı ve buradaki varlıklı, güçlü ailelerle nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Önümde oturan gibi.

"Kurallarınızı kabul ettim." Caroline'ın tam önünde durarak onu bana bakmaya zorladım. "Çünkü onlar *benim* kurallarım. Ortaya koyduğunuz her şart okulun el kitabında yazılı. Okuma zahmetine katlansaydın bunu bilirdin."

"Sakın-"

"Okuyun. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğren. Soyadınızın ne olduğu ya da kendi dünyanızda nasıl iş yaptığınız umurumda değil ama benim dünyama gelip bir daha tehditler savurmayacaksınız. Burası benim alanım ve verdiğim kararlar öğrencilerin yararınadır. Constantine'lerin isteklerini yerine *getirmeyeceğim*. Ne annem, ne kızım, ne de bana yolladığınız asistanlar, avukatlar, korumalar ya da diğer köleler." Ellerimi arkamda birleştirdim ve Caroline'ın omuzlarındaki sertliğin tadını çıkardım. "Eğer bu konuda bir sorunun varsa, kızını da yanına alarak dışarı çık."

Kalabilirler ya da gidebilirler. Benim için fark etmezdi. Bu yıl ders yüküm hafifti. Ya çok fazla boş zamanım olacaktı ya da günlerimin büyük bir kısmı Tinsley Constantine'e ayrılacaktı.

Kızın tam zamanlı bir iş olacağına şüphe yok.

Ve bu konuda söyleyecek bir şeyleri olması hiç de şaşırtıcı değil. "Pencerelerdeki parmaklıklar öğrencilerinizin yararına mı? Deli gömleği sağlıyor musunuz?"

Biz de kalbimizi acı içinde bıçaklamayalım diye mi?"

Onu tanımadım, ona doğru bir bakış bile atmadım. Caroline'ın bakışlarını tuttum ve kararını bekledim.

"Senin hakkında haklıymışım." Çantasını ve telefonunu topladı ve ayağa kalkarak yüzüme baktı. "Sert ve tavizsiz. Tam da kızımın ihtiyacı olan şey."

Tercümesi: Kızın üzerine fazla gitmeyeceğim.

Bu konuda haklıydı.

"Tinsley." Kapıya doğru yürürken ses tonu soğuk ve küçümseyici bir şekilde ayrılışını duyurdu. "Peder Magnus'tan tatmin edici bir rapor bekliyorum."

Veda yoktu. Dünyaya getirdiği çocuğuna dönüp bakmadı. Sadece cilalı tahtalara vuran topukların hızlı sesi koridorda kayboluyordu.

Sert sevginin sesi.

Bu kötü bir ebeveynlik yaklaşımı değildi ve kesinlikle yeri vardı. Ancak bir çocuğun aldığı tek şey sert sevgi ise, işe yaramıyordu.

Dikkatimi kıza çevirdim, duruşu dimdikti ve başı kapıdan uzaktaydı. Gözyaşlarını kırıştırdığını anlamak için gözlerini görmeme gerek yoktu.

Üzüntü, endişe, korku. Yaklaşık üç saniye içinde tüm bunları öfkeye dönüştürüp bana yöneltecekti.

Üç.

Nefes alış verişi hızlandı.

İki.

Ellerini sıktı.

Bir.

"Beni eve gönder." Yüzünü bana döndü, sözcükleri bir anda ağzından dökülüverdi. "Ben buraya ait değilim. Asla sizin çağdışı dininize inanmayacağım ya da aptal kurallarınıza uymayacağım. Burada olduğum her saniye için pişman olacaksın. O yüzden ona fikrini değiştirdiğini söyle. O gitmeden git. Ona okulunuza uygun olmadığımı ve beni burada istemediğinizi söyleyin."

"Hayır."

"Belki de kendimi açıkça ifade edemedim." Dişlerini gıcırdattı. "Benim için yaptığın her planın içine edeceğim. Tanrı şahidim olsun, her şeyi mahvedişim destansı olacak."

"Sorun değil. Cezalarınız da en az beceriksizlikleriniz kadar destansı olacak."

"Sen..." Çenesi geri çekildi. "Rahipler küfretmez."

"Nereden biliyorsun? Hiç biriyle tanıştın mı?"

"Hayır, ama bu olamaz... Bu normal değil." Biraz geri çekildi, avuç içleri uyluklarının üzerinde kayıyordu. Sonra doğruldu, bakışları odanın diğer ucuna sabitlendi. "Sen, yarasa, pencerelerdeki parmaklıklar... Bunların hiçbiri doğru gelmiyor."

Onu birkaç konuda eğitmenin zamanı gelmişti.

Masanın kenarına, onun yanına oturdum ve dirseğimi kalçama dayadım. "Dağlardan inen birkaç alaca doğanımız oldu. Kiliseye ve pencere kenarlarına yuva yapıyorlar. Yavrular cama doğru uçup boyunlarını kırmaya başlayana kadar bir sorun yoktu. Üçüncü ölü şahinden sonra parmaklıkları taktırdım. O zamandan beri hiç ölüm görmedik."

Mavi bakışları zehrini kaybetmişti ve asla kabul etmese de onun yumuşak karnını bulduğumu biliyordum.

Savunmasız şeylere karşı bir zaafı vardı.

Ben de öyle.

"Yarasalar cinsel olarak dimorfiktir. Dişiler daha büyüktür. Tanımlaması kolaydır." Yüz ifademi sertleştirerek eğildim. "*Yavrunuz* yetişkin bir erkekti ve düşüp ölmedi. Tabii kuduz değilse. Bu durumda, hızlı bir ölüm merhametli olurdu."

Lanet şeyin uçup gittiğini biliyordum ama emin olmak için pencerenin altındaki alanı kontrol edecektim.

"Kampüste altı rahip daha yaşıyor." Ayağa kalktım ve gözlerini kırpmadan ona baktım. "Onlarla tanıştığında, beni kıyaslayabileceğin bir referans nokta olacak. O zamana kadar eğitimsiz varsayımlarda bulunmaktan kaçının." Kapıya doğru yöneldim. "Beni takip edin."

Yorum yapmadan ya da tavır takınmadan itaat etti. Canlandırıcı bir değişiklik. Ama uzun sürmeyecekti.

Onu merdivenlerden aşağıya ve ana binaya doğru yönlendirdim. Zemin katta, kalabalık görünmeden önce yemek salonunun dolu olduğu seslerden anlaşıyordu.

Yarın yeni bir okul yılı başlıyordu ve kızlar bunu kutluyor, yaz tatilinden sonra arkadaşlarıyla yeniden bir araya geliyor ve yeni gelen birinci sınıf öğrencileriyle tanışıyorlardı.

Kabul toplantısı sırasında işler farklı ilerleseydi, Tinsley'nin kutlamalara katılmasına izin verirdim. Onun yerine, beni takip etmesini bekleyerek yürümeye devam ettim.

Girişte oyalanarak partiyi inceledi. "Ne yapıyorlar?" "Yemek yiyorlar, dans ediyorlar, eğleniyorlar. Bu gece kaybettiğin tüm ayrıcalıkları." I Bir sonraki köşeyi yavaşlamadan döndü. "Devam et."

"*Yemek yemek* ne zamandan beri bir ayrıcalık oldu?" Peşimden geldi. "Açlıktan ölüyorum."

"Ağzını açmadan önce bunu düşünmeliydin." Durakladım, sözlerini ona geri fırlattım. "Bu anı senden almayacağım. Hatalar yaptığında, onlardan ders çıkaracaksın."

Öfkelendi. "Ben yarasa değilim-"

"Saygısızlığa izin vermem. Her nankör söz, göz devirme ve jest cezalandırılacaktır. Anladıysanız başınızı sallayın."

Yanakları çukurlaştı. Kollarını kavuşturdu. Ağırlığını kaydırды. Bir nefes verdi. Sonra başını salladı.

"Güzel. Şimdi ayak sürümeyi bırak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

MAGNUS

Yatakhanelere doğru on dakikalık yürüyüş **boyunca** Tinsley benim uzun adımlarıma ayak uydurdu, bir yandan da alt dudağını hoşnutsuz bir ifadeyle öne doğru itti. Ya da belki dudağı doğal olarak o şekilde duruyordu.

Somu

rtkan.

Seksi.

Hayır, *Tanrım*. Düşünce nefes almadan önce onu uzaklaştırdım.

Doğru olup olmadığını düşünemiyordum. Ama şu anda onda çekici gelen başka bir şey vardı.

Onun sessizliği.

Tatlı, görkemli sessizlik.

Konuşmadığı zamanlarda daha yaşlı görünüyordu. Daha olgun. Kıvrak fiziği ve kendinden emin yürüyüşüyle kendini zarafet ve incelik taşıyordu. Kasıtlı bir şekilde değil. Hayır, meydan okuma ve düşmanlık yaymak için çok uğraştı. Ama gardını indirdiğinde, terbiyesi parlıyordu.

İtaat onun için ikinci doğaydı.

İtaatkâr itaat.

Bu gerçek fısıltısını söndürmek daha zordu. Doğrudan unutmak istediğim yanlarımla konuşuyordu.

"Şahinler hakkında doğruyu mu söylüyordun?" diye sordu. "Sana yalan söylemem. Ne bu konuda ne de başka bir konuda." "Ah. Doğru. Rahipler yalan söylemez diye mi?"

"Çünkü *ben* yalan söylemem. Buradan ayrıldı."

Yüzünü görmemi engelleyerek bir sonraki koridora döndü. "Şahinleri dışarıda görebilecek miyim? Yavrular okulun yakınlarında mı uçuyor?"

"Bazen."

"Harika." Omurgası kaskatı kesilmiş, ses tonu sertleşmişti. Ama kuşlardan bahsetmek ruh halini az da olsa düzeltmiş gibiydi.

"Şimdi ana binadan ayrılıyoruz." Ona boş bir koridora kadar eşlik ettim. "Burada sınıflar, ofisler, kütüphane ve yemekhane var. İleride yurt binası var. Tüm öğrenciler saat dokuzda odalarında olmalı. Işıklar 10'da kapanacak. Aksi takdirde kampüsün duvarları arasında dolaşmakta özgürsünüz."

"Mülkün geri kalanında dolaşmak için duvarların dışına çıkmamıza ne zaman izin verilecek?"

Sion Akademisi, küçük ve kendi kendine yeten köyümüzdeki iki yatılı okuldan biriydi. Kardeş okulumuz St. John de Brebeuf, Peder Crisanto Cruz tarafından yönetilen, tamamı erkeklerden oluşan bir okuldu.

Her bir kampüsün etrafını aşılmaz duvarlar çevreliyordu. Estetik açıdan hoş olmakla birlikte, dış tehditlere karşı güvenlik sağlıyor ve iki okul arasında izinsiz etkileşimleri engelliyordu. Kilise, atletizm sahası, tiyatro ve spor salonu iki kampüs arasındaki köyün merkezinde yer alıyor ve bu tesislerin maliyetlerini paylaşmamıza olanak sağlıyordu.

Kardeş okul anlaşması karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaydı. Peder Crisanto'nun çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olmasının da bir zararı olmadı.

"Köyü keşfetmek için pek çok fırsat olacak," dedim. "Ancak kampüs kapılarının dışında öğrenciler her zaman gözetim altında tutulmalıdır."

"Tanrı masum bir bakirenin bir erkek görmesini yasaklamıştır."

"Her iki okuldan öğrencilerin katıldığı düzenli sosyal faaliyetlerin yanı sıra günlük ayinler de düzenleniyor."

"Ne?" Durdu, gözleri irileşmişti. "*Her* gün kiliseye mi gidiyorsun?"

"Okul devam ettiği sürece tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri Her sabah sekizde ayin. Cumartesi günleri hariç."

"Um, evet..." Yüzünü buruşturdu ve yürümeye devam etti. "Beni bunun için kaydetme."

"*Her* öğrenci, Bayan Constantine. Bu okulun bir üyesi olduğunuz sürece Katolik Kilisesi'nin İlmihalini takip edeceksiniz."

"Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

"*Bunun* yüzde doksanı sizin nasıl tepki verdiğinizle ilgilidir. Tavrınızı değiştirin." "Peki ya diğer yüzde on?"

"Hoşunuza gitse de gitmese de bunlar oluyor. Hayat bu."

İlk odanın kapısı açıldığı anda yurt binasına girdik. Miriam dışarı çıktı ve bana yaşlılıktan yıpranmış bir gülümseme verdi.

"İyi akşamlar, Peder Magnus." Gümüş rengi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve benim huysuz hücumuma baktı. "Sen Tinsley olmalısın."

"Elbette." Omuz silkti.

"Tinsley." Gözlerimi kısmıştım. "Bu Miriam, dil sanatları öğretmeni."

Miriam, "Ben aynı zamanda yurt annesiyim," dedi.

"Yani temel olarak, gizlice kaçmadığımızdan emin olmak için buradasın." Tinsley kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, bu işi ben devrediyorum. Her kata atanan, yurt sakinlerini denetlemek ve yurdun emniyet ve güvenliğini sağlamakla görevli bir son sınıf öğrencisi var. Onlara abla diyoruz."

"Mm. Tinsley kuru bir sesle, "ispiyoncular için imrenilecek bir iş gibi görünüyor," dedi.

Miriam başını eğdi, başka bir tepki vermedi. Bu işi uzun zamandır yapıyordu ve her türlü isyanı ve kural çiğnemeyi tecrübe etmişti. Tinsley istese de kadını korkutamazdı.

"Yatakhanelerin temizliğini sağlamak, ilaç tedavisini yürütmek, bireysel ihtiyaçları karşılamak, danışmanlık hizmeti sunmak ve tüm kızların faaliyetlerini desteklemek için buradayım." Arkasındaki kapıya hafifçe vurdu. "Benim dairem burada. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"*İhtiyacım olan şey* eve gitmek." Tinsley onun gözlerinin içine baktı. "Burada olmak istemiyorum."

"Birkaç hafta ver. Fikrini değiştireceksin."

"Um, hayır," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Bunun olmayacağından yüzde yüz eminim."

"Eğer yanılıyorsam, bunu konuşuruz. Bu arada, bavullarınız yarın için ihtiyacınız olan her şeyle birlikte odanıza gönderildi."

Miriam tatlı ve yaşlı bir kadın gibi görünüyordu ama yatakhaneleri demir yumrukla yönetiyordu. Tinsley bunu yakında öğrenecekti.

"İyi geceler, Miriam." Tinsley'e merdiven boşluğunu işaret ettim. "Hadi gidelim."

İkinci katta bizi sessizlik karşıladı. Kızlar odalarına yerleşmeden ve okulun ilk gününe hazırlanmadan önce bir saat daha yemekhanede kalacaklardı.

Bu binaya pek sık girmezdim. Dürüst olmak gerekirse kaçınırdım. Çok fazla ergenlik hormonu ve fırfırlı pembe şeyler vardı. Açık bir kapının önünden geçerken beni tehlikeye atacak bir şey görmekten korktuğumdan bahsetmiyorum bile.

"Koridorlarda kamera yok." İkinci kapıda durdum. "Odalarda kilit yok."

"Muhbir nerede uyuyor?" Boş bakışım üzerine açıkladı. "Ablada."

"Daisy senin yanında." İlk yatakhaneyle başımla işaret ettim. "Banyo koridorun karşısında." İkinci odaya uzandım ve ışığı yaktım. "Bu sensin."

Boynunu bükerek sade alana baktı. İkiz yatak, çalışma masası ve komodinin kişiselleştirilmeyi bekliyordu. Öğrencilerin çoğu odalarını süslemek için çıldırıyordu. Ama yerdeki tek küçük çantaya bakılırsa, o sadece gerekli eşyaları getirmişti.

"Tek bagajınız bu mu?" Ben sordum.

"Görünüşe göre." Sanki bunu yapmak kaderini belirleyecekmiş gibi odaya girmek için kılını bile kıpırdatmadı.

O gemi çoktan kalkmıştı.

"Öğrenci el kitabı masanın üzerinde. Uyumadan önce okuyun. İçinde kampüs haritaları ve kıyafet yönetmeliği gibi temel bilgileri bulacaksınız." Koridordaki pozisyonumdan dolaptaki yatak takımlarını ve üniformalarını gördüm. "Ayın sabah sekizde başlıyor. Tam yedi kırk beşte aşağıda ol. Kızların kiliseye götürülmek üzere nerede toplandıklarını göreceksiniz."

Odaya baktı, bakışları odaklanmamıştı, gözlerini kırpmıyordu. Şoka girmişti.

Sonra nefesini tuttu ve bana baktı. "Saygısızlık ettiğim için özür dilerim."

Arkama baktım, yakalamayı bekliyordum.

"Telefonumu alabilir miyim lütfen?" Kirpiklerini kırptırdı.

"Hayır." Bir parmağımı sallayarak onu odaya soktum. "Şu kapıyı görüyor musun? Sabaha kadar onun diğer tarafında kalmanı istiyorum."

Çenesi gerildi, duruşu dövüşmek için sertleşti.

"Yani *şimdi*." Bir toplantı odasını üç saniyeden kısa bir sürede boşalttığı bilinen yakıcı bir ton kullandım.

Tinsley'de de aynı etkiyi yarattı, ben son heceyi kükremeden önce tüm vücudu harekete geçti.

Nefes nefese, sarsak adımlarla odaya geri döndü ve masaya çarptı. Kol ve bacaklarında gözle görülür titremeler vardı. Çenesi titriyordu ve bir kolunu göbeğinin etrafına dolayarak kendini sıkıca tuttu.

Ama o çökmedi. Diğerleri gibi yere düşmedi. Bu kız değil. Daha uzun durdu, kolunu yavaşça indirdi ve omuzlarını dikleştirdi.

Göğsünün kabarması tişörtünü gerdi, kumaş küçük göğüslere, küçük yumrulara, bir parmak ve başparmak arasında ezilmeye yetecek kadar hassas ete doğru gerildi.

Bakışlarımı ayırdım ve elime, başparmağıma sürtünen parmaklarıma baktım. Taklit ediyordum. Hayal ediyordum. Sahip *olamadığım* şeyi istiyordum. Yoksunluk çeken bir bağımlı gibi.

Ellerim ceplerime gitti. Nefes alışım sabit kaldı. Yüzümdeki kaslar hiç kıpırdamadı. Ama dış görünüşümün altında, hastalığım ateşten bir fırına dönüşmüştü.

Korku ve acı, kan ve yaralar, morarma, ısırma, boğulma, vurma, vurma, vurma... çiğ, vahşi, acımasız bir sikiş istiyordu.

Canım çekti.

Korkusu havayı kokluyor, nefesleri kesiliyor ve küçük elf yüzü renksizleşiyordu. Ama güçlüydü. Dirençliydi. Buna dayanabilirdi.

Bunu çok güzel karşıladı.

Gitme zamanı.

Kapıyı çekerek kapattım ve gerçek halimi görmeden onu uzaklaştırdım. Sonra da oradan çıktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

MAGNUS

Ana kapıları geçerek, kırılmış bir hızla dışarı fırladım. Bir parmağımı yakamın altına sokup boğazımdan çekerek, çekerek, çekerek nefes almaya çalışırken karanlık etrafımı sardı.

Az önce ne oldu öyle?

Bir öğrencinin beni kızdırmasına izin verdim.

Bu bir ilkti ama kontrolüm altındaydı. Beni şaşırtmıştı, hepsi bu. Zarar yok, faul yok. Tinsley'nin haberi yoktu ve ben de çizgiyi aşmamıştım.

Ona olan tek ilgim fiziksel olmayan, cinsel olmayan, akademik düzeydeydi.

Bir daha olmaz.

Sadece vücudumda dolaşan vızıltıdan kurtulmam gerekiyordu.

"Merhaba, Peder Magnus!"

Bir grup son sınıf öğrencisi soldan yaklaşarak binaya doğru ilerledi. Cevap vermeden sağa döndüm ve onlar da benim huysuzluğuma alışmış bir şekilde yollarına devam ettiler.

Kampüsün kapısına giden uzun yolu izleyerek ana binanın arka tarafına doğru yürüdüm. Sınıfıma bağlı kulenin altından geçerken yerde ölü bir yarasa aradım. Telefonumun ışığı avıma yardımcı oldu ama bu çabam boşa çıktı.

Tam da şüphelendiğim gibi, yarasa uçup gitmişti.

Zihnim korku dolu mavi gözlerin, soluk tenin ve kan akıtmaya hazır pençeler gibi kıvrılmış titreyen ellerin görüntülerine yöneldi.

I itilmiş o aşağı ve odaklanmış üzerinde yarının gündem-kilise, müfredat planlaması ve Tinsley'in yerleştirme testleri.

Ayakkabılarımdaki çakıllar çıtırdadı ve gece havası tenimi serinletti. Temiz, taze, saf dağ havası. Oktan ve gaz kokusundan çok farklıydı.

New York'ta beton. Şehri özledim ama buradaki sükûneti sevdim.

Patikadan saparak bakımlı çimenliği geçtim ve kampüsü çevreleyen duvarı takip ettim. Omuz yüksekliğinde taştan inşa edilen duvar, köyün ya da ötesindeki pitoresk dağ manzarasının görünürlüğünü kısıtlamıyordu. Bunun yerine, üzerine dikilen yüksek güvenlikli çit için sağlam bir temel oluşturmuyordu. Uzaktan bakıldığında, siyah direkler arasında uzanan teller şeffaftı. Yakından bakıldığında ise her birkaç metrede bir asılan gerilim işaretleri gözden kaçmıyordu.

Çite dokunmak bir insanı öldürmezdi ama bir zap asi bir gencin ayaklarını yerden keserdi. Her yıl en az bir embesil bunu test ederdi.

Dokuz yıl önce Sion Akademisi iflasa doğru gidiyordu. Bunun başlıca nedeni, St. John'un erkek öğrencilerini kız yurtlarından uzak tutmadaki başarısızlığıydı. Genç yaşta hamilelik ve kötü yönetim, öğrenci kayıtlarında zararlı bir düşüşe yol açmıştı.

Yatılı okulu satın aldığımda, servetimin önemli bir kısmını burayı dönüştürmek için harcadım. Güvenlik duvarlarını ekledim, öğretim üyelerinin çoğunu değiştirdim, son derece rekabetçi bir müfredat oluşturdum, okul ücretini dört katına çıkardım ve okulu yüksek profilli ailelere pazarladım.

İki yıl içinde, Sion'un bir mil uzunluğunda bir bekleme listesi vardı.

Okulun temel değerleri aynı kaldı; aklın, kişiliğin ve maneviyatın gelişimine odaklandı. Ancak işletmeyi acımasız bir iş gibi yürüttüm ve iş dünyasında para konuşur.

Bu yüzden Caroline Constantine yedi haneli bir bağış teklif ettiğinde, bu bekleme listesini atladı.

Tek giriş ve çıkış yolu olan kapıya geldim ve tuş takımına şifremi girdim. Kilit çaldı ve kampüsten çıktım.

En yakın kasaba kilometrelerce uzakta olduğundan, personelin çoğu arazide ayrı konutlarda yaşıyordu. Köyün içinden geçen tek bir asfalt yolun bir ucunda Sion Akademisi, diğer ucunda ise Aziz John de Brebeuf bulunuyordu.

Sessiz sokak boyunca üç dakikalık bir yürüyüş beni özel papaz evime getirdi. Diğer rahiplerin çoğu aynı evi paylaşıyordu ama benim kendime ait bir alana ihtiyacım vardı.

Tek katlı eve girdiğimde kapı gıcırdadı. Küçük bir mutfak ve oturma alanı ön odayı oluşturmuyordu. Kısa bir koridor bir yatak odasına ve

Banyo. Çıplak duvarlarda bir haç asılıydı. Pencerelede koyu renk perdeler. Yırtık pırtık bir kanepe. Odun yanan bir şömine. Başka bir şey yok. Ne eksik ne fazla.

Mütevaz

1.

Mütevaz

i.

Bazıları bunun Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katından aşağıya doğru şerefsiz bir adım olduğunu söyleyebilir. Ama o çatı katı benim değerimi belirlemedi. Yaptıklarım belirledi.

Hayatım yıllardır eksikti.

Masada ceplerimi boşalttım ve Tinsley'nin kilitli telefonuna baktım. Ona erişmeme gerek yoktu. Araştırmacımın raporu onun hakkında bilmem gereken her şeyi sağlamıştı.

Constantine'ler Bishop's Landing'in mücevherleri, yüksek sosyetenin kraliyet ailesiydi. Ancak çoğu güçlü aile gibi onlar da karanlık işlere bulaşmışlardı; Morelliler ile uzun süredir devam eden bir kan davası da buna dâhildi.

Tinsley'nin babası altı yıl önce öldüğünde, Morelli'nin babasının ona suikast düzenlettiği söylentileri çıkmıştı. Ancak bu hiçbir zaman kanıtlanamadı ve ölümün bir kaza olduğuna karar verildi.

Tinsley'nin kendisiyle ilgili şaşırtıcı bir şey yoktu. O ailenin prensesiydi; masum, tatlı ve Caroline'ın seçeceği bir evlilik için hazırды. Caroline'ın yıllardır bu açı üzerinde çalıştığına, kızını imparatorluğunu güçlendirecek bir aileyle evlenecek şekilde konumlandığına şüphe yoktu.

Bu düşünce beni hasta etti. Kimse bu şekilde kullanılmamalıydı ama oluyordu işte. Yüzyıllardır oluyordu.

Dolaba doğru ilerledim ve bir bardakla bir şişe viski çıkardım.

Ben dökmeye başlarken kapı çalındı. "Kapı açık." İkinci bir bardak aldım.

"Arkadaş isteyebileceğinizi düşündüm." Crisanto'nun hafif aksanlı sesi odanın içinde yankılandı.

"Saçmalık. Constantine'ler hakkında ilginç detaylar almak için buradasınız." "Aynen öyle. Bana her şeyi anlat."

Ona içkisini uzatmak için döndüm ve her zaman olduğu gibi beni ilk karşılayan gülümsemesi oldu. Harika bir gülümsemesi vardı. Sıcak ve samimi, tüm yüzünü aydınlatıyordu.

Bu gece rahat kıyafetler giymiş, rahip yakasını bir tişört ve kot pantolonla değiştirmişti. Gömleğinin beyazı koyu tenini ve siyah saçlarını vurguluyordu.

On yaşındayken annesiyle birlikte Filipinler'den New York'a taşındı. Katolik ilkokuluma geldiği günü hatırlıyorum. Zerre kadar İngilizce konuşamıyordu. Ama çabuk öğreniyor, kolayca gülüyor ve kaykay sevgimi paylaşıyordu.

O zamandan beri çok iyi arkadaşlık. Liseden mezun olana kadar ayrılmazdık. Sonra o rahip olmak için papaz okuluna gitti, ben ise çok farklı bir yol seçtim.

Viski bardağımı kanepeye taşıdım ve dumanlı yanığın tadını çıkararak derin derin içtim. "Toplantı beklendiği gibi geçti. Caroline beni tehdit etti. Ben de onu tehdit ettim ve şimdi kolay bir yıl geçirme umutlarım yerle bir oldu."

"En son kolay bir yıl geçirdiğinde dayanılmazdın." Crisanto yanıma yerleşti. "Aklını kaçırarak kadar sıkılmıştın. Huysuzdun. Mızımız. Bekçiyle kavga ederdin-"

"Ben sızlanmam."

"Sen hiçbir şeyin kolay olmasını sevmezsin Magnus. Bu hiçbir zaman senin tarzın olmadı."

Arkama yaslandım, içiyordum, aklımda yarın yapmam gereken her şey dönüyordu.

"İnternetteki fotoğraflar kadar güzel mi?" diye sordu.

"Caroline mı?"

"Hayır, aptal." Gözlerini devirdi. "Kızı."

Başka bir öğretmen bana bunu sorsaydı, niyetine güvenmezdim. Ama Crisanto her şeyden önce bir rahipti ve İsa Mesih'le olan canlı ilişkisini her şeyin üstünde tutuyordu. Benim aksime, o daha yüce bir amaç için çağrılmıştı ve tüm kalbiyle hizmet ediyordu. Bu adamdan daha dürüst ve namuslu bir insan tanımamıştım.

Dokuz yıl önce buraya gelmemin nedeni de buydu, onun tavsiyesini almak.

Bana duymak istediklerimi söylemedi. *İhtiyacım* olanı söyledi. Sonra beni kalmaya ikna etti. Sadece Sion Akademisi'ni kurtarmak için değil, kendimi de kurtarmak için. "O bir velet." Yakamı çıkardım ve ceketimin üst düğmelerini gevşettim.

Gömlek. "İşbirliğine yanaşmayan, saygısız, sivri dilli bir zebani."

"Ben bunu sormadım."

"On sekiz yaşında birine göre çok güzel."

Duygusal olduğuunda peri ateşi gibi parlayan gözleri vardı. Peki ya cesareti? Tanrı yardımcım olsun, onun cesur ruhu kanımı kaynattı.

I oldu Büyülenmiş, ve o Büyüleyici yapılmış Ben son derece rahatsız edici.

"Crisanto..." Bardağıma baktım, kehribar rengi içeceği bir o yana bir bu yana salladım. "Hastalığım nüksetti."

"Tamam." İçkisini bıraktı ve kanepede dönerek bana baktı, anında rahip rolüne büründü. "Bu bir günah çıkarma mı?"

"Hayır. Sadece bir histi. Bir düşünce."

"Arzu."

O öyle diyordu. Ben buna hastalık diyordum. Mücadelemini bilen hayattaki tek kişi oydu. Taşıdığım her çirkin sırrı biliyordu.

"Evet."

"Anne mi tetikledi?" "Bu sefer değil."

"Kızım o zaman." Rahatlamış bir nefes aldı.

"Nefes verişin güven verici değil. Bana çok fazla güveniyorsun." "Cazibe insan doğasında var. Hepimiz bunu yaşarız, ve herhangi bir rahip aksini söyleyen daha kötü bir şey saklıyordur. Yalnız bir hayat sürüyoruz. Her gece yatağa yalnız giriyoruz. Yalnız yaşılanıyoruz. Mesleğimizin fedakâr doğası bu. Ama dürüst olacağım. Tercihlerinizi sıraladığınız gün için dua ediyorum. Çünkü kabul edelim. Kadınlar konusunda berbat bir zevkin var dostum." Dramatik bir şekilde ürperdi.

"Sen bir pislikisin."

Yüksek sesle ve içtenlikle güldü ve viskisini aldı.

Sadece o benim kusurlarımda eğlence bulmaya cesaret edebilirdi.

En başından beri benim yanımdaydı. Okulumuzdaki diğer erkekler kızların peşinden koşarken, o beni annelerinin ve öğretmenlerinin peşinden koşarken izledi.

Çocukluğumda travmatik bir olay yoktu. Sıkıcı, yasalara saygılı, beyaz yakalı ebeveynlerimden miras kalan hiçbir özellik yok. Yetiştirilme tarzımda bu durumu açıklayacak bir şey yok.

Cinsel yatkınlığım sadece doğamın bir parçasıydı.

"Dinle." Crisanto ayıldı. "Sende benden daha fazla sabır ve kararlılık var. Bu toplum için bir nimet oldun. Para ve

Okula harcadığınız zaman takdire şayan. Özverili. Eşi benzeri yok. Sen iyi bir adamsın Magnus."

Homurdandım. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ben hiçbir zaman iyi bir adam olmadım."

"*O zamandan* bahsetmiyorum. Elbette, hala her zamanki gibi acımasısın. Ve zorlandığında düpedüz korkutucusun. Belki tüm öğretme yöntemlerine katılmıyorum ama iş motivasyonu olmayanları motive etmeye geldiğinde korku ve suçluluk etkili araçlardır."

"Gerçek bir Katolik gibi konuştun." Viskimi kaldırdım.

Bardağını benimkiyle tokuşturup içti ve bardağın kenarından bana baktı. "Bayan Constantine'de farklı olan ne?"

"Bir yarasa'yı kurtardı." "Şimdi ne yapacak?"

Ona hikayeyi anlattım ve bir kahkaha krizine daha girdi. John's'daki zorlu programı hakkında konuştuk, dünya olaylarını tartıştık ve çok fazla içtik.

Tökezleyerek papaz evine döndüğünde kendimi daha hafiflemiş hissettim. Daha akli başında. Yeni okul yılı için enerjik.

Tinsley Constantine için kanunu uygulamaya hazırdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

TINSLEY

UYUYAMADIM.

Kahkahaların ve ayak seslerinin kapımın önündeki koridoru doldurmasının üzerinden saatler geçmişti. Saat onda her şey sakinleşmişti ama kızlar ilk geldiğinde soyadımın birden fazla kez söylendiğini duydum.

Yine de kimse odamda olup olmadığını görmek için durmamıştı. Kapım tek bir kez bile çalınmadı.

Kendi özgür irademle burada olsaydım, dışarı çıkar ve kendimi tanıttırdım. Yeni arkadaşlar edinmeye çalışırdım.

Ama değildim ve yapmadım. Siktir et burayı.

Dar yatakta yuvarlandım ve saçlarımın kabardığını ve yüzümün kırıştığını hissettim. Bir insanın bu iğrenç malzemenin üzerinde uyuması nasıl beklenebilirdi ki?

İpek yastık kılıflarımı özlemiştim. Onları paketlemeye çalışmışım ama Justin -annemin köpek yavrusu ve kişisel asistanı- onaylananlar listesinde olmadıklarını iddia ederek onları geri atmıştı. O onaylamayan, köpek yavrusu gözleriyle başımda dikilirken pek çok şeyi paketlemeye çalışmışım.

Çok kısa.

Çok şeffaf.

Tanga yok.

Çok fazla deri.

Uygun değil.

Yanlış mesaj veriyor.

Çantaya koyduğum her giysiyi çıkardı. Sonunda öfkem patladığında, yüzüne bir sutyen fırlattım ve çantaları kendisinin toplamasını söyledim.

Sık kafalı bir çanta hazırlamış. Bir tane. Ve onu sahip olduğumu bile bilmediğim kıyafetlerle doldurdu. Muhafazakar, ezici çöpler.

Fark etmezdi. Burada uzun süre kalmayacaktım. Bütün geceyi çıkışımla planlayarak geçirdim.

Elimde alkol, uyuşturucu ya da silahla yakalanmak okuldan atılmamı garantiliyordu. Ama bunları elde etmek için hiçbir yolum yoktu.

Odamı ateşe vermek de bir seçenektir. Ama kaderimi çizirken kimsenin zarar görmesini istemedim.

Telefonum olsaydı, derslerimden biri sırasında maksimum ses seviyesinde porno izleyebilirdim.

Telefonum olsaydı Keaton'ı arardım. Beni dinler ve tüm doğru şeyleri söylerdi. Beni anlardı. Ama kardeşime ulaşamadığım için bir yandan el kitabındaki kuralları okuyor, bir yandan da onları çiğnemenin yollarını düşünüyordum.

Kasten itaatsizlik etmem gerekirdi. Düzensiz. Yaratıcı. Cesur. Her zamankinden daha cesur. Bishop's Landing'de yapmaya asla cesaret edemeyeceğim şeyleri yapmam gerekecekti.

Kötü olmak benim doğamda yoktu. Bir şeyleri kırmayı ya da birinden çalmayı aklım almıyordu. Hatta hiç sigara bile içmemiştim.

Ama aklımdan geçenleri söyleme ve erkeklerle gizlice dolaşma konusunda giderek daha iyi oluyordum. Buraya gelme nedenlerim bunlar olduğuna göre, belki de tam olarak bu şekilde dışarı atılacaktım.

El kitabında kadın-erkek etkileşimlerine ilişkin katı politikalara ayrılmış bir bölüm olması dışında. Her kampüsün etrafı elektrikli tellerle çevriliydi.

Belki de duvarları aşmanın bir yolu vardı.

Bela çıkarımlarla, arazinin yapısını ve tüm zayıf noktalarını bilecek kadar uzun süredir burada olan kızlarla arkadaş olmam gerekiyordu. Sion Akademisi bağınaz ve titiz olabilirdi ama her okulda kötü bir kalabalık vardı. Onları bulmak zor olmazdı.

Şafak sökmeden hemen önce, koridorda bir ayak sesi duyuldu. Birden fazla kişinin sesi gibiydi. İzdiham gibi. Sadece parmak uçlarında yürüyorlar ve sesler çıkarıyorlardı, odamın önünden hızla geçerken sessiz kalmaya çalışıyorlardı.

Arkamı döndüm ve saate baktım. Ve inledim. Sadece yirmi dakikadır uyuyordum ve kızların iki saat daha aşağıda olması gerekmiyordu.

Bu kadar erken saatte ne yapıyorlardı?

Merak beni yataktan kaldırdı. Kapıyı açtım ve yetişmek için koşturan birinin arka tarafına bir an göz attım. Küçük bir atlet ve tanga iç çamaşırı giyerek merdivenlerin köşesinde gözden kayboldu.

Orospu çocuğu. Tanga yokmuş, kırımın kenarı.

Ellerimi sıktım ve koşar adımlarla ablanın odasının kapalı kapısının önünden geçtim.

Merdiven sahanlığında yukarı ya da aşağı inebilirdim. Yukarıdan boğuk bir ses geldi, ben de onu takip ettim, nabzım gergin bir enerjiyle atıyordu.

Başka bir durumda, bir tişört ve bikini iç çamaşırıyla kendimi yetersiz giyinmiş hissedirdim. Ama sabahın altısıydı ve popo ipi giyen bir kızın peşindeydim.

Merdivenler en üst kata açılıyordu; benim katımla aynı olan boş bir koridor, iki yanda odalar ve sağır edici bir sessizlik vardı. Koridor boyunca sürünerek açık kapıların ve boş yatakhanelerin önünden geçtim. Her birini kişisel eşyalar dolduruyordu ama her yatak boştu, çarşaflar karmakarışık.

Herkes neredeydi?

Koridorun sonundan heyecanlı fısıltılar geliyordu. Seslere doğru aceleyle ilerledim ve son yatakhanelerin kapısında durdum.

Bir düzine kız kendilerini iki pencereye yapıştırdı. Sırtları bana dönük, dirsekleyip iterek dışarı bakmak için mücadele ediyorlardı. Bazıları diğerlerini görebilmek için yatağın üzerine çıktı.

Kalabalıkta birden fazla tanga vardı. Bir sürü arsız külot ve sütyen kaplı göğüsler. Büyük göğüsler. Kıvrımlı, kadınsı vücutlar.

Güzel olmalı.

Sıska kuş bacaklarım ve düz göğsümle, çoğuna kıyasla ergen bir çocuk gibi görünüyordum. Göz korkutucuydu. Ama bu duyguya alışmıştım. Ona sahiptim.

Güneş dağların tepesine çıkmış, gökyüzünü soluk pastel renklerle aydınlatıyordu. Odanın eşiğinde oyalanıyor, şafak sökerken neyin bu kadar sürükleyici olabileceğini öğrenmek için can atıyordum.

"Şuna bakın." Güzel bir kızıl iç çekti. "Bu hiç adil değil."

"O gerçek, gerçek seks," diye fısıldadı başka bir kız. "Teri bile geçit."

"Yine de şu kollar."

"Kollar mı?" Sonsuz kıvrımlara sahip esmer bir kadın kaşlarını cama bastırdı. "Girrrrl, şu kışa bak."

Alt dudağımı emdim ve gülümsemek için ısırdım.

John de Brebeuf'taki çocuklar atletizm sahasında egzersiz yapıyor olmalıydılar. Futbol sezonuydu ve belli ki bu kızların favori bir oyuncusu vardı. Ama bu mesafeden ne kadarını görebiliyorlardı?

Sırtlarına doğru yaklaştım. Pencerenin kenarına sıkışıp bakarken tek bir baş bile bana doğru dönmedi.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

O *çocuk* değildi.

Bir elimi ağzıma kapattım ve yarı çıplak Peder Magnus'un ihtişamını içime çekerken soluğumu bastırdım.

Üzerinde gri eşofman altından başka bir şey yoktu, pencerenin altında durdu ve kollarını başının üzerine uzattı. İnce eşofman altı dar kalçalarından aşağı sarkıyor, çıkıntısının kalın şekliyle birleşiyor ve arka tarafının sıkı, yuvarlak kaslarına tehlikeli bir şekilde yapışlıyordu.

Bu kışın şakası yoktu. Sessizce bel bandının tutuşunu bırakmasını ve çoktan düşmesini diledim.

Ellerini başının arkasında kavuşturdu ve güneşin doğuşuna doğru döndü, yüzünü sanki ışınları içine çekiyormuş gibi göğ e doğru eğdi. Duruşu omurgasındaki belirginliği, oyulmuş gövdesinin çukur ve oluklarını ve bacaklarındaki gücü vurguluyordu.

Şaşırtıcı derecede

güzel. Tehlikeli

derecede lezzetli.

Günahkârca

pornografik.

Arkasında, kauçuk koşu yolu boyunca dağılmış bir grup açık hava fitness aleti vardı. Patika kampüs arazisini boydan boya geçerek kilitli kapıya ulaşıyordu.

Belli ki kızlar onun programını biliyorlardı ve alarmlarını onun o patikada koşmasını ve pencerenin altındaki ekipmanda durmasını izlemek için kurmuşlardı. Sabahın altısında, muhtemelen mahremiyeti olduğunu düşünüyordu.

Kukla.

Bir kadının aklını asla küçümseme.

Etrafımda fısıldaşmalar devam ediyordu. Varlığımı fark etmemişlerdi,

gözleri yasak manzaraya takılmıştı.

"Fiziksel sağlığa olan bağlılığı için Tanrı'ya şükürler olsun." Yanımdaki siyah kız, yüzüne birkaç santim uzaklıktaki buğulanmış bardağın üzerine bir kalp çizdi.

"Tucker sabah koşularından sonra futbol takımıyla birlikte ağırlık kaldırdığını söyledi. Hayatımda hiç bu kadar çok erkek olmak istememiştim. O adamla çalışmayı hayal edebiliyor musun?"

"Evet. Hayal edebiliyorum ve ediyorum. Her şeyi.

Gün boyu. Uzun." "Cehenneme gideceksin."

"Onun için dizlerimin üstüne ökeceğim."

"Kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim, İsa'yı onun sikinden emerdim." "Aynen, kızım. Aynen."

Bu sürtükler hiç de titiz değillerdi. Kötü kalabalığı bulmuştum.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Tam yanlarındaydım, söyledikleri her şeye katılıyor ve başımı sallıyordum. Uzaktan, kınayan bakışları beni hedef almadığında, o yaşayan en seksi adamdı.

Ama yakından, sıcaklığı, öfkesi ve duyularımı boğan sarhoş edici kokusuyla dehşet vericiydi.

Güç çubuklarının üzerinde birkaç esneme hareketi daha yaparak seyircilerin i çekmesine neden oldu. Sonra kapıya doğru koşmaya başladı, kışını yere değen adımlarla esnetti.

"Bu *V* şeylerine ne dendiğini bilmiyorum," dedi birisi. "Ama onları tereyağıyla köpürtmek ve çıplak vücutumu oluklara sürtmek istiyorum."

"Onlara seks hatları deniyor," diye mırıldandım.

"Ne?" Bir düzine kafa bana doğru döndü.

"Karın kaslarındaki *V şeklindeki* kesik. Onlar seks çizgileri." Geri çekildim ve bir omzumu duvara yaslayarak bakışlarının ağırlığını üzerime çektim. "Bilimsel adı transversus abdominis. Vücutu saran ve omurgayı destekleyen bir kas tabakasıdır. Süper güçlü bir karın bölgeniz ve düşük vücut yağ oranınız varsa, kasın kenarlarını görebilirsiniz. Adonis kemeri olarak da bilinir ve adını efsanevi güzellik tanrısı Adonis'ten alır."

"Sen zeki falan mısın?" diye sordu kızıl saçlı, *havalı olmayan biri olarak* etiketlenmeme ramak kaldığını ima eden bir ses tonuyla.

"Bazı şeyleri hatırlıyorum. Erkek anatomisinin yalanabilir tüm kısımları gibi." Bir nefes aldım. "Yani onu her gün koşarken mi izliyorsun?"

"Sabah ibadeti saat altıda başlıyor," dedi arkadaki kız. "Onun bedeni bizim tapınağımızdır ve biz dua etmeye geliyoruz."

Bir *Amin* korosu patlak verdi ve ardından kahkahalar yükseldi.

Kıvrımlı esmer yataktan zıpladı ve bana yaklaşıarak tepeden tırnağa inceledi. "Sen Keaton Constantine'in kız kardeşisin."

İşte başlıyoruz.

"Ben Tinsley. Buraya dün gece geldim."

"Ben Nevada. Keaton'la birlikte Pembroke'a gittim." Arkadaşlarına döndü. "O rugby kaptanıydı. Okulun kralıydı. Çok seksi. Vay anasını çocuklar, adam ateş gibi. O ve ben böyleydik." Parmaklarını çapraz yaparak elini kaldırdı.

"Komik." Başımı eğdim. "Senden hiç bahsetmedi."

"Ben buraya ikinci sınıf öğrencisiyken transfer oldum, o ise bir yaş büyük, yani..." "Transfer mi edildiniz? Pembroke'tan mı atıldın?"

"Belki." Hınzır bir parıltı gözlerini aydınlattı.

"Bu hikayeyi dinlemeyi çok isterim." Onu cesaretlendirerek gülümsedim.

"Bu eski bir haber." Elinin tersiyle itti. "Artık erkeklerle takılmıyorum. Gözümü bir erkeğe diktim. Siyahlar içinde bir adam."

"Peder Magnus?"

"Tabii ki. Bir dahaki sefere onu yalnız yakaladığımda o kutsal yaratık için planlarım var."

Delirmiş miydi? Kükreyişinin uğursuz sesini aklımdan çıkaramıyordum. Ona hiç böyle bağırmamış mıydı? Ya da onu dövmek ister gibi bakmamış mıydı?

"Seni korkutmuyor mu?" Ben sordum.

"Kesinlikle." Meme uçlarını sıktı ve omurgasını dikleştirerek, "Beni çok korkutuyor," diye mırıldandı.

Hayal kırıklığı omuzlarımı sıktı. Bu aşüfte ile hiçbir yere varamayacaktım.

"Onunla daha dün gece tanıştım ve düşündüm ki..." Bunu bir kar tanesi gibi görünmeden nasıl söyledim? "Beklediğimden daha acımasız."

"Oh, o çok kaba. Ama o seksi mavi gözlerine her baktığımda eriyip gidiyorum ve ne isterse yapıyorum."

"Yani seni cezalandırmadı mı?" Odayı taradım, her bir kızın tepkisini inceledim. "Herhangi biriniz?"

Bazıları omuz silkti. Diğerleri dudaklarını büzerek başını salladı. Hiçbiri korkmuş ya da istismara uğramış görünmüyordu.

"Ben Carrie, bu katın ablasıyım." Siyah kız elini kaldırdı, ilkel bir şekilde salladı ve eğik kalçasına geri götürdü. "Eğer onu kızdırırsan,

Sana bir şeyler yaptırarak, ceza, fazladan çalışma gibi şeyler. Hepsi kötü değil. Hatta bazılarımızın hoşuna bile gidiyor, onunla bire bir zaman geçirdiğimizde."

Gülümsemesi beni rahatlatmıştı. Belki de dün gece olanlara aşırı tepki göstermişim.

"Bilmiyorum." Uzun boylu bir sarışın kapıya doğru bir adım attı ve durakladı. "Geçen yıl Jasmine'e ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Odada bir rahatsızlık dalgası yayıldı. Kızlardan bazıları koridora doğru sürüklendi. Diğerleri yere baktı.

Ne yapacağımı bilemez halde yüz ifadelerini yorumlamaya çalıştım. "Jasmine'e ne oldu?"

"Dersten sonra kaldı, kıyafetlerini çıkardı ve onun kucağına oturdu. Bize bunu yapacağını söyledi." Carrie bir omzunu kaldırdı. "Ertesi gün gitmişti. O zamandan beri kimse onu ne gördü ne de haber aldı."

"Ama bütün bunlara sahip değil." Nevada ellerini onun şehvetli vücudu boyunca kaydırarak. "Jasmine'in başarısız olduğu yerde ben başarılı olacağım."

"Kıçını okuldan attıracaksın, sürtük." Carrie çıkarken güldü.

Kovuldum.

Peder Magnus gibi bir adamı baştan çıkaracak kıvrımlara, özgüvene ya da seksapele sahip değildim. Ama başarılı olmak istemiyordum. Dışarı atılmak istiyordum.

Odama geri döndüğümde bu fikri kafamda evirip çevirdim.

Yalan söylemeyeceğim. Hâlâ ödümü koparıyordu. Ama verdiği cezalar kızların iddia ettiği kadar katlanılabiliyorsa, beni eve gönderecek tek cezayı hak etmek için onlara güç verebilirdim.

BÖLÜM 8

MAGNUS

Seksen geveze kızın uğultusu Sion Akademisi'nin ön bahçesini dolduruyordu. Ana binanın girişinde durdum, havadaki enerjiyle canlanmışım.

Beyaz gömlekli ve ekose etekli öğrenciler dört sınıf seviyesini temsilen dört grup halinde toplandılar. Yirmi öğrenciden oluşan her gruba, kiliseye doğru kısa bir yürüyüş için onları kampüsten çıkaracak bir öğretmen, bir refakatçi atandı.

Saatime baktım ve tam zamanında gruplar kapıdan geçmeye başladı. Ekose üniformalar zıplıyor, dönüyor, kıvrılıyor ve zıplıyor, sürekli hareket ediyorlardı. Genç kızlar ve onların bitmek bilmeyen enerjisi.

Yeşil ekoseden oluşan izler, tek bir grup kalana kadar kapıdan ve sokaktan aşağıya doğru aktı.

Saatimi kontrol ettim. 7:50.

Son grup hareket etmedi.

"Peder Isaac?" Öğrenci kalabalığının arasından gözleriyle karşılaştım.
"Ne oldu?"

Yaşlı rahip gözlüklerini düzeltti ve gözlerini kısarak telefonuna baktı.
"Bir tanesi eksik."

"Kim?" Grubundaki birkaç yüzü tarayarak ona doğru ilerledim.

Büyükler.

I biliyordu kim ve gösterilmemiş olur olmak önce
o dedi, "Tinsley Constantine." Bana baktı. "Gidip onu
getireyim."

Peder Isaac, son derece dikkatli ve iyi huylu, parlak bir müzik öğretmeni idi. Öğrenciler ona hayrandı.

Tinsley onu kahvaltı niyetine yerdi.

"Burada bekle. Ben hallederim." Yanımdaki kıza döndüm. "Carrie. Benimle birlikte."

Hızlı yürüdüm, on dakikalık yolu yarıya indirdim. Carrie ayak uydurmaya çalıştı, kısa bacakları koşmaya zorlanıyordu.

"Bu sabah Bayan Constantine'i gördünüz mü?" Merdiven boşluğuna yöneldim ve basamakları ikişer ikişer çıktım.

"Evet," diye nefes nefese arkamdan seslendi. "Odamızdan çıktığımızda bizimle birlikteydi."

Geri dönmüş olmalı."

Omzumun üzerinden baktım, nefes nefese kaldığını ve alnında boncuk boncuk ter biriktiğini fark ettim. "Günlük rutininize otuz dakika kardiyo ekleyin."

"Bu yıl programım dolu." "Daha erken kalk."

Kızardı. "Evet, baba."

Kız kilise korosunda olağanüstü bir vokalistti. Çok zeki. Güçlü bir iş ahlakı vardı. Annesi New Hampshire'ın ilk Afro-Amerikan senatörü, babası ise eyalet başsavcısıydı. Güçlü bir politik aile ve müfettişim henüz aralarında bir yolsuzluk ortaya çıkarmamıştı.

Carrie çoğunlukla usluymuş ama daha iyi arkadaşlar seçmesi gerekiyordu. Çok uluslu Hildebrand ilaç şirketinin varisi Nevada Hildebrand ile çok fazla zaman geçiriyordu. Nevada vahşiydi ve ilgiye muhtaçtı. Uzaklaştırılmadan önce ona bir ay verdim.

Tinsley'nin yatakhaneğine vardığımda kapalı kapıya vurdum ve sırtımı odaya dönerek uzaklaştım. Soyunmuş olarak dışarı çıkmasına ihtimal vermiyordum.

Hiç dışarı çıkmadı.

"Aç şunu." Carrie'ye başımı salladım, sırtımı kapıya döndüm.

İtaat etti ve odaya girdi. Adımları durdu. Sonra fısıldadı, "Kızım, başın büyük belada."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Düzgün biri mi?"

"*Düzenli* tanımla."

"Üniformasını giyiyor mu?"

"Evet mi?"

Neden buna bir soru gibi cevap verdi?

Döndüğümde Tinsley'i yatağın üzerinde oturmuş, ağzına kurabiye tıktırırken buldum. Bir kutuyu göğsüne bastırdı ve bir avuç daha almak için uzandı.

"Eğer bir ısırık daha alırsan, cezanı iki katına çıkar." Gözlerimi dikip Onu.

O da ters ters baktı ve kurabiyeleri ağzına tıktırdı. Kırıntılar Kıvrılmamış gömleğinden aşağı döküldü ve eteğinin üzerinde toplandı. Kalçalarını örtecek kadar uzun olmayan bir etek.

"Ayağa kalk ve koridorda bana katıl." Ellerimi arkamda birleştirdim ve ayaklarımı iki yana açtım.

Duruşumu anladı ve yavaşça ayağa kalktı.

Tanrım. Eteğinin büyük bir kısmı kesilmişti. O kadar kısaydı ki gömleğinin altından sadece bir şerit ekose görünüyordu.

Yıkımı gizlemek yerine, kurabiye kutusunu yana doğru uzattı ve bir poz verdi. "Uyum değerlendirin."

"Uyum mu?"

"Yaşlı insanlar," diye homurdandı nefesinin altından. "Kıyafet. Kıyafeti değerlendirin." Carrie kahkahaya boğuldu ve yüzünü hızla kararttı.

"Sana bir emir verdim ve itaatsizlik ettiğin her saniye bir başka darbe demek."

"Hiç eğlenceli değilsin." Tinsley kurabiyeleri göğsüne bastırdı ve koridorda yürürken bir avuç daha çiğnedi.

"Carrie, masadan makası al ve bize katıl." Tinsley'e elimi uzattım. "Yemeği bana ver."

Dudaklarını dışarı itti ve geri çekilerek kutuya daha sıkı sarıldı. "Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. *Dünden beri.*"

"Katolikler Kutsal Efkariyeti'yi almadan önce en az bir tam saat oruç tutarlar."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama... *vay be.* İyi ki Katolik değilim." Bir kurabiye daha yedi ve beni bekleyen elime baktı.

Kıpırdamadım, zihnimde onun ihlallerini toplarken başka tarafa bakmadım.

Nefes alış veriş hızlandı ve kurabiyeleri yavaşça bana doğru taşıdı. Ben kutuyu kavradım, o da bir an tutundu, çekiştirdi, beni test etti ve sonra bıraktı.

Carrie yanımda belirdi. Makası aldım ve kurabiyeleri ona verdim. Tinsley'e "Elini uzat," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yok artık."

"Saldırıları çoğalıyor." Sesimi sakın ve yüzümü ifadesiz tuttum. "Her birinin bir sonucu var. Sizin için çok uzun bir gün olacak."

"Parmaklarımı kesmene izin vermeyeceğim. Ne biçim bir okul burası?" Bakışlarımı onun uzun, pırıltılı, inci rengi saçlarına kaldırdım.

"Saçım olmaz!" Çılgınca hırıldadı ve kolunu uzattı. "Eğer kan akıtırsan, dava açarım."

"Diğer el."

Hırladı ve kollarını değiştirdi.

Bıçakları şaklatarak bileğindeki narin elmas bileziği kestim ve düşerken yakaladım.

"Hayır!" Çenesi açık kaldı, nefesleri kesildi. "Onu bana kardeşim verdi! Üç bin dolarlık bir tenis bileziği."

"Artık değersiz. Tıpkı üniforman gibi." Onu odasındaki çöp kutusuna doğru fırlattım ve makası Carrie'ye uzattım. "Yiyecekleri ve makası hangi yurttan çaldın?"

Tinsley çıplak bileğine baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Sonsuz sabrım var, Bayan Constantine. Ama şu anda..." Saatime baktım. "Senin bencilliğin yüzünden yirmi bir kişi ayine geç kalacak."

İsyanı bekleniyordu ama çok ileri gidiyordu ve bunun farkındaydı.

"Sağdaki son oda." Arkasını işaret etti. Carrie'ye,

"Çalınan eşyaları geri ver," dedim. "Çabuk ol."

O hızla uzaklaşırken eğildim ve ağzımı Tinsley'nin kulağının yanındaki boşluğa dayadım. Limon damlası ve vanilya gibi kokuyordu. Ve çalıntı

kurabiye. "Ne yaptığını biliyorum ve işe yaramayacak." Onun durgunluğunu, çaresiz korkusunu içime çektim. "Sevgili anneciğim bir sürü

parayı

burada olman için. Bir yıl boyunca benimle kalacaksın."

"Beni motive etmenin en iyi yolu bana bunun yapılamayacağını söylemektir." Yüzünü benimkine çevirdi, nefes verirken çıkardığı sesler dudaklarıma çarpıyordu. "İkimizi de zahmetten kurtar ve beni eve gönder."

Ağzı çok yakındı. Şekerin tadını alabiliyordum, o dar santimin diğer tarafında bekleyen lezzetli günahın. Sadece bir seğirme uzaktaydı. Kısa, zorlayıcı bir hareket.

Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve o kabul edilemez yakınlıkta, dişlerimin dudaklarının kenar çizgisini parçaladığını hissettim. Kanını tattım, iniltilerini duydum ve o güzelim acısını gördüm.

Ayak sesleri beni hayallerimden kopardı.

Carrie aceleyle bize doğru gelirken ben doğruldum ve Tinsley tuttuğu nefesini bıraktı.

"Carrie." Sesimi yumuşak ve etkilenmemiş tuttum. "Tinsley'ye Katoliklerin ayinden önce neden oruç tuttuğunu açıkla."

"Fiziksel açlık odaklanmamızı güçlendirir ve Rab için ruhsal açlık yaratır."

"Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz. Peder Isaac'e kiliseye gitmesini söyleyin. Tinsley ve ben birazdan geliyoruz."

"Tamam." Merdiven boşluğuna doğru geri çekildi ve bana nazlı bir gülümseme fırlattı. "Sizi tekrar görmek gerçekten çok güzel, Peder Magnus. İleri Matematik dersinizi dört gözle bekliyorum-"

"Ayin iki dakika önce başladı."

"Tamam." Döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Tinsley odasının kapı çerçevesine yaslandı ve parmaklarını göğüslerinin arasındaki düğmelerin patı boyunca kaydırды. "Bana ne yapacaksın?"

"Bu daha sonra olacak. Tatsız olacak ama endişelenmemeye çalış." "Ne demek istiyorsun?" Parmakları titredi ve elini indirdi.

Gecikmiş sonuçlar en iyi etkiye sahipti. Beklemek, bilmemek başlı başına bir sonuçtu. Ama bu öğleden sonra alacağı cezanın yanına bile yaklaşamazdı.

Odasına bir göz attığında, dolapta dört adet hasarsız üniformanın asılı olduğunu gördü.

"Kıyafet kurallarına uymak ve benimle merdiven boşluğunda buluşmak için altmış saniyeniz var." Çıkışa doğru yürüdüm.

"Yol boyunca sivri nesneler var mı?" diye sordu sırtıma. "Yani kendimi onlardan birinin üzerine atabilir miyim?"

"Elli saniye." Merdiven boşluğuna girdim ve sırtımı duvara yaslayarak tuğlaların serinliğini aradım.

Orada oyalanırken, düşüncelerim tehlikeli bir yöne doğru dönmeye çalıştı. Sıcak şehvet dalgaları bedenimle yeniden tanışırken boş durmak için elli saniye çok uzundu.

Ona verdiğim tepkinin hiçbir anlamı yoktu. Küçük şeytanla ilgili uzaktan yakından çekici hiçbir şey yoktu.

Yalan kalbimi sızlattı. Tinsley Constantine her açıdan akıl almaz derecede güzeldi, her fırsatta tahmin edilemezdi ve ağzı hiç durmuyordu. Bana meydan okudu, beni şok etti ve beni çarpıttı. Sadece bir çocuk olsa bile.

On sekiz yaşında. Yasal rıza yaşı. Teknik olarak, bir yetişkin.

Bu da Caroline'ın ebeveynlik haklarının olmadığı anlamına geliyordu. Tinsley Sion Akademisi'nden ayrılabilir, Maine eyaletindeki her erkeği becerebilirdi ve annesinin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onunla ilişkisini kesmek dışında. Caroline, Tinsley'nin güven fonunu, mali desteğini ve başının üzerindeki çatıyı elinden alabilirdi ve alacaktı da.

Belki Sion'dan atılırsa annesi onu evlatlıktan reddetmezdi ama bunu öğrenmeye çalışarak büyük bir risk alıyordu.

Bunun bir parçası olmayı reddettim. O benim öğrencimdi ve onu eğitmek ve disipline etmek benim işimdi. Başka her şey gücün kötüye kullanılmasıydı.

Onun yaklaşma sesini duyunca saatime bakmayı unuttuğumu fark ettim. Altmış saniye geçmiş miydi? Beş dakika mı? Çoktan geç kalmıştık. Bu noktada, ayine gitmemin tek amacı ona bir ders vermektir.

Kuralları manipüle edemezdi. Bu konuda ondan çok daha iyiydim.

Merdiven boşluğuna ulaştığında üniformasını inceledim. Gömleğini içine sokmuş, düğmelerini boğazından beline kadar kapatmıştı. Diz üstü çorapları sıkıca çekilmişti, mokasenleri uygun tarz ve renkteydi. Kışın okulun verdiği hırkaları giyerlerdi. Ama bugün buna gerek yoktu.

"Diz çok." Omuzlarındaki gerginliğe dikkat ederek etrafında bir daire çizdim.

Tartışmak istedi ama emredileni yaptı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Etek gerektiği gibi yere değiyor." Bir parmağımı salladım. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkarken gözleri öfkeyle parlıyordu. Bu yoğunluk beni şaşkına çevirdi.

Bu, kurallara uyma konusundaki sıkıntıdan daha fazlasıydı.

"İçini dök." Kollarımı kavuşturdum. "Ama kelimelerini dikkatli seç."

"Tamam, etekle yaptığın şu şey var ya? Sanki..." Kızgın bir ses çıkardı. "Ataerkil."

"Devam et."

"Gereksiz yere küçük düşürücü. Demek istediğim, beni diz çöktürmeden eteğimin uzunluğunu açıkça görebilirsiniz. Bu, erkekler tarafından kontrol edilen bir sistemin karakteristik özelliği olan arkaik bir utandırma eylemi. Eğer erkek bir öğrenci olsaydım, kıyafet denetimi sırasında diz çökmek zorunda kalmazdım. Etek bile giymek zorunda kalmazdım. Bu tamamen saçmalık-" Nefes aldı ve sesini sakinleştirdi. "Bu modası geçmiş, cinsiyetçi bir uygulama ve buna son vermenizi şiddetle tavsiye ediyorum. Bilirsiniz, öğrencilerin iyiliği için."

Kollarımı indirdim ve şaşkınlıkla ona baktım. Bu okulu yönettiğim dokuz yıl boyunca hiçbir kız bu kadar ikna edici bir argüman sunmamıştı.

"Haklısın."

"Haklı mıyım?"

"Evet, Tinsley. İnancınızı kendinden emin, saygılı ve ikna edici bir şekilde ortaya koydunuz. *Beni* ikna ettin ki bu nadiren olur. Bu uygulamanın Sion'daki tüm personel tarafından durdurulmasını sağlayacağım."

"Öylece mi?"

"Aynen böyle." Başımı eğdim. "Etkilendim."

"Teşekkür ederim."

"Bu, utandırma ve aşağılamanın cezalandırma biçimi olarak kullanılmayacağı anlamına gelmez."

"Oh." Kaşları çatıldı. "Belki bunun için bir argüman ileri sürebilirim."

Şüpheli. "Deneyebilirsin. Başka bir zaman."

Onu yurttan çıkardım ve on dakika sonra kilisenin yüksek kemerli kapısının önünde durduk. İçeriden gelen bir ses korosu ikinci okumanın bittiğini işaret ediyordu. Ayinin yarısı bitmişti.

Elim kapının üzerindeyken, kapıyı açmaya başladım ve durup sorumluma baktım. "Hiç bir kiliseye girdin mi?"

"Bir keresinde tanınmış bir cadı meclisinin evinde Anusara yoga dersi almıştım."

"Tamam." Yavaşça nefes aldım. "Bu hiç de aynı şey değil."

"Her yere kazınmış yıldızlar ve haçlarla kilise gibi hissettirdi. Gerçi *ters* haç da olabilirlerdi." Omuz silkti.

"Bugünkü amacınız dinlemek ve gözlemlemek. Beni takip edin ve ben söylediğimde oturun, diz çökün ve ayağa kalkın."

Ona içeriye kadar eşlik ettim ve Crisanto'nun kürsüde müjdeyi okuduğunu gördüm. Her iki kampüsten de öğrenciler ön sıradan başlayarak sıraları doldurmuştu.

Ortadan geriye. Erkekler bir tarafta, kızlar diğer tarafta.

Parmaklarımı kutsal suya batırarak haç işareti yaptım. Sonra da rahatsızlığımızı hafifletmek için Tinsley yanımdayken son sıraya geçtim. Kimse fark etmedi. En azından hemen fark etmedi.

Crisanto vaazına devam ederken, bizden birkaç sıra önce oturan son sınıf öğrencilerinden biri omzunun üzerinden baktı. Geri dönmeye başladı ve gözleri Tinsley'e kilitlenerek iki kez baktı.

Küçük pislik açıkça ona baktı, daha sert baktı ve dirseği yanındaki adama çarparken bunu yapmaya devam etti. Birkaç saniye içinde tüm son sınıf öğrencileri aval aval ona bakıyordu.

Onlara en sert bakışımı attım ama hiçbiri anlamadı. Constantine prensesinin büyüüne kapılmışlardı. Belki de onu basından tanıyorlardı. Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Kız tam bir afetti. Bu çocukların şimdiye kadar karşılaştıklarından çok daha etkileyiciydi.

Göz ucuyla avucunu uzattı ve onlara bir öpücük kondurdu. Bazıları yakalamak için çabaladı. Hiçbiri vaazı dinlemiyordu.

Ona doğru eğildim ve kulağına hırladım. "Bu senin tek uyarın. Bunu bir daha yaparsan bir grev daha kazanırsın."

"Bu vuruşlar kayışla mı yoksa sopayla mı yapılıyor?" diye fısıldadı. "Kapa çeneni ve dikkatini ver."

Beş dakika sonra uyuyordu, boynu garip bir açıyla sarkmış, başını sallıyordu.

Kitap rafından bir missal aldım ve ağır metni onun kucağına bıraktım.

Sıçradı, kolu fırladı ve göğsüme çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Birkaç dakika içinde başı tekrar sallandı.

Ve böylece devam etti. Bilincinin yerinde olduğu ayin boyunca diz çökme ve ayakta durma arasında inledi, dualar boyunca esnedi, çocuklara gülümseyip göz kırptı ve sabrımı sınamadı. Her şeyi yanlış yaptı.

Ama öğrenecekti. Günün sonunda, zor bir dersin ne anlama geldiğini anlayacaktı.

BÖLÜM G TINSLEY

Dizüstü bilgisayara bakarken başım çatırdadı, ekran her ağır kırpışta bulanıklaşıyordu. Kapattım. Üç saatlik sınavın ardından gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Masadan kalktım ve kollarımı kubbeli tavana doğru uzattım, yukarı doğru yoga selamı vererek gerindim, kaslarımı uyandırmaya çalıştım.

Peder Magnus'un sınıfı sabahdan beri boştu, adamın kendisi hariç. Son üç saat boyunca arkamdaki sırada oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. O kadar ürkütücü derecede sessiz, o kadar hareketsizdi ki, orada olduğunu unutabilirdim. Ama bu imkânsızdı.

Varlığı havayı kaplamış, karanlık erkekliği ve verdiği sözün yankısıyla boğmuştu.

Tatsız olacak.

Yaklaşan cezamla gerçekten oynuyor, gerilim ve korkuyu ortaya çıkarıyordu. İşe yarıyordu. Zindana benzer bir aletle fiziksel bir dayak yiyeceğimi hayal ediyordum, dişimi tırnağıma takıp mücadele edecektim. Beni burada tuttuğuna pişman olması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ama içten içe korkuyordum. Nefesimi tutarak yüzümü ona döndüm.

"Bitirdin mi?" Gözlerini işinden kaldırdığında alçak, zengin tınısı içimde titreşti.

"Ezdi geçti."

Onu ezmemeyi düşünmüştüm. Eğer düşük sınav puanları Peder Malicious ile daha fazla bire bir zaman geçirmem anlamına geliyorsa, bu bana onun Sion'dan yasaklılar listesinde yer almak için daha fazla fırsat verecekti.

Ama yapamadım. İtaatsiz, hak sahibi ya da önüne gelenle yatan biri olarak algılanmak umurumda değildi. Ama birilerinin benim için

Aptaldım.

Gururum ancak bu kadar darbeyi kaldırabilirdi.

Saatine baktı. "Hâlâ kırk dakikanız var. Çoğu öğrencinin bu testler sırasında zamanı tükenir."

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Tüm sorulara cevap verdim."

"Eğer elinden geleni yapmadıysan-"

"Evet, biliyorum. Daha fazla vuruş. Tanrım."

"Yemekhaneye gidin. Öğle yemeğinden sonra sizi bu odaya bekliyorum. Öğleden sonra iki dersim var. Onlara katılacaksınız ve yarın sınav sonuçların ve ders programın elimde olacak." Dikkatini dizüstü bilgisayarına verdi. "Dağılabilirsiniz."

Sınıftan çıkarken bakışları kürek kemiklerimin arasında bir delik açtı ve biliyordum. Benim için planladığı ceza için dakikaları saydığını biliyordum.

Kapının eşiğinde arkama baktım, gözleri bekliyordu, izliyordu ve beklentiyle parlıyordu.

Bir ürperti ile koridordan aşağı fırladım.

Merdivenlerden inip birkaç virajı döndükten sonra yemek salonunu kolayca buldum. Açlıktan ölmek üzereydim, servis sırasına doğru ilerledim. Eğer yiyecekler ayinden sonra buradan aldığım yapış yapış, ev yapımı tarçınlı ruloya benziyorsa, beni bir ziyafet bekliyordu.

Otuz kadar öğrenci ve öğretmen odanın dört bir yanına dağılmış yuvarlak masalarda oturuyordu. Ben içeri girdiğimde konuşmaları kesildi, gözleri yemek tezgâhlarına giden yolumu izliyordu.

Bundan nefret ederdim. Nereye gittiğimin ya da ne yaptığımın bir önemi yoktu. Her zaman beni yargılayan, kusurlarımı bulan ve beni ailem için kullanmanın yollarını arayan seyirciler vardı.

Onları dışarıda bırakarak tabağımı organik meyveler, sıcak fırınlanmış ekmek ve ızgara tavuklu canlı yeşil salata ile doldurdum. Her şey çok taze ve kaliteli görünüyordu, en iyi malzemelerden yapılmıştı. Fahiş eğitim ücreti göz önüne alındığında, birinci sınıf yemeklerin dahil olması mantıklıydı.

Bir şişe su aldım ve oturacak bir yer bulmak gibi zorlu bir göreve başladım.

Yemek salonundaki her çift göz nereye gideceğim konusunda kararsız kalışımı izledi. Yine de kimse masasına oturmamı teklif etmedi. Nevada ve kızıl saçlı yardımcısı bile. Ben yaklaşırken başka tarafa baktılar. Her neyse. Ben yapmadım

onlarla arkadaş olmak da istemedim. Sadece kendimi başka bir gruba tanıtmak zorunda kalmadan öğle yemeğimi yemek istedim.

"Ne yapıyorsun Keaton'ın kız kardeşi?" Karşısına oturduğumda Nevada sordu.

"Götlük yapma. Adımı biliyorsun." Salatama yumuldum.

"Herkesin bir lakabı var. Bu işler böyle yürür." Arkamdaki bir şeye baktı ve sesini yükseltti. "Öyle değil mi, Droopy Daisy?"

Söz konusu kız yemek salonuna girdiğinde sandalyede iki büklüm oldum. Omuzları çökmüştü. Saçları kahverengi teller halinde sarkıyordu. Ama muhtemelen ona bu kötü lakabı kazandıran çirkin yüzüydü.

Derisi göz çukurlarından sarkmış, göz kapaklarının dış köşelerini sanki yanaklarının etini yerinde tutacak kemikler yokmuş gibi aşağı doğru çekiyordu. İlk bakışta yüzünün bir yangında eridiğini düşündüm. Ama şekilsiz ağzının alt çenesi yokmuş ya da en azından çok az gelişmiş gibi görünüyordu.

Yine de şekil bozukluğu ifadesini gizlemiyordu. Aksine, çarpık yüz hatları gözlerinde yanan kızgınlık ve acının altını çiziyordu.

İyi bir insan olsaydım, kötü bir kaltak olduğu için Nevada'ya saldırır ve öğle yemeğimi bitirmek için başka bir masa bulurdum. Ama değildim. Bu kızlarla düşman olmayı göze alamazdım. Buradan çıkışımı garantiye alana kadar olmazdı.

Bu yüzden onaylamadığımı kendime sakladım ve yemeğimi içime çektim.

"Droopy Daisy senin katındaki abla." Nevada bir havucu kemirerek beni inceledi. "Arkanı kolla. İki kareden fazla tuvalet kağıdı kullanırsan seni ispiyonlar."

"Bildiğim iyi oldu."

"Ben Alice." Kızıl saçlı kadın arkasına yaslandı ve tırnaklarını masaya vurdu. "Bana bir kutu kurabiye borçlusun."

Kahretsin. Bu sabah ayinden önce kimden çalmış olabileceğimi düşünmemiştim. Ama odasına zulaladığı yiyecek miktarına bakılırsa, kurabiye için canı yanmıyordu.

"Sana geri ödeyeceğim." Omuz silktim.

"Beni kardeşin Winston'la tanıştırtarak borcunu öde."

İğrenç. "Senin iki katın yaşında."

"Aynen öyle. Ve muhteşem biri."

"Kız arkadaşı var."

"Ona kız arkadaşı *olmadan* seni ziyaret etmesini söyle. Gerisini ben hallederim."

Winny ile hiç şansı yoktu. Küçük oyuncağı Ash Elliott'a kafayı takmıştı ve Maine'e gelemeyecek kadar meşguldü. Eğer biri beni ziyaret edecekse, bu Keaton olurdu.

Bunları onunla paylaşacak değildim. Bu yüzden ayağa kalktım ve tabağımdaki yenmemiş ekmeği aldım. "Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz çocuklar."

Duvara asılı programa göre, öldürmek için otuz dakikam vardı. Temiz hava ve güneş ışığı beni dışarıya çekti ve ne olduğunu anlamadan asfalt yoldan çıkıp sık gölgeli ağaçların arasından geçiyordum.

Yaklaşık bir ay içinde Maine Kuzey Kutbu kadar soğuk olacaktı. Ama bugün, sonbahar havası muhteşemdi, yaprakların oluşturduğu gölgelik altın ve kırmızı tonlarında yanıyordu. Elma şarabını, tüylü battaniyeleri ve *evi* özlememe neden oldu.

Bishop's Landing'de sevmediğim pek çok şey vardı; gösterişli partiler ve sahte gülümsemeler gibi. Ama kardeşlerimi, tanıdık olmanın verdiği rahatlığı ve özgürlüğümü özlemiştim.

Burada bir duvarla, gerçek bir elektrikli telle hapsedilmiştim. Kafes her geçen saat daha da küçülüyor, içime kapanıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Eğer bunu kabul edersem, bu okulu kabul edersem ve yılı burada bitirirsem, o zaman ne olacak?

Annem bakire prensesini bulabildiği en zengin, en güçlü aileye bir kurban gibi sunacak ve böylece hayatımın kontrolünü başka bir pislige devredecekti.

Eğer geleceğime şimdi sahip çıkmazsam, asla sahip çıkamayacağım.

Toprak bir patika koruyu kesiyordu. Kabuklu ekmeğimi kemirdim ve düşüncelere dalarak ilerledim. Ta ki bir hareket gözüme çarpana kadar.

Yaprakların arasında bir şey kıpırdandı. Kıpırdamadan durdum, gözlerimi kısarak baktım ve dar beyaz bir yüz gördüm. Hayır, *iki* yüz.

Yaklaşık beş santim uzunluğunda iki küçük gri tüy yumağı, devrilmiş bir dala tutunmuştu. Siyah boncuk gözleri, Mickey Mouse kulakları ve fareye benzeyen kuyruklarıyla şimdiye kadar gördüğüm en sevimli opossumlardı.

"Awww! Siz yavru musunuz?" Etrafta daha fazlasını aradım ve muhtemelen öksüz olduklarını fark ettim.

Çok küçüklerdi, küçük ayak parmakları üzerinde çok sallanıyorlardı. Bu

kadar küçük opossumlar annelerinin kesesinde yaşırdı. Bırakın önümüzdeki birkaç günü, yiyecek ve barınak olmadan burada kışı nasıl geçireceklerini bile bilmiyordum.

Yanlarında diz çöktüm ve *ah kalbim*. Küçük pembe burunları ve titrek bıyıklarıyla çok değerliydi. Benden korkmuş gibi görünmüyorlardı. Hatta başları daldan kalktı, burunları elime doğru uzandı.

Ekmek.

"Acıkmışsınız." Onları besleyecek güvenli bir yer bulmak için etrafa bakındım.

Birkaç metre ötede, büyük bir ağacın dibi her türlü saklanma yeri sunuyordu. Onları oraya taşırsam, bir aladoğanın üzerlerine çullanıp onları yemesi konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

"Size Jaden ve Willow diyeceğim." Dallarını yavaşça kaldırarak onları ağaca doğru sürükledim.

Karmakarışık toprak üstü kök sistemi, minik bedenlerini yırtıcılardan ve soğuktan korumak için mükemmel olan derin bir girinti oluşturdu.

Yapraklardan yumuşak bir yatak yaptım ve ekmeği ekledim. Sonra başka bir çubuk kullanarak her bir opossumu boşluğa aktardım. Hemen ekmeğin üzerine düştüler ve minik ısırıklar kopardılar.

Meyve ya da sebzeler daha iyi olabilirdi ama her şeyi yiyeceklerinden oldukça emindim. Bishop's Landing'de bahçivanımız çöpleri karıştıran opossumlardan şikayetçiydi.

Yemekten sonra onlara su ve çeşitli yiyecekler getirecektim. Ama şimdilik yanıma uzandım ve memnuniyetle yemek yemelerini izledim.

Uyuyana kadar.

Korkunç bir kazaydı. Gözlerimi kapatmak bile istememiştim. Ama uyandığımda, bir ya da iki saat geçtiğini biliyordum.

Boka batmıştım.

Jaden ve Willow, ağaç köklerinin sığınağında, kısmen yenmiş ekmeğin yanına kıvrıldılar. Mışıl mışıl uyuyorlardı. Güvendeydiler.

Onları orada bıraktım ve midemi kemiren korkuyla ana binaya geri döndüm. Sınıfına ulaştığımda, hasta olacaktım gibi hissediyordum.

Kapı kapalıydı ama koridorda yanından geçtiğim saate göre iki dersini de kaçırmıştım.

Elim mandalın üzerinde titreyerek dururken, kulpa uzandığımda kalbim güm güm atıyordu.

Bunu yapamazdım. Bu şekilde olmaz. Oraya korkmuş, yıpranmış ve *suçlu bir şekilde* gidemezdim. Şiddetli bir şekilde işemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Benim

Mesane patlayacakmış gibi hissettirdi.

Parmaklarımı kıvrarak elimi koldan çektim ve yavaşça geri çekildim.

İki saniye sonra kapı açıldı.

Carrie dışarı çıkarken nefesimi tuttum. Ters yöne döndü ve gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslandı. Elleri kalbine gitti ve mide bulandırıcı bir zevkle iç çekti.

Bu sırada ben birkaç metre ötede durmuş, o odadaki adam hakkında çok farklı şeyler hissediyordum. Ama üniformasını parçalayan, oruç kuralını ihlal eden, kilisede uyuyakalan ve iki dersini kaçıran o değildi.

Ben öldüm.

Carrie doğruldu, koridorda hızlı adımlarla ilerledi ve köşede gözden kayboldu. Beni burada dururken görmedi bile.

Ama o yaptı.

Kapı aralığındaki boşluğu doldururken kollarını iki yanında tutuyordu, ifadesi boştu. Okunamaz.

Ustura gibi bakışları üzerimde gezindi ve keskin kenarlarına hazırlıklı olsam da tüm vücudumu saran bir titreme serbest kaldı. Sallanmalarını önlemek için bacaklarımı kilitledim. Yaltaklanmadım, zayıflık göstermedim.

Dudağımın hassas bir kısmını ısırdım, Bishop's Landing'den ayrıldığımdan beri endişelendiğim noktayı. Dişlerim dudağımı sıyırdı, kesti ve dilimin üzerine kan damlattı.

Fark etti, odağı yakınlaştı, göz bebekleri büyüdü. Koyu renk kirpikleri duygularının üzerine kalkan gibi indi ve parmakları başparmağıyla o şeyi yaptı, birbirine sürtündü, şifreli ve yasaklayıcı.

Peder Magnus'un iç bölgelerinde her ne oluyorsa iyi değildi.

Sessiz durgunluğu, tüylerim diken diken olana ve ensemdaki tüyler derimden fırlayana kadar sinirlerimi acımasızca öğüttü.

Parmaklarını oynatmayı bıraktı ve masmavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Kapıyı a r k a n d a n kapat." Emri dehşet verici bir şekilde verdi.

sakinleşti ve odaya geri döndü.

Takip etmekten başka çarem yoktu.

BÖLÜM 10 TINSLEY

KORKU kan dolaşıma karışarak uzuvlarımı titretti. Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım ve Peder Magnus dönüp bana tüm gücüyle bakarken on beden küçüldüm.

"Öğle yemeği sırasında dışarıda yürüyüşe çıktım." Nemli avuçlarımı eteğimde gezdirdim. "Koruda uyuyakalmışım. Yemin ederim, öyle olsun istemedim. Sadece... Dün gece uyuyamadım ve-"

"Kapa çeneni." Sert sesi sınıfta yankılandı ve yutkunmama neden oldu.

Gözlerini benden ayırmadan masasının kenarına oturdu. Benimkiler ona yapışmıştı. Ne düşündüğünü ya da ne yapmak istediğini bilmiyordum ama kendimi bu duruma ben sokmuştum. En azından onunla bir yetişkin gibi yüzleşebilirdim.

"İhlallerinizi tekrarlamayacağım." Parmağını masaya vurdu. *Vur. Vur. Vur.* Eli hareketsiz kaldı. "Toplamda seksen yedi dakika ceza aldınız."

"Ne? O kadar çok yoktu-" "Sessiz ol!"

Çenemi sertçe kapalı tutarken ağrıyordu, yok olmayı her şeyden çok istiyordum. Beni seksen yedi dakika boyunca dövecek miydi? Yüce Tanrım, buna dayanamazdım.

Bayılmadan önce kaç darbeye dayanabilirdim? Daha önce kimse bana vurmamıştı.

"Beni yüksek sesle ve net olarak duyun, Bayan Constantine." Masadan kalktı ve duvardaki devasa haçın yanına gitti. "Kefaretinizi şikâyet etmeden ya da özensizce ödeyeceksiniz. Bunu yapmadığınız takdirde saat sıfırlanacak ve sonuna daha fazla zaman eklenecek."

"Tuvaleti kullanmam gerek."

"Hayır." Bir parmağını çarpıttı. "Buraya gel."

İsteksizce attığım her adımda bakışlarını üzerimde tuttum. Bu kolay değildi. Onun göz teması oyunu benimkinden çok daha üstündü, bakışları çok daha kibirli ve tehditkârdı. Ama ona beni sinmiş görme zevkini tattırmayı reddettim. Ben bir Constantine'dim ve lanet olsun, öyle davranacaktım. Bu yüzden gözlerimi onunkilere diktim ve kısa mesafeyi koşar adımlarla geçtim.

"Burada dur ve yüzünü duvara dön." Hastalıklı haçın altındaki noktayı işaret etti.

Hiçbir zaman ona sırtımı vermek istemedim. Görünürde bir kayış ya da sopa görmedim ama bir kemer takıyordu. Ve korkutucu derecede acımasız bir kaş çatma. Bana zarar verecekti.

Eğer gösterdiği yerde durmazsam, canımı daha çok yakacaktı.

Bu pozisyonda gözlerimi duvarda asılı duran dehşet tablosuna diktim. İsa'nın tahta ayakları gerçek boyutlarındaydı, bir tahta üzerinde birbirine çivilenmişti ve sanki kan damlıyormuş gibi boyanmıştı.

Neden birisi bunu sınıfa koymanın iyi bir fikir olduğunu düşünsün ki?

Avuçlarımı tuğlaya dayadım ve o sırtıma yaklaşırken nefes alış verişimi ölçmeye çalıştım. Her tehditkâr adım, nabzımın kesik kesik atışını yönlendiriyordu. Yaklaştıkça vücudunun uzunluğu benimkiyle aynı hizaya geliyordu. Küçük bedenimi cüceleştiriyor, tenimi sıcaklığıyla doyuruyordu.

Hiçbir parçası bana dokunmadı. Nefesi dışında. Sıcak, istilacı nefesleri enseme okşuyor ve boğazımın etrafında kıvrılıyordu.

Sonra kocaman, anlayışsız bir el benimkinin yanında duvara dayandı ve ağzını kulağıma götürdü. "Dudaklarını onun ayaklarına değdir."

"Ew! Ne?" Bakışlarım haça doğru uçtu. "Bunu yapmayacağım!"

"Doksan dakika."

"Aman Tanrım, bu da ne? Bir çeşit ayak fetişin mi var?" "Doksan üç dakika."

"Ciddi olamazsınız! Bu şeye kaç ağız dokundu?" Nefesim kesildi. "Hijyenik değil."

"Doksan altı dakika." Yüzünü benimkinden milimetrelerce uzaklaştırdı. "Bunu bütün gece yapabiliriz, Bayan Constantine. Ama borçlu olduğunuz süre boyunca onun ayaklarını öpeceksiniz."

Dalga geçmiyordu. Çizgiyi bile aşmıyordu. Fiziksel bir dayak yerine, doksan altı dakika boyunca bir haçı öpmemi istedi.

Hay sikeyim.

Bu çürük ve yaralardan daha mı iyiydi? Gerçekten bilmiyordum. Düzgün düşünemiyordum. O bu kadar yakınımıdayken, ensemden nefes alıp verirken olmazdı.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, duvara yaslandım, onun sıcaklığı her yanıma sarmış, beni boğuyordu. Kaçış yoktu. Sert vücudu sırtımı örtüyor, dokunmadan beni içine hapsediyordu.

Yanlışı hissettirdi. Günahkâr. Yasak. Başka biri olsaydı, belki düşüncelerim oraya gitmezdi. Ama Peder Magnus'ta son derece cinsel bir şeyler vardı. Sadece erkekliği ve çarpıcı güzellikteki yüz hatları değil. Duruşunda, bana patronluk taslamasında, her yönden üzerime gelmesinde ve birkaç santim öteden beni izlemesinde, yüzüme karşı kabaca, ateşli bir şekilde nefes alıp vermesindeydi. Sanki beni masasının üzerine yatırıp çiğ çiğ sikmek istiyordu.

Bunu istemedim. Onunla değil. Ama amım bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Bekaretimi kaybetmek yapılacaklar listemin en başındaydı. Ama bir rahibe vermek? *Bu rahibe mi?* Bu fikir deliceydi. Korkunçtu.

Ve zekice.

Eğer teklifimi reddetseydi, okuldan atılırdım. Eğer dünyadaki herkes gibi yozlaşmış olsaydı ve benim girişimlerimi memnuniyetle karşılasaydı, onu rapor eder ve tüm okulu kapatırdım.

Ancak son derece acil bir sorun vardı.

"Mesanem. Çok kötü acıyor. Lütfen..." Sesimdeki acı dolu yakarış iniltili bir tona ulaşmış, eğer böyle bir şeye sahipse, onun sempatisini kazanmak için sonuna kadar açılmıştı. "Lütfen, tuvalete gitmeme izin ver-"

"Bu konuda bir kelime daha edersen, cezanı iki katına çıkarırım."

Süetle kaplanmış demirden bu ses, kimseye boyun eğmeyen bir adama aitti. Yontulmuş dudakları, kurbanlarını ebedi cehenneme mahkûm etmeden önce ilahi kurtuluş vaadiyle sunağa çekiyordu.

Doksan altı dakika, mesanem çığlık atarken ve ağzım çarmıha gerilmiş beyaz bir adamın mezar görüntüsüne bastırılmışken sonsuz lanetlenme gibi hissedecektim.

"Başlamadan önce..." Omzunu duvara yaslamak için sırtımı bırakarak yer değiştirdi. Bu pozisyon onun büyüleyici mavi gözlerini

Daha yakın. "Carrie az önce beni koşarken izlemek için ayinden önce toplanan bir grup kızdan haberdar etti."

Carrie ispiyonlamış mıydı? Üçüncü kattaki abla olduğu için mi? Kendisini de mi ispiyonlamıştı? Diğerleriyle birlikte pencereye dayanmış, yarı çıplak rahibe ağzının suyu akararak bakıyordu.

"Neden birinin seni koşarken izleyeceğini düşünüyorsun?" Şaşırtıcı derecede muhteşem yüzünün yontulmuş düzlemlerini görmezden gelmeye çalışarak kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu bu sabah katılmadığınız anlamına alıyorum."

"Oh, hayır. Senin azgın hayran kulübünle birlikte sürünüyordum." "Katılan herkesin ismini istiyorum."

"Um, evet. Bu kız" - başparmağımla kendimi gösterdim- "ispiyoncu değil. Ama sana bir tavsiye. Üzerine bir gömlek giy. Karbonhidratını artır. Göbek büyüt. Çünkü karın kasları, sekiz paket şeysi? Bu onları cezbetmeye devam edecek. Belki fark etmedin ama bu okuldaki her kızın sana karşı bir ilgisi var."

Soğukkanlı bir ifade takınmaya çalıştı ama tiksintisinin yoğunluğu yüzünden okunuyordu.

"Buna Sabah İbadeti diyorlar." Onun rahatsızlığının tadını çıkararak önümdeki duvara baktım. "Düşünsene, ışıklar söndüğünde tüm o dua eden eller senin şerefine kediye okşuyor."

"Yeter."

"Potansiyelini ortaya çıkardığı için bir kızı suçlayamazsınız. Dokunmak ve ovmak

."

"Doksan dokuz dakikanız var. Biraz daha ekleyeyim mi?"

"Böyle iyiyim." Dişlerimi sıktım.

"Ayakkabılarınızı ve çoraplarınızı çıkarın."

Ne? Soruyu dile getirmeye cesaret edemedim. Her cevap daha fazla zaman. Ama lanet olsun, parke zemin üzerinde soğuk ayaklarla buna katlanmak istemiyordum. Başka seçeneğim yoktu.

Ayakkabıları ve çorapları tekmeleyip atarken, bunun işkencenin bir başka katmanı olduğunu düşündüm.

Ta ki arkamda dönene kadar. "Şimdi de iç çamaşırın." Nefes almayı bıraktım.

Şimdiye kadar sadece birkaç kişi bana külotumu çıkarmamı söylemişti ve onlar da aktif olarak becermeye çalıştığım erkeklerdi. Rahipler hakkında pek bir şey bilmiyordum.

ve onların kuralları, ama bu kınanacak bir şeydi. Çok samimi, çok sapıkçaydı. Cinsellikten başka bir şey olamazdı.

"Her ne düşünüyorsan, dur." Vücudu sırtıma yaklaştı, derin ve yakıcı bir sesle konuşurken nefesi boynuma çarpıyordu. "Eteğinin altındaki hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Sözcükler derimi soydu, beni zehirle yüzdü, açık bir iğrençlikle canımı acıttı.

Aşağılanma hissi üzerime çöktü ve keşke, Tanrım, keşke irkilmeseydim dedim. Şimdi bile, asla Nevada gibi kıvrımlı, Carrie gibi baştan çıkarıcı ya da annem gibi çekici ve şık olamayacağımı anladığım için omuzlarım kulaklarımın etrafında düğümleniyordu. Çok küçük ve düz göğüslüydüm, çok geveze ve alaycıydım.

Orada öylece durup utancımın yerin dibine girerken, bundan sonra olacakları durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum. Arkamdaki rahipten yayılan hoşnutsuzlukla olmazdı.

"Al. Onları. Çıkar." Sesindeki tavizsiz emir göğsümü sıktı.

Siktir git göğüs kafesime çarptı, serbest kalmak için yalvardı.

"Söyleyin, Bayan Constantine." Ayak sesleri yeri tırmalıyordu, yakınlığı alaycıydı. "O keskin dilini kullan ve zamanını ikiye katla."

Sadece bu işi bitirmek istedim.

Eteğimin altından uzanarak iç çamaşırlarımı kavradım ve ittim. Yumuşak kumaşın dokusu kalçalarımın altına kaydı ve çıplak dizlerime takıldı. Bacaklarımı kıpırdattım. Beyaz külot ayak bileklerime düştü ve çevremdeki adam hiç kıpırdamadı.

İç çamaşırını hızla yerden aldım. Doğrulduğumda yüzü bir nefes ötemde beni bekliyordu.

"İtaat, iradenin gömülmesi ve alçakgönüllülüğün dirilmesidir. Aziz John Climacus'un sözleri." Yakındaki masaya başıyla işaret etti. "Eşyalarını oraya yığ. Üç saniyeniz var."

Aziz John'un alçakgönüllülüğünden bahsederken aklında kadın iç çamaşırları olduğundan şüpheliydim. Ama bunu kendime sakladım ve emredileni yaptım.

Haça döndüğümde eteğimin altındaki çıplaklığımın aşırı farkındaydım. Ama Peder Magnus'un tek ilgilendiği yüzümdü.

Bekliyordu.

Heykelin ayaklarını öpmemi bekliyorlar.

Ellerimi duvara dayadım. Göğüs kemiğimin arkasında, kalbim tekmeleme ve çığlık atma krizine girdi. *Yapma bunu. Teslim olma. Kaç! Kaç! Kaç! Koş! Koş!*

Öfkemi dizginledim ve belinde havludan başka bir şey olmayan yarı ölü bir tanrının kuklasına dik dik baktım. "Ağzımı alabilirsin, ürpertici çıplak İsa, ama sana vereceğim tek şey bu. Ayaklarını öpmeye zorlanırken, her iğrenç dakikasında sana lanet okuyacağım."

Eğer burası Cehennem'in Dokuzuncu Çemberi değilse, kesinlikle oraya gidiyordum. Peder No-Fun'ın kafama birkaç dakika daha vurmasını bekledim ama tek yaptığı kaşlarını ellerine indirip iç çekmek oldu.

Kendi iç çekişimi serbest bırakarak ağzımı antika ayak parmaklarına dayadım ve mikropları düşünmemeye çalıştım. Küflü ahşap kokusu burnumu istila etti ve bunu da düşünmemeye çalıştım.

Masasına doğru yürüdü ve elinde bir İncil ile görüş alanıma geri döndü. Bir sandalye çekip oturdu, kitabı açtı ve okumaya başladı.

Yüksek sesle.

Hayır. Tanrım, lütfen, hayır.

Sıkıcı şeyler yapan eski zaman insanları hakkında hikaye üstüne hikaye okudu. Her pasajda alçakgönüllülük üzerine dersler vardı ama benim bunlara ihtiyacım yoktu. Lanet dudaklarım bir heykele bağlıydı. Bir rahibin önünde iç çamaşırımı çıkarmıştım. Yorgunluk her yanıma sarmıştı ve mesanem yüzünden zıplamayı durduramıyordum...

Siktir, bunu düşünme.

Mümkün olduğunca hareketsiz durdum, terliyordum. Parmaklarımın arasında, dirseklerimde ve neredeyse hiç olmayan göğüslerimin altında ter bezleri olduğunu bilmiyordum. Ama bunları onun şehvetli sesini dinlerken ve bacaklarıma işememeye çalışırken keşfettim.

Sayfayı çevirdi ve başını kaldırdı, dikkati bana odaklanmıştı.

İçimde dayanılmaz bir baskı vardı, yanıyor, zonkluyor, patlamakla tehdit ediyordu. Kalçalarımı birbirine kenetledim, çaresizlikle kıvranıyordum, her saniye daha da çıldırıyordum.

Kaç dakika geçmişti? Otuz mu? Kırk mı? Yapamayacaktım.

o.

Üzerinde sallanıp dönerken dudaklarım oyulmuş ayak parmaklarına yapıştı.

huzursuz bacaklar. Beni izlediğini hissettim. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Saati söyle. Bana sadece saati söyle, seni lanet piç.

Ağzımı yerinden kaldırmadan aceleyle mırıldandım ve çıplak bileğimi işaret ettim.

Gözlerini benden ayırmadan bir sayfa daha çevirdi.

Bacaklarımın arasındaki mührün kırıldığını hissettim ve oradaki tüm kasların iflas etmesinden önce sadece saniyelerim olduğunu biliyordum.

Lütfen. Tutarsızca inledim. Lanet olası yardım çağrımı duydu ve hiçbir şey yapmadı.

Başka bir sayfa açmak dışında.

Bir an için iki kat ceza almayı ve tuvalete koşmayı düşündüm. Ancak beynim kaslarıma bu mesajı göndermeden önce, mesanemle olan savaşımı kaybettim.

Bacaklarımdan aşağıya doğru sıcak bir ıslaklık akıntısıyla baraj yıkıldı. İdrar çıplak ayaklarıma sıçradı ve ahşap zemine sıçrayarak sandalyesine kadar ulaşan sarı bir sıçrama ve serseri damlacıklardan oluşan bir yarıçap oluşturdu.

Damlama devam ettikçe, bu şimdiye kadar yaşadığım en zevkli ve en utanç verici duyguuydu. Yüce bir rahatlama ve kabarcıklı bir utançla karışık tam bir kontrol kaybı.

Yanaklarım alev aldı. Eklemlerim kilitlendi ve vücudumdaki her kas ve organ felç oldu. Gözlerinin içine bakamıyordum ama onu görüyordum.

Görüş alanımın kenarında başını eğdi, İncil'inin sayfasını çevirdi ve yüksek sesle okumaya devam etti.

Dudaklarından tek bir kelime bile duymadım. Kulaklarımda çarpan nabızdan başka bir şey duymadım. Dakikalar geçtikçe tüm dünyam ayaklarımda altındaki havuza, bacaklarımdaki serin idrara ve ağzıma değen tahta parmaklara daraldı.

Gururuma indirdiği darbe beni derinden yaraladı. Bir kayıştan, bir sopadan ya da verebileceği herhangi bir bedensel cezadan daha derindi.

Bunu planlamıştı.

Farkına vardığımda gözlerim kapandı. Ayakkabılar, çoraplar, iç çamaşırları, eğer onları çıkarmasaydım hepsi mahvolacaktı. Altıma işeyeceğimi hesaplamıştı.

Ne sikim bir pislik.

Gözlerimi kapalı tuttum ve dudaklarımı İsa'ya diktim, bir utanç ve kezzap birikintisi içinde kaynıyordum. Yorgunluk kaslarımı geriyor ve

Denge. Ağzımı yerinde tutmak için kasılmaktan omuzlarım ve boynum ağrıyordu. Ama İncil'in kapandığını ve sandalyenin gıcırdadığını duyduğumda tam doksan dokuz dakika dayandığımı anladım.

"Geri çekilebilirsin." Sesi arkamdan geldi ve beni ürperti.

Hareket etmek ya da gözlerimi açmak istemiyordum. Tanrı aşkına, kendi çişimin içinde duruyordum. Ama eğilip çenemi çalıştırdığımda dudaklarım özgürlüğün tadını çıkardı.

Gözlerim açıldı ve yerdeki dağınıklığa kilitlendi. Yeni bir aşağılanma dalgası içimi yaktı. Ve öfke.

"Sırada ne var?" Sesim kızgınlıkla kalınlaşarak titredi. "Burnumu sokacak mısın?"

"Hayır."

"Çünkü bunu yapmamı sen istedin."

"Sana bir ders vermek istedim." Etrafımdan dolanarak dolaba doğru giderken sıçrayan parçalara geniş bir alan bıraktı.

"Tüm öğrencilerinizi böyle mi aşağılıyorsunuz?"

"Hayır." Bir kova, temizlik malzemeleri ve kağıt havlu çıkardı ve hepsini su birikintisinin yanına koydu.

"Peki. Her yıl sınıfınızda ortalama kaç öğrencinin altına işediğini söyleyebilirsiniz?" *Lütfen, hepsini söyleyin.*

"Sen ilksin."

Hay sikeyim. Bu beni bin kat daha kötü hissettirdi. Bakışlarım ıslak ayaklarıma kaydı, gözlerim yaşlarla doldu.

Ayakkabıları bulanık görüş alanımın kenarında belirdi, parlak siyah derisi dağınıklığın hemen dışında duruyordu. Sonra bir parmak eklemi çeneme dokundu ve gözlerim onunkilere kilitlenene kadar çenemi kaldırdı.

"Aziz John doğru söylemiş. *Eğer gurur meleklerden şeytanlar yarattıysa, alçakgönüllülük de şeytanlardan melekler yaratabilir.*" Başparmağı alt dudağımın kıvrımında gezindi, bakışları hareketi takip etti. Sonra elini geri çekti ve kapıya doğru yürüdü. "Sabah ayinde görüşürüz."

BÖLÜM 11 TINSLEY

Başparmağının dokunuşu uzun süre kaldı.

Bacaklarımı silerken ve yerleri ovarken dudağımın kenarında karıncalandı. Yurtta duş alıp kot pantolonumu giyerken hayalet hissi devam etti. Yemekhanede, akşam yemeğimi hazırlarken kendimi ağzıma dokunurken ve onun lanet parmağını düşünürken yakaladım.

Kampüste bir ileri bir geri dolaşırken Peder Magnus'u göremedim. Onu aradım. Onu görmek istediğimden değil. Ama onu düşünüyordum.

Yüzümü tutuşunu ve dudağımı okşayışını düşünmeden edemiyordum. Uzun yıllar boyunca böyle bir şefkat görmenin hayalini kurmuştum - bir okşama, özlem dolu bir bakış, hayranlık uyandıran bir öpücük. Bunu yaşamayı o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum.

Ama şimdiye kadar karşılaştığım tek şey çılgınca okşama, özensiz öpücükler ve bazı kesintili oral sekslerdi.

Bir rahibin dokunuşunun nasıl hissettirdiği üzerine kafa yormak sağlıklı değildi. Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve eğer bunu takıntı haline getirmeyi bırakmazsam, yatılı okuldaki hayran kulübünün şehvetli bir üyesine dönüşecektim.

O kızlardan daha iyi olduğumu düşündüğümünden değil ama kendime saygım vardı. En azından altıma işeyene kadar vardı.

Ona bir daha nasıl bakabilirdim? Bu aşağılanma katlanabileceğimden çok daha fazlaydı. Ama yarına kadar bunun için endişelenmeme gerek yoktu. Şimdilik çantamdaki yiyeceğe ve beni ağaçlara götüren yola odaklandım.

Tepemde, büyük bir şahinin silueti arazinin etrafında dönüyordu. Gözlerinin üzerimde olduğunu, beni koruya kadar takip ettiğini hissettim.

Jaden ve Willow'u bıraktığım yerde buldum ve üzerime bir ağırlık hissi çöktü. Ekmekten biraz daha yemişler ve

meraklı burunlar yaklaştığımda.

"Hey, oradaki." Çantamı açtım ve yemekhaneden çaldığım küçük daldırma kabını çıkardım.

Ayrıca birkaç şişe su, meyve, sebze ve kuruyemiş çeşitleri ve tahrip olmuş üniformamın kalıntıları vardı. Ağır malzemeler önümüzdeki haftalarda onları sıcak tutacaktır.

Açılmamış şişeleri kovuklarının arkasına yakın bir yere koydum, yiyecekleri ve su kabını yerleştirdim ve onlar yerken onlara mırıldandım.

Bebeklerin en tatlı demetiydiler. Kıpır kıpır burunları ve minicik elleriyle minik meraklı maymunlar gibiydiler. Tüm gece onlarla oynayabilirdim ve ayak sesleri sığınağıma girene kadar tam olarak bunu yapmaya niyetliydim.

Sırtımı opossum kovuğuna vererek döndüm ve gözlerimi kısarak davetsiz misafire baktım.

Daisy birkaç adım ötede durmuş, bir elini kalçasına dayamıştı.

Harika. İhtiyacım olan son şey, yerleşik ispiyoncunun beni vahşi hayvanlara gizlice yiyecek vermekten ihbar etmesiydi.

Peder Magnus yetim opossumlarla ne yapardı?

Onları sevmeyeceğini, onlarla konuşmayacağını ve geceleri üstlerini örtmeyeceğini varsaymak güvenliydi.

Daisy boynunu eğerek etrafımda dolandı ve bakışlarını kıpırdanan bebeklere yöneltti. Sonra burnunu kıvırdı.

Rocker botları ve siyah taytları yerine okul üniformasını giymişti. Bol kesim bir tişört ve büyük boy, yıpranmış hırka, metal çiviler ve yamalarla süslenmiş deri ceketin altında vücudunu sarıyordu. Rock-şık bir şapka, sinirli ve katmanlı görünümü tamamlıyordu.

Onun belalı tarzına bir tutam kıskançlık hissettim. Ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Onu.

Neden beni takip etmişti? Evlendiğimden beri pek sosyal değildim.

Varış.

"Arkadaş bulmakta zorlanıyor musun?" Ben sordum.

"Yüzüm yüzünden mi?" Şekli bozulmuş dudakları düz bir çizgi oluşturdu.

"Hayır, çünkü sen bizim kadın ablasısın. Bu da seni resmi muhbir yapar." Gözleri sertleşmişti ve hiçbir deformasyon onun vahşiliğini azaltamazdı. Eğer onu sınarsam, beni tekmeleyeceğini hayal ediyordum.

kemikli kış. Ama kızla kavga etmek istemedim. Sadece gitmesini ve opossumlarımı rahat bırakmasını istedim.

"Biz komşuyuz. Benim odam seninkinin hemen yanında." Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Ben Tinsley."

"Kim olduğunu biliyorum. *Herkes* biliyor."

"Tamam. Bak, Daisy, ben..." Ona baktım, alaycılık ve acımasız dürüstlikle dolu olmayan kelimeler arıyordum.

Amcık gibi konuşmadan birine beni yalnız bırakmasını nasıl söyleyebilirdim? "Çık ar a ğ z ı n d a k i baklayı," dedi. "Benim hakkımda ne soracaksan yüz, sadece sor." "Um...

Hayır, teşekkürler."

"Ne? Neden olmasın?"

"Dürüst olmak gerekirse, yüzünle ilgilenmiyorum."

İnanamayarak ofladı. "Bir şeyle ilgileniyorsun çünkü sessizleştin ve sözlerinden rahatsız oldun. Ve yüzüme bakıyorsun ki bunu oldukça aşağılayıcı buluyorum."

"*Sana* bakıyorum çünkü onlardan birine bahsedip bahsetmeyeceğini anlamaya çalışıyorum." Opossumları işaret ettim.

"Dürüst olmak gerekirse, hastalıklı kemirgenlerinle ilgilenmiyorum."

"Tam bir sürtük gibi davranıyorsun. Ve onlar keseli, kemirgen değil." "Çöp yiyorlar. Yani temelde aynı şey."

"Temelde aynı değil. Ama hey, bilim ne bilir ki zaten?"

"Bana iyi davranmalısın, Constantine. Burada sahip olduğun tek arkadaşın ben olabilirim."

"Oh, bu mudur yani? Arkadaşım mı oluyorsun?"

"Hayır, bu yükü üstlenmek isteyip istemediğime henüz karar vermedim." "Zahmet etme. Zaten birkaç arkadaş edindim."

"Nevada ve Alice mi?" Başını arkaya attı ve güldü.

Doğrusu, o kötü ruhlu kadınlarla birlikte anılmak istemiyordum. Ama Daisy'nin bu fikirdeki esprisini takdir etmiyor ya da anlamıyordum.

"Bu kadar komik olan ne?" Ona ters ters baktım.

"Onlar senin arkadaşın değil. Sana benzeyen biriyle asla arkadaş olmayacaklar." Yüzümü işaret etti.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bunu sana açıklamak için ne arzum ne de boya kalemim var."

"Belki de sadece büyük kız kelimelerini kullanmayı dene."

"Peki." Ellerini havaya kaldırdı. "Sen onlardan daha güzelsin."

Sonra da sanki beni hiç de güzel olarak tanımlamıyormuş gibi küçümseyici bir alaycılıkla baktı.

Gözlerimi kırptım, anlamamıştım.

"Şu haline bak." Eliyle işaret etti ve başını salladı. "Sen onların liginin çok dışında, başka bir evrendeki tüm kızlardan daha güzelsin. St. John's'daki çocuklar şimdiden senin için çıldırıyor. Tucker Kensington, futbol takımının kaptanı-"

"Kensington mı? Küresel otel zincirindeki gibi mi?"

"Evet. *Şu* Kensingtonlar. Sizi Kış Balosuna davet ettiğinde, ki edecek, Sion'daki bütün kızlar sizden nefret edecek."

"Sen hariç mi?"

"Tucker tam bir pislik. Yanıyor olsa bile üzerine işemem."

Pekâlâ o zaman. "Peki ya Peder Magnus?" Adını söylemek bile içimi ürpertti.

"Yani, o muhteşem bir erkek örneği. Ama Tanrı'yla dindar bir şekilde evli, yaşımın iki katından fazla ve aynı zamanda öğretmenim. Bu üçlü bir veto. Sınırların çok dışında." Bir omzunu kaldırdı. "Talihsiz bir durum. Burada yüzümü değil de *beni* gören tek kişi o." Gözlerini kıstı. "Sen iki numara olabilirsin."

"Sana baktığımda tek gördüğüm kendini beğenmiş bir ikiyüzlü, o yüzden..." Çenesi çözüldü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni sadece görünüşümden dolayı yargıladın." "Hayır, ben-"

"Kelimenin tam anlamıyla yüzüm yüzünden hiç arkadaşım olmayacağını söyledin, bir yandan da kimsenin seninkini görmediğinden yakındın."

O harrumphed ve Basamaklı Geri, bakıyor hepsi Huysuz. "Sen farklısın. Hakkını vermeliyim."

"Nasıl yani?"

"Bir kere zekisin, bu da görünüşünle tamamen çelişiyor." "Yine yapıyorsun."

"Beklediğim gibi biri değilsin." "Sen de öyle."

"Dur tahmin edeyim." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Garip ve güvensiz olacağımı düşündün."

"Hayır. İyi davranırsın diye düşünmüştüm."

Bir kahkaha patlattı ve uzaklaştı. "Arkadaşlığımız hakkında sana geri döneceğim. Bunun için dua etmeliyim."

Ciddi miydi yoksa espri anlayışı benimkinden daha mı kuruydu anlayamadım. "Ben burada diken üstünde bekliyor olacağım."

Jaden ve Willow'dan kimseye bahsetmese iyi olur. Yemin ederim, eğer onlara bir şey olursa, bir kaltağı keserim.

Koruda birkaç saat daha kaldım, yemekhaneden aldığım caprese sandviçini yedim ve tüylü arkadaşlarımla arkadaşlığının tadını çıkardım.

Akşam karanlığı havaya, keşke ceket giyseydim dedirten bir soğukluk getirdi. Ama opossumlar yıkık eteğimden yaptığım yatağın altına girdiklerinde oldukça sıcak görünüyorlardı.

Gece yaratıkları olarak, eninde sonunda karanlığa çıkacaklardı. Ama henüz değil. Daha büyük ve güçlü olana kadar değil. Belki bir ay daha? İnternete erişimim olur olmaz biraz araştırma yapacaktım.

Su kabını yeniden doldurdum ve kalan yiyecekleri bıraktım. Sonra yarasalardan birkaçını görebilmek umuduyla uzun yoldan yatakhaneye döndüm.

Dolambaçlı yürüyüşüm dış çevreyi takip etti, duvardan ve insanlardan uzak durdum. Kalabalık olduğundan değil. Hava çok soğuktu ve gecenin çok geç bir saatiydi. Muhtemelen saat dokuzdaki check-in işleminden önce sadece birkaç dakikam vardı.

Arazinin bu tarafındayken, kapıya daha yakından bakmak istedim. Kapıdan birkaç kez geçtiğimde Peder Magnus bana eşlik etmişti.

Köşeyi döndüm, çıkış göründü ve... Şeytana uydum.

Yalnız bir figür, sokak lambalarının fonunda korkunç bir silüet oluşturuyordu. Kapıya yaslanmıştı, uzun bacakları bileklerinden çapraz, kaslı kolları iki yanında ve gözleri...

Beni beklediler, hareketlerimi izlediler, karanlıkta beni avladılar. Kaçma içgüdüğü kemiklerime kadar işlemişti. Ama ya beni kovalarsa? Ya bunu ben istediysem?

Sabit bakışlarının ağırlığı altında, en derin kırılganlıklarım kadar açığa çıkmış, soyulmuş hissettim. Beni yere işerken izlemişti ve ben bunu kabul etmeye hazır değildim. Utanç çok taze ve hamdı.

Ona karşı savunmamı yeniden inşa etmek için geceye ihtiyaım vardı. İyice dinlenmiş bir uykudan sonra daha güçlü, kendime daha fazla güvenen ve kendimi savunmaya hazır bir şekilde geri dönecektim.

Ben de yönümü değiştirip ters yöne doğru ilerledim. Arkama bakmadan, bakışlarının binaya kadar benimle kaldığını biliyordum. Sırtımda alev alev yandığını hissettim.

Tüm dikkatini bana vermesi dm patlatmalıydı, ama bunun yerine rahatladım. Onu istiyordum ve bu beni en çok rahatsız eden şeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12 MAGNUS

THE TAKİP EDİYORUZ GÜN, I sat arkasında benim masa ve
baktı at Tinsley Constantine yeni gözlerle.

Elleri iki yanında, omuzları geride ve yüz ifadesi kendine hakim bir şekilde duruyordu. Dün bu odada bıraktığım mahcup, gözleri yaşlı kızıdan eser yoktu. Bir gecede, irade gücünü yeniden kazanmıştı. Birkaç farkla.

Üniforması kıyafet kurallarına uyuyordu. Bu sabahki ayine zamanında gelmiş ve ayin boyunca çok az kesintiyle oturmuştu. Ama onun bu ani itaati beni yanıltmamıştı. Öfke ve aşağılanmayla geçen bir gecenin ardından, sadece kendi savaşını seçtiğinden şüpheleniyordum.

Belki de geceyi kargaşa içinde geçiren tek kişi bendim.

Daha önce hiçbir öğrencime iç çamaşırlarını çıkarmasını emretmemiştim. Bunu hiç düşünmemiştim bile. O zamanlar kendime bunun pratik bir amaca hizmet ettiğini söylemişim, mesanesiyle olan mücadelesini kaybedeceğini çok iyi biliyordum. Buna güvenmişim.

Ama beyaz pamuğun küçük parçası bacaklarından aşağı kaydığında, tüm vücudum tepki verdi. Düşüncelerim ters yüz oldu ve Tanrı yardımcım olsun, daha önce hiç açlık çekmediğim kadar açlık çektim. Onun aşağılanması için öylesine yanıp tutuşuyordum ki, sonunda o an geldiğinde, akılsız, öfkeli bir canavar gibi üzerine atılmamak için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekti.

Seçme şansım vardı. Onu becerebilirdim. Tam burada, sınıfımda yeminimi bozabilir ve onu bacaklarında sidik, aletimde bakire kanı ve ağzına sıkıca tutacağım elini ıslatan cennet gözyaşlarıyla becerebilirdim.

Hayatta kalamazdı.

Kalbimin sessizliğindeki talepkâr bir fısıltı, onun bildiğinden ve herkesin fark ettiğinden daha güçlü olduğunu söylüyordu. Bu fısıltı, onun ne kadar güçlü olduğunu ve ne kadar yüksek sesle çığlık atabildiğini keşfetmek için dün gecenin ilerleyen saatlerinde beni kampüse geri çekmişti.

Sonra onu gördüm. Dokuzdan hemen önce duvar boyunca yürürken nefesimi kesti. Güzelliği öylesine uhrevî, öylesine rakipsiz ve melek gibiydi ki onu korumak istedim, ona zarar vermek değil. Onu kanserimle zehirlenme ve ruhunu bedeninden söküp alma düşüncesini hazmedemiyordum. Bunu yapamazdım.

Ben bir seçim yaptım.

Her ahlaksız, ahlaksız düşünceyi "*Asla açılmayacak*" etiketli derin bir bölmeye paketledim. Sonra gecenin geri kalanını tespih çekerek ve birkaç viskiyi fazla kaçırarak perhizimi kutlayarak geçirdim.

Dokuz yıl önce, hastalığımı aynı şekilde başarıyla gömmüştüm. O zamandan beri yanlış adım atmamıştım. Dikiş yerlerinden ayrılmadım. Asla pes etmedim. Kendime hakimiyetim sarsılmazdı.

Tinsley benim yanımdayken tehlikede değildi. Dün de değildi. Şimdi de değil. Hiçbir zaman.

O baştan çıkarıcı değildi.

Ve bu sabah, ona yeni gözlerle bakarken, bunun benimle değil, masamdaki kağıtla daha çok ilgisi vardı.

Bir parmağımı bastırarak ona doğru kaydardım. Sonra ellerimi ahşap yüzeye koydum ve onu izledim.

Öne doğru eğildi, sayfaya bir göz attı ve alnında küçük hayal kırıklığı çizgileri belirdi.

"Bunu bana açıkla." Ses tonumu hafif ve konuşkan tuttum. "Kayıt evraklarınıza göre, üniversiteye kabul için standart bir sınava hiç girmemişsiniz. Neden?"

"Anneme sormanız gerekir." Omuz silkti. Onun bu umursamaz tavrı dişlerimi sıkımda neden oldu.

"Sana soruyorum."

"Eğer annemin istediği olursa, bir üniversitenin içini asla göremeyeceğim. Eğitimli bir kadın, kendisinden iki kat yaşlı bir adamla sevgisiz bir evlilikte iyi bir ödül eşi olamaz. Beni aptal, hırssız ve itaatkâr tutmak en iyisi."

"Peki ya senin istediğin
olsaydı?" "Eve gitmek
istiyorum."

"Bu annenin planlarını nasıl değiştirir?"

"Bu her şeyi değiştiriyor. Evdeyken kendi hayatımı yaşama yolunda ilerliyordum. Üniversiteleri keşfediyor, erkeklerle deneyler yapıyor, kim olduğumu ve ne istediğimi bulmaya çalışıyordum. Bu yüzden beni buraya gönderdi. Kendimi keşfetme yolculuğuma koca bir nokta koymak için. Aslında beni bir kafese kilitledi, herkesten ve her şeyden soyutladı. Kendi kıyafetlerimi bile seçemiyorum."

Bunların hiçbirine itiraz edemezdim. Caroline, Tinsley'nin hayatının dizginlerini elinde tutuyordu ve bu da masamdaki kâğıt meselesini giderek tartışmalı hale getiriyordu. Ama peşini bırakmayacaktım.

"Girdiğiniz testler, öğrencileri uygun bireyselleştirilmiş öğrenme yoluna yerleştirmek için bu okul için özel olarak oluşturulmuş özel değerlendirme sınavlarıdır."

Sınav sorularının yapısını ve yoğunluğunu yakından biliyordum çünkü birincisi, sınavları tasarlayan şirketin sahibiydim ve ikincisi, sınavlara kendim girmiştım. Birçok kez.

"Bu okulu yönettiğim onca yıl boyunca masama yüzlerce test geldi..." Kağıda dokundum. "Test sonuçlarının bu kadar yüksek olduğunu sadece bir kez gördüm."

Benim puanlarım. Ama bunu kendime sakladım.

Hile yapmamıştı. Tüm zaman boyunca onun arkasında oturmuş, egzersizler boyunca uçmasını izlemiştim.

"Sizin çapınızdaki akademik yetenekler fark edilmiyor değil." Parmak uçlarımı ağzıma doğru bastırarak düşündüm. "Lise notların ortalama. İleri düzey derslere girmemişsin. Okulda kendini geliştirmiyor muydun? Yoksa seni engelleyen başka bir şey mi var?"

"Sorduğun buysa, ben zeki değilim." Masanın yanına doğru yürüdü ve elini yüzeyin kenarında gezdirdi. "Bazı şeyleri hatırlarım. Bir şey duyarsam ya da okursam, daha sonra hatırlayabilirim. Bu sadece ezberleme. Özel bir şey değil."

Zekası ezberlemenin çok ötesindeydi ve ona aksini söyleyenlerin dili koparılmalıydı.

"Sınavda bir dizi bilişsel yetenek ölçüldü." Ellerimin üzerinde onu inceledim. "Buna matematiksel beceriler, uzamsal algı ve dil de dahil. Bilim ve mantık alanındaki puanlarınız özellikle

Etkileyici, daha çok problem çözmeye ilgili ve hafızayla daha az ilgili."

"Her neyse. Beni ileri sınıflara falan mı koyacaksın?"

İlk endişelerim bu derslere ayak uyduramayacağı yönündeydi. Artık müfredatımızın ve buradaki her öğrencinin önünde olduğunu bildiğim için buna göre ayarlama yapmam gerekiyordu. "Öğleden sonra Advanced Placement Calculus, ardından da Ekonometri ve İstatistik dersleri veriyorum. Bu dersleri alacaksın ve sabahları benimle birlikte bireysel eğitim ve dini eğitim alacaksın."

Bunun üzerine neşelenmiş gibiydi ve nedenini tahmin edebiliyordum. Buradan çıkış biletinin ben olduğumu düşünüyordu.

Dirseklerimi masanın üzerine yayarak öne doğru eğildim. "Her gününü benimle geçirmek, Sion'dan mezuniyetini sabote edecek fırsatlar yaratmaz. Ayrıca, bana karşı geliştirebileceğin her türlü duygu -ister küçümseme ister arzu olsun- bastırılacaktır. İlişkimiz profesyonel kalacak ve bunu kirletmeye yönelik her türlü çaba cezalandırılacaktır."

"Bu cezalar için kıyafetlerim çıkarılacak mı?" Kirpiklerini kırıştırdı, yüzü asıktı.

"İdrar kaçırma sorununuza bağlı olarak değişir."

"İdrarımı tutamıyorum." Alaycı bir ses çıkardı. "Kilise öncesinden beri tuvalete gitmedim."

"Bunun için bir çözüm bulun, Bayan Constantine. Tuvaleti kullanmanızın hatırlatılması için çok yaşlısınız."

"Bu değil... ugh!" Tırnaklarını kafa derisinde gezdirerek ve saçlarını çekiştirerek uzaklaştı.

Bir elimi ağızma götürerek eğlendiğimi sildim. Onu kızdırmak çok kolaydı ve ben bundan oldukça keyif alıyordum.

Şimdi düşündüm de, bir öğrenciyle sohbet etmeye hiç bu kadar hevesli olmamıştım. Onun hızlı şakaları ve esprili cevapları beni zinde tutuyor ve parmak uçlarımda düşünmemi sağlıyordu. Test sonuçlarına bakılırsa, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Hiç kuşkusuz, sohbet ve sözlü atışmalarla dolu uzun bir yıl olacaktı.

Masama doğru döndü, bakışları dudaklarımdan yakama doğru bir yol çizdikten sonra gözlerime yöneldi. "Ne zamandır rahipsin?"

"Dört yıl önce atandım."

"Yani dört yıldır seks yapmadın mı?"

"Dokuz. İlahiyat fakültesine ve muhakeme sürecine dokuz yıl önce girdim."

"Dokuz yıl seks yapmadan mı?" Kaşları saç çizgisine kadar indi. "Bunca zaman içinde bir kez bile hata yapmadın mı? İnsan doğasının temel ihtiyaçlarına boyun eğmedin mi?"

"Bir kere bile."

Bu sorgulama yeni bir şey değildi. Ondan önce de yüzlerce meraklı öğrenci ve veli tarafından sorulmuştu. Bu yüzden bir sonraki soruyu dile getirdiğinde buna hazırdım.

"Neden rahip oldun? Ve bana hazır bir cevap verme. Senin kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder ve New York'un en gözde bekarı olduğunu zaten biliyorum."

Hepsi ortak bilgi. Şöhretli kariyerimin önemli noktalarını öğrenmek için adımları bir internet tarayıcısına yazması yeterliydi. Bir tanesi dışında hiçbir sırrım yoktu ve o da kimsenin ulaşamayacağı bir yerde gömülüydü.

"Bu yolu seçmeden önce varlıklı bir iş adamıydım. Katolik olarak yetiştirildim, Katolik okuluna gittim ve bu yatılı okula çok para bağışladım çünkü burada kişisel bir bağlantım var."

"Ne kişisel bağlantısı?"

"Peder Crisanto çocukluğumdan beri en iyi arkadaşımdır."

"Yani seni bekar yaşamaya mı ikna etti?"

"Enayi gibi mi görünüyorum, Bayan Constantine?"

"İyi bir noktaya değindin." Dudaklarını büzdü. "Ama seks yaptın, değil mi? Bakire değilsin, değil mi?"

"Ben bakire değilim. Otuzlu yaşlarıma geldiğimde, hayatımda daha fazlasını yapmak, daha fazlası *olmak için* bilinçli bir karar verdim."

"Ve düşündünüz ki, *Hey, neden beş parasız, cinsiyetsiz, kalpsiz bir öğretmen olmuyorum?*"

"Mal varlığımı ve hayatımı bu okula bağışladım çünkü çoban olmak istiyordum."

"Ve biz senin koyunlarız." Yavaşça burnundan nefes aldı ve yanağının içini çiğnedi.

Verdiğim cevaplar dürüsttü, ancak çok önemli bir eksiklik vardı. Mezarıma götüreceğim sır.

"Çok asilce bir davranış, Peder Magnus. Sanırım siz benden daha iyi bir insansınız." Ellerini masanın üzerine koydu ve eğildi. "Ama bu, benim hayatımla ilgili kararlar alma konusunda daha iyi olduğunuz anlamına gelmiyor. Ne

Bu yıl burada olmam, tüm geleceğimi etkileyecek. Bana bakın." Yüzünü işaret etti. "Gözlerime, yüz ifademe yakından bak. Tek bir büyük tutkuyu arzulayan bir kadına bakıyorsunuz ve bu tutku her zaman bir sonraki pisliğin ötesinde yatıyor."

"Eğer bana pislik diyorsan-"

"Şimdiye kadarkilerin en büyüğü sensin. Ama bil bakalım ne oldu?"
Dişlerini gösterdi. "Bunu senden daha çok istiyorum."

"Tam olarak ne istiyorsun? Nedir bu büyük tutku?"

"Her şey. Her şey. Bağımsızlık, kendini keşfetme, romantik aşk, ruhani ya da profesyonel tatmin - her ne olursa olsun, o *benim*." Hırıltılı nefesleri aldatıcı bir ses yığınının dönüşüyor, havaya azimle çarpıyordu. "Tutku, istediğim hayatın peşinden gitmektir ve kimse bunu benden alamaz."

"Pekâlâ." Masamdaki kâğıtları topladım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. "Sınıfımın zeminini ellerin ve dizlerin üzerinde ovalarken tek büyük tutkunu özleyebilirsin."

"Ne? Neden?"

"Sıfır tolerans, Bayan Constantine."

"Neşe sıfır tolerans?" Masanın kenarını kavradı. "Pislik yorumundan dolayı mı?"

"Yorum, tavır, bariz saygısızlık." Bakışlarımı ekranda tutarak onu görmezden geldim. "Kovayı ve temizlik malzemelerini nerede bulacağını biliyorsun."

"Saygısızlık mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Buna omurga denir ve "*Git kendini becer*" diye telaffuz edilir." Dönüp kapıya doğru hışımla yürüdü. "Kendi lanet yerlerini kendin temizle."

Daha son cümle ağzından çıkmadan sandalyeden kalkmışım. Uzun adımlarımla onu kapıya kadar geçirdim ve o kapı mandalına uzandığında, elim çoktan tahtanın üzerinde, kapıyı kapatıyordu.

Nefesi sesli bir şekilde kesildi ve yavaşça boynunu çevirdi. Bakışları bacaklarıma takıldı ve yukarı doğru tırmandı, kasıklarına gizlice bir bakış attı ve göğsüme doğru kayd. Aramızdaki dar boşluk başını geriye, geriye, geriye eğmeye zorladı, ta ki zarif, büyüleyici yüz hatlarından oluşan bir takımyıldızı ufkumu doldurana kadar.

Hava gerginlik ve düşmanlıkla uğulduyordu.

Sonra kirpiklerini kırıştırarak, hem sıcak hem de korku dolu mavi gözlerini benimkilere kilitledi. "Ya beni eve gönder ya da tokatla. Yerlerinizi fırçalamayacağım."

"Dikkat et, Tinsley." Uzanıp onu boğazından yakalamamı isteyen her içgüdüyle savaştım. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Onu kucagımda sürüklemek ve kalkık kışına vurmak hak ettiği şeyi karşılamaya yetmiyordu. Ya da içimdeki hastalığın arzuladığı şeyi.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi yutkundu ve yüzündeki kan çekildi.

"Buradaki döşemeleri bitirdiğinizde, yan odayı ve onun karşısındaki odayı da yapacaksınız."

Çenesinde bir kas sıçradı. "I-"

"Ne söyleyeceğinizi iyice düşünün. Bu katta altı sınıf var. Ayrıca geniş ahşap zeminli bir kilise ve spor salonu da var."

"Bütün gün kapıcılık oynarsam ne zaman öğreneceğim?"

"Bunun için endişelenme prenses. Siz çalışırken ben size kitap okurum."

Acınası bir şekilde inledi. Malzeme dolabına doğru yürürken beni nefis bir şekilde soluk soluğa bırakan bir ses.

Bu küçük elf kız benim ölümüm olacaktı.

BÖLÜM 13 MAGNUS

Tinsley'nin Sion Akademi'deki günlük derslerinin temelini FIRÇALAMA ZEMİNLERİ oluşturuyor.

Sonraki dört hafta boyunca, masa başında oturmaktan çok elleri ve dizleri üzerinde öğrenmeye zaman harcadı. O sabunlu süngerle emeklerken ben de yanında yürüyüp fizik, karşılaştırmalı hükümet ve siyaset, Latin edebiyatı ve Katoliklik üzerine dersler verdim.

Hafızası hakkında yalan söylememişti. Bir şey duyduğunda, daha sonra neredeyse kelimesi kelimesine hatırlayabiliyordu. Başardığı her sınav, derslerimi özümsemişini kanıtlıyordu.

Ancak öğrenemediği tek şey itaatti.

Birkaç kez geç kalma ve sokağa çıkma yasağı ihlali yapmıştı, ancak hatalı davranışlarının büyük kısmı ağzıyla başlayıp ağzıyla bitiyordu.

Kaba, geveze, ukala, kendi iyiliği için fazla akıllı biriydi ve her anını tek görevi beni kızdırmakmış gibi yaşıyordu. Hiç kimse benimle onun gibi konuşmaya cesaret edememişti ve hiçbir ceza onu caydıracak kadar sert görünmüyordu.

Dört hafta süren sosyal izolasyon, kesilen yemekler, psikolojik aşağılanma ve el işçiliğinden sonra, neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Fiziksel acı.

Bedensel acı.

Kemerimi kışına geçirmemi istiyordu, tekrar ve tekrar.

Burada öğretmenlik yaptığım yıllar boyunca sadece üç kez kayış ve sopa kullanmıştım. Bunlar, öğrencilerin fiziksel bir dayaktan etkilenmeyecek kadar vahşi ve kontrol edilemez olduğu uç vakalardı. Beni de etkilememişti. Kızlara karşı fiziksel bir ilgim yoktu ve sonunda üçü de okuldan atılmıştı.

Tinsley'in istediği Şey okuldan atılmaktı. Bu yüzden ona vermeyeceğim tek Şey buydu.

Geriye yerleri fırĉalamak
kaldı. Ya da bedensel ceza.

Tokatlamak.

Şaplak.

Kırbaĉla

ma.

Boğma.

Yapamazdım. Yapmamalıydım, hepsi bir olan on bin nedenden dolayı.

Ben istiyorum.

Ona dokunmayı o kadar ĉok istiyordum ki, eğer dokunursam, onu fiziksel olarak cezalandırırsam, bu benim iĉin reddedilemez, kontrol edilemez, görkemli bir cinsellik olacaktı.

Ona sadece bir kez dokunmuŐtım. Dört hafta önce, baŐparmađımın dudağını okŐamasına izin vermiŐtım. O tek, tüy kadar hafıf dokunuş, zihnimin en karanlık köŐesinden gelen ĉarpık, ĉaresiz arzularımı aĉıđa ĉıkarmıŐtı. O zamandan beri ellerimi kendime saklıyor ve karanlık düşüncelerimi yok olmaya zorluyordum.

Ama ona bir daha dokunursam, onu en sevdiğim eğlenceyle tanıŐtırırsam, her Şey biterdi.

Hal böyleyken, onun dizlerinin üzerinde yerde srnmesini izlemek sadist doğamla dalga geĉmeme neden oldu. Bu eylemdeki aĉık cinsel sembolizm onun da dikkatinden kaĉmamıŐtı. Her seferinde beni uyarıyor, hiĉbir öğrencinin ğretmeni iĉin diz ĉkmemesi gerektiğini, ĉnk bunun *sapkın ve cinsiyetĉi olduğunu ve yırtıcı hayvanların fantezilerine hizmet ettiğini syliyordu.*

BoŐuna bir tartıŐmaydı. Saygısız ĉenesini kapalı tutsaydı, dizlerinin üzerinde olmazdı. Nokta. Seĉim onundu.

Saatimi kontrol ettim ve dişlerimi gıcırdatarak sınıfta volta attım.

Yine geĉ kaldı.

Gözlerimi kapatarak öfkemi yatıŐtırmak iĉin Meryem Ana'ya dua ettim. Duayı bitirip tekrar baŐladıđımda, koridorda koŐuŐturan ayak sesleri duyuldu.

Tinsley köşeyi dönüp hırıltılı nefesler eşliğinde sınıfıma daldığında ayakkabılar tahtaya ĉarparak gıcırdadı.

"Ben buradayım!" Belinden eğildi, bir eli havada, diğer i dizinde, boğuluyordu. "İyi ki hızlıyım."

"Geç kaldın," diye homurdandım, onu kovmakla boğulacak kadar önemli bir şey vermek arasında kalmıştım.

"Oh, hadi ama." Duvardaki saate baktı. "Sadece iki dakika geciktim. Bu konuda cidden vajina gibi davranacak mısın?"

"Vajina mı?"

"Bir kadının bacakları arasındaki etli pembe kano." Nefes nefese kalmış, soluklanmaya çalışıyordu. "Kürek çekmeyeli uzun zaman olduğunu biliyorum ama ne olduğunu hatırladığına eminim."

"Hatırlıyorum. Oldukça sevgiyle."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırarak sırttı.

"İşte bu yüzden kadın vücudunun bu kısmını aşağılayıcı bir terim olarak kullandığınızı duyduğumda çok şaşırdım. İğrenç feminist dil uzatmalarınız göz önüne alındığında, *vajina* kelimesini zayıflıkla ilişkilendirmek yerine bir iltifat olarak kullanmanızı beklerdim."

Ağzı açık kaldı ve boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Çok haklısın." Bir elini alnına vurdu ve inledi. "Ben bir aptalım. Düşünmüyordum ve... Gah! Bunun için hiçbir mazeret yok. Söylediğim şey saldırgan ve cahilceydi ve özür dilerim." Omurgasını dikleştirdi ve gözlerinin içine baktı, karşı konulmaz bir şekilde, muhteşem bir utançla bakıyordu. "İsa'yı öpeceğim ya da yerleri fırçalayacağım ya da neye karar verirsiniz. Direnmek yok. Ben tam bir bok kafalıyım."

Tinsley Constantine'de hayranlık duyduğum şeylerden biri de gerçekten alçakgönüllü ve alaycı bir şekilde kendini küçümseyebilmesiydi. Başkalarının onun hakkındaki algılarını nadiren önemserdi ama her ne sebeple olursa olsun, yüzeysel ya da zayıf fikirli olduğuna inanmamı istemezdi.

Bu özelliklerden ne kadar uzak olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu onu daha güzel, daha cazip, fark edilmemesi daha zor bir hale getiriyordu. Daha önce tanıdığım 18 yaşındaki hiçbir kıza benzemiyordu.

Bunların hiçbiri onun benim öğrencim, yarı yaşında ve tamamen, geri dönülmez bir şekilde tercihlerimin dışında olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yine de dikkatimi sonsuza dek çekecek kadar seksapeli vardı.

Kapat şunu, Magnus.

"Kırk beş dakikadır yoksun." Etrafında bir tur attım. "Kahvaltı beş dakika önce bitti."

Her gün nereye kaçtığını biliyordum. Bunu itiraf etmesini istedim.

Çenesini omzuna değdirdi ve bana masumca baktı. "İşemem gerekiyordu."

Güldüm. "Bununla gitmek istediğın yön bu mu?" "Hayır.

Yani işemem gerekiyordu ve onu hallettim."

"Dört haftada bir ders aldığını bilmek güzel." Ondan önce durakladım. "Ama geç kalmanın nedeni bu değil."

Mavi gözleri benimkilere dikildi, ateş ve endişeyle parlıyordu. Sırrı konusunda bana güvenmiyordu, neden güvensin ki? Hiç merhametimin yoktu.

Şımarık zengin bir kıza göre, savunmasız, sevimsiz hayvanları koruma konusunda özveriliydi. Bunu anlamadım ve ona bir santim bile vermedim. Ona dik dik bakıp kıvrınmasını sağlarken hiçbir güvence vermedim.

Acımasız, aşağılık ruhumun iliklerine kadar.

"Magnus..." Sesi yalvarıyordu. İlk adımını kullandı. Eli göğsüme uzandı.

Beynim önce hangi sapmayı azarlayacağını bilemedi.

Diliyle ne kadar cesur olsa da, bana dokunacak kadar hiç cesur olmamıştı. Şimdi bile parmakları gömleğime doğru yavaş, sarsıntılı bir tırmanış yaparken, belirsizlikten titriyordu.

Temas etmeden önce bileğini yakaladım, elim narin kemiklerin etrafında acımasızca kapandı. İnledi ama geri çekilmeye çalışmadı. Bunun yerine tüm vücuduyla daha da yaklaştı, bakışları yüzümden hiç ayrıldı. Hipnotik. Karıştırıcı. Sarhoş edici.

Parmaklarım kolunu sıkıca sararak uzanmasını engelledi. Ama yine de elini üzerime koyabilirdi. Her yerimde onu hissettim, tırnakları ve keskin kedi dişleriyle kazıyor, sadece bir bakış ve yalvarışla beni dizlerimden kesiyordu.

"Lütfen, sana bunu söylediğim için beni pişman etme." Boştaki elini benimkinin bileğine doladı ve eğildi. "Yavru opossumları besliyorum. Bu yarasa gibi değil. Onların yavru olduğunu biliyorum. Ya da öyleydiler. Kendi başlarına hayatta kalmaya neredeyse hazırlar. Kışa hazırlanmak için birkaç güne daha ihtiyaçları var. Lütfen, Peder Magnus." Ellerimizin üzerine eğildi, kaşlarını göğsüme indirdi. "Lütfen, onlara zarar vermeyin."

Kaslarım ağrıyordu, kasılıyor ve duruyordu, onu tutma çabasıyla dayanılmaz derecede sertleşiyordu. Ama o değildi. *Kendimi* tutuyordum.

Geri çekildim ve arkamdaki kapı çerçevesini, kenarı avucuma
b a t a n a kadar kavradım. "Onlara zarar vermeyeceğim."

Sizin için aynı sözü veremem.

"Gerçekten mi?" Gözlerini kısmıştı ama yarıkların arasından umut
parlıyordu.

"Öğrenci el kitabında vahşi hayvanları beslemekle ilgili hiçbir kural
yok."

"Hayır, ama düşündüm ki-"

"Hadi gidip onları ziyaret
edelim."

"Şimdi mi?" Kolları yana düştü ve hareketsiz kaldı.

Bu boğucu odadan çıkmam gerekiyordu. Topuklarımın üzerinde
dönerek koridorda ilerledim ve ana binanın arkasındaki koruya varana kadar
durmadım.

Birkaç adım geriden koştu ve ona yetişirken yavaşladı.

"Nerede yaşadıklarını biliyorsun." Yumrukları kalçalarına gitti ve alt
dudağı bir adak gibi dışarı çıktı. "Onları ne zamandır biliyorsun?"

"İlk günden beri. Yağmur yağarken bile her öğünü burada yiyorsun."

"Peki sen ne yaptın?" Dizlerinin üzerine çöktü ve sürünerek
büyük bir ağacın bükülmüş kök sistemi. "Buraya araştırmak için geldin ve
en şirin küçük-? Oh, merhaba." Yere doğru eğildi, kışını kaldırdı, eteği
kalçalarının üzerine düştü.

Rüzgar etek ucunu yakalamış olmalı. Ona düzeltmesini söylemeliydim.
Emir oradaydı, dilimi tırmalıyordu ama ortaya çıkmadı.

Yaralarım onun kusursuz, porselen teninde ateş gibi parlardı. Ellerim
narin boğazının etrafında mavi bir halka bırakırdı. Sikim gerilir, yırtılır ve
minik amını ikiye bölerdi.

Onarılamaz bir şey yapmadan önce bakışlarımı kaçırdım.

"Uyandırdığım için özür dilerim." Yaratıklara susturucu bir ses çıkardı.

"Ama ikiniz de uyandığınıza göre, burada sizinle tanışacak biri var."

"Buna gerek yok."

"Kabalık etme." Ayağa kalktı ve kolunu uzatarak dikkatimi hırkasına
yapışan tüylü gri keselilere çekti.

"Onları ellememelisin." Parmaklarımı ceplerimde dinlendirdim, aşırı
ısınmış bedenimle içsel bir savaşa girdim.

"Vahşi doğadaki neredeyse diğer tüm hayvanlardan daha az sağlık riski
taşıyorlar. Ve temizler." Omzundakine sırttı. "Sen de öyle değil misin?"

Willow mu? Her zaman kendine çeki düzen veriyorsun." Çarpıcı gülümsemesi bana kaydı. "Kendini kedi sanıyor."

"Onları idare etmek insanlardan daha az korkmalarını sağlıyor. Buradan ayrıldıklarında-"

"Biliyorum. Onları kendimden uzak tutmaya çalıştım. Ama onlar dağcı ve onlara her gün yemek getirdiğim için beni anneleri sanıyorlar." İç çekti. "Benden hiç korkmadılar."

Dört hafta boyunca, hafta sonu ziyaretçileri gelip giderken onun bu koruya çekilmesini izledim. Okul yılı başladığından beri her öğrencinin en az bir ziyaretçisi olmuştu. Çoğu öğrencinin her hafta sonu ziyaretçisi vardı.

Bir kişi bile Tinsley'i görmeye gelmemişti.

Sınıfa geri dönerken, opossumlar hakkında gevezelik etti, sanki en yakın arkadaşlarıymış gibi hikayeler paylaştı.

Yalnızdı.

Eğer onun yaramazlıklarının ve şımarıklığının ardına baksaydım, yalnızlığının ne kadar derin olduğunu görürdüm.

Perişan haldeydi.

Belki de bu sefalet Maine'e taşınmadan çok önce başlamıştı. Bishop's Landing'de gerçekten neyi geride bırakmıştı? Sığ arkadaşlıklar mı? Soğuk bir malikane mi? Fark edilmediği, takdir edilmediği ve sevilmediği bir dünya mı?

İki hafta önce telefonunu istemeyi bırakmıştı.

"Bana arkadaşlık ediyorlar." Beni sınıfa kadar takip etti, hâlâ opossumlardan bahsediyordu. "Muhtemelen sana aptalca gelecek ama burada sahip olduğum tek şey onlar. Gittiklerinde yıkılacağım. Ama aynı zamanda gururlu ve mutlu olacağım. Onlar için sadece en iyisini istiyorum." Kendi kendine gülümsedi. "Hayvanlar insanlardan daha iyidir."

"Nasıl yani?"

"Yargılamıyorlar. Nefret etmezler. Eğer insanların da opossumlar gibi kalpleri olsaydı, dünya ne güzel bir yer olurdu."

Eğer insanların kalpleri Tinsley Constantine gibi olsaydı, insanlığa olan inancım yenilenirdi.

Sonraki birkaç saat boyunca ona derslerinde rehberlik ettim. Bazı sınavlara girdi, öğle yemeğine gitti ve öğleden sonraki derslerime katıldı. Sonra da sabah geç kaldığı için hak ettiği cezayı çekerek gününü tamamladı.

Yerleri fırçalamak ona hiçbir şey öğretmiyordu. Ama ona hiç izin vermedim. Eğer bir kuralı çiğnerse, cezasını çekerdi. Tutarlı değilsem hiçbir şey değildim.

Cezasının otuzuncu dakikasında kendini en uzak köşeye atmıştı. Eteği yine beline kadar sıyrılmıştı ve bu sefer başka tarafa bakmadım.

Dizlerinin üzerine çökerek bana beyaz pamuklu, kalp şeklindeki poposunu doğrudan gösterdi. Yüksek kesimli iç çamaşırı sıkı ve genç kalçalarının kıvrımlarını takip ediyordu. Bacaklarının arasındaki ince kumaş parçası etine yapışmış, bir bakire deliğinden diğerine açık, ağız sulandırıcı bir vadi açmıştı.

Sıcaklık kemerimin altından akıp bacaklarımın arasında sıkışırken masamın arkasındaki sandalyede kıpırdandım.

O lanet etek kendi kendine beline dolanmamıştı. Bu sabah onu açığa çıkaranın esinti olmadığından da şüpheleniyordum.

Tehlikeyle oynuyor, canavarla alay ediyor, başa çıkamayacağı bir şeyi baştan çıkarıyordu. Bu her neyse, niyeti her neyse, onu azarlamam gerekecekti.

Ama kaya gibi serttim, yanıyordum, içten dışa doğru çözülüyordum. Kutsal kontrolüm elimden kayıp gidiyordu. Oraya yürüyemezdim. Sıkım kalkmışken ve açlık damarlarıma vururken ona gidemezdim.

Ben de bakışlarımı dizüstü bilgisayarına diktim ve yarının ders planları üzerinde çalıştım. Malzemeleri dolaba yerleştirdiğinde, onunla başa çıkabilecek soğukkanlılığa ve akliselime sahiptim.

"Zemini bitirdim." Masamdan bir kalem kaptı ve çevirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi dikkat çekme davranışınızı ele alıyoruz."

Kalem dönmeyi bıraktı.

"Heyecan arayışının ötesinde, kendinizi öğretmeninize teşhir etmek, fark edilmek için ahlaksız, zavallı bir girişimdir." Masanın üzerinden karanlık bir bakış gönderdim. "Bu dikkat çekmek için bir çılgılık."

Gözünü kırpmadan bakışlarıma karşılık verdi. "Dikkat çekmek için bir çılgılık mı?"

"Güvensizliği, kıskançlığı ve yalnızlığı ifade etmenin yanlış çevrilmiş bir yolu." "Tamam." Kalemi dikkatlice yere bıraktı ve omuzlarını sıvazladı. "Yani

Bu da olaya bakmanın bir yolu."

"Eğer başka bir yolu varsa..." Bir elimle işaret ettim. "Devam edin. Yer senin."

"Pekâlâ." Bir ayağını diğerinin önüne atarak masanın etrafından dolaştı ve yanımda, bir kol mesafesi kadar yakınımda durdu. "Pozisyonunuz, *ilginin* doğası gereği sizin için kötü olduğunu, zina ya da uyuşturucu gibi günahkâr ya da oburca bir şey olduğunu öne sürüyor. Ama ilgi görme ihtiyacı insan olmanın olmazsa olmazı değil midir? Bir eşin ilgisi olmadan evlilik nedir ki? Cemaatinin ilgisi olmadan rahiplik nedir ki? Anne babasının ilgisi olmadan bir çocuk nedir ki?" Başka tarafa baktı, gözlerini kırıştırdı ve bana döndü. "İlgi armağanı birbirimize verebileceğimiz en özverili ve etkili şeylerden biri değil mi?"

Daha uzun durdu, araştıran mavi gözleriyle bana baktı.

Zeki gözlerle.

Güzel akıl.

Onunla geçirdiğim her gün dar dönüşler, dik yokuşlar ve öngörülemeyen ayarlamalarla dolu çılgın bir yolculuktu. Hayatımda hiç bu kadar zihinsel ve fiziksel olarak tahrik olmamıştım.

"Evet." Sesim titriyordu ve boğazımı temizledim. "Ama ilginin şefkatle aynı şey olmadığını anlıyor musun?"

"Bunu biliyorum."

"Ve öğretmeninize kışınızı göstermek olumsuz ilgi arayışıdır."

"Olumsuz mu?" Yumruğunu masaya bastırdı. "Vücudumun görüntüsü olumsuz olduğu için mi? Yoksa olumsuz bulduğunuz şey külotlarım mı? Onları daha önce de gördünüz. Çünkü onları çıkarmamı talep etmişsiniz. Peki eteğimin altında tam olarak neyi olumsuz buluyorsunuz?"

"Sözlerimi çarpıtmayın, Bayan Constantine." Sesim bir kırbaç gibi şakladı ve bir adım geri atmasına neden oldu. "Sırf ilgi çekmek için yaramazlık yaptığınızda, ceza bir ödüle dönüşür. Bu olumsuz bir ilgidir ve ben bunu vermeyeceğim. Bu yüzden seni bu uyarıyla bırakıyorum. Bir daha iç çamaşırını görmek istemiyorum."

Dikkatimi dizüstü bilgisayara vererek geri döndüm.

Bir an oyalandı, hızlı ve sık nefes alıyordu. Sonra kapıya doğru yürüdü.

Eşikte durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Bir konuda haklıdınız. Ben yalnızım, Peder Magnus."

O koridora doğru süzülürken, içimde derin ve rahatsız edici bir sızı hissettim ve iliklerime kadar işledi. Bunun için bir isim bulamamıştım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim gitmesine ihtiyacım olduğuydu.

Geri gelmesine ihtiyacım vardı.

"Tinsley." Adımlarının sesini dinledim, yavaşladı, durdu ve yolunu tekrar takip etti.

Kapı aralığında yeniden belir di ğ i n d e rahatladım, göğsümdeki sıcaklık mutlaktı.

"Bir şey daha var." Masamın çekmecesine uzandım ve telefonunu ş arj cihazı n d a n çıkardım. "Numaran kaç?"

Yaklaş ıp rakamları sıralarken kaşları birbirine ç arptı. Numarayı telefonuma girdim ve onunkine bir mesaj gönderdim.

"Kış Balosu yaklaşıyor." Cihazını uzattım. "Belki kardeşlerinden biri sana bir elbise getirir."

"Teşekkür ederim." Kaşları daha da gerginleşti. "Az önce bana mesaj mı gönderdin?"

"Evet. Miriam'la yalnızlık hissin hakkında konuştun mu?" "Hayır. Tanrım." Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi. "Onu tanımıyorum ve bir danışmana ihtiyacım var."

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. "Bana istediğin zaman, istediğin sebepten mesaj atabilirsin."

"Buna minnettarım." Telefonuna baktı ve gözlerimle buluştuğunda dudaklarında yavaş, muzip bir gülümseme belirdi. "Ama sen o güzel kafanı benim için yorma, Peder Magnanimous. Ne zaman pes edecek gibi olsam, hayal kırıklığına uğratmam gereken bir sürü pislik olduğunu hatırlıyorum."

Beni kastettiğine ş üphe yok. Annesine de. Ve belki de evleneceği aileyi. Baş ı dik bir şekilde odadan çıkışını izlerken, kesin olan bir şey vardı.

Tinsley hayatının dizginlerini eline alacaktı, bu ailesinden tek kuruş almadan çekip gitmek anlamına gelse bile.

Yoluna çıkan pisliklerden biri olsam bile onu destekliyor olurdum.

BÖLÜM 14 TINSLEY

"Mutlu görünmüyorsun, Tins."

"Şimdi öyleyim." Yüzümü Keaton'ın göğsüne gömdüm ve kollarımı geniş omuzlarına doladım. "Seni çok özledim."

"Bunun hakkında konuşalım." Ağabeyim elimi tuttu ve beni ana binadan daha uzağa götürdü.

Magnus telefonumu geri vereli beş gün olmuştu. Hemen Keaton'a mesaj attım, sadece kontrol etmek ve mesajlarına ve cevapsız çağrılarına neden cevap vermediğimi açıklamak için.

Liseyi bitirdiğinden beri İngiltere ve Fransa arasında mekik dokuyor, yeni kız arkadaşıyla yeni hayatının tozunu attırıyordu. Benim önemsiz sorunlarımla uğraşamayacak kadar meşguldü. Maine'e gelmesini ben istememiştim.

Bir sonraki hafta sonu ortaya çıkacağını bilmeliydim.

Diğer ailelerden uzakta, avludaki bir bankta ona katıldığımda soğuk hava yanaklarımı ısırdı. Görüş alanımdaki her kız bana bakıyordu. Tabii ki bakıyorlardı. Keaton, ailemdaki tüm erkeklere doğal olarak gelen Constantine havasını yayıyordu.

Üç erkek kardeşimin en küçüğüydü, sadece on dokuz yaşındaydı, ama aynı kas yapısı ve atletizm, kibir ve atılganlık, temelde yakışıklı bir alfa erkeğinde aranacak her şeye sahipti.

Ve bütün kızlar bakıyordu. Nevada Hildebrand hariç. Uzaklaştırma aldığından beri onu görmemiştim ama bu hafta sonu okula döneceği söyleniyordu.

"Sen telefonuna cevap vermeyince annemi aradım." Keaton kolunu bana dolayarak beni sıcak tuttu.

"Dur tahmin edeyim. Sana iyi olduğumu ve beni rahatsız etmemeni söyledi."

"Evet." Gözleri suçlulukla parlıyordu. "Onu dinlememeliydim."
"Keaton, ben iyiyim." Başımı omzuna yasladım. "Sadece deniyorum
uyum sağlamak için, hepsi bu."

"Lütfen bana bunun öğretmenlerinizden biri olmadığını söyleyin."
Bakışlarını avlu boyunca takip ettim ve düşmanımın çelik mavisi
gözlerinin bana baktığını gördüm.

"Evet." Orta parmağımı dudaklarıma bastırdım ve huysuz rahibe tatlı
tatlı gülümsedim. "Bu Peder Magnus Falke. Benim *tek* öğretmenim."

Keaton ben onu durduramadan banktan kalktı.
"Bekle." Peşinden koştum, ceketini çekiştirdim. "Ne yapıyorsun?"
"Sana bakma şeklinden hoşlanmıyorum." Kolunu çekip kurtardı.
"Onunla biraz sohbet edeceğim."

Bu berbat bir fikirdi. Ağabeyim ukala, aşırı korumacı ve benden daha
gevezeydi.

"Sadece hatırla." Onun yanında kalmak için koştum. "Bugün sen
gittiğinde, ben burada kalıp sonuçlarıyla ilgilenmek zorundayım. Tehditlere
ya da saygısızlığa iyi yanıt vermiyor, o yüzden lütfen... nazik davran?"

Cevap veremeden aramızdaki mesafe bitti.
"Keaton Constantine." Magnus'un yüzüne doğru ilerledi ve elimi tutarak
beni yanına çekti. "Ben Tinsley'nin kardeşiyim."

"Benzerliği görebiliyorum." Magnus kıpırdamadı. En ufak bir şaşkınlık
ya da kızgınlık belirtisi göstermedi.

Aynı boyda, benzer yapıda, göz temaslarında eşit yoğunlukta, sarmaş
dolaş durdular.

"Birbirimize benziyor olabiliriz." Keaton elimi sıkarak geri çekilmemi
engelledi. "Ama ona baktığında çok daha fazlasını gördüğünü biliyorum.
Katolik okul üniforması giymiş genç ve güzel bir kız. Onun kadar güzel bir
kızın buraya geldiğini hiç görmediğini tahmin ediyorum."

"Keaton." Bir hırıltıyla elimi çektim. "Dur."
Tutuşunu sıkılaştırdı. "Sadece ailesinin kim olduğunu, kardeşlerinin kim
olduğunu hatırla. Eğer saçının bir teline dokunursan-"

"Tehdit yok, Keaton." Sert, kıpırtısız çerçevesini ittim ve Magnus'a
döndüm. "Ona seni tehdit etmemesini söyledim."

"Sorun değil. Belki onun uyarısı anneninkinden daha yaratıcı ve teşvik
edici olur." Magnus başını eğdi ve kardeşime ürpertici bir kayıtsızlıkla
baktı. "Ne diyordun?"

Keaton'ın gözleri düşüncelerinin çalkantısıyla titreşiyordu. Annemizin beni savunmaya geldiğini öğrendiğinde yaşadığı şaşkınlığı gördüm. Sonra da annemin motivasyonu hakkında doğru varsayımı yaptığına farkına vardığını gördüm.

Skandal istemiyorum. Bu kadar basit.

"Caroline'ın gözünü korkutmak için kendi sebepleri var." Elimi kavrayışını düzeltti, parmaklarımızı birbirine doladı. "Ama ben buraya sadece bir şey için geldim. Kız kardeşim için. O benim tüm dünyam ve her zaman onun yanında olacağım."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve çenemi göğsüme indirerek dudaklarımı çekiştiren titreşen gülümsemeyi gizledim. Tanrım, onu seviyordum.

Yanıma eğildi ve ağzını Magnus'un kulağına yaklaştırdı. İfadesini göremesem de fısıltısındaki kötülüğü duydum.

"Boğazındaki o tasma ile herkesi kandırıyor olabilirsin. Ama ona nasıl baktığını gördüm rahip ve bu hiç hoşuma gitmedi. Eğer ona zarar verirsen, senin için gelirim."

Kahretsin. Elimi çektiğinde nefesim kesildi. Ayaklarımı hareket ettirdim, onun ani dönüşüne ve yeri delen adımlarına ayak uydurmaya çalıştım, çünkü sadece omzumun yuvasında kalmasını istiyordum.

Tipik Constantine. Söyleyeceğini söylemiş ve son sözü söylemişti. Tam ağzımı açıp ona saldıracaktım ki Magnus'un sesi arkamızdan gürledi.

"Onu küçümsüyorsun."

Keaton kısa bir süre durdu ve beni de yanına alarak döndü.

"Eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa," dedi Magnus, taş kesilmiş gözlerini kardeşime dikerek, "onu savunmak için karşılık veren sen olmayacaksın."

"O zaman kim-?" Çenesi sertleşti ve başı bana doğru yavaş bir dönüş yaptı.

Magnus'un *beni* kastettiğini, karşılık verecek olanın ben olduğumu anladığında tüm duruşu yumuşadı.

"Köşesinde sana ihtiyacı var." Magnus kollarını arkasında kavuşturmuş, muhteşem yüzü duygudan yoksundu. "Ama onun kavgalarında sana ihtiyacı yok. Kız kardeşin senin ve benim toplamımızdan daha vahşi."

Göğsümde bir çarpıntı oldu ve midem vertigo gibi hissettiren, zıplayan bir şey yaptı.

"En azından aptal değil," diye mırıldandı Keaton. Sonra sesini yükselterek Magnus'a hitap etti. "O sadece vahşi değil. Dahi bir IQ'ya sahip. Eğer bu gözünü korkutmuyorsa, o zaman zaten diğerlerine göre daha iyisin

demektir.

öğretmenler." Başını eğerek yürümemi istediği yönü işaret etti. "Hadi gidelim."

"Onu korkutmuyorum." Dalgın yüz ifadesine gülümseyerek onun yanında ilerledim. "Annem bunu bile yapamazdı. O gözüpektir."

"O adamdan hoşlanıyor musun?"

Şimdi muhtemelen Magnus'un Keaton'ın bana verdiği tenis bileziğine bir makas aldığını söylemenin zamanı değildi.

"Pek sayılmaz," dedim. "Katı, talepkâr ve bir tabut kadar duygusal hassasiyeti var. Ama bazen mantıklı olabiliyor. Ve o haklı, biliyorsun. Kendimi savunmak konusunda oldukça iyiyimdir."

"Biliyorum, Tins. Ama burada, lanet Maine'in ortasında, *tek başına* kendini savunuyor olman fikrinden nefret ediyorum."

"Yalnız değilim. Bir telefon uzağımdasın."

"Her zaman."

Yalnız olmak ile yalnız kalmak arasında büyük bir fark vardı. Ama hayatımda ilk kez sorunlarımı kardeşime yüklemeyecektim.

Ona buradan ne kadar nefret ettiğimi ya da okuldan atılmak istediğimi söylemeyecektim. O sadece endişelenir ve müdahale ederdi ve Magnus'un dediği gibi, kendi kavgamı kendim vermeliydim.

"Bana şu Kış Balosu'ndan bahsetsene." Yanından geçtiği bir grup ikinci sınıf öğrencisine göz kırparak onların kıkırdamasına ve kızarmasına neden oldu. "Birlikte gideceğiniz çocuk kim?"

"Çocuk senden sadece birkaç ay küçük." "Ondan şimdiden nefret ediyorum."

"O bir Kensington."

Durdu ve çenesinde bir kas tüylendi. "Tucker Kensington?"

"Evet. Birkaç hafta önce kiliseden sonra beni dansa davet etti. Ona numaramı verdim ve bana penis resimleri göndermeye başladı. Dans gecesi biriyle yatacağımdan eminim."

"Onu öldüreceğim." Yüzü ölümcül bir kırmızıya dönüştü. "Hayır, öldürmeyeceksin."

"Tinsley." Gözleri parlayarak, cinayete başlayabilmek için Tucker'ın ortaya çıkmasını istercesine etrafımızı taradı.

"Hayatım boyunca bakire kalmamı mı istiyorsun?"

"Bunu düşünmek istemiyorum."

"Eğer kızl k zararın için cinayet işlemek istiyorsan, bunu konuşacağız."

Avlunun kenarından Magnus'un aileleri selamlayışını izledim. Annelerden biri, güzel ve yaşı ı bir kadın, elini uzattı ve cilveli bir şekilde sırttı. Adam kadının parmaklarını kavradı ve muhtemelen külotunu ıslatacak bir bakış attı.

Sanki beni hissedebiliyormuş gibi, bakışları uzakta benimkileri buldu. O kadar derin, soğuk ve sırlarla dolu gözleri duyularıma saldırıyordu.

"Tucker'ı bir daha ne zaman göreceksin?" Keaton dikkatimi geri çekerek sordu.

"Her etkileşim denetlenir. Penis resimleri hakkında şaka yaptığım için onu  old rmeyeceksin. Ayrıca, beni dansa götüremez. Orada buluşmak zorundayız ve eğer eli omzumdan belime doğru kayarsa, muhtemelen şu anda bize hançer gibi bakan rahip tarafından kolundan koparılacak."

"Güzel."

"İyi mi? Benim için istediğin bu mu? Lisedeki son yılımda bir rahibe gibi kapatılmak mı?"

"Hayır." Gözlerini kapadı ve başını eğdi. Yavaşça nefes verdikten sonra bana o kadar büyük bir sevgiyle baktı ki göğsüm kabardı. "Senin incinmeni istemiyorum."

"Bana biraz güvenin. Kendim ve istediğim hayat için doğru seçimleri yapacağıma güvenin."

"İstiyorum."

"Kanıtl . Seks yapacağımı ve belki kalbimin kırılacağını kabul et. Ama hayatta kalacağım. Neden biliyor musun?        ben lanet olası bir Constantine'im."

"Evet,  ylesin." Kurt gibi bir sırtı  yüzünü böldü. "Toz içinde bıraktığın pi ler için üzülüyorum." Bir an beni incelerken başı  ne eğildi. "Sana bir şey getirdim."

"Lütfen bana bunun ipek yastık kılıfı olduğunu söyle."

"Belki." Gözleri parladı. "Aslında arabam ağzına kadar eşya dolu. Yurt için yanında fazla bir şey getirmediğini düşündüm, bu yüzden Iris ve ben

küçük bir alışveriş. Dansın için bir elbise de dahil olmak üzere tüm kıyafetleri o seçti. Ve evet, sana ipek bir yastık kılıfı aldım."

"Keaton..." Gözlerim yandı, yüzünü bulanıklaştırdı. "Yapmak zorunda değildin-" "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Burada olman... Umduğumdan çok daha fazlası. Iris nerede, ona teşekkür edebilir miyim?"

"Pembroke'taki ailesini ziyaret etmek için uğradı. Onu Noel'de göreceksiniz."

Bunun sadece iki yolu vardı: Magnus anneme tatmin edici bir rapor verirse ya da okuldan atılırsam. Bu iki seçenekten de fevkalade başarısız oluyordum.

"Selam." Omzumu koluna çarptım ve gülümsedim. "Jaden ve Willow'la tanışmak ister misin?"

"Opossumlar mı?"

"Tabii ki, opossumlar."

Keaton sokağa çıkma yasağı polisi tarafından kampüsten kovulmadan önce benimle tam on saat geçirdi. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü.

Yarın İngiltere'ye dönmesi gerekiyordu ve onu Noel'e kadar bir daha göremeyecektim. Umarım.

Baştan çıkarma gücümü artırmam gerekiyordu ama aşılmaz bir tuğla duvarla çalışıyordum. Magnus'u kırmak imkansızdı, kararlılığı tamamen demirden yapılmıştı. Seks dürtüsü varsa bile, çelik levhaların altında gömülüydü.

Ama her zırhın bir çatlağı vardı. Onu bulmaya hem kararlıyım hem de çok korkuyordum.

O gece yeni giysilerimi kaldırırken kapım çalındı. Kapıyı açtığımda Nevada'nın diğer tarafta durduğunu gördüm.

"Kardeşinin bugün burada olduğunu duydum." Davet edilmeden içeri girdi. "Herkes onun hakkında konuşuyor."

Kızlara olan aşkları umurumda bile değildi. "Meşgulüm Nevada. Ne istiyorsun?"

"Bana hoş geldin demeyecek misin? Beni uzaklaştırdıktan sonra en azından bunu yapabilirsiniz."

"Uh..." Burnumu kırıştırdım. "Yanlış kızı yakaladın."

"Peder Magnus'a Sabah İbadetinden bahsettiğinizi biliyorum."

"Yine yanlış." Yataktan bir gömlek kaptım ve askıya astım.

"Yıllarca bu yolda koştu. Sonra siz ortaya çıktınız. Bizi onu izlerken yakaladığın sabah, son koşuşuydu. Çünkü ona sen söyledin!"

Ona gerçeği, onları ispiyonlayanın Carrie olduğunu söyleyebilirdim ama... "Ben ispiyoncu değilim." Başka bir gömlek aldım. "Tucker, Peder Magnus'un futbol takımıyla birlikte koşuyor. Belki de sadece rutinini değiştirmek istemiştir."

"Evet, Tucker konusuna hiç girmeyeyim bile. Alice'le çıkıyordu, biliyorsun. Ama sen geldin ve onun da içine ettin."

"Bana karşı takındığın suçlayıcı tavırdan hoşlanmıyorum. Morning Worship'ten kimseye bahsetmedim ve Alice'in erkek arkadaşını çalmaya çalışmıyorum. Çıktıklarını bile bilmiyordum-"

"Peder Magnus'a komodinimde haplar olduğunu söylemişsin." "Ne?"

"Aptal numarası yapma. Odalarımızı karıştırırken ve Alice'in kurabiyelerini çalarken onları gördüğünü biliyorum." Parmağını yüzüme doğru itti. "Bana iki hafta uzaklaştırma verdirdin!"

"O kadar yanıyorsun ki sanki göt deliğinden parmakla işaret etmeye çalışıyorsun. Kes artık."

"Peder Magnus ile çok vakit geçiriyorsun." "Evet. O benim öğretmenim."

"Bir öğretmen ve öğrencisi birlikte takılırken yakalandıklarında başlarına ne geldiğini biliyor musunuz?"

"Bir dahaki sefere onu yalnız yakaladığında o kutsal yaratık için planların olduğunu söylediğine göre, sanırım bu sorunun cevabını biliyorsundur."

"O hapse girecek ve sen de sonsuza dek bir *rahabin fahişesi* olarak etiketleneceksin. Magazin gazetelerini hayal edebiliyor musun?"

"Güzel hikâye." Kapıya doğru adım attım ve ona el salladım. "İyi geceler Nevada. Başka bir yerde."

"Bunu unutmayacağım, Keaton'ın kız kardeşi." Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak koridora doğru yürüdü. "Karma senin için geliyor."

BÖLÜM 15 TINSLEY

BİR HAFTA SONRA, Magnus'un sınıfının üçüncü sırasında oturmuş, derin bariton sesinden ekonomik ilişkilerin istatistiksel analizine sızan seksi dinliyordum.

Onu ne zaman *Peder* Magnus yerine Magnus olarak düşünmeye başladığımdan emin değilim. Tek bildiğim, bunun zihinsel olarak adamı otorite figüründen ayırmama yardımcı olması açısından çok önemli olduğuydu.

Adamı gerçek anlamda işinden ayırmak ise bambaşka bir hikâyeydi.

Bu ekonometri sınıfında ben dahil on beş kız vardı. Düşürdüğü kağıdı almak için eğildiğinde, ben de dahil olmak üzere hepsi kışına baktı.

Yontulmuş mükemmellik. Bu gergin kalça kaslarını tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Aslına bakarsanız, yontulmuş mükemmellik Magnus Falke'nin her şeyini tanımlamak için kullanılabilirdi. Kişiliği hariç. Onun için mükemmelliği bir kenara bırakır, yontulmuş derdim.

Ya da kare.

Eski moda ve ezik. Ama aynı zamanda gizemli.

Benim için bir muammaydı ve bu onu tehlikeli derecede ilgi çekici yapıyordu. Sırlarını öğrenmek istiyordum. Onu rahipliğe neyin sürüklediğini ve eski cinsel benliğine dönmesini neyin engellediğini bilmek istiyordum.

İnternette yaptığım aramalarda geçmişteki başarıları için övgüden başka bir şey çıkmadı. Kendi kendini yetiştirmiş milyarder mi? Yüzde yüz. Şirketleri çevirerek zengin olmuştu. Özünde, batmakta olan şirketleri satın alıyor, onları onarıyor ve sattığında astronomik bir kâr elde ediyordu.

Gündüzleri, şirket dünyasının kralıydı. Geceleri ise New York'un en gözde bekâriydi.

Sanki birisi özenle internetten silmiş gibi çok az fotoğrafı vardı. Ama bulduklarım onun takım elbise ve smokin giydiğini, abartılı partilere katıldığını ve her birinin kolunda farklı bir kadınla çekildiğini gösteriyordu. Hep annemin yaşına yakın, yaşlı kadınlar. Hepsi mükemmel yapılı ve çarpıcı güzellikteydi. Mankenler. Güzellik kraliçeleri. Ünlüler.

O resimlere bakmak midemi bulandırıyor. İstedığı her kadına sahip olabilirdi ve olmuştu da ve incelemeyi reddettiğim nedenlerden dolayı bundan nefret ediyordum.

Şimdi bile, siyah üzerine siyah rahip kıyafeti içinde, arzu ve baştan çıkarıcılığın bir heykeliydi. Gölgeli çene çizgisi, hınzır bir ağız, yere çömelirken alnına düşen kahverengi saçlar. Sonra doğruldu, döndü. Kırpikleri yarıya kadar kalktı ve delici mavi gözleri doğrudan bana dikildi.

Yatak odası gözleri.

Orgazmın sancıları içindeyken tıpkı böyle, şehvetli ve ateşli göründüklerini hayal ettim.

Artık onun dikkatini çekmişim, parmağımı dudaklarımın arasından geçirdim ve ucundan boğumuna kadar yavaşça emdim. Parmağımı geri çekerken ağzımdaki ıslaklığı gevşek alt dudağıma sürdüm, dilimi biraz yuvarladım ve-

"Sınıf dağıldı." Gözlerini dudaklarımdan ayırmadan kelimeleri kırıştırdı.

Gülümsedim.

Kaşlarını çatı.

"Hâlâ on dakikamız var." Öğretmenin gözdesi olmak için yanıp tutuşan Carrie sandalyesinden kalkmadı.

"Çık dışarı!" Kükremesi camları tıkırdattı ve odayı üç saniyeden kısa bir sürede temizledi.

Biraz işemiş olabilirdim ama kendimi oturmaya zorladım. Bakışlarımı onunla kalmaya zorladım.

Telefonumu iade ettiği gecedan beri bir şeyler değişmişti. Ona kasten iç çamaşırımı göstermişim ve o da beni dizlerimin üzerine çöktüren işlerle cezalandırmayı bırakmıştı.

Artık yerleri fırçalamak yok.

Bütün hafta boyunca dersleri boyunca tartıştım, yüzüne müstehcen kelimeler tükürdüm ve her zamanki huysuzluğumu yaptım. Ama her ihlale

zorunlu dualar ve İncil çalışması.

Sıkıcı.

Ağrıyan dizlerim fırçalamaya ara verdiğim için mutluydu ama bu sınıfta oturup kutsal kitaptan pasajlar okumak ne ona ne de bana bir fayda sağlıyordu. Sadece beni daha yaramaz olmaya teşvik ediyordu.

Teorik olarak, kaçınması gereken her şeyi temsil ediyordum. Yaşım, yemini, öğrenci-öğretmen ilişkimiz, yani pek çok engel. Yasaklanmışım, devlet ve kilise tarafından yasaklanmışım, kelimenin tam anlamıyla tabuydum.

Ülkenin en güçlü ailelerinden biri olan Konstantinlerin onu birden fazla kez tehdit etmiş olmasından bahsetmiyorum bile.

Onu tüm bunlardan fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak ayırmalıydım ki benimle meşgul olabilsin. Karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcı olmalıydım.

Geçen ay, bunu yapabileceğime asla inanmazdım. Ama Keaton'ın ziyareti sırasında -ah dostum, kardeşim bunu bilse ölürdü- Magnus'un bana bakışına verdiği tepki bana bir bakış açısı kazandırdı. Keaton'ın gözünden çok az şey kaçardı. İnsanları nasıl okuyacağını biliyordu ve Magnus'un benim hakkımda uygunsuz düşünceleri olduğundan şüpheleniyorsa, bir şeylerin peşindeydi.

Beni arzulanır hissettirdi.

Bu yüzden bugün, Sion Akademisi'ndeki kırk birinci günümde, derse kirli oynamaya hazırlıklı geldim.

Kapı son öğrencinin arkasından kapandı, Magnus'la beni ve havadaki çatırdayan gerilimi bıraktı.

"Buraya." Parmağıyla ön sıradaki masaya bastırarak sorgusuz sualsiz ve gecikmeden oraya geçmemi işaret etti.

Acele etmedim. Kollarımı uzattım. Kitaplarımı topladım. Kalçalarımı yuvarladım. Bir çuval gibi sarkan ve tenimle uyuşmayan çirkin, yeşil ekose eteğimle baştan çıkarmaya çalıştım. Ama elimdekiyle yetinmek zorundaydım.

Sonunda onun önündeki sandalyeye çöktüğümde, parmağımı dudağıma götürerek ıslak eti okşadım.

Eli masaya çarptı ve beni sıçrattı. Sonra yüzü içeri girdi. Kara kaşlar, sert dudaklar, sabit bakışlar. Öfkeli. Dehşet vericiydi.

Paniklemiştim ama sert duruşundan yayılan uyarılara aldırış etmeden onunla yüz yüze gelmek için öne doğru eğildim.

Bunu çok istiyordum.

Eve gitmek istiyordum ve aynı zamanda yakasına yapışmak, boğazından koparmak, uçup gitmesi ve dünyadan sakladığı her şeyi bana vermesi için ona bağışlamak istiyordum. O gözlerin ardında kükreyen adamı istiyordum, onu hapseden rahibi değil.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesi gizlenmemiş bir öfke ve anlatılmamış sırlarla aşınmıştı.

"Ekonomik regresyon modelleri hakkındaki tüm o seksi konuşmalar tüylerimi diken diken ediyordu. Rakamlar ve formüllerle çıkardığın sesler ateşimi yükseltiyor ve çekingenliği azaltıyor." Bir elimi eteğimin üzerinden bacaklarımın arasına kaydırdım ve kızarmamaya çalıştım. "Beni ıslatıyorsunuz, Peder Magnus."

"Ateşle oynuyorsun."

"Bir buzdağı kadar ateşlisin. Sanırım söylemek istediğin şey..." Gözlerimi kasıklarına diktim. "Güney Kutbu ile mi oynuyorum?"

"Hayatta olmaz." Tüyler ürpertici bir kahkaha attı, sesi buz parçaları gibi tenime çarptı. "Senin için yoldan çıkacağımı, Tanrı'ya verdiğim sözü aşırı düşkün, nankör bir kâfir için bozacağımı düşünmen..." Başını salladı, tiksinti yüz hatlarına kazınmıştı. "Sen de tıpkı diğerleri gibisin ve işte bir spoiler. Hiçbiri başarılı olamadı. Senin için günah işlemeyeceğim. Senin için yeminlerimi bozmayacağım. *Asla.*"

Acı göğsümde alevlendi. Tüketti. Beni karanlık bir gelgitin altına sürükledi. "Beni eve göndermek günahsızdır," dedim sessizce.

"Yeminine bunu da ekle."

Uzaklaştı, raftan bir İncil kaptı ve *güm*. Kucağıma düştü.

"Dün gece kaldığınız yerden devam edin." Masasına doğru yürürken sesi asitle boyanmıştı.

Okul günü resmen sona ermişti. Ana bina tüm öğrenci ve öğretmenlerden boşalırken, ben her öğleden sonra burada kalıyordum.

Çünkü çenemi ne zaman kapalı tutacağımı bilmiyordum.

Bu günlük cezalara benimle birlikte katlanmaktan memnun görünüyordu. Sandalyesine oturmuş, dizüstü bilgisayarındaki işine dalmıştı bile. Bu, gecenin geri kalanında da devam edecekti. O, yazmaya devam ediyordu. Ben, Yeni Ahit'i yüksek sesle okuyordum.

Ama bunu tekrar yapamazdım. Bir gece daha olmaz. Bir saniye daha olmaz. "Okuduğunu duymuyorum." Gözleri dizüstü bilgisayarda kaldı.

"Bu tür şeyleri sadece başka seçeneğim olmadığı için okuyorum. Ama inancını bana zorla kabul ettiremezsin. Bunlar senin inançların, benim değil."

"Hâlâ okuduğunu duymuyorum."

Dün gece Markos Müjdesi'ni bitirdim, ama onun istediği gibi oradan devam etmeyecektim. Bunun yerine Kutsal Kitap'ı Hezekiel 23:20'ye açtım.

Yüzümü karartarak yüksek sesle okudum. *"Orada, cinsel organları eşeklerinki gibi olan ve emisyonları atlarinki gibi olan sevgililerini arzuladı."*

"Yanlış geçit."

"Bu *senin* kitabın. Ayrıca, bu kısmın o kadar da yanlış olduğunu düşünmüyorum. Eşekler gibi cinsel organlar mı? Emisyonlar atlar gibi mi? Bana şiirsel geldi. Çağrıştıracı." Onun düşmanca gözleriyle karşılaştım. "Neden daha çok Hezekiel gibi olamıyorsun? O küçük, pis bir peygamberdi."

"Markos İncili'ne dönün."

"Tamam, bekle. Bu seferki rahatsız edici." Tesniye 22:20'yi hızlıca çevirirken onun ayağa kalkıp yaklaştığını hissettim. *"Ancak suçlama doğruysa ve genç kadının bekâretine dair bir kanıt bulunamazsa, kadın babasının evinin kapısına götürülecek ve orada kentin erkekleri onu taşıyarak öldürecek."* Kitabı kapattım ve uğursuz siyah kapağına baktım. "Modern, özgür kadınların İncil'i okumasını zorlaştıran işte böyle hikayelerdir."

Onu bulutlu bir gökyüzü gibi üzerimde hissettim. Dönen gök gürültülü bulutlar. Havada statik. Dünyamı mahvetmek üzere olan bir fırtına.

Başımı yavaşça yukarı eğerek, göğsünün genişlemesini ve ellerinin yumruk haline gelmesini dehşetle izledim. Bu ifade de neydi? Dudakları bir gülümseme oluşturdu ama bu bir gülümseme değildi. Derinden ve korkutucuydu.

Altında yatan şey, dizginlerini kıran bir adamdı.

Sertçe döndü ve sanki ya bu olacakmış ya da ellerini boğazıma dolayacakmış gibi kapıya doğru ilerledi.

Onun ellerini
istedim. Öyle değil
mi?

Onun uzaklaşmasını izlemek içimi belirsizlikle doldurdu. Onda bir gariplik vardı. Kendini farklı tutuyordu, soğukkanlılığı inanılmaz derecede soğuktu, daha az insancaydı.

O kapalı kapıya doğru uzanırken aklım başımdan gitti.

Sonra, Şeytan'ın uçurumu kadar karanlık bir ses tonuyla, "Seni aptal kız, tek yapman gereken doğru pasajı okumaktı," dedi.

Tüylerim diken diken oldu. "İşte sana Tinsley İncili'nden bir pasaj.
"Siktirip gideceksin."

Bir an sırtı bana dönük, bir eli kapının kolunda, diğeri önünde,
kasıklarına yakın bir yerde durdu. Kendini mi ayarlıyordu?

Nefesimi tuttum.

Kapıyı kilitledi.

Tıklayın.

Ufacık bir ses, içimde bir arı sürüsüne dönüştü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16 TINSLEY

NEFES ALMAK BİR SEÇENEK DEĞİLDİ. Sınıftaki tüm hava kaçmıştı.

Magnus cebinden telefonu çıkardı, ekrana dokundu ve birkaç dakika sonra kilise müziği kulaklarımda tıngırdadı. Yüksek sesle.

Şarkının adını bilmiyordum ama her sabah ayın sırasında duyuyordum - çanların yavaş çınlaması, unutulmaz flüt ve bir arpın hipnotik tınısı.

Kilisede kulağa huzurlu geliyordu.

Bu odada, onunla birlikte, acı ve lanet çınılıyordu.

Felç olmuş bir halde, bana doğru yavaş ve tehditkâr bir tavırla yürürken gözlerimi ondan ayırmadım.

Yutkunma ihtiyacımı bastırdım ve çenemi yukarı kaldırdım.

Altı hafta boyunca dürtmüş, itmiş ve canavarı uçurumun kenarına getirmiştim. Beni eve göndermekten başka seçeneği kalmayacak şekilde çözülmesini izlemek istedim. Yıkım için buradaydım. Benimkini. Onunkini. Ne kadar acı verirse versin.

Bu çok daha kolay olabilirdi. Benden ilk günden kurtulabilirdi ama kibri buna engel oldu. Şimdi, ikimiz de bedelini ödeyecektik.

Telefonu bıraktı, hayalet gibi müzik etrafımızda çınılıyordu. Onunla konuşmaya çalışmadı. Bunun yerine eli saçlarıma gitti, parmakları saç diplerime dolandı ve ciğerlerimi boşaltan bir saldırganlıkla beni sandalyeden dışarı savurdu.

Beni yüzüstü masanın üzerine fırlattığında kalçalarım masaya çarptı. Bu sert muamele beni panikletmiş olmalıydı ama demir gibi kavrayışını, bacaklarının kıcıma değen sıcaklığını ve bana bir ders vermeye tek başına odaklanmasını sevmiştim.

Günah konusunda ders almasını istedim.

Beni masaya doğru daha sert iterken görüş alanımda yıldızlar dans ediyordu. Sonra üzerimdeydi, bıyıklı çenesi yanağımı çiziyor, ağır gövdesi sırtıma dolanıyor, kulağıma nefes verirken beni kendine doğru çekiyordu.

"Seni korumaya çalıştım." Parmaklarını boğazıma doladı ve dişlerini çeneme sürttü. "Denedim ve artık çok geç. Duramayacağım. Seninleyken olmaz."

Her düşünce, her iğneleyici karşılık nefesimle birlikte öldü. Boğazımdaki parmaklarının yakası daha da sıkıldı, tırnaklarımı masanın üzerine gönderdi, çizdi, kırdı, tüm vücudum oksijen yudumları için savaştı.

"Ben yalancı değilim, Tinsley." Boştaki elini kalçalarımın önüne indirdi ve üniformamı avucunun içine alarak eteklerini bacaklarımdan yukarı doğru sürükledi. "Ama sana bir kez yalan söyledim. Eteğinin altındaki *her şeyle* ilgileniyorum. Her delik. Her damla kan. Sakın ses çıkarma."

Yüce Tanrım. Beni becerecekti. Bir kez olsun, bana söylediği her şeyi yapacaktım. Sesimi çıkarmayacaktım.

Başımı sallayınca boğazımı serbest bıraktı. Sonra ağırlığıyla birlikte tüm sıcaklığı da alarak gitti.

Başımı çevirerek boynumu tuttum ve ciğerlerime hava çekmek için çenemi yukarı doğru eğdim. Arkamda duruyordu ama yüzüme bakmıyordu. Gözleri kıcıma sabitlenmişti.

Eteğimi kaldırdı.

Kumaş sırtımın üzerinden geçti ve tüylerim diken diken oldu. *Çıplak* ten.

Külot yok.

Evet, hazırlıklı gelirdim.

Öfkesi anında ortaya çıktı.

"Bütün gün böyle miydin?" Sesi kükrüyordu, ifadesi gök gürültüsü gibiydi, gürlüyordu, öfkesi kulakları sağır ediyordu.

"İç çamaşırımı bir daha görmek istemediğini söylemiştin."

Bu yüzden onları takmayı bırakmıştım, bir dahaki sefere yerleri fırçaladığımda gözlerini alacağını düşünerek haince bir umutla bekledim. Şimdi gözlerini alabiliyordu ve bu da bacaklarımdan arasında ürpertici, tatmin edici bir sıcaklık yaratıyordu.

O haklıydı. Onun ilgisini arzuluyordum. İyi ya da kötü, olumlu ya da olumsuz, platonik ya da cinsel, bunun için ağlıyordum.

Elleri kemerine giderken ateşli bakışları açıkta kalan arka tarafımdan hiç ayrılmadı. Hızlı bir hareketle deri kayışı çözdü ve yumruğundan sarkıttı. Sonra...

Çatlak!

Orada öylece yatıyordum, kulaklarıma gelen darbeyle onun getireceği acı arasındaki o anlık şokta asılı kalmıştım. Boynum bükük, donmuş bir sessizlik içinde kemeri geri çekip tekrar savurmasını izledim.

İkinci darbe, ilkinin ateşi patladığında indi. Dışa doğru yayıldı, kalçalarıma yayıldı ve doğrudan kemiklerime derin ve hassas bir şekilde saplandı.

Ağzım kurudu, kaslarım kilitlendi, ses çıkarmadan nefes aldım. Sonra beni öldüresiye dövdü.

Enstrümantal kilise müziği çalmaya devam etti. Vuruşları çan seslerine ayak uyduruyor, nefes alışları flütle birlikte kreşendo yapıyordu.

Hiç nefes alamıyordum. Dişlerim yanaklarımdan iç kısımlarına battı ve kanın metalik tadı dilimi ıslattı. Arkama uzanıp yanan popomu koruma dürtüsü muazzamdı. Bunun yerine, masanın kenarını tuttum ve ona odaklandım.

O soğukkanlı rahip gitmiş, yerine vahşi, açgözlü, intikamcı ve kıcımlı cezalandırmaya kararlı bir tanrı gelmişti. Her vuruşta homurdanıyor, dişlerini sıkıyor ve sıkıyor, nefes alış verişinin sesi o kadar ağır ve hızlı çıkıyordu ki müziğin sesini bastırıyordu.

Bir adamın bu kadar heyecanlandığını ne duymuştum ne de görmüştüm. Ve bunun kaynağı bendim. Ateşinin yakıtı. Onu özgürleştiriyordum.

Bana bir şey yaptı. Beni çağırdı. Beni bir uyanış gibi sarstı.

Acının yarattığı şok azaldıkça zihnim sakinleşmeye başladı. Uzuvarım gevşedi ve etime yağın kemerin içinde rahatladım.

Bacaklarımdan arasında sıvı ısı damlacıkları birikti, kasları açtı ve ihtiyacın ağır darbeleriyle içimde dalgalandı. Kalçalarımda ayarlayarak klitorisimi masanın kenarına yasladım. Kayışın her darbesinde vücudumun sallanmasına izin veriyor, o sinir demetini sert yüzeye sürüyordum.

Müzik yükseldikçe, vuruşları daha sert ve daha hızlı geldi ve her şeyin yoğunluğu arttı - açlığım, titremem, zevkim. Uçuruma doğru yükseldim, ulaştım.

Kemer yere düşene kadar.

Bir kalp atışı sonra, üzerimdeydi, sırtıma uzandı ve amımı masadan uzaklaştırarak sürtünmemi engelledi.

"Boşalmayacaksın." Sanki kalçalarımın ağrıyan yerimi sıkmasını istemiyormuş gibi acımasızca ayaklarımı tekmeledi.

Aleti kalçalarımın yarığı boyunca uzanıyordu, kaya gibi sert ve kilometrelerce uzun, fermuarının arkasında zorlanıyordu. Kendini kocaman, canavar gibi hissediyor, içime girmek için zonkluyordu.

Kıçımı oynattım.

Saçlarımı avuçladı ve başımı omzuna öyle bir şiddetle çekti ki boynumun kırılacağını sandım. Dişleri yanağıma bastırıyor, dudakları geri çekiliyor ve nefesleri cehennemin kapılarından esen bir cehennem gibi çarpıyordu.

Kasları sarmalıydı, tüm vücudu bana karşı esniyordu. Ya da benden uzaklaşıyordu. İblislerle savaşıyordu.

"Git buradan." Eli saçlarımda sıkılaştı, boğuk komutuyla çelişiyordu. "Gitmelisin."

Onun altında kapana kısılmıştım, fazla seçeneğim yoktu. Ayrılmak bunlardan biri değildi.

Yüzünü görebilmek için boynumu eğdim, tutuşuna karşı mücadele ettim. Sonunda yeterince döndüğümde, onun keskin bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim durdu.

Alnında bir kan damarı zonkladı. Suçluluk duygusu güzel yüzüne kazınmıştı. Ve gözlerindeki acı... beni harap etti. Ruhumun kapısını kırarak açtı ve her işe yaramaz köşeyi kendinden nefret ve pişmanlıkla doldurdu.

Magnus beni asla kovmayacaktı. Ve bunu asla istemedi.

İş o noktaya geldiğinde, beni becerdikten sonra ne yapacaktım? Onu gerçekten şikayet edecek miydim? Kovduracak mıydim? Tutuklatacak mıydim? Ya da en olası senaryo, ailem tarafından öldürülmesini mi?

Şarkı sona erdi ve sessizlik, nefeslerimizin sertliğini artırarak saldırdı.

Kapıya baktım. Kilitliydi ama deneyimlerimden biliyordum ki biri kulağını dayarsa konuşmamızı duyabilirdi.

"Magnus." Altında döndüm, masanın kenarına oturmak için kalçalarımı döndürdüm.

Bu hareket bana pahalıya patladı ve istismara uğramış arka tarafımda dayanılmaz bir acıya neden oldu.

Bacakları benimkileri hapsederken, saçlarımdaki tutuşunu gevşetti ama geri çekilmedi. Bunun yerine, göğsü kabararak, alnımız birbirine değecek şekilde bastırdı. İnsan, Tanrı ve savaş gibi kokuyordu.

Savaş hâlâ devam ediyordu. Gözlerinin arkasında çatışıyor ve yanıyordu. Onun iç mücadelesini daha önce birçok kez hissetmiştim ve yine de bencil gündemime devam ettim.

En büyük pislik bendim.

Geçtiğimiz altı hafta boyunca aldığım dini eğitimin bir parçası olarak Vaftiz ve Günah Çıkarma sakramentlerini almıştım. Her zamanki gibi tüm bu süreçle mücadele etmiş, o ürkütücü karanlık dolapta oturup günahlarım hakkında konuşmayı reddedecek kadar ileri gitmiştim.

Ama şu anda kendimi suçlu hissediyordum. Suçluluk duygusu ruhumun derinliklerine kadar işlemişti. İtiraf etme zamanı gelmişti.

Titrek bir el ile uzandım ve parmaklarımı onun sert çenesine dayadım. "Günah işlediğim için beni affet Peder. Bu benim ilk itirafım."

Nefesi onu terk etti.

"Bir rahibi baştan çıkarmaya çalıştım." Dudaklarımı yaladım, onunkinden birkaç santim uzaktaydım. "Bencilceydi. Kinciydi. Eve dönmek istedim ve sadece kendi ihtiyaçlarımı düşündüm, başarılı olursam ona ne olacağını bir kez bile düşünmedim."

"Başka bir şey var mı?" Sesi alçaldı, hırçın bir şekilde seksi ve arzu doluydu.

"Her gün küfredirim ve her gece mastürbasyon yaparım." "Tinsley..." İnledi.

"Doğru olsa bile son kısmı söylememeliydim." Ağzına karşı iç çektim, sıcaklığının ve nefis kara kokusunun tadını çıkardım. "Bir sürü günahım var baba. Bazıları için özür dilerim."

"Sadece biraz
mı?" "Yalan
söylemeyeceği
m."

"Nadiren yapıyorsun." Saçımdaki eli gevşedi, parmakları aşağıya doğru kayarak çene çizgimde oyalandı, okşadı. "Sen tanıdığım en dürüst insansın. Belki Crisanto hariç."

"Bu çok üzücü."

"Benim için değil. Kefaretin için pişmanlık duası et."

"Tamam." Gururumu bir kenara bırakıp bakışlarını üzerime çektim. "Aman Tanrım, sizi kırdığım için çok özür dilerim..."

Duayı, tipik alaycılığımın yoksun bir tonda ezberimden tekrarladım.

Eğer her duayı böyle okuyabilseydim -elleri yüzümde ve ağzı öpülecek kadar yakinken- hiç şikâyet etmeden yapardım. Bu yüzden kelimeleri yavaşça söyledim, uzattım, hiç bitmesini istemedim.

Gözlerini kapattı, dingin bir ifadeyle dinliyordu ama gerginlik katı bedenini terk etmemişti. Beni bırakmadı, uzaklaşmadı. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi bana sarıldı.

Duayı bitirdim.

Gözlerini açtı. "Merhametlerin Babası Tanrı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla seni günahlarından arındırıyorum."

O sözleri söylerken ben de haç işareti yaptım. "Amin."

"Huzur içinde git." Yumruklarını kalçalarımın iki yanındaki masaya indirdi.

"Teşekkür ederim,
baba." "Git," diye
fısıldadı.

"Magnus?" Kararsız bir şekilde kollarının arasında hareketsiz oturuyordum. Komutu bir şey söylüyordu ama vücut dili, bir kasımı bile kıpırdatırsam üzerime geleceğini ima ediyordu.

"Bu iş daha bitmedi. Yapamam... Bunu
durduramayacağım." "Ya-?"

"Git!"

Sesinin gürültüsüyle kelimelerim boğazımda düğümlendi, uzuvlarım çoktan harekete geçti.

Onu tüm gücümle itmek zorunda kaldım çünkü hareket etmiyordu. Bu çaba bana masa ile vücudunun tuğla duvarı arasında kaçmam için bir parça boşluk sağladı.

Kapıdan geçip koridora çıkana kadar arkama bakmadım.

Onu bıraktığım yerde duruyordu, yumrukları masanın üzerinde, kolları dik, başı aşağıda ve çenesini göğsüne bastırmış bir şekilde öne doğru eğilmişti. Ama gözleri benim üzerimdeydi, kirpiklerinin perdesi altında mavi alevler gibi parlıyordu.

Tereddüt ettim.

"Git, Tinsley." Dudaklarından başka hiçbir şey kıpırdamadı, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Koş."

Koştum. Binadan geçtim, merdivenlerden indim ve doğruca koruya gittim, opossumların kovuğuna ulaşana kadar durmadım.

Jade ve Willow orada değildi ama son birkaç gündür bu durum daha da yaygınlaşmıştı. Dışarı çıkıp yemek arıyorlardı ve gün boyunca sadece uyumak için geri dönüyorlardı.

Orada durup nefesimi tutarken zihnim bir dakika içinde bir mil koştu. Etrafım ağaçların mahremiyetiyle çevriliyken, elimin kışkımda dolaşmasına izin verdim. Dokunuş acıttı, tıslamama neden oldu.

Belimi bükerek eteği yukarı kaldırdım ve hasarı inceledim. Beni acımasızca kırbaçladığı için, yırtıklar ve kan beklerdim. Ama açık bir kesik görmedim. Kırık deri yoktu. Kanama yoktu.

Beni yaralamıştı. Derimi kızartmıştı. Oturmak çok acıtacaktı ama izler bir hafta içinde kaybolacaktı.

Ne yaptığını biliyordu. Biliyordu ve beni bundan korumaya çalışıyordu. *Ondan.*

Kayış kullanmadaki ustalığını Sion Akademisi'ndeki öğrencilerden öğrenmemişti. Hayır, bunu daha önce de yapmıştı. Daha *önceki* gibi.

Lise öğrencileri onu tahrik etmiyordu. Acı çektirmek uyandırırды. Kaba seksin onun geçmişinin bir parçası olduğuna ve bugünkü gizemini şekillendirdiğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Büyülenmişim, büyülenmişim, daha önce hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Ama onu baştan çıkarmak artık bir seçenek değildi. Yüzündeki o acı ve suçluluk dolu ifadeyi bir daha asla görmek istemiyordum.

Başka bir plana ihtiyacım vardı çünkü lanet olsun, annemin seçtiği aileyle evlenmeyecektim. Belki de hiç evlenmeyecektim.

Annem Keaton'ı da aynı şekilde yetiştirmiş, onu Clara Blair ile bir ilişkiye zorlamıştı. Bir Blair ve Constantine evliliği güçlü annemi daha da güçlü yapacaktı. Ama Keaton buna bir son vermişti.

O yapabildiyse, belki ben de yapabilirdim. Bu bana umut verdi.

Maine'de Kasım ayına göre sıcak bir akşamdı. Hırkamı üzerime çektim ve Jaden ile Willow'un dönmesini beklemek için yere kıvrıldım. Yaralarımı ağırlaştırmadan rahat bir pozisyon bulmam uzun zaman aldı.

Her alevlenen acı onu düşünmeme neden oldu. Ve gülümsetti.

Başımı kollarımın üzerine koydum ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Gökyüzü gürleyerek beni uyandırdı. Rüzgâr ağaçların arasından esiyor, havayı serinletiyor ve yağmur damlacıkları püskürtüyordu. Yaklaşan fırtına gökyüzünü karartmıştı ama saat de geç olmuştu. Sokağa çıkma yasağı geçmişti.

Burada uyuyakalıp check-in'i kaçırdığım ilk sefer değildi.
Oh, pekala.

Etrafımda Jaden ve Willow'u aradım ve derin bir hayal kırıklığı hissettim. Geri dönmemişlerdi. Ya temelli gitmişlerse? Bir veda bile etmeden? Buna dayanamazdım.

Yurt binasına dönerken her adımda irkildim ve popomu ovma isteğine direndim. Yurda giden merdivenlerin başında Daisy bekliyordu.

"Bu sefer seni şikayet edeceğim." Kollarını kavuşturarak yolumu kapattı.

"Aferin sana." Onu omuzlayarak geçtim.

"Bu senin son grevin. Bu sefer seni uzaklaştıracak."

"Umurumda değil."

Uzaklaştırma cezası beni birkaç günlüğüne eve gönderecekti. Annemin gazabına uğramak zorunda kalacaktım ama kardeşlerimi görmek, kendi yatağımda uyumak ve sabahı kilise dışında bir yerde geçirmek için buna değerdi.

Ama uzaklaştırma alamazdım. Magnus peşimdeydi ve istediğimi asla vermeyecekti.

Yatakhaneme girdim ve dikkatim anında yatağımın üzerindeki ayakkabı kutusuna gitti. "Odama kim girdi?"

"Kimse yok," diye bağırdı Daisy odasından.

Bu kutu sihirli bir şekilde kendiliğinden ortaya çıkmadı. Dikkatle yaklaştım, yıpranmış kenarları ve solmuş etiketleri işaretledim. Eski bir kutuydu. Muhtemelen bir hediye değildi.

Telefonumu masanın üzerine koydum ve eğilerek kapağını kapattım.

Bir an için anlayamadım. Beynim görüntüleri bir araya getirmeye çalışarak anlık fotoğraflar çekti. Gri, kabuk, ıslak, ayak parmakları, kan, pembe kuyruklar, Mickey Mouse kulakları.

Göğsüm yandı.

Opossumlar.

Parçalanmış.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Jaden ve Willow.

Öldüler.

Boğazım alev aldı.

"Hayır." Tökezledim. Ayaklarımı hissedemiyordum. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Bu onlar olamaz. Olamaz. Neden biri bunu yapsın ki? Neden bir kutunun içindeydiler? Neden *buradaydılar*?

Göğsümden bir çığlık yükseldi ve vücudumdaki tüm ölümcül dehşetle birlikte havaya karıştı.

"Kim yaptı bunu?" Sesim kanayana kadar çığlık attım ve aşırı nefes almaya başladım. "Kim... lanet... bunu yaptı?"

Kutuyu aldım ve hışımla koridora çıktım. Kapı aralıklarından kafalar çıkıyordu, gözyaşlarımdan yüzleri bulanmış ve bozulmuştu.

Daisy arkamdan fısıldayarak, "Bütün katı uyandırıyor sun," diye bağırdı. "Odana geri dön."

"Siktirin gidin." Çığlık attım ve salondaki tüm kızlara doğru bir parmak salladım. "Bunu kim yaptıysa... yemin ederim seni bulacağım. Sen öldün amına koyayım."

Üzerimdeki gözlerinden nefret ettim. Keder ve merhamet yoksunluklarından nefret ediyordum. Anlamıyorlardı. Bu insanların hiçbiri bunun ne kadar acı verdiğini anlamıyordu.

Kutunun kapağını kapattıktan sonra göğsüme bastırdım ve merdivenlere doğru koşmaya başladım.

"Tinsley." Daisy kulağına bir telefon dayamıştı ve sanki gitmemi engellemek istercesine elini avucunun içine doğru uzatmıştı.

Kolunun altından sıyrılıp merdivenlerden aşağı koşarken boğazımda bir hıçkırık seli birikti.

Miriam zemin katta bekliyordu. Beni durdurmaya mı yoksa benimle konuşmaya mı çalışıyordu, öğrenmek için beklemedim. Koşmaya devam ettim, dışarıda olmak, bu lanet yerden uzaklaşmak istiyordum.

Gözlerimden, burnumdan, lanet olası kalbimden akan acı her şeyi tüketiyordu. Kutuyu göğsüme daha sıkı bastırdım.

Benim tüylü küçük bebeklerim.

Tanrım, neden? Neden onlar?

Kapıdan içeri daldığımda yağmur yağıyordu, ağır ve öfkeli tabakalar halinde yağıyordu. Hırkamı kutunun etrafına sardım ve fırtınanın içine dalarken onu korumaya çalıştım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Etrafıma bakmadım, yavaşlamadım, düşünmedim. Ayaklarım su birikintilerinde sıçradı. Saçlarım yüzüme yapıştı ve ben sadece koştum.

Doğruca kapıya.

Ona.

Magnus'a ihtiyacım vardı.

Bunu düzeltecekti. Bir şekilde daha iyi hale getirecekti.

Şimşek gökyüzünü aydınlattı. Gök gürledi. Buz gibi sağanak kıyafetlerimden sızdı ve tenimi sıırılsıklam etti. Dişlerim şiddetle gıcırdadı ve mokasenlerim suyla doldu, gecenin içinde yuvarlanırken topuklarımdan kaydı.

Kemerli kapının üzerinde bir sokak lambası yükseliyor, bu kâbustan tek çıkış yolunu aydınlatıyordu. Menteşeli bariyere ulaştığımda telefonumu geride bıraktığımı fark ettim.

Kalbim sıkıştı ama hissedemedim. Daha fazla acı çekecek duygusal kapasitem yoktu. Üşümüştüm, iliklerime kadar ıslanmıştım ve kederle dolup taşmıştım.

Beni yere çeken şey kederdi.

Kutuyu göğsüme bastırarak dizlerimin üzerine çöktüm, başımı kapıya yasladım ve ağladım.

Ayak sesleri patladığında, bulunduğum yerden kıpırdamaya hiç niyetim yoktu. Ses hızla, koşarak geliyordu ama arkamdan gelmiyordu. Kapının diğer tarafından geliyordu.

Uzun bacaklı tek bir adım.

Başımı kaldırmadan önce havadaki yükü, varlığının yoğunluğunu hissettim.

Koyu renk kot pantolon, açık mavi gömlek, kare çenede koyu renk kaşlar. Yakası yok.

Neredeyse onu tanıyamayacaktım. Ta ki son durağa varana ve hayatımda gördüğüm en güzel adamın değişken gözlerinin içine düşene kadar.

Tepeden tırnağa sıırılsıklam olmuş bir halde, şiddetli ve kırbaç gibi yağın yağmurun altında yenilmez bir güç gibi duruyordu.

Benim için gelirdi.

"Magnus." Kutuyu kaldırdım, sesim zımpara kağıdı gibiydi. "Sana ihtiyacım var." Kapıyı açtı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17 MAGNUS

İçimdeki her şey Tinsley'nin dudaklarındaki ismimin tanıdıklığıyla ısındı.

Acımasız fırtınanın içinde diz çökmüş, kırık bir meleğe benziyordu; saçları ruhani yüzünü saran altın sarısı bir tül gibiydi ve paramparça olmuş mavi gözleri bana bakıyordu, o kadar güven dolu, o kadar muhtaç, o kadar güzeldi ki.

Dokuz yıl önce, onu gölgelere sürükler ve bu şekilde becerirdim - sıırıslıklam, titreyen, kalbi kırık, kıcı izlerimle kızarmış, üniforması yukarı itilmiş ve beline dolanmış, yüzü çamura batmış ve aletim bazı şeylerin asla saklandığı yerden çıkarılmaması gerektiğine dair sert bir ders.

Artık o canavar değildim. Ama zihnimin hastalıklı işleyişinde, bana güvenilemeyeceğini biliyordum. Tinsley'e değil. Bir daha asla.

"Biri Jaden ve Willow'u öldürdü." Çenesi titredi ve sesine sızan öfkeyle çenesini sıkıca kilitledi. "Biri onları öldürdü! Sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğim için beni cezalandırabilirsiniz. Bana ne istersen yapabilirsin. Ama lütfen Magnus. Lütfen, bana yardım et."

Daisy ve Miriam'dan durumu açıklayan telefonlar aldım. Birisi ölü opossumları ayakkabı kutusunda Tinsley'nin yatağının üzerine bırakmıştı. O kişiyi bulduğumda, ödeyecek çok şeyim olacaktı. Ama şu anda onu yağmurdan kurtarmam gerekiyordu.

Bakışlarım onun biraz gerisindeki yurt binasına kaydı. Karanlık pencereler, sönmüş ışıklar, öğrenciler yataklarına geri gönderilmiş olmalıydı. Tinsley'i bu şekilde oraya geri gönderemezdim. Kaçmasının bir sebebi vardı. Benden yardım istemişti ve bununla rahatlamayı kastediyordu.

Onu teselli etmeme ihtiyacı vardı.

Bu iş için doğru kişi değildim ama bir yolunu bulacaktım çünkü onu başka birinin tutmasını istemiyordum.

"Hadi gidelim." Ayakkabı kutusuna uzandım.

Bir hırıltıyla onu göğsüne doğru çekti ve bırakmayı reddederek omuzlarını onun etrafında kıvırdı.

"Pekâlâ." Çömeldim, kollarımı sırtının ve bacaklarının altından geçirdim ve tüy kadar hafif olan ağırlığını kaldırarak onu kendime yasladım.

Dönüp onu köyün merkezine doğru taşırken, daha da yaklaştı ve yüzünü boynuma gömdü. Şaşırtıcı, korkunç derecede doğru hissettirdi.

"Neden biri onları öldürsün ki?" Sessizce ağladı. "Anlamıyorum."

Dünyada ahlaksız insanlar vardı. Bunu çok iyi biliyordum. Ben de onlardan biriydim. Ama öğrencilerimden herhangi birinin bir hayvanı öldürebileceğine asla inanmazdım. Bazı kızlar acımasız olabilirdi ama bu psikopatik bir davranıştı.

"Kötülük açıklanamaz." Başımı onunkinin üzerine eğdim, onu yağmurdan korumaya çalıştım. "Ama cezasız kalmayacak. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta."

Onu hava şartlarından korumak için en yakın binaya götürdüm. Belki de onu *kendimden* koruyabileceğim tek yer orasıydı.

Cebimden çıkardığım anahtarla kilisenin yüksek kemerli kapılarını açtım ve onu içeri taşıdım.

Tütsü ve mumların tanıdık kokusu havayı kokulandırıyor. Ortadan aşağıya doğru uzanan tek bir koridor, iki yandaki yirmi sıra ahşap sırayı birbirinden ayırıyordu. En kısık ışığı yaktım ve her biri Haç'ın İstasyonlarından birini gösteren, yerden tavana kadar uzanan on dört vitray pencereyi aydınlattım.

Tam karşıda, koridorun sonunda sunak duruyordu.

Kapıları kilitleyebilir, onu o mermer levhanın üzerine yayabilir ve oposumları unutana kadar onu becerebilirdim. Kanımda kaynayan ateş bunu gerektiriyordu.

Ama aynı zamanda suçluluk duygusu da vardı, kalın ve soğuk, midemde toplanıyordu.

Burası bir kiliseydi. Ahlaksız düşüncelerimin bu duvarları kirletmesine asla izin vermedim. Burada benden güvendeydi.

Onu ilk sıraya kadar taşıdım ve sıranın içine indirdim. Yağmurdan sıırılsıklam olmuştuk, kontrolsüzce titriyorduk ve her tarafımıza su damlıyordu.

yer. Onu yanıma oturtmak için yer değiştirdiğimde, kolu sırtımda sertleşti ve szsz bir şekilde bırakmamamı istedi.

"Tinsley." Onu kucağıma aldım ve ıslak kartonu kavradım. "Kutuyu bana ver."

"Hayır." Başı hızla sallandı, bakışları sulanmış ve harap olmuştu. "Yapamam."

"Yapabilirsin." Sesime elik enjekte ettim. "Sana söyleneni yap."

Parmakları açılarak ayakkabı kutusunu bıraktı ve boğazından bir hıçkırık koptu.

"Aferin kızıma." Onu bir kenara bıraktım ve göğsüme doğru çektim.

O kadar küçüktü ki, narin bacakları kucağımda bir top gibi kıvrılmış, başı çenemin altına sıkışmıştı. Havluya, kuru giysilere ihtiyacımız vardı ama bunun için yağmurda tekrar dışarı çıkmamız gerekiyordu.

Ben de ona vücut ısıımı verdim ve telefonu cebimden çıkardım. Birkaç kısa mesaj gönderdikten sonra cihazı bir kenara koydum. Sonra, onu sıcak tutma kisvesi altında, ona dokunma dürtüsüne teslim oldum.

Yavaşça, acı çekerek, avucumu kalçasının ipeksi ıslak teninde dolaştırdım, kendime işkence ettim. Birkaç santim daha yukarı çıkarsam cennete ulaşacaktım.

Bu ğleden sonra bana parlayan yarığının net ve engelsiz bir görüntüsünü hediye etmişti. Çıplak poposu havadayken ve kemeri kızgın kırmızı ette çizgiler bırakacak kadar yaramazca hak etmişken, onu bir uçtan bir uca kazığa oturtmadığım için kendimi alkışladım.

Ama ben bir aziz değildim. Aslında, vücudumdaki her siniri sarsan a ve şiddetli hislerin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Sınıfımı terk etmişti ama aklımı değil. Tek bir an için bile. Ve şimdi, onun karşı konulmaz arka tarafı şişen sikime bastırırken, kendimi seks delisi ve kontrolden çıkmış hissediyordum.

Onun yaralarını görmek istedim. Onları hissetmek, ısırarak ve daha fazlasını eklemek istedim.

Bu yüzden duygusal acısı için dua etmek yerine, elimi eteğinin altına soktum ve onu genişçe açıp bakir deliklerine sokma fantezileri kurdum. Durmam için yalvaracaktı, bu da onu daha sert, daha acımasızca becermemi sağlayacaktı, ta ki boşalması için bana yalvarana kadar. Eğer iyi bir kız gibi kabul ederse, ben de-

"Magnus?" Gözlerini kısarak bana bakarken kasıtlı olarak ereksiyonuma bastırdı, dudaklarında acımasız bir suçlama vardı. "Benim opossumlarımı düşünmüyorsun."

Bu muhteşem kadın. Her zaman bana saçmalıklarımı söyler. Kederli olduğu zamanlarda bile.

"Hayır." Bir iniltiyle kalçalarını kavradım ve onu sertliğime doğru sürükledim. "Ben sefil bir adamım."

"En kötüsü." Bir elini ıslak yanağına götürdü, gözleri acıyla parlıyordu.

Kıpırdamadım ve ayak parmaklarım ıslak spor ayakkabılarımın içinde esnedi. Onu uygun şekilde rahatlatabilmek için kucağımdan indirmem gerekiyordu.

"Oh, Magnus." Bir hıçkırık kaçtı. "Çok acıyor."

Islak kıyafetleri içinde titriyor, gözlerinde acıyla beni izliyordu. Göğsümün patlamasına neden oldu. Yüce Tanrım, onun acısını dindirmek için iki kolumu da kesebilirdim.

"Neye ihtiyacın var, Tinsley?" Başparmağımı yanağına dokundurdum ve gözyaşlarının izini sürdüm. "Söyle bana."

"İhtiyacım var..." Duygularını cesurca bastırmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Tanrım, bunu itiraf etmek benim için çok zor."

Manyetik bir güçtü, ona olan çekim durdurulamazdı.

Tüm varlığım daha da yaklaştı, ellerim başının arkasında, dudaklarım titreyen çenesinde. "Güven bana."

"I-"

"Güven bana."

"Gerçekten ihtiyacım olan şey..." Titrek bir iç çekti, bir avucunu göğsüme dayadı ve bakışlarımla buluştu. "Sen. Şu anki halin. Seninleyken üzgün olmanın sorun olmadığını hissediyorum, sanki kollarında gardımı indirebiliyormuşum gibi."

Aldığım her oksijen, teninden yayılan limon kokusunu taşıyordu. Tüm mantıklı düşünceleri karıştırdı, beni dengesiz bıraktı ve sahip olamadığım tek şey için acı çekmeme neden oldu.

Yaptığım şeyleri arzulamak yeterince tehlikeliydi. Ama onları Tinsley ile arzulamak? Yapamazdım.

Bana karşı gardını asla düşürmemeli. Özellikle de o gözyaşları yüzünden akarken.

İhtiyaç içimde parıldıyor, baştan çıkarıcı bir iblis gibi beni ele geçiriyordu. Dudaklarım yanağına yöneldi, tuzlu nemi yudumladı, kederini tattı ve nasıl vereceğimi bildiğim tek teselliği sundu.

Ağzım genelde zevk vermezdi ama bir kadını nasıl öpüp aklını başından alacağımı biliyordum.

Başımı eğerek nefesimi elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Dilimi kulak memesinin kıvrımında gezdirdim. Zarif çenesini ısırdım. Dolgun dudaklarının köşesinde oyalandım.

"Benim için inle." Emrim, dilimden onunkine doğru dans eden neredeyse öpücüğün üzerinde asılı kaldı.

Yutkundu, inledi ve dudaklarını benimkinden bir kıl kadar ayırdı.

Nefes alıp vermeler nefes alıp vermeleri kovaladı, birlikte nefes aldık, öpüşmekle öpüşmemek arasındaki boşlukta asılı kaldık. Sadece bir milimetre daha yaklaşmam yeterliydi ve onu alabilir, yutabilir ve asla hava almasına izin vermeyebilirdim.

Kocaman gözleri beni izliyor, vücudu eğilerek ağzıma sahip olmaya çalışıyordu.

Saçlarını kavradım, hareketlerini durdurdum. Ona kontrolün bende olduğunu hatırlattım.

Elini göğsümden kaldırdı. Ağzı bu kadar yakinken gözlerimi kapattım, bana tekrar dokunmasını, en ufak, en masum teması bile diledim. Bunun için acı çekiyordum. Ama hiçbir gelmedi ve gözlerimi açtığımda ayakkabı kutusuna bakıyordu.

"Onları gömecek misin?" Bakışları benimkilere kaydı, arıyordu.

"Evet." Kendimi böyle bir şey yaparken hayal bile edemezdim ama onun için her şeyi yapardım. "Evet."

"Teşekkür ederim." Yüzümü avuçladı, ifadesi minnettarlıkla dolup taşıyordu.

Tekrar bana doğru eğildiğinde, boğazını uyarıcı bir şekilde kavradım ve onu savuşturdum. Kendimle savaşıyordum.

"Tinsley." Akıl sağlığımın son kırıntılarına da tutunmuştum.

"Yapamayız." "Biliyorum."

Kapı açıldı ve birbirimizden ayrıldık.

Ben ayağa kalkıp girişe doğru dönerken o da sıraya yuvarlandı. Misafirimiz olacağını biliyordum. Tinsley'i buraya getirdiğimde bekçiye mesaj atmıştım.

O zaman tüm beyin hücrelerimi kaybetmiştim.

Felix ağır bir yağmurluk giymiş ve bir spor çantası taşıyarak hantalca içeri girdi.

Kot tulumlar içinde yaşayan ve ihtiyacı olan herkese yardım etme fırsatını kaçırmayan o yaşlı adamlardan biriydi. Dokuz yıl önce işe aldığım ilk kişiydi.

Geçtiğimiz altı hafta boyunca Tinsley ve vahşi arkadaşlarına göz kulak olmuş, opossumları kuduz ve diğer hastalık belirtilerine karşı izlemişti.

Mesajımda ona ayakkabı kutusu hakkında bilgi vermiş ve kutuyu alıp battaniye ya da havlu getirmesini istemiştim.

"Peder Magnus," diyerek selamladı ve Tinsley'e yumuşak bir gülümseme verdi. "Bayan Constantine." Çantayı ön sıranın yanına bıraktı ve kutunun kapağını kaldırarak içine baktı. "Aman Tanrım. Bunu bulmak korkunç bir şey olmalı. Bunun için üzgünüm."

Sarsılarak başını salladı, bir elini ağzına bastırdı ve başka tarafa baktı.

"Mesele şu, Bayan Constantine." Felix spor çantasının fermuarını açtı ve

tahta bir kutu çıkardı. "Bunları yağmurda kuzey duvarının yanında buldum."

Üstteki menteşeli bir kapıyı kaldırdı ve iki beyaz yüz anında dışarı fırladı.

Çenem geri çekildi.

Yavru opossumlar kutudan fırlarken nefesi kesildi ve sıranın üzerinden uçtu. Onları kucağına alıp güldü, göğsümde sıcaklık hissi uyandıran muhteşem müzikal bir sestir bu.

Omuzlarına tırmanan ve ıslak saçlarına yapışan opossumlar, bunların Jaden ve Willow adını verdiği yaratıklar olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Felix'in bulanık gözleriyle karşılaştığımda içime şok edici bir rahatlama çöktü.

"Bir teorim var baba." Spor çantasını uzattı ve ayakkabı kutusunu alıp kolunun altına sıkıştırdı. "Ama bundan hoşlanmayacaksın."

"Dinliyorum." Çantadan bir battaniye çıkardım ve Tinsley'nin omuzlarına örttüm.

Bakışları opossumlarda kalmıştı ama onun da beni dinlediğini biliyordum. "Burası ve komşu kasabalar arasında çok fazla yol katliamı oldu.

Bir sürü opossum." Islak botlarına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bugün Pazartesi olduğuna ve öğrencilerin hafta sonu ziyaretçileri olduğuna göre, birilerinin bu ayakkabı kutusundakileri toplayıp kampüse getirdiğini varsaymak kolay. Bana öyle geliyor ki bunlara" -ayakkabı kutusuna

dokundu- "bir araba çarpmış."

"Onu odama kimin koyduğunu biliyorum." Tinsley boğazının içinde hırladı. Kindar olmadan öfkeli. Yumuşak ve vahşi ve elf. Büyüleyici.

"Tam bir soruşturma yaptığımda bunu konuşuruz." Felix'e döndüm. "Opossumlarını kuzey duvarının yanında mı buldun?"

"Evet. Dışarı çıkmaya çalışıyorlar ama elektrikli çiti nasıl aşacaklarını bilmiyorlar. Opossumlar gezgindir, asla aynı yerde uzun süre kalmazlar. Bağlandığınızı biliyorum Bayan Constantine, ama onları burada tutamayız."

"Biliyorum." Gülümseyerek yaratıkları nazikçe okşadı.

Tavrını hiç bu kadar sakin ve huzurlu görmemiştim. O hayvanlarla birlikte başka bir ölüm riskini göze almak ve onun bu gece yaşadıklarını izlemek istemedim.

"Sence Cypress Lake Eyalet Parkı'nda güvende olurlar mı?" Felix'e sordum.

"Ben olsam onları oraya götürürdüm. Ana yollardan yeterince uzakta. Dağlara doğru gidecekler."

"Yardımın için teşekkürler, Felix."

Bize iyi geceler diledi ve ayakkabı kutusuyla birlikte kiliseden ayrıldı. Tinsley'nin gözleriyle karşılaştım.

"Arabayla gezmeye var mısınız?"

Şaşkın bir bakışla karşılık verdi.

Daha önce hiçbir öğrenciyi mülk dışına çıkarmamıştım. Annesi bunu açıkça yasaklamıştı ve kural kitabında hiçbir öğrencinin onay almadan ayrılamayacağı belirtilmişti.

O onayı ben verdiğime ve Caroline onu benim sorumluluğuma verdiğine göre, diğer her şey tartışmalıydı.

"Evet." Yaramazca sırıttı. "Bunu çok isterim."

BÖLÜM 18

MAGNUS

Dışarı çıktığımızda fırtına dinmiş, havada kafamı dağıtmaya yarayacak soğuk bir serinlik bırakmıştı.

Battaniyeleri taşıyarak Tinsley'i arabama götürdüm. Eski model bir sedan. Hiçbir opsiyonu yoktu. Alçakların en alçağı. New York'ta sahip olduğum lüks arabalara hiç benzemiyordu.

Teneke kutu benim için mükemmeldi.

Ön koltuğa kayarken ona bir bakış bile atmadı. Opossumlar tüm dikkatini çekmişti.

Yol boyunca onları sevdi, kulaklarıyla ve kuyruklarıyla oynadı. Bunların onlarla geçireceği son anlar olduğunu bilerek onu kendi haline bıraktım.

Yirmi dakika sonra, eyalet parkının girişine giden çakıllı yolun kenarına park ettim.

"Hazır mısınız?" Onunla yüzleşmek için karanlıkta iki büküm oldum.

Kucağındaki hayvanlara baktı. Göğsü ağır bir nefesle kalktı ama ağlamadı. Bunun yerine başını salladı ve ağzının kenarında minik bir gülümseme belirdi.

Battaniyelere sarınıp ay ışığının eşliğinde, vıcık vıcık ayakkabılarımız ve buz gibi giysilerimizle patıkaya adım attık. Nefesim beyaz buhar pufları oluşturunuyordu ve parmaklarım o kadar soğuktu ki uyuşmuşlardı. Ama rahattım. Yüksüzdüm. Huzurluydum.

Bu derin, gerçek mutluluk duygusu benim için yeniydi. Kendimi hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

Her şey onunla ilgiliydi.

Altı hafta içinde, imrenilen bir varlık haline gelmişti. Ağzından çıkacak her kelimeyi hevesle bekledim. Vahşiliğini görmek için sabırsızlanıyordum.

gözlerinde. Başka bir zekice cevapla karşılık verene kadar saniyeleri saydı.

Opossumları yere indirip ormana doğru götürürken, onun en çok değer verdiğim yönünün bu olduğunu fark ettim.

Gardını indirdiğinde ve yumuşak karnı ortaya çıktığında, astral formunun ötesinde bir melekti. Gücü içsel zarafetinden ve şefkatinden geliyordu. Sınıfımda kıyameti koparmaya çalışmadığı zamanlarda, doğuştan, bütünüyle, son derece temiz kalpliydi.

Benim soğuk ve boş bir kemik yığını olduğum yerde, o limon kokulu çiçekleri ve bal arılarıyla ısıldayan geniş bir çayırdı.

O benim olmadığım her şeydi.

Daha önce hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim ve bu beni çok rahatsız etmişti. Zeki, güçlü ve dış görünüşümü delip geçecek kadar istekliydi. Beni anlayabilecek ve beni olduğum gibi kabul edebilecek tek kadındı.

Onun için bundan korktum.

Ona söylediklerimde ciddiydim. Bunu durduramayabilirdim. Ama onu kendimden korumak için, lanet olasıca deneyecektim.

Opossumlar karanlığa karışırken o da yanımda durmuş, onların gözden kayboluşunu izliyordu. Bir öpücük kondurdu, küçük bir el salladı ve yüzünü gece gökyüzüne doğru eğerek neşeli bir kahkaha attı.

Ayakkabı kutusu ve mezar tümseğinden çok daha iyi bir uğurlama.

Ona ihtiyacı olan zamanı verdim, sessizce yanında durdum ve güzelliğini çevremde özümsemek için omuzlarımızdaki battaniyelere sarıldık, kollarımız sürtünüyordu, onunki soğuktan titriyordu. Hiç düşünmeden onu kendime doğru çektim, göğüs göğüse, onu yün ve vücut ısıısıyla sardım.

Yanağını bana yasladı ve iç çekti. Vücudum sertleşti. Kalçalarımız birbirini çekti. Yumuşak, inci rengi saçları boğazımı gıdıklıyordu. Tasmamı takmamıştım.

Bu kötü bir fikirdi.

Kollarını battaniyenin altından geçirip sırtıma doladı. "İtiraf zamanı."

"Bunu bugün zaten yaptık."

"Bu bir günah değil. Daha çok bir itiraf."

"Bunu duymak istemiyorum."

"Çok kötü. Odamdaki katliamı kimin yaptığını biliyorum ve onu cezalandırdığınızda..." İler gibi bir ses çıkardı. "Bunu söylemek benim için çok zor."

Ağzından ne çıkacağını bildiğim için gülümsememi geri aldım.

"Onu kırbaçlamayı istemiyorum." Kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Ya da ona şaplak atmanı ya da eteğinin altına bakmanı ya da-"

"Tinsley-"

"-Ona herhangi bir şekilde dokunmanı. En önemlisi de, bugün benimle olduğun gibi onunla da olmanı istemiyorum." Çenesini göğsüme dayadı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Senden bunu istemeye hakkım yok ve bunu yüksek sesle duymak kulağa çok önemsiz ve uygunsuz bir kıskançlık gibi geliyor. Yemin ederim Magnus, sana karşı başka bir hamle yapmayacağım. Belki sarılmak dışında." Kollarını etrafımda sıktı. "Bu çok hoş. Ama bir daha sınıfa iç çamaşırsız gelmeyeceğim, seninle yatmaya çalışmayacağım ya da buna benzer bir şey yapmayacağım."

Rahatlamayı bekledim ama gelmedi. "Bu sınıfımda uslu duracağın anlamına mı geliyor? Artık arkadan konuşmak ya da saygısızlık yok mu?"

"Ne?" Homurdanarak başını geriye attı. "Burada çıldırmayalım.

Yine de hayatını cehenneme çevireceğim."

İmkansızdı. Onunla geçirdiğim her saniye beklenmedik, zorlu ve saf bir mutluluktı.

"Tek büyük tutkumdan vazgeçmeyeceğim." Ağırlığını kaydırıp ve istemeden de olsa kot pantolonumun fermuarına sürtündü. "Ama anneme karşı kurduğum komplonun bir parçası olarak seni ortadan kaldırırken..." Yüzüme bakarken dudakları aralandı. "Kahretsin, neden bu kadar çileden çıkarıcı derecede güzel olmak zorundasın?"

Her gün, her saniye onun hakkında aynı şeyi düşünüyordum.

"Söylemeye çalıştığım şey..." Gözlerini kırıştırdı ve nefesini içine çekti, karnı gergindi. "Nevada'nın senin için büyük bir ereksiyonu var ve bu gece bana yaptığı şeyi eteğini kaldırarak ödüllendirmeni istemiyorum ve-"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, dolgun dudaklarının içeri girip çıkmasını izliyor, sessizliğiyle boğuşuyordum. "Şimdiye kadar sadece üç öğrenciye kayış götürdüm ve üçünde de hiçbir şey hissetmedim. Öfke yok, hayal kırıklığı yok, profesyonel kapasitenin dışında bir ilgi yok."

Sözlerimi özümserken gözleri titredi. "Benimleyken öfke hissettin."

"Seninle *her şeyi hissediyorum.*"

Sevgili Tanrım, bu saplantıyı bastıramıyordum, ona olan çekiciliğim Tanrı'ya verdiğim sözü zayıflatmıyormuş gibi davranamıyordum, oysa ruh düzeyinde, vücudumdaki her pis nefesle bu cennet yaratığını istiyordum.

Ay ışığı saçlarını beyazın parıltılı tonlarıyla aydınlatıyordu. Güzelliği, bu dünya için fazla mükemmel görünen bir şekilde zarif, narin ve havadardı.

Ama dikkatle kurguladığım varlığıma ulaşan ve kontrolümü parçalayan şey onun anlayışlı, zeki bakışlarıydı. Bana böyle baktığında adımı bile hatırlayamıyordum. Sanki beni görmüştü - adamı, günahkârı, katili - ve gördüğünü kabul etmişti.

Dudaklarım bir türlü çıkmayan kelimelere ayrıldı.

Yapamayız.

Sen benim öğrencimsin.

Senin iki katın

yaşındayım. Sen bir

Constantine'sin. Ben

bir rahibim.

Canını

yakacağım.

Seni

öldüreceğim

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip ağzıma bakarken tüm nedenler, tüm mantık, gerçek ve akıl sağlığı parmaklarımın arasından kayıp gitti. Kalbimin hızlı gümbürtüsü, nefeslerinin ürkek taklaları ve yasak dudaklarının baştan çıkarıcılığından başka bir şey yoktu.

Elim boynuna gitti, parmaklarım kıvrıldı, dizginlendi. Başımı eğdim, ağırlıksızdım, soluk soluğaydım ve hiç bulamadım. Ta ki tatlı nefesi dudaklarımda buğulanana, günahın tadıyla beni kızdırana kadar.

Ayakkabılarımın sıyrıkları çakıl taşlarını tekmeledi. Kalbim küt küt atıyordu. Battaniye omuzlarımdan düştü ve orada, gecenin pelerinde, bir melekten yasak bir öpücük çaldım.

Onu sadece öpmedim. Onu tükettim, ele geçirdim -ya da o beni, bu küçük elf tanrıçasını ele geçirdi, dilimin kirpiklerini karşıladı, yalamak için yaladı, çılgınca, doymak bilmez bir ritimle taşaklarımı sıkılaştırdı ve cildimde ter boncukları oluşturdu.

Dokuz yıl.

Dokuz yıldır bir kadına dokunmamış, koklamamış, tatmamış ya da öpmemiştim. Dudaklarından gelen sıcaklık şaşırtıcıydı, dilinin ballı tadı

tahmin edebileceğimden çok daha günahkârdı.

En tatlı cennet.

Benim cennetim, benim kurtuluşum. İkisini de hak etmedim.

Ben aldıkça onun limon kokusu ciğerlerime işliyordu ve onun da almaktan başka çaresi yoktu. Ne de olsa o benim sorumluluğumdaydı. Talimat vermek benim. Disiplin benim.

Benimkini.

Onu son altı haftanın bastırılmış açlığıyla öptüm. O da benim yoğunluğumu yankıladı, sanki var olmak için en çok ihtiyaç duyduğu şey ağzımda saklıymış gibi dudaklarımı ve dilimi istekli, arsız okşamalarla okşadı. Bunu ona vermek istedim ve verdim de. Bir avucumla alt yanaklarından birinin sert kıvrımını sıkarak hassaslaşmış yaralarını cezalandırdım.

İniltisi geceyi titretti. Öpücüğü içimi titretti ve beynim çalışmayı bıraktı. Hissettiğim tek şey o olduğu için dünyadaki son insanlar olabilirdik.

Sadece o, beni acı verici bir şekilde sertleştiren kadın ve dış dünyadan özgürlüğümüz olan karanlığın kozası.

Aletimi ona doğru bastırdım, bir daha asla kelimelerle talep etmemem gereken şeyi bedenimle ona söyledim. Onun masumiyetini, zevkini, acısını istiyordum. Ne kadar yanlışı olursa olsun onu tamamen istiyordum.

"Magnus." Adım bir yalvarış gibiydi, sesi şehvet ve özlemle tizleşmişti.

Bu sadece ağrıyı arttırdı. Sert sıcaklığın baskısıyla acı çekiyordum. Sadece fermuarımı indirmem ve eteğinin altından itmeme gerektiğini bildiğim için acı çekiyordum.

Bu düşünce beni çılgına çevirdi ve onu daha sert, daha derin öptüm, daha fazlasına, daha fazlasına ihtiyaç duydum.

Ağzımı ayırdım ve onu döndürdüm. Battaniyeler bacaklarına dolandı ve tökezledi. Ona yardım etmedim. Onu ittim. Dizlerinin üzerine, göğsünün üzerine, onu karışık yün yığınının kadar takip ettim.

Ellerimin kalçalarının arkasına kaymasını engelleyemiyordum. Parmaklarımın onun sıcak küçük kışındaki yaraları çimdiklemesini ve bükmesini engelleyemedim.

İçinden bir çılgılık koptu ve parmaklarım fermuarımı kurcalarken beni onun üzerine düşmeye ve ona binmeye, gıcırdatmaya, kuru bir şekilde kamburlaşmaya teşvik etti. Akılsız, vahşi, kanımın her damlasıyla onun içinde olmak istiyordum. Ve onunkini. Onun kanını akıtmak istiyordum.

Boynunu çevirdi, bakışlarını omzunun üzerine getirdi, gözleri kadın farkındalığıyla parlıyordu. Saçları çamurda sürükleniyor, yüzü ve elleri çamurla kaplanıyordu.

İçimdeki her şey durdu. Bu yanlıştı.

Bu şekilde tutulmamalı. Çamurda değil. Soğukta değil. Ve asla benimle değil.

"Hayır," diye fısıldadım. Sonra daha yüksek sesle. "Hayır."

Ondan uzaklaştım, kendimi ıslak toprağa geri sürerken onu sahiplenmek için her arzumla savaştım.

"Ne yapıyorsun?" Kıçının üzerine yuvarlanırken yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Neden durdun?"

"Sana zarar veriyorum."

"Hayır, incitmiyorsun."

"Vereceğim."

"Yapmayacaksın." Nefesi ciğerlerinden yüksek sesli bir kahkahayla fırladı. "Buna izin vermeyeceğim."

Ayağa fırladım ve kükreyerek, "Bekaretini bir hayvan gibi çamurun içinde almam meselesiydi!" dedim.

"Çünkü sana veriyordum!" O da ayağa kalktı, parmak eklemleri yanlarındaki yumrukların etrafında beyazlaşıyordu. "Eğer istiyorsan, senindir. Ondan Tucker Kensington ya da başka bir beceriksiz çocuk yerine seninle birlikte kurtulmayı tercih ederim."

"Seni becermeyeceğim. Şimdi olmaz. Asla." Öfkeyle volta attım, bir ağacın etrafında döndüm, onun yanına döndüm ve patladım. "Tanrı şahidim olsun, eğer Tucker'a ağzını açarsan o lanet derini öyle bir yüzerim ki bir ay boyunca oturamazsın. Yeterince açık konuştum mu?"

"Oh, Bayan kız. Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?"

Bayan kız mı? Şaka yaptığımı mı sandı? Bunun gülünecek bir şey olduğunu mu?

"Kimse sana dokunamaz!" Sesim öfkemle birlikte gürledi ve ağaçlardaki her neyse onu korkuttu.

Tökezleyerek geri döndü.

Yanında kaldım, yüzümü yüzüne dayadım. "Kendimi ifade edebildim mi?" Gözleri sıkıca kapandı. Sonra başka bir şey söylemeden dönüp gitti.

Ancak o arabaya bindikten sonra ciğerlerimdeki nefesi serbest bıraktım. Başım omuzlarıma üzerine düştü ve kollarımın yanlarıma düşmesine izin verdim. Kalbim yavaşlayana, kanım soğuyana, soğukta yüzümü ve ellerimi hissetmeye kadar hareket etmedim.

Sonra battaniyeleri topladım ve onu okula geri götürdüm.

Ufukta kampüs görüldüğünde sessizliği bozdu. "Beni korkutuyorsun, Magnus."

"Bütün gece söylediğin en akıllıca şey."

"Beni seri katil gibi korkutmuyorsun." "Bu çok rahatlatıcı," dedim kuru bir sesle.

"Bu heyecan verici bir korku. O sahte perili evlerin nabzımı hızlandırması, sistemime adrenalin yüklemesi ve beni canlı hissettirmesi gibi. Karşıma çıkan şeylerin beni öldürmeyeceğini biliyorum. Ama adamım, kalp atışlarını hızlandırıyorlar. Tıpkı senin gibi." Pencereden dışarı baktı ve mırıldandı, "Bu itme, çekme, ürkme, korkma hissini seviyorum. Bunu bir ilişkide istiyorum. Kanın pompalanmasını sağlıyor."

"Ne istediğini bilmek için çok gençsin."

"Yapma bunu." Bakışları bana yöneldi. "On sekiz yaşındayken ne istediğini biliyor muydun?"

"Evet." Biliyordum, takip ediyordum ve mümkün olan her şekilde alıyordum. "O zaman yaşımla ilgili bir pislik olma."

Kampüs kapısının önünde durdum ve arabadan indim. Telefonumu çıkarıp Miriam'a bir mesaj yazarken o da bana katıldı. Tinsley'nin bu gece herhangi bir sorgulamayla uğraşmasını istemiyordum. Gece yarısına yaklaşıyordu ve uykuya ihtiyacı vardı.

Kapının kilidini açtığımda diğer tarafa geçti ve kapıyı kapattı. Parmakları parmaklıkların etrafında kıvrıldı ve dipsiz mavi gözleri ellerinin arasındaki boşluktan baktı.

"Beni kiliseye gitmeye zorlayabilirsin ama inancının gizemini asla paylaşmayacağım," dedi sessizce. "Bana Tucker'ı öpmememi emredebilirsin, ama istesen de istemesen de seks yapacağım. Ve bana senden korkmam gerektiğini söyleyebilirsin ama korkmuyorum. Senin istediğin şekilde değil." Parmaklıkları bıraktı ve geriye doğru yürüdü. "Seni bir daha öpmeyeceğim. Kızdığın o kişi olmak istemiyorum. Eğer yeminini bozarsan bunu kendin için yapmalısın, başkası için değil." Başını eğdi. "İyi geceler Magnus."

Nazik bir gülümsemeyle arkasını döndü ve yurt binasına yöneldi.

Binanın içinde gözden kaybolana kadar onu izledim, onun için yanıp tutuşuyordum.

Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Nefes kesici, uhrevi cazibesi yetmezmiş gibi, yaşının ötesinde olgun ve birlikte olduğum tüm kadınların toplamından daha zekiydi.

Dudaklarının tadına asla bakmamalıydım ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremedim.

O ilahi, eşsiz, hayatımı değiştiren öpücük, sahip olabileceğim tek öpücüktü.

OceanofPDF.com

CHAPTER 1G

TINSLEY

Ertesi öğleden sonra, Magnus'un sınıfının dışındaki koridorda sıraya oturdum ve öfkeli böğürtüsü kapıyı tıkırdatırken sinirlendim.

İlk defa, gazabına uğrayan ben değildim. Dürüst olmak gerekirse, cezasını *kimin çektiğini* öğrenince şok oldum.

Nevada'nın bariz tehditlerinden sonra, dün gece ayakkabı kutusunu yatağıma bırakanın o olduğunu içten içe biliyordum. Ama Magnus çok titizdi ve sabahı her bir kızı sorgulayarak geçirmişti.

Sorgu koltuğunda birkaç dakika içinde Alice ciyakladı ve benden intikam alma arzusunu itiraf etti. Tucker ondan ayrılmıştı ve bir şekilde bu benim hatamdı. Beni Kış Balosu'na davet ettiğinde böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Onunla aramızda hiçbir şey yoktu. Bazen bana mesaj atıyordu ama aşırı flörtöz değildi. Aramızda herhangi bir bağ hissettiğini düşünemiyordum. Ben de hissetmiyordum.

Ama bu Alice'e yardımcı olmadı. Kendini kaybetmişti ve tam da Felix'in tahmin ettiği gibi, ablasından yoldaki leşleri toplamasını ve hafta sonu kendisine getirmesini istemişti.

Alice'in *nasıl* cezalandırılacağına dair endişelerim, ailesi ortaya çıktığı anda yok oldu. Yatakhanelerini topladılar ve Magnus sözlü kırbacını bitirir bitirmez onu eve götüreceklerdi.

Magnus onu kovmuştu.

Gittiği için hastalıklı bir kıskançlık hissettim. Adil görünmüyordu.

Ama aynı zamanda rahatlamıştım. Ölü hayvanları tehdit olarak kullanan biriyle aynı koridorda uyumak istemiyordum. Bu benim rahatım için fazla Baba'nın sert at kafasıydı.

Kapı açıldı ve Magnus başını dışarı uzattı. "Sizin için hazırız."

Buraya çağırılmışım, bekliyordum. Ne için, bilmiyordum. Sadece tüm bu kabusu arkamda bırakmak istiyordum.

Onu sınıfa kadar takip ettiğimde, ön sıradaki kızıl saçlı öğrenciyi hemen fark ettim. Alice'in solgun yüzünü gözyaşları ıslatıyordu. Çenesini göğsüne bastırılmış, parmaklarını kucağında sıkıca kenetlemişti.

Muhtemelen anne ve babası olan yaşlı bir adam ve kadın kenarda durmuş, temkinli ifadelerle bana bakıyorlardı.

"Alice." Magnus ellerini arkasında kavuşturdu, bacaklarını gücünü çok anlamlı bir şekilde sergileyen duruşa getirdi.

Ona bakmak çiğ ve lezzetli bir işkenceydi. Bağımlılık yapıcı, acı verici ve sürekli.

Alice ayağa kalktı ve bakışlarını isteksizce benimkilere çevirdi.

"Selam, Tinsley. Ben, uh..." Magnus'a bir göz attıktan sonra bana dönerken nefesi titriyordu. "Sana karşı kindar davranışım ve haince muamelem affedilemez. Seni incittiğim için özür dilerim ve yüz saatlik kamu hizmetim boyunca sadece senin acını düşüneceğim."

Vay canına. Bu... bir şeydi. Değişmeyen bir ses tonuyla ve yetişkin laf kalabalığıyla söylenen bu sözler Magnus'un koçluğu kokuyordu.

Söylediklerinin tek kelimesini bile kastetmemiş olsa da, bu bilgiyi takdir ettim. Okuldan atılmanın yanı sıra, Magnus itirafı için ona korkunç bir ceza vermiş gibi görünüyordu. Yüz saat kamu hizmeti mi? Yüce Tanrım, tam bir sadistmiş.

Masasına doğru bir adım attı ve kenarına tünedi, başı aşağıda ve gözleri yukarıdaydı, dikkatini benden hiç ayırmıyordu.

Alice'in annesi onu dışarı çıkardı ve geçerken bana özür dileyen bir gülümseme sundu. Koridorun sonuna gelip duyma mesafesinden çıktıklarında Alice'in babası yaklaştı.

"Bayan Constantine." Bir elini tedirginlikle kel kafasında gezdirdi, bakışları yerdeydi. "Anlaşılması gereken bir şey var. Ben asla annenize karşı gelmem. Caroline Constantine çok saygıdeğer bir kadındır. Ona saygı *duyuyorum* ve kızlarını benimkilerden önce düşünmesi gerektiğini anlıyorum. Bu yüzden eğer intikam almaya karar verirse-"

"Kendine sakla. Ona bundan bahsetmeyeceğim, Peder Magnus da bahsetmeyecek."

"Sen değil misin?" Adam başını kaldırdı, gözleri geniş ve umut doluydu. Sonra dönüp Magnus'un okunamayan, tepkisiz ifadesine baktı.

"Yapmayacağım. O yapmayacak. Onu dahil etmek için bir neden yok." İçimi çektim. "Sadece... git."

"Teşekkür ederim." Adam kapıyı arkasından kapatarak gitti.

"İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum." Ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Ailem kibirli ve zorba olabilir ama biz lanet olası bir mafya değiliz."

"Bundan emin misin?"

Pek sayılmaz. Belki organize bir suç ailesine benziyorduk. Ama çok saygın ve takdir edilen biriydik. Ve kan dökme konusunda çok daha ihtiyatlıydık.

Dürüst olmak gerekirse, ailemin uğraştığı şeylerin yarısını bile bilmiyordum. Kardeşlerimin çoğu gibi ben de ayrıntılardan uzak dururdum. Sadece kardeşlerim Winny ve Perry aile işinde çalışıyordu. Sorduğumda, yalanlarla beslendim. Her türlü suç anlaşması duman ve aynaların arkasına gizlenmişti. Ve paranın. Çok fazla para. Ailem New York'un yarısına sahipti.

"Biz İtalyan değiliz, o yüzden..." Bir kez göz kırptım.

Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Tanrısının tasarlamak ve şekillendirmek için büyük çaba harcadığı bir yüz. "Bugünlük gitmekte özgürsünüz."

"Oh." Kapıya baktım. "Ceza yok. Opossum yok. Ne yapmalıyım?"

Başını eğdi, beni inceliyordu, bakışları esrarengizdi.

"Ne?" Bakışına bakışla karşılık verdim.

"Üniversitelere başvurmayı hiç düşündün mü?" "Evet.

Hayır."

"Açıkla."

"Ne yapmak istediğimi çok düşündüm ve bunun için üniversite eğitimi almam gerekmiyor."

"Dinliyorum."

"Bir hayvan kurtarma merkezi işletmek istiyorum." Olumsuz bir tepkiye hazırlanırken karnım sıkıştı.

Düşünerek dudaklarını uzattı. Sonra başını salladı. "Bunu görebiliyorum." "Gerçekten mi?"

"Evet, ama verimli bir şekilde işletebilmeniz için işletme diploması almanızı öneririm."

"Bunu yapması için birini tutardım."

"Tamam. Peki ya Peki ya hayvanların gerçek bakımı? Sağlık hizmetleri ve bakımları?"

"Bunun için de birilerini işe alırdım."

"Peki *sen* ne yapardın?"

"Hayvanlarla oynardım tabii ki." "Elbette."

Gözlerini kısarak yargıladı.

Şımarık ve hak sahibi olduğumu düşünüyordu ve haklıydı da.

"Annnd..." Sırıtarak şakacı bir şekilde omuzlarımı silktilim. "Finanse ederdim

o."

"Güven fonunla mı?"

"Evet, o. Ve benim inanılmaz tutkumla. Bir proje, iş, hayır kurumu, Film, sanat eseri - bunların hiçbirisi, bu konuda derin bir tutkuya sahip biri tarafından desteklenmediği sürece şekillenmez. Her işin başarısını sağlayan da bu tutku yatırımdır. Haksız mıyım?"

"Evet." Ağzını bir gülümseme kapladı ve çarpıcı gözlerini aydınlattı. "Kesinlikle haklısınız, Bayan Constantine."

"Biliyorum. Bir şeyleri hatırlamakta da çok iyiyimdir. Belki de başarılı bir işin nasıl yürütüleceğine dair tüm kitapları okurum. Ya da belki sen bana öğretirsin, çünkü eskiden şirket dünyasının kralı gibiydin?"

"Beni soruşturdu." Yüzü karardı.

"Sadece internette birkaç arama. Bir işe nasıl hükmedileceğini bilen biri varsa, o da sizsiniz."

Gerginlik vücudunda dalgalandı ve parmağı masanın kenarını ileri geri, ileri geri takip etti.

Birkaç platonik saniye boyunca birbirimize baktık. Sonra hava değişti, şekil değiştirdi, aç bir samimiyetin sıcak dakikalarına dönüştü. Üniformamın altı ısındı ve kaşınmaya başladı, ama o başka tarafa baktığını belli etmedi.

Lanet olsun ona ve iddialı göz temasına.

"Bunu biraz düşünün, ben de şey yapacağım..." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim ve kapıya doğru ilerledim. "Ben gidiyorum."

Yavaşça doğruldu ve benimle birlikte adım attı, takip ediyordu, gözlerinde acı verici bir şekilde aşına olduğum o bakışla izliyordu. Öpüşmemizi düşünüyordu. İkimiz de düşünüyorduk.

Ağzım düzinelerce erkek tarafından emilmiş, ısırılmış ve yalanmıştı. Ama dün gece Magnus'la yaşadıklarım? Bu benim ilk öpücüğümdü. Gerçek, tüylerimi diken diken eden, kalbimi sızlatan, herkesi mahveden bir öpücük.

"Magnus," diye fısıldadım boğazım kurudu ve adımlarımı hızlandırarak kapıya doğru ilerledim. "Bunu yapmayacağız."

"Kıçın nasıl hissediyor?"

Bu sözlerin o ağzından çıkmasına izin verilmemeli.

Teknik olarak kilise buna izin vermiyordu. Ancak Magnus'un saygısız bir şekilde kullanılmadığı sürece dille ilgili bir sorunu yoktu.

"Buna cevap vermeyeceğim." Kapı kolunu kavradım.

Avuk seslerinin kesik kesikliği nabzımı hızlandırdı. Kapıyı açtım, genişletmek için sendeleyerek geri döndüm. Bu kaçış gerçekleşmedi çünkü o zaten oradaydı, bir kolu belime dolanmış, beni geri çekiyordu ve bir avucu kapıya dayanmış, kapıyı kapatıyordu.

"Bunu iyice düşün." Sırtıma yasladığı göğsünün katı sıcaklığıyla gözlerimi kapattım.

"Seviyorum." Bir elini kolumda gezdirdi. "Seni her gördüğümde ve gözümün önünde olmadığın her saniye." Parmakları kalçalarımın dolandı ve beni kasıklarına doğru çekti. "Bunu düşünmekten asla vazgeçmiyorum."

Eğer geri uzansaydım, ona dokunabilirdim. Ona dokunur, onu keşfeder ve bu geçici fanteziye katılırdım. Sonu iyi bitmeyecek tehlikeli bir fantezi. Onun için değil.

Acı verici bir şaplaqla zevkli bir öpücük arasında bir yerde, Peder Magnus Falke'ye ne olduğunu önemsemeye başlamıştım. Onun gözden düşmesine sebep olmak istemiyordum. Ama benimle bu yolda ilerlemeye devam ederse, ona karşı koyabileceğimden emin değildim.

Sırtıma yasladığı göğsü sıcak bir nefesle titredi. Sonra parmakları, tüy kadar hafif pedleri, eteğimin kenarının çıplak tenimle buluştuğu uyluklarımın arkasında gezindi.

En iyi kararımın rağmen, omzumun üzerinden bir bakış atmak için boynumu eğdim.

Yüce Tanrım, erotik bir görüntüydü. Bir tutam kahverengi saç alnından sarkıyor, şehvetli gözleri yarı kapalı, açlık mavide parlıyor, kutsallığın tüm işaretleri kapıdan dışarı çıkıyordu.

Dokunuşu ancak bir okşamaydı. Ama o parmaklar kalçalarımı arkadan çevreleyip aradaki vadide süzülürken, her temas noktası bir

titreyen alev o kadar sıcaktı ki yakıp kavuruyordu.

Dudaklarından gırtlaktan bir inilti döküldü, o kadar lezzetli ve kötüydü ki bacaklarımın arasında hissettim.

Arkamda kamburunun üzerine çöktü.

Aman Tanrım. Ellerimi kapıya bastırdım, biri girmeye çalışırsa kapıyı tutmaya hazırlandım. Kilitleyebilirdim. Uzanıp kilidi çevirebilirdim. Ama bu, bu her neyse ona açık bir davetiye olurdu.

Onu cesaretlendiremezdim. Aynı zamanda, kendimi itiraz etmeye de ikna edemedim.

Ta ki eteğimin altına uzanıp iç çamaşırımın narin dantelini avuçlayana kadar.

Elim geri gitti ve kaslı ön kolunu kavradı. "*Kiki De Montparnasse* aşkına, yırtma şunları."

"*Kiki De* ne?"

"Onlar üç yüz dolarlık külotlar. Kardeşim benim için aldı ve-Hayır, bekle. Bu kulağa..." Yüzümü buruşturdum ve hızla başımı salladım. "*Ew!* Kardeşimin kız arkadaşı aldı onları. Muhtemelen çantada olduklarını bilmiyordu. Sadece onları yırtma."

"Yapmayacağım."

"Bunu gözlerinde görüyorum."

"Ne görüyorsun?" Bakışlarını yüzümden ayırmadan eteğimin belini kıvırdı, dantelli iç çamaşırımı bir tanga gibi yukarı doğru çekti ve yanaklarımı havaya kaldırdı.

"Yüzündeki o şeytani bakış." Nefesim hızlandı. "Boğazındaki tasmadan bir yalancı çıkarıyor."

Başını eğdi ve dişlerini kalçalarımın etine geçirdi. "Siktir!" Bir elimi ağzıma kapatıp sesi boğmaya çalıştım.

Beni tekrar ısırdı, acımasız dişlerini yaralı derimde gezdirdi. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, kurtulmaya çalıştım ama hiçbir zaman onu itmedim ya da hayır demedim. Yapamazdım. Yapamazdım.

İç çamaşırım çatlağım boyunca toplandığından, yaralarımın tam erişimi vardı. Vücudumun ön kısmını kapıya yapıştırdım ve yaralarımı ısırırken, emerken, ısırırken ve yalarken ağzının yoğunluğuna katlandım.

Sıcak, ıslak, saygısız dili kalçamdan uyluğuma kadar etimin her santimini öğrendikçe yalama dayanabileceğimden daha fazlaydı. Dolaştığında

Yanaklarımın arasında uzanan dantelin altında, inleyerek sıktım. Bastırmadı.

Bunun yerine burnunun ucunu yarığımdan aşağı kaydırды, nefesleri tenimi ısıtırken aşağı, daha aşağı ve *Lanet olsun*.

"Ne yapıyorsun?" Titredim, kalbim hızla çarpıyordu. Nefes aldı. Derin derin.

Beni kokluyorsun.

Elleri kalçalarımı kavrarken ve burnu bacaklarımın arasına gömülmüşken, külotumun kasıklarından beni kokluyordu.

Onu durdurmalıydım. Burada durup zonklamaktan ve gülünç bir şekilde, utanmazca ıslanmaktan başka bir şey yapmalıydım.

Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

Yavaşça ayağa kalktı, parmak uçlarının bacaklarımı baldırlardan dizlere ve uyluklara doğru tırmanmasına izin verdi. Arkama ulaştığında, sanki kendine engel olamıyormuş gibi yaraları bir kez daha sıktı.

Bir yudum yuttum. "Sen bir sadistsin."

"Bu duruma bir etiket koymak sizi daha iyi hissettiriyor mu?" "Bu durum için yardım alabilirsiniz."

"Yardım aldım. Buraya geldim, rahip oldum ve dokuz yıl boyunca cinsel ilişkiden uzak durdum." İç çamaşırımı ve eteğimi düzelitti, hareketleri etkili ve nazikti. "Sonra sen geldin."

"Özür dilerim." Göğsüm daraldı. "Beni eve gönder."

"Asla." Ağırlığını bana yasladı ve saçlarımı omzumdan çekerek boğazımı ortaya çıkardı. "Eğer gidersen, seni geri çekerim."

"Ne? Benim için mi geleceksin?"

"Evet. O zaman benim için *geleceksin*."

Nefesi boynumu ziyaret ederek niyetini belli etti. Oradaki çukurları ve kıvrımları yumuşak ve baygın bir şekilde öptü ve kıcıımı sert ve agresif bir şekilde avuçladı. Beni sahipleniyordu. Beynimi karıştırıyordu.

"Magnus-"

Nabzımı hızlandıracak kadar sert bir şekilde boğazımı kavradı ve dudaklarını kulağıma değdirdi.

"Bu öğleden sonra uslu bir kız ol." Karanlık, hükmedici bir fısıltı.

Sonra beni bıraktı, kapıyı açtı ve masasına geri döndü.

BÖLÜM 20

TINSLEY

Daisy koridorda bana rastladığında öğleden sonraki planlarıma karar vermiştim.

"Benimle futbol antrenmanına geliyorsun." Kolumdan tuttu ve beni dışarıda bekleyen yaşlı rahibe doğru sürükledi.

Bunun olmasına izin verdim çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Ayrıca, kampüs duvarlarının dışına çıkmak güzel olurdu.

Peder Isaac bizi görünce gülümsedi ve el salladı.

Çenesini kaldırdım ve Daisy'ye döndüm. "Senin koca kafan için yeterince büyük kasklar yaptıklarını bilmiyordum."

Tabii ki futbol antrenmanını izleyeceğini biliyordum, katılmayacağını değil.

"En iyi arkadaşım olduğun için şanslısın." Omzuna bir çanta attı ve rahibi kapıya kadar takip etti.

"Oh?" Onun yanında yürüdüm. "Yani şimdi senin arkadaşlığına layık mıyım?"

"Sanırım." İtirazsız bir omuz kaldırdı.

"Alice'in dün gece yaptıkları yüzünden benim için üzülüyor musun?"

"Hayır, hiç arkadaşın olmadığı için sana acıyorum." Onun sesi o kadar soğuktu ki onu yumruklamak istedim.

Sonra güldü, gözleri şakacı bir şekilde dans ediyordu ve ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım.

Futbol sahasına vardığımızda, tribünlerde sessiz bir yer bulduk. Hiç vakit kaybetmeden not defterlerini ve kamera ekipmanlarını çıkardı.

"Yıllık," dedi beni bakarken yakaladığında.

Yıllık komitesinde olduğunu biliyordum ve şimdi antrenmana gelmek istemesi çok mantıklıydı. Sion Akademisi'nde

John de Brebeuf futbol takımı her iki okulumuzu da temsil etmiştir.

O koçlar ve oyuncularla görüşmek için yola koyulurken, ben çocukların antrenmanlarını izlemekle yetiniyordum. Takımda bir sürü aygır vardı. Sevimli olanlar. Etli butlu olanlar. Birçoğu sahanın öbür ucundan bana bakıyor ve göz kırpıyordu. Ama onların türüne olan ilgim son altı haftada değişmişti.

Belki de annemi aramalı ve beni kızların gittiği bir Katolik okuluna gönderme kararının erkeklere olan merakımı tedavi ettiğini söylemeliydim. Artık *Burger King*'de çalışan üniversiteli erkeklere oral seks yapmakla ilgilenmiyordum. Artık sadece ısırın, şaplak atan ve papaz tasmalı takan, yaşımın iki katı erkeklere bacaklarımı açmak istiyordum.

Hayır, bunu ona söyleyemezdin. Tabii katil İrlandalı uşağı Ronan'ın ortaya çıkmasını istemiyorsam. Magnus'un yumruk yumruğa dövüşebileceğine bahse girerim. Ama silah doğrultan bir suikastçıya karşı? Bunu öğrenmek istemedim.

Uçucu rahipten nefret etmeye geri dönmeyi diledim. O zaman bu saçmalık umurumda olmazdı. Ama şimdi beni endişelendiriyordu. Ya ailem onun bana dokunduğunu öğrenirse? Burnunu bacaklarımın arasına gömüp beni kokladığını? Kendimi hasta etmeden ona ne olacağını düşünemiyordum.

Dilimi azı dişlerimin arasına sıkıştırarak ısırardım ve acıyı düşüncelerimden uzaklaşmak için kullandım.

Sahada St John's oyuncuları el sallayıp gösteriş yaparak dikkatimi çekmeye çalışıyorlardı. Peder Isaac kenarda oyalanıyor, yaşlı gözlerini Daisy ve benden ayırmadan Peder Crisanto ile konuşuyordu.

Antrenmandan sonra Daisy röportaj için birkaç kilit oyuncunun peşine düştü. Yıldız oyun kurucunun ter ve kesilmiş çim kokusuyla yanıma oturması uzun sürmedi.

"Hey, Tinsley." Tucker bana bir gülümseme gönderdi ama köşeleri biraz sıkıydı. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Benden gülümseme yok.

O tam bir Amerikan çocuğuydu -dedikodular doğruysa bir playboydu-kimi ve neyi isterse elde etmeye alışkındı. Beni istiyorsa, bunun için çalışmalıydı.

Sarı saçları, kahverengi gözleri, 1.80'lik vücudundaki kas patlamasıyla geleneksel bir yakışıklılığa sahipti. Altı hafta önce olsa kendimi ona atardım.

Şimdi esnemekten başka bir şey yapmakta zorlanıyordum.

"Şimdi de Droopy Daisy ile mi takılıyorsun?" Bir kolunu sırtıma attı.
Onu ittim. "Ona öyle deme."

"Neden olmasın? Onun adı bu. Yani, yüzüne bir bakın." Dramatik bir şekilde ürperdi. "Acaba bebekken defalarca kafasının üzerine düşürülmesinin sonucu mu bu? Aynı sebepten dolayı bir miktar zeka geriliği var gibi görünüyor."

"Ne oluyor lan?" Dehşete düşmüş bir halde ondan uzaklaştım. "Kimin rektumundan çıktığını bilmiyorum ama sifonu çekmeliydin. Ugh. İğrençsin. Çok iticisin."

Gitmek için ayağa kalktım.

"Tinsley, bekle." Bileğime dokundu, gözleri yalvarıyordu. "Özür dilerim. Arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Fark eder mi?" Bankın üzerine çöktüm ve yüzümü onunkinin içine soktum. "O da bir insan ve sen yeterlilik sanrılarından muzdaripsin. Ayrıca, zekâ savaşını tercih ederim, ki bunun için silahsız görünüyorsun, o yüzden siktir git."

"Tanrım." Gözleri büyüdü ve dudaklarını yaladı. "Heyecanlandığında çok ateşli oluyorsun."

Görüşüm kırmızıya döndü. "Benden bu kadar."

Bu sefer ayağa kalktığımda, o hazırды. Eliyle kolumu yakaladı ve beni bankta tuttu.

"Bırak beni," diye
homurdandım. "Beni
dinle. Lütfen?"

Peder Isaac'e baktım, gözlüklerini yukarı kaldırmış, gözlerini kısarak bana doğru bakıyordu. Tucker'ın pazumdaki elini göremiyordu.

"Beş saniyen var," dedim dişlerimin arasından ve kolumu çekerek kurtardım.

"Tamam, haklısın. Ben bir pisliğim. Onun hakkında böyle konuşmamalıydım. Onu tanımak için zaman ayırsaydım, eminim ne kadar harika biri olduğunu öğrenirdim."

"Kanıtla." "Ne?"

"Kış Balosu dört hafta sonra. Seninle dans etmemi ister misin?
Bana iğrenç bir insan olmadığını kanıtla."

"Değilim-"

"Buna Daisy karar verecek. Onu ikna etmek için dört haftan var. Kış Balosu yaklaştığında senin tam bir pislik olduğunu düşünmezse, seninle dans ederim."

İnledi ve bir elini başının üzerinde ovuşturdu. "Bunu nasıl yapabilirim ki? Beni hor görüyor."

İyi bir sebepten dolayı.

Görüşmelerini bitirmiş ve bize doğru geliyordu.

"İşte geliyor." Ondan uzaklaştım. "Geldiğinde ona iltifat et."

"Ne söylemem gerekiyor?" Gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Eminim bir şeyler düşünürsün." Sesimi alçalttım. "İyi bir şey olsa iyi olur, Tucker. Ve *dürüst*."

Daisy basamakları tırmandı ve ikimizi de görmezden gelerek çantasını toplamak için çömeldi.

"Hey, Daisy." Ayakkabısını betona sürttü. "Bugün saçını beğendim, özellikle de boynunun etrafındaki kıvrımlarını."

Kaşları içeri çekildi ve eli kahverengi dalgalara gitti, onları öne, çenesine doğru süpürdü. Saçlarını asla geriye çekmezdi. Bilerek yapmazdı. Bir keresinde rüzgâr onları yakaladığında saç tellerinin altını görmüştüm. Kulakları yoktu. En azından pek yoktu. Daha çok az gelişmiş çene çizgisi boyunca uzanan küçük deri kıvrımları gibiydiler. Asla itiraf etmese de bu konuda utangaç olduğunu hayal ettim.

Bakışları bana yöneldiğinde kaşlarımı kaldırdım ve omuz silktim.

Gözleri yarıklara dönüştü. Çantasını kaldırdı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. "Bir sik ye, Tucker."

Yüzümde bir gülümseme belirirken, o oflayıp pufladı. Ama karşılığında tek kelime etmedi.

Bu bir başlangıçtı. Belki de her şeye rağmen eğitilebilirdi.

"Dört haftan var." Başını okşadım ve onu ağzı açık bir şekilde orada öylece bıraktım.

BÖLÜM 21 TINSLEY

ALTIN TOPUKLU AYAKKABILARIM sallanıyor, dizlerime vuruyordu. Karnımda huzursuz bir enerji uğulduyor ve spor salonunun içinden gelen müzik sesiyle nabzım hızla atıyordu.

Henüz içeri girmemiştim. Ama sohbet ve dans gürültüsüne bakılırsa Kış Balosu tüm hızıyla devam ediyordu.

"Kıçıma mı bakıyorsun?" Daisy, vücuduna inanılmaz şeyler yapan ışıltılı pembe elbisesiyle önümde yürüyordu.

"Sen bilirsin." Spor salonunun loş girişinde durakladım, gözüm tamamen onun kıçındaydı. Ve ayakkabılarına.

O kadar yüksek topuklu ayakkabı giymişti ki boynunu kıracağından emindim. Ama o bunu başardı, ateşli küçük salınımını salladı.

Peder Crisanto yan kapıdan yaklaştı ve bana işaret etti. "Ben yetişirim." Saçını çekiştirdim.

"Her neyse." Bir elini omzunun üzerinden attı ve büyük girişini yapmak için spor salonuna doğru yöneldi.

Parıldayan önlükler ve siyah takım elbiseler içeri doluşurken çift kapıdan yanıp sönen ışıklar yayıldı. Ve şık giyimli öğrenci kalabalığının arasında bir yerlerde Magnus bekliyor olacaktı.

O soğuk, fırtınalı gecede ormanda beni öptüğünden beri dört hafta geçmişti. O zamandan beri beni öpmemişti. Ama öpmek istiyordu. Her gün, her nefeste bununla boğuşmasını izledim.

İkimiz de o bitmek bilmeyen çekime karşı savaştık. Çok yorucuydu.

"Gerçekten büyüleyici görünüyorsun, Tinsley." Peder Crisanto kalbi güneş ışıyla dolu bir adam gibi gülümsedi.

Bu elbisenin içinde *kendimi* büyüleyici *hissediyordum*. Narin altın dantel ve organze dizlerimin hemen üzerinde duruyordu. A kesim silüet, illüzyon yaka,

ve fiyonk düğümlü saten kemeri ile elbise hem prenses gibi hem de seksiydi. Keaton ve Iris'e çok şey borçluyum.

"Teşekkür ederim, baba." Sırıttım. "Sen de hiç fena görünmüyorsun." "Oh, pshaw!" Elinin tersiyle itti.

Her zamanki gibi görünüyordu; siyah gömlek, siyah pantolon, beyaz yaka, bulaşıcı bir sırıtış.

Geçtiğimiz ay boyunca boş zamanlarımın çoğunu Tucker ve Daisy ile geçirdim, kiliseden sonra kaynaştım, futbol antrenmanlarına katıldım ve Kış Balosu için süslemelere yardım ettim. Tucker ile daha fazla vakit geçirmek Peder Crisanto'yu daha fazla görmem anlamına geliyordu.

"Seni partiden alıkoymak istemem." Spor salonuna doğru başını salladı. "Sadece... seninle yalnız konuşma fırsatını hiç bulamıyorum. Birkaç dakikanı ayırabilir misin?"

Her zaman Daisy, Tucker ya da Magnus'la birlikteydim. Asla yalnız değildim. Magnus'un en iyi arkadaşıyla sohbet etme fırsatını kaçırmak istemedim. Crisanto bir şeyler biliyordu. Ben de bir şeyler biliyordum. Bu konuşmanın zamanı çoktan gelmişti.

"Elbette." Yan kapıdan çıkan koridoru işaret ettim. "Orası muhtemelen daha sessizdir."

O yöne doğru yürürken, sohbet edercesine "Şükran Gününüz nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi idi. Eve gidemedim çünkü pek uslu durduğum söylenemez."

"Evet, biraz... renkli bir diliniz olduğumu duydum." "Böyle tarif ettiğinden şüpheliyim."

"Hayır." Başını sallayarak güldü.

"Yine de Şükran Günü'nü yalnız geçirmedi. Vivian ve Perry, iki kardeşim, sürpriz bir ziyaretle beni karşıladılar."

Vivian benim en büyük kız kardeşimdi. Evlenmemiş ve bekârdı, öylesine vahşi bir özgüvene ve güzelliğe sahipti ki, ona bakan her erkeğin gözünü korkuttuğunu hayal ederdim.

Perry benim ortanca kardeşimdi. O da bekardı. Belki de bu yüzden ikisi de beni görmeye geliyordu. Onları uzaklara sürükleyecek sevgilileri yoktu ve evdeki tatiller babamız olmadan aynı değildi.

O öldüğünden beri annem tüm enerjisini aile varlıklarını güçlendirmeye harcadı. Yapması gereken şey, kendi gerçek işine odaklanmaktı.

ve hepimizi bir arada tutuyor.

Viv ve Perry'yi gördüğüm için çok minnettardım. Beni birkaç kasaba ötedeki şirin bir pansiyona götürmüşlerdi. Birlikte sakın bir hafta sonu geçirdik ve en iyisi de beni Sion Akademisi'nde peşimi bırakmayan karanlık, bağımlılık yapan varlıktan uzaklaştırdı.

"Bunu duymak harika." Koridorun mahremiyetine ulaştığımızda Crisanto durakladı. "Peder Magnus'la işler nasıl gidiyor?"

"Direkt konuya girebilir miyim?"

"Senin açık sözlü olduğunu söyledi." Sırıttı.

"Bir hataya, sanırım." Başımı öne eğdim. "Sana itiraf ediyor mu? Her gün mü?"

"Evet."

"Ve her şeyi itiraf edip etmediğini mi bilmek istiyorsun? Yoksa sana söylemediği şeyler mi oluyor? Bu mudur yani?"

"Hayır, Tinsley. Ona güveniyorum, belki de onun kendine güvendiğinden daha fazla. İtiraflarını duyuyorum ve içinde bir güçle savaştığını biliyorum. Onunla sürekli savaş halinde. Ama o şeytanlarından daha güçlü."

Suçluluk duygusu içimi sıkıştırdı. "Bunu onun için hiç kolaylaştırmadım." "Bu değil-"

"Yılın başında cehenneme doğru düz bir yoldaydım ve onu da kendimle birlikte aşağı çekmeye hazırdım. Artık ne yaptığımı bilmiyorum ama şunun sözünü verebilirim. Onu önemsiyorum. Ona zarar vermeyeceğim. Ailemin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Peki ya seni incitirse? Ya da kızdırırsa? Ya onun veremeyeceği bir ilişki istediğine karar verirsen? O zaman ailene mi gideceksin?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Bak, onun en iyi arkadaşı olduğunu biliyorum ve bu sıfatla benimle konuşuyorsun, ona göz kulak oluyorsun. Ama ben onun için bir tehdit değilim."

Magnus bana Crisanto'ya düzenli olarak itirafta bulunduğunu söylemişti. Bunun meşruiyetini test etmek üzereydim.

"Bir ay önce beni öptü. Ben de onu öptüm." Filipinli rahibin gözlerinde şaşkınlık aradım ama bulamadım. "O zamandan beri ellerini eteğimin altına, iç çamaşırlarımın üzerine dört kez soktu ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Daha fazlasını istedim."

Beni kapıya sıkıştırıp burnunu bacaklarımla arasına gömdüğü günden sonra aynı şeyi üç kez daha yapmıştı. Parmakları

asla iç çamaşırımın kasıklarına dokunmadı. Asla kendini teşhir etmedi ve asla göğüslerime ya da amıma dokunmadı - kıyafetlerimin altında ya da üstünde. Umutsuzluğa kapıldım.

Aramızdaki bu şeyle savaşıyordu ve kazanıyordu. Onu cesaretlendirmeyerek üzerime düşeni yaptım.

Direnışten nefret ederdim. Beni huzursuz ve deli ediyordu. Aramızdaki cevapsız cinsel gerilim o kadar ağır ve hantaldı ki beni çileden çıkarıyordu. Ama ona söylediğim gibi, tüm bunlar sona erdiğinde bana kızmasını istemiyordum.

Crisanto sessizce, "Sen onun öğrencisisin," dedi.

"Ve o bir rahip. Bu yüzden aramızdaki çekim o öpücükten öteye geçmedi. Ama eğer geçerse, bunu unutma." Ellerimi elbisemden aşağı indirdim ve daha uzun durdum. "Ben yasal bir yetişkinim. Birlikte ne yapacağımız onunla benim aramda. Nazik bir adam olmadığını biliyorum ve bu yönünü seviyorum. Bana zarar vermeyecek. Benim iznim olmadan olmaz. Sanırım sizi rahatlatacak kelime *rızaya dayalı*. Aramızdaki tek şey bu olacak."

"Sen..." Bir yumruğunu ağzına götürdü ve boğazını temizledi. "Siz çok akıllı ve olgun bir genç bayansınız."

"Öğreniyorum ve ister inanın ister inanmayın, o da bana bu konuda yardımcı oluyor."

"O iyi bir öğretmen." Düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Bence sen de ona bu konuda yardımcı oluyorsun."

"İlişkimiz hakkında daha iyi hissediyor musun?"

"Olmamış bir şeyin suç ortağı gibi hissediyorum."

Henüz.

Söylenmemiş bir kelime duydum. Bir öpücükle bırakacağımıza inanmıyordu. Belki de haklıydı. Ama bu onun için endişelenecek bir şey değildi.

Son üç ayımı rahipten nefret etmekle onu arzulamak arasında gidip gelerek geçirmiştım ve tüm bunlara rağmen cinsel çekimim hiç azalmamıştı. Onunla geçirdiğim her gün daha zor, daha gergin, daha gergin hale geldi. Aynı zamanda, birlikte geçirdiğimiz her anın değerini biliyordum.

"Daha fazla zamanınızı çalmayacağım." Crisanto spor salonuna geri dönmemi işaret etti. "Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim."

"Devam et." Rahat gülümsemesi geri döndü. "İyi eğlenceler."

Tam da bunu yapma umuduyla omuzlarımı geriye ittim ve spor

salonuna doğru yürüdüm.

Kış Balosu yılın en çok beklenen etkinliğiydi. Sion Akademisi ve St John de Brebeuf'teki her öğrenci bu dans için yaşırdı. Basketbol sahası dans pistine dönüştürülmüştü. Arka duvarda yiyecek ve içki masaları sıralanmıştı. Bir DJ hoparlörlerden dans müzikleri çalıyor, kışlardan çoğu benim tasarladığım kağıt süslemeler sarkıyordu.

Bishop's Landing'de her hafta sonu maskeli balolara ve siyah kravatlı etkinliklere katılırdım. Onlardan nefret ederdim. Gösterişli parmak yemeklerinden, sahte gülümsemelerden ve annemin dirseğimin dibinde durup her hareketimi izlemesinden, onu utandırmadığımdan emin olmasından nefret ederdim.

O balolara katılmaya zorlanmak, Sion Akademisi'ne katılmaya zorlanmak gibiydi. Tüm bunlar onun beni kontrol etme ve piyon olarak kullanma amacına hizmet ediyordu.

Ama bu dans farklı olacaktı. Annem yoktu ve burada umutsuzca, acı içinde görmek istediğim biri vardı.

Kanımı kaynatan heyecanla kapıdan içeri adımımı attım ve tüm benliğimle ona odaklandım. Titrek ışıkların arasından, dansçı kalabalığının ötesinde, spor salonunun uzak tarafında bir nöbetçi gibi duruyordu.

Tamamen siyah giyinmiş ve boğazında beyaz bir kare vardı, beni yüce bir yoğunluk ve detaylara dikkat ederek değerlendirdi. Ciddi bakışları beni tepeden tırnağa tararken bir santim bile ıskalamadı.

Dans müziği etrafımda dönüyordu. Öğrenciler durakladı ve başlarını çevirdi. Ama var olan tek şey oydu.

Nefesim hızlandı, sıcaklık ve açlık birbirine karıştı. Ona doğru koşmak istedim. Dudaklarını tekrar hissetmek, dilini tatmak, gırtlaktan gelen iniltilerini duymak ve becerikli ellerinin altında kıvranmak için can atıyordum.

O adamı soymak ve Tanrı'nın istediği gibi becermek istiyordum. Gözlerindeki için için yanan bakışa bakılırsa o da benim için aynı şeyi düşünüyordu.

"Tanrı merhamet etsin, siz ikiniz daha açık olamazdınız." Crisanto'nun fısıltısı omzumun üzerinden geldi ve parmağı omurgama saplandı. "Gözlerini ondan çek ve gidip Daisy'yi bul."

Gözlerimi kırptırarak transı bozdum. İşte o zaman çevremdekileri, izleyenleri fark ettim. Herkes beni öğretmenime bakarken izliyordu.

Kahretsin.

BÖLÜM 22

TINSLEY

DAISY NEREDEYDİ?

Yürümeye başladım, başım sağa sola sallanıyordu, dikkatim ruhumun en derin kısımlarına seslenen kişi dışında her şeyde ve herkesteydi.

Magnus'un bakışları yüzümün yan tarafını yakarken, ona doğru bakmaktan kaçındım ve arkadaşşıma odaklandım.

Dans pistinin kenarında tek başına duruyordu. Kimse onunla konuşmuyor ya da varlığını kabul etmiyordu. Yanından geçen her öğrenci sanki bir cüzzamlıymış gibi onu görmezden geliyordu.

Liseliler çok acımasız olabiliyordu ama son üç ayda Sion kızlarının en acımasızları olduğunu keşfetmiştim. Özellikle Nevada Hildebrand.

O sürtükten uzak durdum. Beni haksız yere onu ispiyonlamakla suçladıktan sonra benimle konuşmayı kesti. İyi ki kurtuldum.

Muhbir olmadığım için tehdidinden kimseye bahsetmedim. Ama unutmamıştım.

Hoparlörlerden tanıdık bir şarkı geliyordu. Ritmi yakaladım ve Daisy'ye doğru dans ettim.

"Neden dans pistine çıkıp onlara bu işin nasıl yapıldığını göstermiyorsun?" Kalçalarımı sallayarak onun sert duruşunun etrafında bir daire çizdim.

"Benim süperstar hareketlerime hazır değiller."

"Asla hazır olmayacaklar. Sadece yara bandını söküp onlara vermelisiniz."

Saçlarını kıvrırmak için bir saat harcamıştım ve saçları gevşemeye başlamıştı. Uzandım, kabarttım ve güzel bukleleri yüzünün etrafında düzenledim.

"Kes şunu." Ellerime vurarak buna bir son verdi.

Ama dudaklarındaki seğirmeyi kaçırmadım. Onunla ilgilenmemden gizliden gizliye hoşlanıyordu.

"Yüzümdeki sorunun ne olduğunu bana ne zaman soracaksın?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Yine mi bu?

İçimi çektim. "Asla."

"Neden olmasın?"

"Çünkü yüzünüzde hiçbir sorun yok. Sorun bu." Kollarını kavradım ve yanlarına doğru çektim. "Gördün mü? Daha az savunmacı. Daha yaklaşılabılır." Geri çekildim ve onun güzel görüntüsünü içime çektim. "Vay anasını, çok seksisin. Keşke şu anda eşcinsel olsaydım."

"Çok sinir bozucusun." Boğazı düğümlendi ve yüzünü kaçırdı. Ama sesindeki şefkati gizleyemedi. "Git başımdan."

"Oh hayır. Bana takılıp kaldın." Onu kaburgalarından dürttüm. "En iyi arkadaşlarınız, unuttun mu?"

Bu bana bir gülümseme kazandırdı.

Gözleri omzumun üzerinden geçti ve dudakları düzleşti. "Geliyor."

Döndüm ve Tucker Kensington'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bakışları üzerimde oyalandı, elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı utanmadan inceledi.

Son birkaç hafta içinde bana ısınmaya başlamıştı. Kendini beğenmiş, olgunlaşmamış, benmerkezci bir güven fonu çocuğuna göre birkaç güçlü yanı vardı, örneğin futbolda becerisi ve Daisy'nin yumruklarına katlanma yeteneği.

Huysuz arkadaşımı kazanmak için çok çaba sarf etmişti ve en iyi tarafı da bu muydu? Çabaları samimiydi. İltifatlarla onu kızdırmaktan gerçekten zevk alıyor gibiydi.

Bana neden bu şekilde yöneldiğini hala bilmiyordum. Ona karşı pek nazik değildim ve beni öpmesi ya da bana cinsel olarak dokunması için ona hiçbir zaman fırsat vermedim. Eğer onu doğru anlıyorsam, arkadaş bölgesinden çıkmak istiyordu ama bunu gerçekleştirecek kadar agresif değildi. Sion'daki diğer kızlarla flört etme kolaylığı düşünüldüğünde garip görünüyordu.

St. John's'un en yakışıklı, en aranan çocuğuydu. Aynı zamanda en zenginiydi. Ailesinin Tanrı'dan daha çok parası vardı.

Özel dikim bir smokin giymiş ve külot eriten bir gülümsemeye karşımda duruyordu. Dans pistindeki her kız aval aval ona bakıyor ve bana ters ters bakıyordu. Daisy tüm bu olanlar hakkında haklıydı. Tucker beni dansa davet etmişti ve bütün kızlar benden nefret ediyordu.

Sanki umurumdaydı.

"Lanet olsun." Alçak sesle ıslık çalarak bana bir kez daha baktı. "Beni öldürüyorsun, Tinsley. Nefes kesici."

"Teşekkür ederim." Başımı eğdim.

Daisy'ye dönüp avucunu kalbinin üzerine bastırmadan önce herhangi bir yönlendirmeye ihtiyaç duymadı. "Bu kadar yakın iki güzellik. Ben şanslı bir adamım."

Beni hemen dans pistine sürüklemesini ve son dört hafta boyunca uğruna cesurca çalıştığı şeye sahip çıkmasını bekliyordum. Ama o beni yine şaşırttı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, güzel bayan?" Elini Daisy'ye uzattı ve göğsümün çarpmasına neden oldu.

"Ona söylemeli miyim?" Bana baktı.

"Bu sana kalmış."

"Tucker." Onun bekleyen eline baktı. "Tinsley'nin ultimatomeni biliyorum. O gün futbol antrenmanından çıktığımızda bana söyledi. Artık bana iyi davranmak zorunda değilsin."

Ona hemen itiraf ettim çünkü her şey kötüye giderse onun incinmesini istemiyordum. Ayrıca Tucker'ı iyi bir insan olması için eğitime projeme onay vermesini istiyordum.

"Tamam, peki..." Bana kızgın bir bakış fırlattı ve ona döndü. "Eğer senin için de uygunsa, o dansı yine de yapabilir miyim?"

Elini uzattı ve ben de onun yüzünde beliren mutlu şoku sevinçle karşıladım.

Tucker yargılayıcı bir hıyar olabilirdi ama Daisy'nin koruyucu duvarlarını aşmayı başardığında benimle aynı şeyi keşfetmişti. Zeki, komik ve etrafta olması oldukça eğlenceliydi.

Onu kollarının arasına alıp dans pistinde döndürürken, bana doğru birkaç somurtkan bakış fırlattı. Evet, ikiyüzlülüğüm onu heyecanlandırmamıştı. Ona asla kur yapmayacağı bir kıza dört hafta boyunca kur yaptırmıştım ve kız bunu neden yaptığını başından beri biliyordu.

Benimle bir dans kazanmak için çok uğraştım. Ama bu bir danstan daha fazlasıydı. Benim üzerimde bir çeşit hak iddia etmişti. St. John's'dan diğer çocukların yanında olduğum her an bunu hissediyordum.

Hiçbiri bana asılmadı. Hiçbiri bana çıkma teklif etmedi. Ve ben burada durmuş, smokinli erkeklerin ışıltılı elbiseler içindeki kızları

dans pistinde, bir tanesi bile beni dansa davet etmedi. Tek bir çift göz bile bana dönmedi.

Bu Tucker'ın işiydi. Bundan emindim. Bana söylemeden beni piyasadan çekmiş ve *kendisinin* ilan etmişti.

Ama şaka ondaydı. Ben çoktan kapılmıştım.

Düşüncelerim, nefeslerim, lanet kalbimin her atışı başka birine aitti. Ve onun eşsiz sıcaklığı ve gücü sırtımı selamladığında hepsi hayata sıçradı.

"Büyüleyicisiniz, Bayan Constantine." Mırıltısı kulağımı okşayarak beni ürpertti. Bir sonraki nefeste yanımda belirdi, taş gibi kıpırtısızdı ve bakışları dans pistine yönelmiş, yontulmuş dudakları ağzından, "*Ölü* gibi güzelsin" diye dökülüyordu.

Sıcak ve sahiplenmeyle sarmalanmış yoğun bir şefkat hissi orta bölgame yerleşti. Sonra bana gözlerini dikti, aç bakışlarının okşayışı tenimi yakıp kavurdu ve daha da derine inerek kapalı bir yumruk gibi havamı boğdu.

İçimi bir sıcaklık kapladı, bacaklarımın arasında dalgalandı. Bakışlarının ince organzenin altından meme uçlarımı keşfedişini ve daha aşağılara inerek vücudumun hatlarını izleyişini ve açıkta kalan her bir ten parçasını yiyip bitirişini sessiz bir hayranlıkla izledim.

Sonra profesyonel bir zarafetle elimi kaldırdı, başını eğdi ve sıcak ağzını parmaklarımın üzerine koydu. Dudaklarının hissi kalbimi süslü kırılgılara gönderdi. Ama ruhumu çalan şey gözlerindeki hınzır parıltıydı.

Son dokuz yıldır öyleymiş gibi davrandığı adam bir yalandı.

O bir tehlikeydi. Kas ve kemiğe bürünmüş bir günah. Bir tanrının yüzünü, bir rahibin yakasını ve Adonis'in kemerini takan bir iblis.

"Araya girebilir miyim?" Tucker Magnus'un yanında durdu ve hâlâ Magnus'un tuttuğu elime uzandı.

Magnus beni bırakıp boyunun ölçüsünü almak için acele etmedi. Dans pistinde Daisy başka bir St. John'lu çocuğun kollarında sallanıyordu.

-Kevin, kilise grubunun gitaristi- yüzünde memnun bir sırıtışla. *Aferin ona.*

Gülümsedim ve Tucker'a döndüm. "Evet. Seninle dans edeceğim." Ne de olsa bunu hak etmişti.

Magnus'tan hoşnutsuzluk yayıldı. "Ellerini belinin üzerinde tut, Kensington."

"Kuralları biliyorum." Tucker beni ters ters bakan rahipten uzaklaştırdı.

Elleri sırtımda dolaştı. Vücut ısısı beni sıkıştırdı ve kendimi rahatsız edici bir şekilde kapana kısılmış hissettim.

Bu hissi bir kenara ittim ve Magnus'un bakışlarını hissetmiyormuş gibi davrandım. "Umarım Daisy'ye iyi davranmaya devam edersin."

"O iyi." Tucker beni kendine çekti ve ağzını şakağıma yaklaştırdı. "Seni tercih ederim."

"Neden?" Ellerim kaslı omuzlarında hareketsiz duruyordu, kolonyasının kokusu burnuma yanlış geliyordu. "Neden St. John's'daki tüm erkeklere benden uzak durmalarını söyledin?"

"Çünkü sen benimsin, Tinsley."

"Ne?" Onu ittim.

Daha güçlüydü, kollarını sırtıma dolamış beni kendine doğru çekiyordu. "Söyleyeceklerimi duymalısın."

Nevada göz ucuyla Magnus'a yaklaştı, kulağına fısıldadı ve kocaman göğüslerini koluna sürttü. Kan basıncım yükseldi.

"Bu konuda çok fazla kafa karıştırıcı, çelişkili hislerim var." Tucker beni çok yakından inceleyerek yavaş dansın içinden geçirdi. "Başta bu anlaşılmadan memnun değildim. Daha önce Alice'le birlikteydim. Yani, o ve ben... ilişkimiz gizliydi, çünkü ailem onun ailesini onaylamıyordu. Ama ondan gerçekten hoşlanmıştım. Hatta ona aşık bile olabilirdim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Ne anlaşması?"

"Annenin seni neden Sion Akademisi'ne kaydettirdiğini biliyor musun? Neden senin için o yatılı okulu seçti?"

Midem sertleşti ve farkındalık omurgamdan yukarı doğru süzülürken ayaklarım hareket etmeyi bıraktı.

"Seni bana yaklaştırmak istedi." Belimi iddialı bir şekilde dürttü.

"Yürümeye devam et. Bu dansı hak ettim."

O bir Kensington'dı. Tabii ki, annem onu hedef almıştı.

Her şey çok gerçektir ve çok hızlı oluyordu. Mideme kramplar girdi ve başım dönmeye başladı.

"Benimle bir ilişkiye zorlanıyorsun," dedim hissiz bir şekilde.

"Öyleydim. İlk başta çok öfkeliydim. Dediğim gibi, Alice ve ben bu yüzden ilişkimizi bitirmek zorunda kaldık."

"Ne zamandır? Ne zamandır biliyorsun?"

"Okulun ilk gününden bir gece önce bana bırakıldı."

"Buraya geldiğim gece. Sonra Alice yatağıma ölü opossumlar bıraktı. Bunu biliyor muydun?"

"Evet." Bir omzunu kaldırdı, gözlerinde merhametten eser yoktu. "Kalbi kırılmış."

"Kalbin kırılmış gibi görünmüyorsun. Ailelerimiz birbirini tanıyor mu?"

"Bizim anneler var olmuştur brunching birlikte için Yıllardır. Onlar

bir anlaşmayı müzakere etti, Tinsley. Bir Kensington-Constantine birleşmesi."

"Hayır." Kollarımı çektim, bu da onun bana daha sıkı sarılmasına neden oldu. "Seninle evlenmeyeceğim."

"İkimizin de başka seçeneği yok. Zaten güven fonlarımızı değiştirdiler. Düğümü atmazsak tek kuruş alamayacağız."

Bu noktada şokun soğuk pençesini bile hissetmedim. Hayatım boyunca bunun olacağını biliyordum. Bu kaderden kaçmaya çalıştığım için geveze, saygısız ve özgürce oral seks yapıyordum.

Eğer bağlarımı koparır ve ailemden, mirasımdan uzaklaşırsam, bu Tucker'ı nerede bırakır? Güven fonunu kaybeder miydi? Umurumda mıydı?

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Değilim. Sen çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. Biraz ısrarcı ve başına buyruksun ama evlendiğimizde bunu düzeltebilirim."

"Affedersiniz?" Yanaklarımda sıcaklık kaynadı.

"Aman Tanrım!" Arkamdan biri boğuk bir ses çıkardı. "Ew!"

"Düşündüğüm şey bu mu?"

"Her yerde var!"

Her taraftan sesler ve dehşet dolu solumalar yükseldi. Tucker sanki yanmış gibi beni bıraktı. Tökezleyerek geri çekildi, gözleri irileşmiş ve ayaklarıma sabitlenmişti.

İşte o zaman hissettim. Ayak bileklerimde sıcak, ıslak damlalar. Topuklu ayakkabılarımla ayak parmaklarımda daha fazla.

Etrafımdaki kargaşa yoğunlaştı ve aşağıya baktığımda kulaklarımda çınlamalar başladı.

Kan.

Bacaklarımdan aşağı aktı. Kalçalarımdın etrafındaki altın organzeyi lekeledi.

Ayakkabılarımdın üzerine damladı. Ayaklarımdın arasında yerde birikti.

Tanrım, çok ağırdı.

Ağır adet kanaması.

Ağır duygular.

Kaldırmak, taşımak ya da hareket ettirmek için çok büyük.

Yerin yarılmasını ve beni bütünüyle yutmasını istedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

TINSLEY

MORTİFİKASYON kaslarımın içine işledi ve omurgamla ziyafet çekti. Nefes alamıyordum, tepki veremiyordum. Kulaklarımdaki sesler boğuk silah sesleri gibi titreşiyordu.

Bakışlarımı kaldırdım ve Tucker'ın bana baktığını gördüm.

Arkadaşları kollarına yapışmış, beni gösterip gülerek köpekbalığı haftasıyla ilgili şakalar yaparken onu dik tutuyor gibi görünüyorlardı. Tucker gülmedi. Onları itip kakmadı. Sadece bana geniş gözlü bir dehşetle baktı. Ve utançla.

Onu küçük düşürdüm. Tarzını tamamen bozdum. Eminim şu anda Kensington-Constantine birleşmesinden pişmanlık duyuyordur.

Siktir et onu.

Dişlerini göstererek döndü, arkadaşlarını fırlatıp attı ve hışımla

Ka

pal Gitti lan.

1. "Gidelim, Tins." Daisy elimi tuttu.

Şok içinde donup kalmıştım, ayaklarımı sabit tuttum. Eğer hareket edersem, bir iz bırakacaktım.

spor salonunu suç mahalline çevirecek kadar korkunç bir utanç. "Gerçekten iğrenç, Keaton'ın kız kardeşi." Nevada kalçasını salladı.

"İğrenç mi?" Daisy ona doğru döndü. "Regl olmadığın için mi? Buradaki herkese bunu mu itiraf ediyorsun?"

"Kimse böyle kanamaz." Yüzünü buruşturdu. "Ölmedikleri ya da ölmek üzere olmadıkları sürece."

Daisy sanki ona fiziksel olarak saldıracakmış gibi gerildi. Elini sıkıca kavradım ve sessizce yanımdan ayrılmamasını söyledim.

Adet dönemim bir hafta erken oldu, muhtemelen stresten dolayı. Ama her zaman ağırdı. Çoğu ay o kadar aşırı akardı ki tamponumu değiştirmek zorunda kalırdım.

her saat. Ayaklarımın arasındaki kırmızı su birikintisi devasa görünüyordu ama bu normaldi.

Normal olmayan şey, dans sırasında pistin her tarafının kanamasıydı. Annem bu durumda ne yapardı?

O hiçbir şey yapmazdı. İnsanları vardı. Ona tampon getirecek bir asistanı. Yerleri fırçalayacak bir hizmetçi. Bu utancı silmek için bir halkla ilişkiler ekibi. Ve bu konuda konuşan herkesi öldürecek sadık bir uşak.

Daisy vardı, ben gecesini mahvedene kadar bir çocukla dans ederek harika vakit geçiriyordu.

Benim de Magnus'um vardı.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kalabalığın içinde belirdi ve sayıları giderek artan izleyicilerin arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. Elinde bir yığın parti peçetesi vardı ve öğrencileri kabaca iterek yolundan çekerken gözlerini sadece bana dikmişti.

Ben de hayatımın en utanç verici anının onun önünde yere işediğim an olduğunu sanıyordum.

Bana ulaştığında "Ölmek istiyorum," diye fısıldadım.

"Hayır, istemiyorsun. Her gün beni sinir etmek için yaşamayı tercih ediyorsun."

Çömeldi ve kıpkırmızı su birikintisinin üzerine birkaç peçete koydu. Elimi uzatıp karmakarışık kahverengi saçlarında gezdirmek istedim. Nasıl bir his verecekti? Hayal ettiğim kadar kalın ve yumuşak mıydı?

Burada olduğu için çok mutluydum.

John's defans oyuncularından biri öğrencilerin arasından "Dikkatli ol Peder," diye bağırdı. "Eğer hapsirirsa, üzerine sıçrayacak."

Magnus'un omuzlarındaki kaslar, siyah gömleğinin sınırları altında tehlikeli bir şekilde gerildi. Yavaşça yükseldi, her bir santimlik yükseklik bu adamın kızdırılacak biri olmadığını içgüdüsel olarak hatırlatıyordu.

Defans oyuncusu için çok geç.

Magnus aniden sessizleşen kalabalığın arasına daldı ve çocuğu boğazından yakaladı. Bu uyarı amaçlı bir sıkmanın ötesine geçti. Adam nefes alamıyordu, çenesini can çekişen bir balık gibi çalıştırırken elleri nefes borusunda geziniyordu.

"Buradan gidiyorsun!" Magnus onu uzağa fırlattı.

Kıçının üzerine düştü ve smokiniyle yerde geriye doğru kaymaya başladı. Sonra ayağa fırladı ve kapıdan dışarı koştu.

Benim de gitmem gerekiyordu ama aşıya baktığımda hâlâ damladığımı fark ettim. Külotumun ağ kısmında bir ıslaklık havuzu oluştuğunu hissettim. Hafif bir hareketle hepsi akıp gidecekti.

"Daha fazla peçeteye ihtiyacım var," diye

fısıldadım Daisy'ye. Koşarak gitti.

Magnus bana doğru hücum etti, gözleri parlıyor, nabzımı

hızlandırıyordu. Magnus yanımdan geçip gittikten sonra çocuklardan

biri yüzünü buruşturdu.

Çarparak durdu. Etrafında dönüp çocukla burun buruna durduğunda oda sakinleşti.

"Bana cahil cahil mi bakıyorsun, evlat?" Patladı. "Yoksa aptallık sadece senin bir durumun mu?" Sesindeki gök gürültüsü spor salonunda yankılanan bir ürperti yarattı.

"Hayır, baba. Özür dilerim."

"Etrafta dikilmeyi bırakın!" Bir kolunu havaya kaldırarak herkese bağırdı. "Dağılın! Dağılın!"

Kalabalık bir tafta ve siyah ceket telaşı içinde dağıldı. Müzik hâlâ çalarken, çoğu dans pistinin uzak tarafında toplandı. Diğerleri yemek masalarına doğru ilerledi.

"Başka kimseyi eve gönderme," dedim yanıma döndüğünde. "Zaten dansı mahvettim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin." Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "O kadar seksisin ki seni burada herkesin önünde parçalamamak için tüm gücümü harcıyorum." Geri adım attı. "Sen tuvalete git. Ben sana yetişirim."

"Hayır. Ben..."

Sızıntı var.

Yüzüm yandı ve omuzlarım kulaklarıma kadar yükseldi. Kendimi lanet bir spot ışığının altında duruyormuş gibi hissediyordum.

Daisy elinde daha fazla peçeteye geldi. Peçeteleri ondan aldı ve spor salonunun girişine yakın birini işaret etti. Döndüm ve Peder Crisanto'nun duvardaki ışık düğmelerine uzandığını gördüm.

Bir saniye sonra, tepedeki loş ışıklar neredeyse karararak zemini görmeyi zorlaştırdı.

"Git." Magnus beni Daisy'ye doğru itti ve kanı silmek için eğildi.

Elimi tuttu ve beni harekete geçirdi. Tamam, vay canına, artık karanlıktı. Arkamda bıraktığım izi göremeyecek kadar karanlıktı. Ama damladığını hissettim

Bacaklarımdan aşağı iniyor ve ayak parmaklarımdan arasından kayıyor.

Arkama baktım ve Magnus'un beni uzaktan takip ettiğini gördüm. Her iki adım da bir eğiliyor ve yere bir peçete siliyordu. Dehşete düşmüştüm ama daha kötüsü de olabilirdi. Buradan tek başıma çıkabilirdim, ışıklar açıktı ve ben gittikten sonra herkesin uzun uzun bakacağı bir iz bırakabilirdim.

"Teşekkür ederim." Daisy'nin elini sıktım. "Bana buradan çıkma cesareti verdiğin için."

"Teşekkür ederim." O da geri sıktı. "Bana *içeri girme* cesareti verdiğin için burada."

Spor salonundan çıktık ve karanlık girişte durduk. Boynumu çevirerek Magnus'un kullanılmış peçeteleri atmasını ve ışıkları yumuşak bir parıltıya döndürmesini izledim.

Zemin temizdi. Görebildiğim kadarıyla bir damla bile yoktu.

Koridorun sonunda sağdaki tek tuvaletin önünde on kızın oluşturduğu bir kuyruk vardı. Hemen ileride, dışarı açılan kapıların yanında bir öğrenci kalabalığı toplanmıştı. Solda, daha önce Peder Crisanto ile konuştuğum yan kapı vardı. Orada kimse yoktu. O yöne doğru ilerledim.

"Tinsley," diye fısıldadı Daisy. "Nereye gidiyorsun? Tuvalet diğer tarafta."

Dondurucu soğukta yurt binasına geri dönmek uzun bir yürüyüş olacaktı. Bu binadan ayrılmadan önce temizlenmem ve bir yetişkin refakatçi bulmam gerekecekti ama geri dönüp tüm o insanlarla yüzleşmek istemiyordum. Bunu yapamazdım. Köşeyi döndüm ve boş koridorda sırtımı duvara dayadım, kendimden iğrendim, aşağılandım ve gözyaşlarının eşğine geldim. Ateş sinüslerimden geçerken ellerimi göz kapaklarıma götürdüm ve gözlerimi yaktı.

Son birkaç dakikadır beni bir arada tutan hissiz şok çatırdıyordu. Titremeler uzuvlarımı ele geçirdi ve boğazımda kaynayan bir basınç oluştu. Gözyaşlarımdan akmasına engel olamadım ama sesleri yuttum.

Sessiz kalmaya çalışmaya o kadar odaklanmıştım ki parmakları yüzüme dokunana kadar onu hissetmedim. Ellerimi indirdim ve göğsümü acıtacak kadar mavi gözlere baktım.

"Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil." Bacaklarımı sıktım ve külotumun soğuk, sıırıslıslam ıslak kasıklarını bacaklarımdan arasına hapsettim. "Ama bu

korkunç. Elimde değil. Bu acı verici bir deneyim ve bu kadar çok insanın buna tanık olmasından nefret ediyorum."

"Bunu zarafet ve nezaketle hallettiniz, Majesteleri." Parmakları çenemde gezindi, sesi dudaklarımı saygıyla okşadı. "Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim."

"Magnus." Midem bulandı.

"Tinsley." Dudakları boynumun yamacından aşağı kayarak bir yolculuğun başlangıcı gibi hissettiren bir gülümsemeye dönüştü. Belki de yapacağım en önemli yolculuğun.

Ayak sesleri köşeyi dövüyordu. Daisy paltolarımızı tutmuş bir şekilde ortaya çıktığında o da başka yöne kaydı.

"Peder Magnus." Paltomu omuzlarıma örttü. "Bize kiliseye kadar eşlik edebilir misiniz? Tinsley oradaki tuvaleti kullanabilir ve-"

"Gitmiyorsun." Spor salonunun yönünü işaret ettim. "Dans daha yeni başladı. Kevin içeride seni bekliyor. Git onunla dans et."

"Hayır, onsuz kalmıyorum-"

"Çok güzelsin Daisy. Lütfen, bu geceyi senin için mahvetmeme izin verme.

Eğer benimle gelersen, kendimi daha

kötü hissederim." "Eğer kalırsam,
kendimi berbat hissedeceğim."

Kalmak istiyordu. Bunu sesinde duydum, duruşunda gördüm.

"Oraya gidip beni savunmana ihtiyacım var." Kollarımı montun kollarına soktum ve onun inatçı bakışlarını üzerimde tuttum. "Bana Tampon Tinsley ya da başka aptalca isimler taktıklarında beni savun. Peder Magnus bana kampüse kadar eşlik edecek."

Omuzları dikleştirdi ve öne doğru bir adım attı. Ellerimi kavrarken avuçlarımdan birine bir tampon bastırdı. Banyodan almış olmalı. *Tanrı onu sevsin.*

"Ben doğduğumda," dedi ellerimi tutarak, "ailem yüzüme bir kez baktı ve bir daha asla görmek istemedikleri bir şey gördüler. Birkaç saat içinde hastaneden ayrılmışlar ve bir daha geri dönmemişler. Kimse beni evlat edinmedi, bu yüzden bir rahibe manastırı beni yanına aldı. On dört yaşına geldiğimde Peder Magnus beni buraya taşıdı ve ülkedeki en iyi eğitimi ücretsiz olarak verdi." Ona minnettar bir gülümseme verdi ve bana döndü. "Seninle tanıştığımda yüzüme bir kez baktın ve *beni anladın*. O tek bakışta, Tinsley Constantine, bana nasıl cesurca ben olabileceğimi gösterdin." Gözlerini kırptırdı ve bir damla gözyaşı süzüldü.

Yanağı, kendi gözyaşlarını akıtmaya zorluyordu. "Sadece bunu bilmeni istedim."

Geriye doğru yürürken yüzünü sildi. Dudakları yumuşak bir gülümsemeye kalktı ve köşede gözden kayboldu.

Titreyerek kesik kesik bir nefes aldım. "Bu çok ağır."

"Hepsi doğru." Kolumu tuttu ve beni yan kapıdan dışarı çıkardı.

Buz gibi karanlık çıplak bacaklarıma saldırıyor, tenimi ısıırıyordu. Kiliseye doğru beş dakikalık yürüyüşten korkuyordum. Ama yurt daha da uzaktaydı.

Paltomun içine daha da gömüldüm ve onun siyah ayakkabılarını takip ederek ilerlerken kana bulanmış topuklarıma baktım. Kas ve saldırganlıktan güç alan kendinden emin bir yürüyüşü vardı. Seksi bir çalım ve yırtıcı bir sinsilik bir aradaydı.

"Yani Daisy'nin burada ücretsiz okumasına izin veriyorsunuz." Dişlerim takırdadı. "Bu nasıl oldu?"

"Onun hikayesini Catholic Times'da okudum. Beni çok etkiledi."

"O ilk değil, değil mi? Bahse girerim buraya ücretsiz gelen başkaları da vardır. Yardım ettiğiniz diğer öğrenciler."

"Fark eder mi?"

"Evet. Önemli." Yüzümü gecenin serinliğine doğru kaldırdım. "Korkunç, huysuz bir zorba gibi görünüyorsun. Ama içinde biraz ılıklik, yumuşaklık var. Çok fazla değil. Ama *beni* harekete geçirecek kadar. Dikkatli ol Magnus. Kalbimi çalabilirsin."

Hiçbir şey söylemedi, konsantrasyonu bizi mümkün olduğunca çabuk hedefimize ulaştırmaya odaklanmış görünüyordu.

Spor salonunun görüş alanından çıktığımızda elimi kavradı. Soğuk parmakları dikkatimi siyah gömleğine ve kambur omuzlarına çekti. Donuyordu.

"Palton nerede?"

"Fazla uzağa gitmiyoruz."

İşte o zaman beni kilisenin ve kampüsün aksi yönüne götürdüğünü fark ettim. Etrafıma bakındım, sessiz yan sokağı, tek katlı küçük binayı ve yanına park ettiği arabasını fark ettim.

Tutuşunu sıkılaştırdı ve beni ön verandaya götürdü.

"Magnus." Kalbim heyecan ve endişeyle kekeledi. "Oraya giremem."

Tek kelime etmeden kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

TINSLEY

''DUŞ AL." Magnus ön kapıyı kilitledi ve başıyla soldaki kısa koridoru işaret etti.

Sakın korkma.

Sadece bir duştı. Zararsız. Masum. Soğuk, kana bulanmış tenim bu fikre sevindi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Paltomu omuz silkerek çıkardım ve küçük kanepenin üzerine bıraktım. Ben banyoya doğru adım atarken, o açık mutfığa geçti ve dolaptan bir şişe viski çıkardı.

Özel odası kafamda yarattığım görüntüye uyuyordu. Temiz, sade ve koyu erkeksi. İhtiyacı olandan fazlası yoktu - kanepesi, masa, banyo, yatak odası - ve nedense bu bana anında hoş karşılandığımı ve rahat olduğumu hissettirdi.

"Yerleriniz." Aşağı baktım, kan damlaları arıyordum. "Sana bir emir verdim, Tinsley."

Bir duş al.

Otoriterliği vücudumdaki gerginliği atmama yardımcı oldu. Tek yapmam gereken duş almaktı. Gerisini o halledecekti.

Buna ihtiyacım vardı.

Ona kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar çok ihtiyacım vardı.

Topuklarım ahşap zeminde tıkırdayarak beni banyosuna yaklaştırdıkça, onun kokusu duyularıma yayıldı. İçimdeki en derin yerlere sızan ve beni sıcaklık ve umutla dolduran erkeksi bir erkeklik.

Onun varlığı hayal kurmamayı imkansız hale getirdi.

Küçük banyoda tamponu makyaj masasının üzerine koydum ve kapıyı kapattım. Sonra soyundum. Elbise duvardaki kancaya asıldı. Dantelli külot muhtemelen çöp kutusuna gitmeliydi ama en sevdiğim, en pahalı külottu. Belki onları elde yıkayabilirdim?

Önce duş al.

İç çamaşırlarımı kanlı kanlı katlayıp küçük bir üçgen haline getirdim ve lavaboya koydum. Uzun, gür saçlarımı özenli bir şekilde toplamam iki saatimi almıştı. Bu yüzden onu bıraktım, duş perdesini geri çektim ve içeri girdim.

Orada en az yirmi dakika kaldım. Belki daha da fazla. Su kırmızıdan berraklığa doğru akarken saplantılı bir şekilde sabununu ve şampuanını kokladım, sedir kokusunun tadını çıkardım. Sonra vücut losyonunu her yere sürdüm, kanı temizledim ve bacaklarımın arasını temizlemek için fazladan zaman ayırdım.

Buhar kafamı temizledi ve sabununun aroması ruhumu yatıştırdı.

Sanırım ona aşık oldum.

Bu bir aşk mıydı? Yoksa başka bir şey mi?

Bence daha fazlası.

Bu fiziksel bir çekimin ötesindeydi. Jaden ve Willow'un öldüğünü sandığım gece bana sarılmıştı. Bu gece, danstaki korkunç gösterim sırasında ve sonrasında her adımda yanımdaydı. Yere işediğimde bile yanımdaydı. Bana iğrenerek davranmamıştı. Düştüğümde bana vurmadı. Yargılamadan bana sessiz gücünü ödünç verdi.

Hiçbir insana ona çekildiğim gibi çekilmemiştim. Zalim ve korkunç olsa bile. Onu küçümsediğimde bile. Okuldan sonra beni sınıfında oturtup saatlerce yüksek sesle kutsal yazıları okuttuğunda bile. O zaman bile, başka hiç kimseyi istemediğim bir şekilde onu istedim.

Onunla tanıştığım gece bana bunun yüzde doksanının benim nasıl tepki verdiğimle ilgili olduğunu söylemişti. Diğer yüzde onu ise hoşuma gitse de gitmese de gerçekleşiyordu.

Ona karşı hissettiklerimin, bu açıklanamaz çekimin, durduramadığım yüzde on olduğunu düşündüm. Bu da geri kalanının bu duygulara nasıl tepki verdiğime bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Duşu kapattıktan sonra havlu aramak için perdenin arkasına baktım. İlk fark ettiğim şey, elbisenin gitmiş olduğuydu. İkinci şey, yalnız değildim.

Çıplaklığımı koruyarak perdeyi yavaşça geri çektim ve Magnus'un makyaj masasının üzerine eğildiğini görünce donakaldım. Bir eliyle perdeyi kavırıyordu.

diğeri ise kanlı külotumu tutuyordu. "Bu da ne böyle?" İçimden utanç akıyordu.

Ama başka bir şey daha vardı, kirli iç çamaşırlarıma olan hayranlığında çarpık ve meraklı bir şey. Bu beni karanlık bir zevkle doldurdu.

"Buraya gel." Gözlerinde derin ve ciddi bir saygı ifadesiyle başparmağını kanda gezdirdi.

Aynı anda hem ürperdim hem de ısındım. Raftan bir havlu kaparak vücuduma doladım ve lavaboda ona katıldım.

"Bazen sadece on sekiz yaşında olduğunu unutuyorum." Musluğu açtı, sessizleşti, kırmızıya çalan su giderden aşağı akarken büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"*Bana göre* olaylara verdiği tepkiler çok soğukkanlı ve akli başında. Üzüldüğün zaman, önemli bir şey için üzülüyorsun. Önemli bir şey için. Etrafındaki her şeyi olgun bir şekilde ele alıyorsun. Ağzından çıkan küfürlerle rağmen." Dudakları seğirdi. "Sen yaşlı bir ruhsun."

"Kan seni tahrik ediyor mu?"

"Seninkinde var. Bu seni korkutuyor mu?"

"Duruma göre değişir." Sesim titriyordu. Telaşla. Arzuyla. "Beni kanatmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Seni asla kesmem ya da acı içinde kanadığını görmek istemem. Bu gece çektiğin acıdan nefret ettim." Elini suyun akışına bıraktı. "*Nefret ettim*. Seni bir daha asla böyle acı çekerken görmek istemiyorum. Ama bu?" Parmaklarını çözdü ve başparmağını külotun kan lekeli köşesinde gezdirdi. "Bunda utanılacak ya da ayıp bir şey yok. Senden geldi, senin böylesine güzel, mahrem bir parçandan. Hayatı temsil ediyor. *Senin hayatını*."

Nefesim kesildi.

Belki deliydim ama bunu sevdim. Regl kanından iğrenmemesini sevdim. Bir çocukla gerçek bir erkek arasındaki fark buydu.

Ama Magnus için durum bundan daha karmaşıktı.

"Bir ay önce..." Tuvaletin kapağına oturdum, iç çamaşırlarımı yıkarken gösterdiği kolaylığa ve özene hayret ettim. "Size sadist dediğimde yardım aldığınızı, buraya geldiğinizi, rahip olduğunuzu ve dokuz yıl boyunca cinsel ilişkiden uzak durduğunuzu söylediniz. Bu konuda kafamda pek çok soru var. Sana söylemeye korkuyordum.

onlara sormak. Cevap vermeyeceğinizden korkuyorum. Ya da belki de cevap *vermeden* korkuyorum.

onlara cevap

ver." "Sor

onlara."

"Boşalmak için acı çektirmen mi
gerekıyor?" "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

"Bu basit bir cevap değil. Artık değil."

Bir şişe sıvı çamaşır sabununa uzandı ve dantelin içine küçük bir damla damlattı. Sonra leğeni tıkadı ve külotun ıslanması için suyla doldurdu.

"Ayağa kalk." Ellerini temizledi ve bana döndü.

Çenem geri çekildi ama emrettiği gibi yaptım.

"Havluyu çıkar." Sesini alçaltarak, içten içe beni fiziksel ve duygusal olarak soyacağını bildiğim yumuşak bir cürette bulundu.

"O çizgiyi aşmak istemezsin." Nabzım hızlandı. "Benim için asla günah işlemeyeceğini söylemiştin."

"Bu *senin* seçimin, Tinsley. Havluyu üzerinde bırak, ben de elbiseni geri vereyim ve sana yurt binasına kadar eşlik edeyim. Kararınızdan dolayı cezalandırılmayacaksınız. Son üç aydır her şey nasılsa öyle devam edeceğiz."

Günlük etkileşimlerimize, çözülmemiş cinsel arzularımıza ve tamamlanmadan ya da tatmin olmadan sürekli artan gerginliğimize geri mi dönelim?

"Yoksa?" Ben sordum.

"Havluyu çıkar. Bana muhteşem vücudunu göster, geçmişim ve bugünümüz hakkında konuşalım."

"Eğer bunu yaparsam..." Titreyerek, göğüslerimin arasındaki havlu kumaş düğümünü sıkıca kavradım. "Geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi geçiyoruz."

"Bu sadece bir çizgi, hepsi değil. Ben bunu geçmeyi seçiyorum. Şimdi bu sana bağlı."

Neden şimdi? Neden kanamamın olduğu gece? Belki de regl dönemim seks için caydırıcıydı. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Kanımla oynamasını izledikten sonra Magnus bir kadının adet döngüsünden asla soğumazdı.

Eğer bunu yaparsam, yakalanırsak, ölümcül sonuçlar doğurur. Annem Ronan'ı onu öldürmesi için gönderirdi. Muhtemelen uşak

Güpegündüz Magnus'un kafasına silah doğrultup onu vuracak. Aynen böyle.

Bu beni mahvederdi. Bunu hayal bile edemezdim. Bu küçük risk buna değer miydi?

Her iki okuldan tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri bütün gece dansta olacaktı.

Kimse bilemezdi.

Bu her neyse, Magnus her ne planladıysa, ona uyacağıma inanmıyordu. Gerçek onun sert duruşunda titreşiyordu. İfadesindeki kayıtsızlık, gözlerinde saklamaya çalıştığı kırılğanlığı gölgelemiyordu. Reddedilmem için hazırlandı.

Düğümü çözdüm ve havluyu bıraktım.

Ona nasıl göründüğümü çok geç fark ettim. On yıl önce onunla birlikte çekilen fotoğraflardaki kadınlara hiç benzemiyordum. Hepsi otuzlu, kırklı ve ellili yaşlarında, şehvetli, uzun bacaklı modellerdi. Belli ki sosyal, profesyonel ve cinsel açıdan en iyi dönemlerinde olan kadınları tercih ediyordu. Ufak tefek, kısa boylu, memesiz, hâlâ hayatı anlamaya çalışan on sekiz yaşındaki gençleri değil.

Bu düşünce mideme kurşun gibi oturdu ama sönmesine izin vermedim. Ben.

Bir erkeğin önünde asla çıırılçıplak durmazdım. Bir erkek için Onu. Ben olsam parçalanmazdım.

Omuzlarımı çelikleştirdim.

Vücutuma baktı, tüm solgun, kadınsı hatlarımı tepki vermeden içine çekti. Kalçasını makyaj masasına yaslayarak çenesini başparmağına dayadı, parmaklarını dudaklarına götürdü ve sanki not vermesi gereken bir kâğıtmışım gibi beni değerlendirmeye devam etti.

O gerçekten bir sadistti.

"Seks ve kadınlar söz konusu olduğunda özel tercihlerim vardı." Kolunu indirdi ve aramızdaki boşluğu yavaşça sildi, sesi baştan çıkarıcı bir okşamaydı. "Rahip olmadan önce kadınları incitir ve bundan zevk alırdım. Sadece istekli kadınları. Sadece yaşlı kadınları." Kaşları çatıldı ve elleri başımın iki yanındaki duvarda düzleşti. "Benden daha genç birine hiç dokunmadım. Hiç bakire biriyle birlikte olmadım."

Duyularımı kuşattı, sıcaklığıyla beni boğdu. Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydurdım, kalp atışlarımı histeriye sürükleyen gerginliği hafifletmeye çalıştım.

"Boşalmak için acı çektirmem mi gerekiyor?" Sert bir yutkunmayla boğazımın düğümlemesini izledi ve gözbebekleri büyüdü. Korku ve teslimiyetle tahrik olan bir adam. "Bunu arzuluyorum. Ama buna ihtiyacım yok. Artık değil."

"Rahip olduğun için mi?"

"Hayır. Çünkü seni buldum. Sen bir paradokssun. Tercihlerimin hiçbirine uymuyorsun. Gençsin, masumsun, çok nazıksın. Beni tahrik eden tüm niteliklerle çelişiyorsun." Gözlerine baktı. "Seni zalimlik ve acı olmadan istiyorum."

"Kıçıma koyduğun yaralar aynı fikirde değil."

"Oh, Tinsley." Kurt gibi sırtıyor. "Biraz nefes oyunu ve birkaç kırmızı iz, kadınlara uyguladığım vahşetin yanında hiçbir şey. Onları incittiğim gibi seni de incitmeyi düşünemiyorum. Ama yapmayacağım. İçimdeki her içgüdü seni korumamı istiyor." Ağzı yaklaştı, dudaklarımı viskinin ılık tadıyla kapladı. "Sana saygı duyuyorum."

"Diğer kadınlara saygı duymadın mı?" Avucumu sert göğsünün üzerine koydum. "Birlikte olduğun kadınlara, onları incitmene izin verenlere?"

"Hayır. Kimseye zerre kadar saygım yoktu. Hiçbir zaman bir kadını sahiplendiğimi hissetmedim. Neye ihtiyaçları olduğunu ya da kimi becerdiklerini hiç umursamadım. Asla tek eşli olmadım. Duygusal olarak hiç müsait olmadım. Ben bir canavardım. Kötü. İçimdeki ölü."

Gergin kaslarının altında, kalbi elime karşı çılgınca çarpıyordu, olmadığına inanan bir adam için fazla canlı hissettiren çılgın bir ritim.

"Ama seninle?" Boğazıma karşı konuştu. Dudakları sıcak kadife gibiydi. Soğuk çelik gibi bir ses. "Sana karşı acımasızca, iğrenç bir şekilde sahipleniciyim."

BÖLÜM 25

MAGNUS

TINSLEY'in ışıltılı altın elbisesi dudak uçuklatan bir manzaraydı. Ama şimdi Tinsley? Süt beyazı teninden başka bir şey giymeden karşımda dururken?

Tanrı yardımcım olsun.

"Hayal ettiğimden çok daha zarıfsın."

Fısıltıma doğru gerindi, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, parmakları omuzlarıma uzandı.

Onu bu iltifat için bekleten ben bir piçtim. Kolayca övgü sunan biri değildim, ama onunlayken ruhumun gerçeklerini dönecektim.

"Göğüslerim, uh..." Göğsüne baktı ve kendi kendine güldü, gözleri neşeyle dans ediyordu. "Ne olduklarına dair bir komite var."

"Çok zarifler." Avuçlarımı kaburgalarının üzerine, küçük şımarık göğüslerinin hemen altına dayadım. "Güzel orantılı." Başparmaklarımı kusursuz teninde ve narin meme uçlarında gezdirirken kasıklarına sıcaklık hücum etti. "Saten gibi yumuşak, kusursuz bir güzelliğe sahip."

"Magnus." Nefesi titredi.

Küçük tomurcuklar dokunuşumun altında sertleşti ve sikimi sertleştirdi.

Tanrım, affet beni.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımı onun ilahi şekli boyunca okşadım. Esnek uzuvları ve zarif kıvrımlarıyla bir fanteziydi. Melek gibi. Şekillendirilebilir. İnce omuzlar. Dar kalçalar. Porselen tenli. Ne bir çil ne de bir leke var.

Ben onun vücudunu öğrenirken, elleri boynumun arkası boyunca kuzeye doğru ilerliyor, keşfediyor, alay ediyordu.

"Uzun zamandır saçlarını hissetmek istiyordum." Parmaklarını saç tellerine doladı.

Pantolonum gittikçe daralırken, ben daha aşağıları ısırp yaladıkça düz karnı ağzımın altında titredi.

O burada olmamalıydı. Durmam gerekiyordu ama ellerim ve dudaklarım yasaklanmış nihai hedefe varana kadar hareket etmeye devam etti.

Bacaklarının tepesi, özenle kesilmiş altın tüyleri, acı verici bir şekilde baştan çıkarıcı, sakatlayıcı, beyin hücrelerimi soyan kokusu. Parmaklarımı yumuşak buklelerin arasından geçirdim ve klitorisine doğru ilerledim.

Nefesi kesildi, hareketsiz kaldı. Sonra kalçalarını dokunuşuma doğru eğdi, sürtünme arıyor, talep ediyordu. Seksi. Çok yaramaz.

Elimi çektim, bunun onun kararı olmadığını bilmesini sağladım.

Kabarık alt dudağı dışarı fırladı. Gözlerinde bir parıltı belirdi. Sonra parmaklarını karın kaslarından aşağı kaydırıp ve bacaklarının arasına soktu.

Sikim onun elinin olduğu yerde olmak, onun sıcaklığıyla sarmalanmak, ıslaklığına gömülmek için can atıyordu. Kolunu kavradım ve yanına doğru hareket ettirdim.

"Mastürbasyon yapıyor musun?" Tekrar amına uzanmaya başladı. "İzin var mı?"

Elini geri çektim. "Mastürbasyon tüm Katolikler için yasaktır." "Benim için de mi?"

"Artık Katoliksınız Bayan Constantine, bu yüzden artık kendinize dokunmak yok.

Bedenin şehveti dünyevi bir günahtır."

"Oh, gerçekten mi? O zaman okulun adını değiştirmelisiniz. Sion Kutsal Kalp Akademisi yerine Sion Kuru Vajinalar ve Sarkık Penisler Akademisi olmalı. Yani, hadi ama. Mastürbasyon yok mu?" Dudaklarından bir kahkaha fırladı. "Siktir olup gidebilirsin."

"Seviyorum." Gülümsememi sakladım.

"Bekle. Yani sen...?" Başını eğdi, karşı konulamayacak kadar muhteşem ve cazip görünüyordu. "Kendine dokunuyor musun?"

Her gün.

Son üç aydır, kronik, bir-daha-bir-daha, oh-sikeyim-ona-ihtiyacım var mastürbasyoncusu olmuştum.

"Evet." Arkama yaslandım ve ellerimi meşgul etmek için makyaj masasının üzerindeki tampona uzandım. "Şehvet konusunda, sıkıcı bir rahiplik modeli değilim."

"Günahkâr." Sırıttı.

O mükemmeldi, başka hiçbir kadına benzemiyordu. Gençliğimde peşinden koştuğum kadın yapısına uymaması önemli değildi. Belki de onu bu kadar çekici yapan şey buydu. Onun gibi biriyle hiç birlikte olmamıştım ve farkında olmadan kırk yıldır onu bekliyordum. O benim için yaratılmıştı. Zekice, kusursuzca tasarlanmıştı. Sadece benim için.

Benimkini.

Ve işte yine o duygular.

Zihnimin bu yırtıcı, sahiplenici, ona dokunan herkesi öldüren hali yabancı ve rahatsız ediciydi. Ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Bu gece, Tucker Kensington'ın kafatasını parçalamaktan bir adım uzaktaydım. O çocuğa güvenmiyordum ve kesinlikle onun yanında da güvenmiyordum.

"Başka bir karmaşa yaratmadan tamponu bana ver." Elini uzattı.

"Duruşunu genişlet."

"Uh-uh. Hayır." Parmakları uyluklarına gitti ve gergin bir şekilde vurdu.

Sert duruşu kollarını kalkık göğüslerinin etrafında çerçevelemişti, gergin meme uçları sert, pembe ve... *Tanrım, bana güç ver.*

Vücudumun göğüslerini öpme, hassas tepelerini emme ve ısırma isteğine direnmek cehennemin en kötü türüydü.

Dikkatimi dağıtmak için tamponu açtım ve aplikatörü inceledim.

"Hiç bunlardan birini kullandın mı?" diye sordu alaycı

bir ifadeyle. "Hayır. Yeterince basit görünüyor."

"Bırak ben yapayım."

"Hayır." Dizlerimin üzerinde ona yaklaştım ve gözleriyle buluştum.

"Duruşunu genişlet."

Bacaklarının arasını görmeye çalışarak aşağı baktı. "Çoktan sızdırıyor olabilirim."

Sikim seğirdi. Sızıntı yapan tek kişi bendim. Tanrıya şükür pantolonum siyahtı. Aksi takdirde, çok görünür bir ıslak nokta olurdu.

Başımı eğdim ve karnını öptüm. Titreyip omuzlarımı kavrayana kadar öptüm ve yaladım. Sonra ayaklarını birbirinden ayırdı.

"Aferin kızıma." Parmaklarımı narin, kadifemsi yarığı boyunca tekrar tekrar gezdirdim, her geçişte nemli kıvrımın daha derinlerine kaydım.

"Bana bu deliğe giren her şeyi anlat."

"Um..." Elleri omuzlarımda titreyen yumruklar halinde kıvrıldı. "Oyuncaklar, parmaklar-"

"Kimin parmakları?" Kendi parmaklarımı batırdım, sadece uçlarını, onun sıkılığından inleyerek. "Benim. Ve birkaç kişinin daha. Hatırlamadığım adamlar."

Kıskançlık alevlendi, mantıksız ve gereksizdi. O çocuklar ona bir daha asla dokunamayacaktı.

"Dil yok mu?" Ben sordum. "Penis yok mu?"

"Hayır. Sadece oyuncaklar, parmaklar ve... *bu*." Aplikatörü içine bastırduğımda yutkundü. Eli dışarı fırladı ve yakındaki bir rafı buldu. "Lanet olsun, Magnus. Beni diğer tüm tamponlar için mahvediyorsun."

Göğsümden kahkahalar yükseldi ve o da benimle birlikte güldü. Sonra tamponu sonuna kadar içeri ittiğimde ikimiz de ayıldık.

Aplikatörü attım ve ona döndüğümde eğildi ve parmağını çenemin altına yerleştirdi.

"Senden bir şey istemek için deliriyorum, Magnus Falke. Ama sahip olabileceğim tek bir şey varsa, o da senin dizlerinin üzerine çöküp her ay tamponlarımı yerleştirmen." Mavi gözleri ölçülü bir mizahla parlıyordu. "Doğuştan yeteneklisin."

Boyuma göre yükseldim, yüzünü kavradım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

"Belki dizlerinin üzerinde o kadar da doğal değil." Nefes alış verişi ağzıma karşı hızlandı. "Ama yerleştirme kısmını başardın."

Onu ağzım açık ve çiğ bir şekilde öptüm, kalbim çarpıyor ve damarlarım sıvı arzuyla tutuşuyordu. Avuçlarımı sırtından aşağı kaydırarak onu belinden yakaladım, kaldırdım ve göğsüme bastırdım.

Onu bedenimle duvar arasına hapsettiğimde bacakları kalçalarımın dolandı. Tekrar tekrar ağzını aldım, benim için günahkârca ayrılan, açlığımla eşleşen yemyeşil dudaklarını yuttum.

Kollarını boynuma dolayarak ve parmaklarını saçlarıma geçirip tutkuyla çekerek kanımı ateşe verdi. Bir elimi çıplak kıkına attım ve kalçalarımı göbeğine doğru bastırdım. Ağzımın içine doğru inledi, dillerimiz birbirine dolandı, ateş bastı, bedenlerimiz istek, şehvet ve ikimizin de ne yapacağını bilemeyeceği kadar mutlulukla ağrıyordu.

Bağlantıyı derinleştirdim, etrafımı saran bu kadının, yumuşak göğüslerinin, zarif uzuvlarının, bana olan ihtiyacıyla titreşen her kas ve kemiğinin hissiyle boğulmuştum.

Bir daha asla cinsel haz duymak istemedim. Bir kadının, hele de *bu* kadının verdiği zevki hak etmiyordum.

Ama ağzını benimkine doğru kaldırarak beni kutsarken, daha iyi bir adam olma isteği uyandırdı. Onun bana verebileceği her şeyi hak etmeyi istememi sağladı.

Onun için seve seve kutsal şeylere saygısızlık edebilirim. Onun kollarındaki bu kutsanmış, mutlu anın karşılığında kendimi cehenneme mahkûm edebilirdim.

Tatlı dudaklarının ritmik çekişi. Ellerimin altındaki sıcak ve kaygan vücudu. Bağımlılık yaratan, manyetik kişiliği, her kelimesinde beni içine çekiyor, hayranlıktan çılgına dönmeme neden oluyordu. Dikiş yerlerinden parçalanıyordum. Benimle işi bittiğinde telafi edecek hiçbir şey kalmayacaktı.

"Dans bitmeden ve öğrenciler odalarına götürülmeden önce birkaç saatimiz var," dedim dudaklarına karşı.

"Biraz daha kalabilir miyim?" Tutunmak için çaresizmiş gibi titriyordu. "Sana bir gömlek getireyim."

Vücudu etrafımda dolanırken ve dudakları dudaklarıma değerken beni bırakmadı. Bunun yerine parmağını göğsümdeki düğmelerin yakasından aşağı kaydırıldı. "Senin giydiğini istiyorum."

"Senindir." Başımı omuzlarıma yasladım ve ona boğazımı uzattım.

"Çok ateşlisin." Acele etmeden çene çizgim boyunca uzanan ensemini öptü.

Çenemin alt tarafına ulaştığında, parmağını beyaz çıkıntının altından geçirdi ve plastik tasmayı kaydırarak çıkardı.

Etrafımda döndüm ve onu makyaj masasının kenarına oturttum, bacaklarının *V*'sinde durdum. İçindeki tampon bir engel değildi. Kontrolümü kaybedersem, ipi çeker ve onu becerirdim. Ayrıca iki deliği daha vardı.

Her şeyini istedim. Her şeyini. Ama kontrolü kaybedemezdim. Bilinen sebeplerden dolayı ona sahip olamazdım.

Bu yüzden sadece birkaç saatliğine o anı -onu, burada, kollarımda-yaşayacaktım.

Plastik yaka parçasını bir kenara koydu. Bakışlarımız çarpıştı. Sonra ağızlarımız. Dillerimiz. Limon damlalarının tadına baktım, vücudundaki şehveti bir elektrik akımı gibi hissettim ve boğazından yükselen iniltilerin tadını çıkardım.

Parmakları gömleğimin düğmeleri üzerinde çalışmaya başladı, gözlerimiz vahşi, açgözlü öpücükler arasında buluştu. Arzusunun

yoğunluğu kanımı kaynatıyordu.

Hırlamak için geri çekildim, "Beni deli ediyorsun, Tinsley."

"Bu iyi bir çılgınlık, değil mi?" Gömleği omuzlarımdan ve kollarımdan çekiştirerek çıkardı, nefes nefese pazularımı öptü ve bulaşıcı bir şekilde gülümsedi. "Kendini canlı hissediyor musun? Özgür? Hiçbir şey bu hissin yerini tutamaz. Büyük bir risk aldığınızı biliyorum. Ama ödülü?" Makyaj masasından kaydı ve etrafımda dolanarak ağzını omurgamda gezdirdi. "Ödülü çok iyi."

Esnek meme uçlarının çıplak sırtıma sürtünme hissinde delicesine erotik bir şey vardı. Vücudumdaki her zevk bölgesi aydınlandı. Pantolonumun içinden sikimin tabanını kavradım ve boşalma ihtiyacımı engelleyecek kadar sert bir şekilde sıktım.

"Geri alamayacağımız bir şey yapmadan önce bu banyodan çıkmalıyız." Gülümsemesini kürek kemiğime bastırdı.

Yeminimi ve okul kurallarının yarısını çoktan bozmuştum. Ama o haklıydı. Hala kaçınabileceğim şeyler vardı, bekaretini almak, onu hamile bırakmak ve...

Yakalanmak.

Eğer böyle bir şey olursa, bir cephanelik ve bir koruma ekibine yatırım yapmam gerekecek. Constantine'ler affedici bir grup değildi. Özellikle de en genç prensesleri söz konusu olduğunda.

Bu düşüncenin hemen ardından ödünç aldığı gömleğin düğmelerini ilikledim ve onu banyodan dışarı çıkardım. Ben onu durduramadan yanımdan hızla geçti ve yatak odamın içinde kayboldu.

Oraya girmemeliyim. Gerçekten girmemeliydim. Ama ayaklarım çoktan hareket etmeye, kovalamaya başlamıştı. Onu dünyanın sonuna kadar kovalayacaktım.

"Annemin neden Sion Akademisi'ni seçtiğini biliyor musun?" Sesi soğuk karanlığı kesti.

Küçük odayı geçince onu dar yatağымda buldum. Sırt üstü yatmış, karanlıkta bana bakıyordu.

"Öyle mi?" Ses tonundaki öfke beni duraksattı.

"Hayır."

"Kensington'larla bir birleşme görüşmesi yaptı. Constantineler varlıklarını artıracak ve Kensington varisi bakire bir prensese sahip olacak."

"Tucker?" Midem serbest düşüşe geçti. "Onunla evlenmeni mi bekliyor?"

"Bu bir anlaşma. Güven fonları değiştirildi. Kontratlar imzalandı. Müstakbel kocamı tanımak için buradayım. Belki iyi bir eş olurum."

küçük bir kız olacağım ve ona sakso çekeceğim ya da bekâretimi erken ödeme olarak sunacağım, bu işi kabul etmesi için ona bir teşvik olacak. Bilirsin, tek iyi olduğum şey bu olduğu için."

Öfke beni boğucu pençesine aldı ve görüşümü kırmızıya boyadı.

Onu öldüreceğim.

"Vakıf fonundan uzaklaş" diye bağırdığımda bu düşünce farkındalığımın içine işledi. Onun lanet parasına ihtiyacın yok!"

"Artık o kadar basit değil. Eğer birleşme çoktan başladıysa -ki bunu yarın teyit edeceğim- çekip gidemem. Hayatımın geri kalanında kaçmak, saklanmak ve bu iki şeyi de onun uşağından daha iyi yapmak zorunda kalacağım."

"Seni öldürmeyecek."

"Hayır, ama bu birleşmenin bir parçası olarak Kensington'lara teslim edilmem için gereken her türlü gücü kullanacaktır. Burada kalmamın ya da Bishop's Landing'e dönmemin bir önemi yok. Yapacağım hiçbir şey geleceğimi değiştirmeyecek." Sesi çatallaştı. "Bu yüzde onluk kısım, değil mi? İstesem de istemesem de olacak olan kısım. Hayat bu."

Dizimi onun yanındaki yatağa koydum ve öfkeli nabzımı kontrol altına almaya çalıştım.

Sonra onunla birlikte uzandım ve onu kollarımın arasına aldım.

"Bunu çözeceğim." Gergin kaşlarını ve ağzının etrafındaki kırıksıklıklarda biriken sessiz gözyaşlarını öptüm.

"Hiçbir şey yapmayacaksın Magnus. Herhangi bir müdahale sadece ölümüne neden olur."

"Beni hafife alma prenses."

"Ailemi hafife alma." Daha da yaklaştı, alnımıza dokundu ve bir elini saçlarımda gezdirdi. "Bu gece bu konu hakkında konuşmasak olur mu? Seninle sadece iki saatim varsa, aileni, Sion Akademi'den önceki hayatını ya da gelecekle ilgili olmayan herhangi bir şeyi dinlemeyi tercih ederim. Hiç konuşmamıza bile gerek yok."

Sonraki iki saat boyunca onun düşüncelerini Tucker Kensington'dan uzaklaştırmaya çalıştım. Karanlıkta ona sarıldım ve aklını başından almak için onu öptüm.

Hava almaya çıktığımızda ona Crisanto ile olan çocukluğumu ve New York'taki kaykay maceralarımızı anlattım. Ailemden, banliyödeki monoton hayatlarından ve rahip olmamı hayal ettiklerinden bahsettim. Cinsel geçmişimle ve beni dokuz yıl önce buraya getiren trajediyle ilgili konulardan kaçındım.

Bu konuyu açtığında, onu nefes almayı unutana kadar öptüm.

Seksle sonuçlanmayan bir öpüşmeye hiç girmemiştim. Bir kadını sırf öpüşmek için öpmemiştim. Ama Tinsley'i iki saat boyunca öptüm. Dudaklarımız uyuşup şişene ve ağzının tadı ruhuma yerleşene kadar onu öptüm.

Sonunda, kanlı elbisesini giymesine yardım ettim ve ona yurt binasına kadar eşlik ettim.

Binanın ışıkları sönmüştü. Herkes onun kilisede, öğretmeniyle birlikte güvende olduğunu düşündü.

Onun için öyle olmalıydım. Güvenli. Koruyucu. Güvenebileceği biri.

Artık çizgileri aşmak yok. Öpüşmek yok. Artık özel odamda çıplak Tinsley yok.

Ona bir daha
dokunmayacaktım. Bu en
büyük yalandı.

BÖLÜM 26

MAGNUS

Beş gün dayandım.

Beş gün boyunca dokunmak yok. Öpüşmek yok. Çıplak Tinsley yok.

Her gün ceza almaya devam etti, bu cezalar okuldan sonra benimle ve bir İncil'le cezaya çarptırılmasına kadar vardı.

Geç kalmaları ve saygısız konuşmaları rutinimizin bir parçası haline gelmişti. Onu disipline etmem için bana nedenler verdi ve ben de bu cezaları kampüs dışı etkinliklere katılmasını imkansız hale getirmek için kullandım.

Kış Balosundan beri Tucker Kensington'ı görmemişti ve ben de onun zamanını tekeline alarak bu şekilde kalmasını sağlayacaktım.

Kontrolcü müydüm? Kesinlikle.

Onu yakınımda tutmakla hata mı ettim? Tartışılır.

Kensington-Constantine birleşmesinin geçerliliğini doğrulamıştık. Halka açık bir bilgi değildi ama onun kendi kaynakları vardı, benim de kendi kaynaklarım. Annesini aradığında, Caroline bunu inkar etmedi. Tinsley'nin Tucker'la evlenmesi bekleniyordu ve ben bunun için toplu cinayet işlemeye hazırdım.

Beşinci gün, son zil çaldıktan ve sınıfım boşaldıktan sonra, ön sırada oturdu ve odanın karşısındaki hiçbir şeye bakmadı.

"Bugünkü düzeltmenin ne olacağını bana sor." Masamdan kalktım.

"Daha fazla İncil okuması." Hoşnutsuzluğunu homurdanarak dile getirdi.

"Hayır."

"Ne?"

"Bana sor."

"Umurumda değil." Bakışlarımı tuttu ve göğsü teslim olmuş bir nefesle gerildi. "Peki. Bugün hangi zalim ve olağandışı cezaya katlanacağım, Peder Magnus?"

"Sorduğuna sevindim." Kapıya doğru yürüdüm ve kilidi çevirirken onu izleyebilmek için başımı eğdim.

Tıklayın.

Sertleşti.

Tenim ısındı. "Yerleri fırçalayacaksın."

Keskin nefes alışının sesi sikime kan dolmasına neden oldu.

"Buraya daha önce de gelmiştik," diye mırıldandı. "Bunu tekrar yapamayız." "Hayır, Tinsley. Bugün gideceğimiz yere kesinlikle daha önce gitmedik." "Ne demek istiyorsun?"

"Ayağa kalk." Güzelce kızarmış yanaklarının tadını çıkararak ona doğru ilerledim.

Uyarılma onun üzerinde çok lezzetli görünüyordu.

Ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirerek bana baktı. Bu yüce kadından daha azını beklemiyordum.

"Bunu atlamalıyız." Gözleri keskin ve soğukkanlı bir şekilde beni izliyordu. "Sadece hayal edebiliriz. Benim her zamanki seksi, zeki cevaplarımı verdiğimi farz et. Sen de akılsız goril seslerini çıkar. Ben gözlerimi deviriyorum. Sen bana şaplak atıyorsun ve ikimiz de fiziksel acı içinde, mahrum ve ağırlı bir şekilde üzgün küçük odalarımıza geri dönüyoruz, çünkü kabul edelim..." Sesini alçalttı, yüz hatlarında hayal kırıklığı okunuyordu. "Üç aylık ön sevişme eğlenceli değil Magnus. Bu bir ıstırap."

"İç çamaşırını çıkar."

"Geri getirmediğin o lanet çift nerede?"

"Temiz ve yastığımın altındaki yeni evinde güvenle saklanıyor."

Alanıma süzüldü, elleri ve göğsü gövdemden yukarı kayıyor, ayak parmakları geriliyor, ağzı uzanıyor, benimkini avlıyordu. "Tam bir sürüngensin."

"Sadece senin için." Dudaklarımı uzaklaştırarak onu reddettim. Burnumu bir, iki kez onunkine değdirdim, onunla alay ettim. Sonra geri çekildim ve ona hükmederek elimi uzattım. "Sana bir emir verdim."

Omuzları çöktü ve bakışları kapandı. Kabullenme. Teslimiyet.

Arzu.

Tinsley ile ilgili her şey kışkırtıcı, sapıkça, yasak bir yavaş yanmaydı. Ona dokunmama bile gerek yoktu ve hayatımın en iyi seksini yapıyormuş gibi hissediyordum.

Bu artık yeminlerimi tutmakla ilgili değildi. Onunla tanıştığım gece yeminlerim yerle bir olmuştu. Zihnimi harap ettiği gece,

Dualarımı tüketti ve soğuk, ölü kalbimin içinde bir ev yaptı.

"Bunu sadece sıkıldığım için yapıyorum." Yavaşça eteğinin altına uzandı ve pembe saten iç çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırды, tüm bu süre boyunca gözlerimin içine baktı. "Ayrıca, her kız iyi orantılı, güçlü yapılı, insana benzeyen bir yaratık - muhtemelen erkek sanılabilecek biri - külotunu istediğinde, onu vermesi gerektiğini bilir. Direnmek nafilidir."

İç çamaşırını bana doğru fırlatırken dudakları dişlerinin baskısı altında beyazlaştı.

Saten parçasını yakaladım ve cebime soktum. "Hâlâ regl dönemimdeyim." Kaşlarını kaldırdı.

"Tamponu çıkar." Elimi tekrar avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım. "Sen ciddisin."

"Ölümcül."

"Yapamayız..." Gizlice kapıya baktı, sesi acil bir sessizlikti. "Seks yapamayız. Özellikle de burada."

"Ne yapıp yapamayacağımız beni ilgilendirir. Sizin tek sorumluluğunuz emirlerime uymak ve bana amınıza erişim izni vermek."

Beni reddedebilirdi. Bu olasılık her zaman vardı ve ben de misilleme yapmadan reddini kabul edecektim. Bu konuda onunla çok açık konuşmuştum.

Ben onun annesi gibi değildim. Kendi kişisel çıkarlarım için onu asla bir şeye zorlamazdım. Ama ona hatırlatmaktan zarar gelmezdi.

"Hayır dersin hiçbir şey değişmez." Elimi aramızda uzatmaya devam ettim. "Sen benim için dünyadaki tüm para ve seksten daha değerlisin."

"Magnus..."

"Aramızdaki tüm güç senin elinde. Her zaman sahip oldun."

"Biliyorum." Küçük elini benim büyük elimin üzerine koydu. "Tampon yok. Artık kanamam yok. Bu seni hayal kırıklığına uğrattı mı?"

Parmaklarımı onun parmaklarına dolayıp onu göğsüme doğru çekerken kalbim küt küt atıyordu.

"Seni sızdırmanın başka yolları da var." Yavaşça, duygusal bir şekilde eteğinin altına uzandım ve bacaklarının arasındaki yumuşak eti okşadım.

Parmaklarımı gömme dürtüsüyle savaşıarak, amının girişiyle oynadım, daire çizdim, okşadım ve saniyeler içinde, uyarılmasının kaygan fişkırmasının elimi ıslattığını hissettim.

Sikimi onun bu görkemli, kutsal parçasının içine sokmak hayatımın onuru olacaktı. Bu, geçmeme izin vermediğim tek çizgiydi. Onunla zaten çok fazla özgürlüğe sahiptim, çok fazla yasayı çiğnemiştım. Ama onun bekaretini almamalıydım. Bunu hak etmemiştim.

"Temizlik malzemelerinin nerede olduğunu biliyorsun." Onu bıraktım, masama döndüm ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Elleri kalçalarına gitti, yüz ifadesi açlık ve hayal kırıklığıyla ateşlendi.

Bunca ay boyunca onu cezalandıranın ben olduğumu sanıyordu ama pençeleri, dişleri ve prangaları üzerimde olan oydu. Eğer buraya gelip sikimin üzerine oturursa, her santimini istediği deliğe sokup ona yedirirdim.

Onun için hapse girerdim.

Onun için kanımı
akıtabilirim.

Onun için yapamayacağım bir şey olup olmadığını merak ediyordum ve bu düşünce bile başlı başına bir işkenceydi.

Dünyamı yerle bir edecek güce sahipti.

Sonraki bir saat boyunca kız öğrenci üniformasıyla elleri ve dizleri üzerinde yerleri fırçaladı. Yarı yolda, eteğini kurnazca, rahatça sırtına doğru çekerek muhteşem, kalp şeklindeki kışını ortaya çıkardı.

"Aşağılayıcı saçmalıklar." Sandalyemin yanından sürünerek geçti, ağzından çıkan her kelime beni kaya gibi sertleştirdi. "Şovenist sapık."

Dört ayak üzerinde ilerlerken çıplak yanaklarını havaya kaldırdı ve kalçalarının arasındaki parıldayan ıslaklığı doğrudan görmemi sağladı.

"Pantolonunda dalgalandırdığın ucube bayrağını fark etmediğimi sanma." Omzunun üzerinden bana sıırttı. "Gözden kaçırmak biraz zor."

Köşede sürünerek gözden kayboldu, beni ağrıyan, zonklayan, aletimi çıkarıp mastürbasyon yapmamak için kolçağı kavrayan bir halde bıraktı.

Buna dayanamazdım. Bu işkence bir saniye daha sürmesin.

Ayaklarım çoktan hareket etmişti, adımlarım masanın etrafında dönüyordu. Zarif bir elf yüzündeki kocaman mavi gözler yaklaşmamı izliyordu. Pırıltılı beyaz sarı saçları ince sırtından aşağı dökülüyordu. Pembe bir dil dışarı fırlamış, pelüş dudakları ıslatıyordu ve lanet olası kalbim göğüs kafesime çarptı.

"Ayağa kalk." İtaat etmesini beklemedim.

Saçlarına bir yumruk atarak onu ayağa kaldırdım ve masamın üzerine domalttım, kışını yukarı kaldırdım.

"Oh Tanrım." İnledi, nefesi parça parça kesildi. "Bunu istiyorum ama bana kızmanı da istemiyorum. Yeminlerin..."

Rahipler her gün yeminlerini bozarlardı. Sadece yakalandıklarında işlerini kaybederlerdi.

Ayaklarını birbirinden ayırıp kalçalarını kavrarken bunu kendime sakladım.

Kalçalarını yukarı ve dışarı doğru iterek eğildim ve yüzümü gömdüm.

Dişlerimle onun seksi, tonlu arka tarafını okşarken, ona keskin acı ısırıklarıyla karışık durgun, girdaplı öpücükler verdim. Ben merkezine doğru ilerlerken o kıvranıyor ve kıvranıyordu.

Dilim onun açgözlü, ıslak amına ulaştığında, ayak parmaklarının üzerinde kalktı, topuklarının üzerinde düzleşti ve sadece benim için olan ses parçalarını serbest bıraktı.

Burnum kışının çatlağına gömülmüş ve onun cennet kokusu duyularımı sarhoş ederken, onun denenmemiş etinin ırzına geçtim. Şişmiş yarığı boyunca her geçişte, dilim daha derine, daha agresif bir şekilde sıcak kısılcasına girdi, büküldü, fiskelendi ve onu inletti.

Tadı masumiyet ve günah, baştan çıkarma ve mahvetme gibiydi ve tek düşüncesi tüketmek, şımartmak ve anı yakalamak olan bir bağımlı gibi onu yemeden, emmeden ve içime çekmeden duramıyordum.

"Lütfen." Masamın üzerinde çırpınıyor, elleri kâğıtlarımı karıştırıyor, vücudu sarsılıyor, titriyor, boşalmak için can atıyordu.

Onu orgazma doğru sürükledim ve zirveden hemen önce onu düşüşten kopardım. Tekrar tekrar onu oraya getirdim, tam zirveye doğru sörf yaptım, alay ettim, zirveye çıktım ve o jilet gibi kenarda sallanıyordum. Derisinin altında titreşen ve bacaklarının arasında biriken çılgınca ihtiyaçla durdum, arkama yaslandım, bekledim.

"Lütfen," diye fısıldadı, titriyor, sallanıyor, nefes nefese kalıyordu. "Magnus, lütfen, sik beni. Bırak geleyim. Acıma son ver, lanet olası."

Kulağıma müzik gibi geldi.

Sonraki bir saat boyunca ona bir sadistin bir kadını nasıl yalvarttığını gösterdim. Ona günah derslerimi verdim.

"Senden nefret ediyorum." Titreyen, azgın bir çaresizlik birikintisi içinde masama yüzüstü uzandı. "Lütfen, lütfen, lütfen. Sana yalvarıyorum. Her şeyi yaparım."

Öne doğru eğilerek sırtına doğru uzandım ve alnımı omurgasına dayadım. İki parmağım hâlâ amcığına gömülüyken, hissettiklerim karşısında

inledim.

Kasılıyor, spazm geçiriyor, çok ateşli ve muhtaç.

O gelmemiştir. Başladığımızdan beri bir kez bile. Ama patlamak üzereydi ve bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi orgazm olacaktı.

Bileğimi büküm, parmaklarımı klitorisini çevrelemek için lezzetli bir şekilde sırlıklam eti boyunca gezdirdim. Diğer elimle fermuarımı indirdim.

Fermuarın sesini duyunca boynunu bükte ama ereksiyonumu göremedi. Masanın kenarının altından çıkardım ve hantal uzunluğunu avuçladım.

Hiç bu kadar sert olmamıştım. Benim sikim gibi bile hissetmiyordum. Ateşle kaplanmış lanet bir çelik sopaydı.

Ben klitorisini ovup masaj yaparken, o da geriye uzanıp kıkımı kavradı. Tırnakları kayan bel kemerimin üstündeki deriye battı. Tutkulu parmaklarının beni tuttuğu yerdeki ısı iğne uçları, kalın ve erimiş kasıklarına doğru yükselen elektrik sarsıntılarına dönüştü.

Kalçalarını onunkilerin arkasına bastırılmış, bir elimle amını okşarken, diğer elimle de sikimin uzunluğunu okşarken, alnımı onun omurgasına dayadım ve çıkardığı seslerin kreşendosunu işaretledim.

Çılgın nefesler. Gırtlaktan inlemeler. Boğuk zevk. Oradaydı, gerilmişti, şiddetle titriyordu. Sonra ağzını kolunun kıvrımına gömdü ve sessizce salıverildiğini haykırdı.

Şaftımın tepesini sıkarken ve parmaklarımı köküne batırırken, kabaca, düzensiz bir şekilde, onunla birlikte gelirken, inlemelerimi yutarken ve temiz zemininde fışkırırken boğazım bir nefesin etrafında kapandı.

Nefeslerimizi tuttuğumuzda, kendimi geri çektim ve onu kollarıma çektim. Sonra onu yavaşça, usulca öptüm, gevşemiş, tatmin olmuş uzuvlarının ve memnun iç çekişlerinin tadını çıkardım.

"Yerleri bitirmen gerekiyor." Dudağını ısırdım. "Temizlemen gereken bir pislik var."

Kolları ve bacakları vücuduma dolanmış bir şekilde masamın üzerine tünemiş, ayakkabılarımın arasından yere dökülen sperm şeritlerine bakıyordu.

Mutlu bir şekilde mırıldandı ve dudaklarını dudaklarıma geri verdi. Dilim ağzının içinde tembel tembel gezinirken parmakları saçlarımin arasında dolanıyordu.

Ödünç zaman. Anları
çalmak.

Ta ki kapı çalınana kadar.

Nabzım hızlandı.

Tinsley itti ve yere düşerek çılgınca kovaya uzandı. Odayı geçip kapıyı açtığımda sabırsızca bir kapı sesi daha geldi.

"Merhaba, Peder Magnus." Nevada elinde bir dizüstü bilgisayarla ve saçlarını savurarak çapkınca gülümsedi. "Sen...?" Etrafımı görmek için boynunu eğdi. "Oh."

Bakışlarını yerdeki kakamı temizleyen Tinsley'e doğru takip ettim.

Bu yanlıştı. Ahlaksızca.

Yasadışıydı. Ama yanlış hissettirmiyordu.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

"Bugünkü matematik ödevim için yardıma ihtiyacım var," diye mırıldandı Nevada, tüylerim diken diken oldu.

Ona yardım etmek istemedim. Bu işi yapmak istemiyordum. Şu anda tek istediğim altın meleğimin masamın üzerine yayılıp adımını haykırmasıydı.

"İçeri gelin." Ön sırayı işaret ettim. "Hemen geliyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

MAGNUS

BU YANLIŞTI.

Günah çıkarma kabinine oturdum ve başımı arkamdaki ahşap panele yasladım. Burada olmak istemiyordum.

Ekranın diğer tarafında, yumuşak dilli bir Sion kızı olan tövbekar, karanlıkta olağan günahlar hakkında fısıldadı - ebeveynlerine itaatsizlik etmek, ödevlerinde kopya çekmek ve arkadaşlarıyla küfürleşmek.

Hepsini daha önce duymuştum ama şimdi duymuyordum.

Huzursuz zihnim Tinsley Constantine ile başlayan ve biten tek bir yolda ilerledi.

Kış Balosu'ndan bu yana üç hafta geçmişti ve o haftalar boyunca yüzümü onun bacaklarının arasına gömerek saatler geçirmiştım. Her fırsatta onu masamın üzerine yatırıyor, genişçe açıyor ve vücuduyla ziyafet çekiyordum.

Uyluklarının iç kısımlarında bıyıklarından kaynaklanan sıyrıklar vardı. Parmaklarımın morlukları kalçalarına bulaşmıştı. Isırık izleri göğüslerini süslüyordu.

Ellerimi ve ağzımı ondan uzak tutamasam da, bana dokunmasını engelleyecek kadar kendime hakimdim.

Elimi göremeyeceği bir yerde mastürbasyon yapmak yeterince kötüydü. Ama pis sikimi onun üzerinde, içinde ya da yakınında herhangi bir yere koymak? Bu söz konusu bile olamazdı. O çok saf ve temizdi. Benim lekeli varlığım için fazla iyiydi.

Her etkileşimi, ona zevk verdiğimi ve onu mutlu ettiğimi söyleyerek haklı çıkarıyordum. Ama günün sonunda, yaptığım şeyin bencilce, umursamazca ve *yanlış* olduğunu biliyordum.

Durmam gerekiyordu.

Gitmesine izin vermek zorundaydım.

"Baba?" diye sordu kız kafesli açıklıktan. "Orada mısınız?"

Beni göremiyordu. Sadece belli belirsiz bir silüetini seçebiliyordum. Onu tamamen unutmuştum ve orada olduğunu unutmuştum.

"Evet." Boğazımı temizledim.

"Dedim ki, hepsi bu kadar, Peder. Bunlar benim günahlarım." "Kefaretin için, on tane Meryem Ana duası oku..."

Sonraki bir saatlik itiraflar boyunca dikkatimi vermeye çalıştım ama kalbim buna el vermedi.

Kalbim hiç bunun içinde olmuş muydu?

Yapıya ihtiyacım vardı. Rahipliğin disiplinli yaşamı içimdeki şiddeti bastırmama yardımcı oldu.

Bugün Noel tatilinden önce okulun son günüydü. Yarından itibaren köy hayalet bir kasabaya dönüşecekti. Birkaç öğretim üyesi dışında, önümüzdeki üç hafta boyunca herkes gitmiş olacaktı.

Crisanto annesini ziyaret etmek için New York'a gidecekti. Onunla birlikte gidip kendi ailemi görmeliydim ama yapmazdım. Artık onlara yakın değildim. Bu ilişkiyi yıllar önce mahvetmiştim.

Geçen hafta Caroline Constantine'e tatmin edici bir rapor göndererek Tinsley'nin Noel'i ailesiyle birlikte geçirmesini sağladım. Bu gece Bishop's Landing'e gidiyordu.

Üç hafta boyunca.

Bu düşünce zayıflatıcıydı.

Öğrencilerden kurtulmamı kutlamak yerine, bunun için ağıt yakıyordum. Onun gidişinden korkuyordum.

Bu tür davranışlar bana göre değildi. İnsanları özlemiyordum. Kimseyi umursamadım.

Yine de buradaydım, tek istediğimin sahip olamayacağım bir kadınla birlikte olmak olduğu baş aşağı bir dünyada yüzüyordum. Beni hayal kırıklığına uğratabilecek, tahrik edebilecek ve beni başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde ateşleyebilecek bir kadın.

Bunu istememiştim. Bu duyguları, belirsizliği, açlığı, bitmek bilmeyen korkuyu.

Dua etmek benim mesleğimdeki bir adama doğal gelmeliydi ama benim için hiçbir zaman öyle olmamıştı ve şimdi de kesinlikle öyle değildi. Bu konuda dua edemezdim. Crisanto'yla bu konuda konuşamazdım. Bunları nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum.

Arkamı dönmüştüm, karanlıkta debeleniyor ve yolumu kaybediyordum. Nereye baksam, o oradaydı.

Çünkü olmak istediğim tek yer oydu.

Günah çıkarma odası döner bir kapı gibiydi. Her iki okuldan da öğrenciler ve öğretim üyeleri Noel tatilinden önce günah çıkartmak için gelip gidiyorlardı.

Herkesin dersleri arasında ya da öğle yemeği sırasında günah çıkarma fırsatı bulmasını sağlamak için burada birkaç saat oturmam planlanmıştı.

Vardiyamın sonunda öğrencilerin çoğundan haber almıştım. Tinsley hariç. Duymazdım. Zorlanmadıkça ayinlere katılmazdı.

Kapı yeni bir tövbekârla açıldı ve sesini hemen tanıdım.

Tucker resmi diyaloga başladı ve ben de kendi bölümlerimde dişlerimi sıktım. Sonra günahlarını itiraf etti.

"Kiminle evleneceğimi biliyorum," dedi. "Mezun olduğumda ailem onu bana verecek ve ilk başta pek heyecanlanmadım. Yani, Kensington'ın tek varisi olarak, bana ve aile markamıza özel olarak uygun bir eşim olacağını hep biliyordum. Ama bu fikir beni heyecanlandırmıyordu. Ta ki onunla tanışana kadar." Bir nefes aldı. "O bir afet. Burası ve aşağısı mükemmel bir on numara."

El kol hareketlerini göremiyordum ama yaklaşık iki saniye içinde yumruğumu görecekti.

"Siz olduğunuzu biliyorum, Peder Magnus. Bugün kimin günah çıkaracağını sordum. Buraya gelmemin nedeni ona biraz zaman ayırmanızı söylemek. Kış Balosu'ndan beri onu pek görmedim ve mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyor. Yerdeki kan olayı beni biraz korkuttu. Her neyse. İşlerin nasıl olacağını anlamasına ihtiyacım var. Okula sadece onunla tanışmama yardım etmek için gidiyor. Bu yüzden onun programını boşaltmanı ve bana onunla biraz zaman ayırmanı istiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Hayır, Tucker." İçimde kaynayan öfkeye rağmen sesimi eşit tuttum. "Korkarım ne demek istediğini anlamıyorum."

"O benim karım olacak. Onunla ne istersem yapabilirim." Öksürdü. "Evlendikten sonra tabii ki."

"Bu senin itirafın mı?"

"Şey... hayır, tartışacak bir günahım yok."

"Günah çıkarma odamdan çık." Hareket duymayınca kafesli perdeye doğru eğildim ve "Çık dışarı!" diye kükredim.

Ayağa fırladı ve kapıyı arkasından çarparak koşmaya başladı.

Çözülüyordum, titriyordum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Sonraki iki itirafı yumruklarımı duvara geçirmeden zar zor atlattım.

Sonra orada sessizce oturdum, gürültülü, çalkantılı düşüncelerimle baş başa kaldım.

Tucker Kensington olayı tam bir karmaşaydı. Constantine'ler mafya değildi. Onlar daha kötüydü. Sinsi, gizli ve vahşiliklerinde kurnazdılar. Eğer işlerine karışmak için parmağımı bile kıpırdatırsam, cesedim asla bulunamazdı.

Sanki bu beni durduracakmış gibi. Tinsley ile aramızda ne olursa olsun, onun o kendini beğenmiş herife teslim edilmesine seyirci kalamazdım.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı ellerimin arasına aldım ve nefeslerimi ölçmeye çalıştım. Dakikalar geçti. Saatimi kontrol ettim. Kapatma vakti gelmişti.

Kapı açıldı ve kapandı. Birisi paravanın diğer tarafında diz çökmüş, yastıklı basamağı gıcırdatıyordu.

Çenemi sıktım ve her kimse ona defolup gitmesini söylemenin ne kadar mantıklı olduğunu düşündüm.

Tinsley beni yıpratıyor.

"Günah işlediğim için beni affet Peder." Büyüleyici sesi sabırsızlığımı yarıp geçti ve öfkemi eritti. "Bu benim ikinci itirafım."

Nabız patladığında ekrana doğru eğildim ve avucumu kafesin üzerine koydum. "Dinliyorum."

"Whew." Nefesini dışarı üfledi. "Arkada senin olmayacağından korkuyordum."

"Neden buradasın?"

"İtiraf etmek için." Silueti yaklaştı ve avucu ekranın diğer tarafındaki benimkine dayandı. "Muhtemelen pek de itiraf sayılmaz. Sana karşı bir şeyler hissettiğim çok açık. Öğretmenime karşı beslememem gereken duygular. Ya da bir rahibe. Belki de böyle şeyleri arzulamamalıyım ama gerçekten ihtiyacım var... *Sana ihtiyacım var.*"

Boğazımda sıcak bir kor oluştu ve elimi indirdim. "Bana hangi sıfatla ihtiyacınız var?"

"Her kapasitede. Hepsiyle. Ama sakinle başlayabiliriz. Onu görmek istiyorum-"

"Dur."

"-dokunun, ağzıma koyun ve-" "Yeter."

"-Sür onu." Bulanık ekranın içinden, onun zor nefesleri benimkileri kovaladı. "Ne saklıyorsun Magnus? Ne istiyorsun?"

Özdenetimim pamuk ipliğine bağlıydı. Konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Eğer bu senin yeminlerinle ilgiliyse," diye fısıldadı, "anlıyorum. Seni yalnız bırakacağım. Ben... gideceğim. Ama bana dokunma şeklin, beni *öpme şeklin*..." Sesi titriyordu. "Burada yalnız olduğumu sanmıyorum. Yalnız mıyım? Yalnız mısınız?"

Parmak eklemlerimi kalçalarımın gömdüm ve haykırmak istediğim her bencilce kelimeyle savaştım. Onun vücudunu istiyordum. Aklını istiyordum. Lanet olası ruhunu istiyordum. Tüm sonuçlarına lanet olsun.

"Tamam." Ses tonunu sertleştirdi. "Peki. Tucker Kensington benim için geldiğine göre, kendime ait bir şeyim olabilir diye düşündüm. Kısa bir süreliğine *sana* sahip olabilirim. Kulağa çok bencilce geliyor ama ben... beni ilk elde edenin o olmasını istemiyorum."

İçimdeki her şey patladı, kör edici bir öfkeye dönüştü.

Bir saniye sonra kulübemden dışarı uçuyordum ve bir saniye sonra onun içindeydim, saçlarında bir yumruk ve vücudu altımdaki duvara çarpıyordu.

BÖLÜM 28

TINSLEY

'' MAGNUS! OW!" Saçımdaki yumruğu pençeledim ve etrafımda dönerek cehennemin gazabıyla yüz yüze geldim.

Kanında tahribat ve sesinde yıkımla benim için gelmişti. "Sana *asla* dokunmayacak. Ne o ne de bir başkası." Kasları gerildi. "Kendimi ifade edebildim mi?"

"Oh, kendini delicesine açık ediyorsun. Anahtar kelime *delilik*."

Lanet olsun, çok kızgındı. Onu hiç bu kadar dengesiz görmemiştim, yaptıklarının farkında bile değildi. Tanrı aşkına, kilisedeydik, günah çıkarma kabinindeydik ve o göğsünü yumruklayan, saçlarını yolan bir mağara adamı gibi içeri dalmıştı.

Ben geldiğimde kilisede kimse yoktu, ama ya sonra biri gelirse?

"Umarım kimse standıma dramatik girişinize tanık olmamıştır." Kontrol etmek için elimi kapıya doğru ittim.

Benden önce davrandı, kapıyı tekrar kapatmadan önce dışarıya bakabilecek kadar açtı. "Kilise boş. Size buraya kadar kim eşlik etti?"

"Peder Isaac. Müzik odasında bir şey yapmak için tiyatroya koştu. Magnus, yapmamız gereken-"

"Diz çök."

Tek bir kelime, tek bir emir ve ben sarsıldım. Sahipli.

Beni yere düşüren şey ona duyduğum sarsılmaz ihtiyaçtı.

Geçtiğimiz dört ay boyunca onun için her şekilde diz çökmüştüm ama bu farklıydı. Bu sefer sikini görebilir, ona dokunabilir, dudaklarımı ona dolayabilirdim. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Gözlerindeki baskınlığı ve dayanılmaz şehveti gördüm.

Nefes alış veriş i gürültülü ve patlayıcı bir şekilde havayı dolduruyor, kalbimi ve ciğerlerimi daha hızlı çalışmaya zorluyordu.

Kapının altından ve tavanın bir yerinden içeri süzülen loş ışık, sert yüz hatlarının ve belindeki ellerinin gölgelerini görmemi sağlıyordu.

Önümde durup kemerini açtı. Fermuarını indirdi. Sonra, ben daha gözümü kırpmadan, sikini eline aldı.

Sert ve uzun, aramızdaki boşluğa hükmediyor, tam yüzümde, ağzımdan milimetre uzakta duruyordu. Bunu görmek için çok uzun süre beklemiştim ve tek yapabildiğim bakmaktı.

Çok güzel bir şekli vardı. Sert. Kalındı. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm penislerden daha kalındı.

Nabzım titredi ve atladı. Dudaklarımı ayırdım, öpmek, yalamak ve acele etmemek için can atıyordum.

Bana hiç şans vermedi. Başımın arkasındaki acımasız eli ve kalçalarının keskin bir hareketiyle kendini boğazımın arkasına sıkıştırdı.

Öğürdüm, boğuldum ve aman Tanrım. Aman Tanrım, kocaman olmuştu. Ellerim yanlara doğru uçtu, hava yolumun derinliklerine doğru ilerleyip vücudumdaki oksijeni çekerken tutacak bir şey arıyordum. Nefes alamıyordum. Geri çekilmeye çalıştım ama başımdaki el saçlarımda bir yumruğa dönüştü. Diğer eli boynumu kavradı, beni hareketsiz tuttu ve öfkesinin her santimini üzerime çekmemi sağladı.

Gözlerimden yaşlar aktı. Tükürük çenemden aşağı damladı ve acı verici bir şekilde, tekrar tekrar yüzümü becerirken boğazım kasıldı.

İnledi, tekrar sokmadan önce bana bir yudum verecek kadar kalçalarını geri çekti. Kollarım çırpınıyor, onunkilere çarpıyor, ellerim itiyor, tırnaklarım pençeliyordu. Kıpırdamadan kabaca geri çekildi ve beni tekrar içine aldı. Soluk soluğa kaldım, itişler arasında nefes alıp veriyordum, kollarını acımasızca tutuyordum, çaresiz ve etkisiz.

Saçımı acımasızca çekerek ağzımı ondan ayırdı. Kabzasından kavradığı nemli tacı yanaklarımın ve dudaklarımın üzerinde kaydırdı, sonra da yüzüme vurdu.

"Magnus-"

Sesimi, nefesimi boğarak ağzımın içine geri girdi, her acımasız darbesi boğazımı zedeledi.

Çılgına dönmüştüm, erkeksi et ve testosteron zincirleri içinde debeleniyor ve sarsılıyordum ama onu yavaşlatma çabalarım işe yaramıyordu. Çırpınmak ve ona vurmak onu sadece daha acımasız, daha saldırgan yapıyordu.

Avlanma güdüsü olan bir avcı gibi savunmasız enerjimden beslendi.

Bunu isteyip istemediğimden bağımsız olarak - cehenneme kadar yolu var, ama istiyordum - beni incitmesine izin veremezdim.

Reflekslerimle savaşıyor, bedenimi kalçalarının vahşi esnemesine boyun eğmeye zorladım. Parmaklarımı açtım ve yumuşak, şefkatli bir şekilde karın kaslarının üzerinde gezdirdim. Sonra vücudunu okşadım.

Ben ona bakarken, gözlerimle onu severken, ellerimi göğsüne koyarak ona taparken ve dilimle şaftını okşarken sikini ağzımda bir piston gibi çalıştırdı.

Boğazından bir hava kaçtı, boğuk bir hırıltı. Sonra parmakları boynumda gevşedi. Saçımdaki yumruğu yüzüme doğru kayd, kavradı. Pompalaması yavaşlayarak sallanmaya başladı, kalçaları şehvetli bir şekilde dönüyor, gıcırıyor ve bakışları daha berrak bir şekilde parlıyordu.

Şiddet dolu, cinsel doğası derinlerde gizleniyordu ama mizacı daha sakin, daha kontrollüydü. Ve bu kontrol, baştan çıkarma konusunda tehlikeli bir saldırıydı.

Elleriyle yüzümü destekliyor ve sikini şeytani bir hassasiyetle ağzıma sokarak arzularımı kuşatıyordu. İstedğim her şey tam karşımdaydı ve bana saygıya benzer bir şeyle bakıyordu.

Nasıl bayılmayayım? Dudaklarının duygusal kıvrımı, oyulmuş çenesi, kirli sakalının gölgesi ve dağınık kahverengi saçları, tepesinde anın sıcaklığıyla karışıp çekilecek kadar uzun; bir heykeltıraşın zengin mermerden yontulmuş mükemmel erkeklik tasviriydi. Güzellik tanrısına hürmeten yaratılmış ustaca bir sanat eseri.

Bu adamı ağzıma aldığım için kendimi oldukça ayrıcalıklı hissediyordum. Boğazımdaki iddia baskısı. Dilimde onun lezzetli tadı. Göğsünden sadece benim için çıkan gırtlak sesleri.

Güçlü bacakları kalçalarının yuvarlanmasıyla esnedi. Sert tahta dizlerime batıyordu. Ve ellerim, pek çok bilenmiş kas grubuyla temas halinde, kışının kaya gibi sert çıkıntılarına varana kadar dolaştı ve keşfetti.

Tanrı yardımcım olsun, parmaklarım cenneti buldu, yontulmuş kenarları izledi ve sert kaslara daldı. Kaslarının arasındaki sıcak vadiye bastırdığımda

Yanakları, kalçaları sıkışmış, neredeyse parmaklarımı kıracaktı.

Onursuzca bir ılık attım, o da derin bir hamleyle kesti. Ritmi yükseldikçe emmeye, dilimi döndürmeye ve boğazımı açmaya odaklandım. Bu onu çılgına çevirdi ve yakın olduğunu biliyordum.

İçine bastırdı, kalçalarını bir amaç uğruna kazıyor, serbest kalmanın peşinde koşuyordu. ıkardığı hırıltılı, hayvani sesler şimdiye kadar duyduğum en erotik seslerdi. Kirli. Günahkâr. Tehlikeli.

Elleri başımın hareketini kontrol ederken dudaklarıma doğru sarsıldı, taşakları çeneme değiyordu.

Sonra boşaldı ve kutsal cehennem, nefesinin yüksek, sarsıcı yakalamasını boğmak yoktu. Kendini köküne kadar gömdü, başını omuzlarının üzerine düşürdü ve ağır, sıcak tuzlu boşalma fışkırmalarını serbest bıraktı.

Uzun saniyeler boyunca hava almak için çırpındı, sanki son damlasına kadar sağmaya çalışıyormuş gibi tembelce yüzümü becerdi.

"Siktir." Sersemlemiş bir ifadeyle bana bakarken başparmakları dalgınca yanaklarımı okşuyor, siki dilimin üzerinde titreşiyordu.

Yavaşça geri çekildi, tamamen geri çekildi. Sonra belinden eğildi, çenemi kavrayıp kapalı tutarken mavi gözlerinde bir zalimlik parıltısı titreşti. "Yut."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve dilimi dışarı çıkararak ağızımı açtım. "oktan yaptım."

Beni ayağa kaldırdı. Kaslı bir bacak kalçalarımın arasına sıkıştı. Güçlü elleri bileklerimi kavradı ve arkamdaki duvara sabitledi. Sonra beni öptü, sert dudakları benimkileri tutku ve amaçla ele geçirdi, aç dili ağızımın her boşluğunu istila etti, sahiplendi.

Bu adamın beni öptüğü gibi hiç öpülmemiştim. Dudakları benimkilerle öylesine ustalık ve sıcaklıkla sevişti ki, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettim. Sanki başka bir düzlemde buluşuyor, sadece bize ait olan bir âlemde süzülüyor ve sarmaş dolaş oluyorduk.

Ellerini hareket ettirdi, bir avucunu boğazıma, diğeri ensemeye koyarak boynumu sıkıştırdı ve başımın açısını ve ağızımın pozisyonunu kontrol etti. Beni bu şekilde öptü, çok daha küçük olan bedenimi kendi kafesinin içinde tuttu. Güç, nüfuz ve güçlü bir cinsellik kafesi.

Dudaklarım onun ağızına itaat etti. Bakışlarım gözlerini takip etti. Ellerim kaslı kollarına yapıştı, o beni öperken tüm bedenim güçlü kavrayışında sallanıyordu. Sıcak dilinin her dokunuşunda amım daha da sıkılıyordu,

Daha da acıkmıştım. Sıcak, ıslak ağız içimdeki alevleri körükledi ve saniyeler içinde beni duvardan yukarı kaldırdı, üniforma eteğimin altına uzandı ve bacaklarımı açtı.

Sertleşmiş siki iç çamaşırlarımın ıslanmış köşebentine baskı yapıyordu, hazır, bekliyordu.

Lütfen, beklemeyin.

Nerede ve nasıl olduğu umurumda değildi. Önemli olan tek şey *kim olduğuydu*. O olmalıydı. Hayatım boyunca bu adamın beni mümkün olan her şekilde elde etmesini beklemiş gibi hissediyordum.

Sert bakışları benimkileri hapsetti. Bir parmağını külotun ağ kısmının altına soktu ve çürük bariyeri yolumdan çekti. Bakışları benimle kaldı, sırtıma doladığı koluyla beni tutarken sikini girişime dayadı.

Benim nefesim yükseldi ve onunki yankılandı.

Ben kıpırdandım ve o duraksadı, elleri aşırı ısınmış tenimde titriyordu.

Lanet olsun, şimdi vicdan yapma. Becer beni, Magnus. Lütfen.

"Tinsley?" Peder Isaac'ın sesi kapının diğer tarafından geliyordu. "Hâlâ içeride misin?"

Kalbim durdu, yeniden başladı ve boğazımda düğümlendi. Magnus'u ittim ama hareket etmedi. Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Hiçbir tepki vermedi. Şokta mıydı?

Sesimi güçlendirmek umuduyla birkaç sert yudum aldım. "Buradayım. Neredeyse bitti."

"Peder Magnus'la birlikte misiniz?" Ayak sesleri uzaklaşarak diğer kabine doğru ilerledi. "Oh. Anlıyorum. Görünüşe göre burada değil."

"Dışarı çıkmak zorunda kaldı." Magnus'un göğsünü daha sert iterek kollarını beni bırakmaya zorladım. "Sanırım tuvaleti kullanması gerekiyordu."

"Günah çıkarma işlemini başka bir zaman tamamlayabilirsin. Benim kampüse dönmem gerekiyor."

Kapı kolu büküldü.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Evet." Kapı kolunu kavradım ve kapalı tuttum. "Ben dualarımı bitireceğim. Hemen çıkıyorum."

Neredeyse seks

yapıyordum.

Günah

çıkarırken.

Bir rahiple.

Şimdi dua etmeye başlamak için iyi bir zaman.

Yaşlı rahip ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken ben de Magnus'a döndüm.

Yüzündeki şok değildi. Yüz hatları tiksintiyle çarpılmıştı. Pişmanlık.

Utanç verici.

Göğsüm daraldı ve aklım karıştı. Ama *olabilirlere* odaklanmak yerine, şu *anla* ilgilenmem gerekiyordu.

Peder Isaac'ın volta atan ayak sesleri. Magnus'un ifadesi. Bakışlarının ağırlığı. Elini yüzüme doğru kaldırdı. Elini ittim. Eteğimi. Düzelttim. İç çamaşırım. Gömlek. Saçım. Yeterince iyi.

Kapıya ulaştığımda göğsüm stresten ağrıyor ve nabzım yorgunluktan düşüyordu.

Ama arkama bakmadan gidemezdim.

Dönerek taş gibi sert çenesini, şehvetli dudaklarının düz çizgisini, mükemmel yüz hatlarının kibrini ve gözlerini süzdüm. Oradaki tövbe gösterisi karşısında neredeyse parçalanıyordum.

Suçluluk duygusu için doğru yerdeydi. Oturup gönlünce pişmanlık duası edebilirdi.

Gitmem gerekiyordu.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar eğilerek o dalgın, tepkisiz dudaklara bir öpücük bıraktım.

Sonra kapıdan çıktım ve iyi bir kız gibi Peder Isaac'e doğru yürüdüm.

BÖLÜM 2G

TINSLEY

İKİ SAAT SONRA, gizlice silahlanmış bir Constantine şoförü beni Bishop's Landing'e götürmek için geldi.

Magnus'u günah çıkarma oral seksimizden beri görmemiştim ve aramızdaki her şey çok gergin ve çözülmemiş hissediyordu. Beni tamamen aç bırakmakla kalmamıştı, aynı zamanda yüzündeki o acımasız ifadeyi de göremiyordum - benden değil ama kendinden duyduğu nefret ve suçluluk.

Çantamla birlikte ana binadan çıkarken kampüs alanını onun için taradım. Kapıya giden yolda özel şoförlü lüks arabalar sıralanmıştı. Siyah çelikten bir deniz, öğrencileri malikanelerine götürmek için bekliyordu.

Gitmek istemedim.

Ne kadar ironik. Evime dönebilmek için okuldan atılmak için o kadar zaman ve çaba harcamıştım. Ama bu noktada hiçbir şey geleceğimi değiştiremezdi. Sadece Magnus'la kalan az zamanımı geçirmek istiyordum.

Ama görünürde yoktu. Bu garipti. Normalde ön girişte durup herkesi uğurluyor olması gerekirdi.

Benden kaçıyordu.

Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Neredesin?

Saniyeler içinde *Read'i* gösterdi.

"İyi akşamlar, Bayan Constantine." Silahlı korumam ve şoförüm yaklaşıp çantamı aldı. "Arabayı daha yakına çekeceğim."

"Yürüyebilirim."

"Kapının ötesinde, hanımefendi. Beklemenizin bir sakıncası yoksa-"

"Yürüyebilirim." Telefonuma bakarak yanından hızla geçtim.

Magnus hiç cevap vermedi. Alışılmadık bir şey değil. Bu şekilde nadiren iletişim kurardık.

Çok suçlayıcı.

Bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Veda etmek istiyorum.

Cevabı hemen geldi.

Magnus: *Evine git, Tinsley.*

Göğsüm acıyla sıkıştı.

Ana binaya doğru döndüm ve onunkine gelene kadar üçüncü kat pencerelerini inceledim. Sert silüetini her yerde tanıyabilirdim ve işte oradaydı, camın arkasında duruyordu, rahatsız edici gölgelerle sarılmıştı. İzliyordu. Kaçıyor.

"Oh, böyle mi olacak?" Elimi kaldırdım ve ona evrensel bir jest yaptım.

Yanımdan bir soluk sesi geldi, birinin iri gözlü, inci gibi parlayan annesiydi. Onu da tersledim.

Tepkisini kontrol etmeden döndüm ve seksi dar pantolonumun içinde kıcıımı sallayarak ona kapıdan geçip ileride bekleyen arabaya kadar alaycı bir görüntü verdim.

Sedan'a binip Sion Akademisi'nden uzaklaştığım anda tüm küstahlığım ve özgüvenim buharlaştı ve yerini hüzne bıraktı. Ve yalnızlığı.

Daisy'ye Noel tatilini benimle birlikte Bishop's Landing'de geçirmesi için yalvarmıştım. Ama o çoktan büyüdüğü Vermont'taki manastırda kalmak için planlar yapmıştı. Keşke fikrini değiştirebilseydim. Bu altı saatlik yolu düşüncelerimle baş başa geçirmek istemiyordum.

Ya da önümüzdeki üç hafta.

Yolda uyumaya çalıştım ama zihnim kapanmadı. Ondan gelen mesajlar için telefonumu kontrol etmeden duramıyordum. Günah çıkarma kutusundaki neredeyse seksimizi yeniden oynamayı durduramıyordum. Onsuz geçecek üç haftadan korkmadan edemiyordum.

Bu iyi niyetli bir saplantıydı, yapışkanlık sınırındaydı, ki ben bunu yapmadım. Erkeklere olan tek ilgim cinseldi. Ve yoğun cinsel duygular hissetmeme rağmen

Magnus'un kimyası, ona olan arzum çok daha fazlaydı.

Gülümsemesini gizlerken kaşlarını çatmasını seviyordum. Kalbimi dörtnala koşturabilmesini ama beni korkutamamasını seviyordum. Benim iki katım büyüklüğünde ve iki katım yaşında olmasını seviyordum. Ben onun etrafında daireler çizip onu genç tutarken, onun bana öğreteceği ve göstereceği çok şey vardı. Çok küçüktüm ama onunla kıyaslandığımda ufacık kalıyordum. Bu hoşuma gidiyordu. Kocaman, agresif ve iri yarı olması ve beni tek koluyla kaldırıp akla gelebilecek her pozisyona sokabilmesi hoşuma gidiyordu. Ne zaman ona baksam, kontrolün hemen onda olmasını seviyordum. Hayır, buna bayıldım. Sahip olduğu enerji beni perçinliyordu. O *bir* fanteziydi. Her kadının istediği güçlü adam.

Eskiden çıktığı olgun kadınlara hiç benzemiyordum. Ama ben onun etkilendiği bir kadındım ve bunu elleriyle, dudaklarıyla ve gözleriyle açıkça belli ediyordu. Kahretsin, gözleri...

Ruhuna açılan bu pencereler, sormayı bile bilmediğim soruların cevaplarını barındırıyordu. Bana baktığında orada bir şey olduğunu biliyordum, bizi anlamadığım bir düzeyde birbirine bağlıyordu. Her neyse, ikimizi de ilgilendiriyordu. Bu tek taraflı değildi. Hem de hiç.

Bishop's Landing'in malikaneleri görüldüğünde saat dokuzu geçiyordu.

Bizimki tepenin zirvesinde, tahtında tebaasına bakan bir kraliçe gibi oturuyordu. Constantine arazisi ve onun üç yüz yıllık geniş arazisi bizim mirasımızdı. Bir mil yarıçapındaki her tenis kortu, bekçi kulübesi, yüzme havuzu, bakımlı bahçe ve helikopter pisti aileme aitti.

Şoför tepeye doğru ilerledi, uzun araba yolunu takip ederek ön kapılara ulaştı. Annemin pek çok abartılı partisi sırasında bu ön kapılar, gelinlikler ve smokinler içeri girip çıkarken, büyük verandada ya da balo salonunda toplanırken ardına kadar açılırdı.

Bu gece her şey sessizdi. Tek yaşam belirtisi nöbetçi kulübelerindeki ve çeşitli balkonlardaki silahlı adamlardı. Morelliler kalemizi ele geçirmeyi hiç denememişlerdi ama annem bunu asla göze almazdı. Malikaneyi Fort Knox gibi korurdu.

Ev umurumda değildi. Sadece içindeki insanlar umurumdaydı. Boş araba yoluna ve araba evlerine bakılırsa burada kimse yoktu.

Noel'e dört gün vardı. Ne yazık ki Keaton bir sonraki haftaya kadar uçamayacaktı. Ama diğer herkes neredeydi?

Uşak beni kapıda karşıladı ve çantamla birlikte ortadan kayboldu. Dört aydır eve gitmemiştim. Hiçbir şey değişmemişti. Yine de her şey farklı hissettiriyordu.

Koridorlarda, mutfakta, ahşap panelli çalışma odasında dolaştım, havuz evine ve yüzme havuzlarına bakan pencerelerin önünden geçtim. Burada yaşamak için para alan birkaç kişiyle karşılaştım - korumalar, güvenlik görevlileri, temizlikçiler ve aşçılar - ama burada büyümüş olan kimseyi, yani erkek ve kız kardeşlerimi görmedim.

Koridorlar başka koridorlara, merdiven labirentlerine ve bir ailenin ihtiyaç duyacağından daha fazla oturma odasına açılıyordu. Burada büyümemiş olsaydım, Bishop's Landing'in Kraliçesi'nin birçok kanadında dönüp dolaşmak kolay olurdu.

Ama nereye gittiğimi biliyordum.

Tahtı kulede bekliyordu. Büyük merdivenden ikinci kata, daha küçük bir merdivenden üçüncü kata çıktım, hizmetçi odalarını geçtim ve son merdivenden annemin ofisine çıktım.

"Evinize hoş geldiniz, Bayan Constantine." Justin merdivenlerin başındaki masasının arkasından gülümsedi.

"Herkes nerede?"

"Annen yurtdışındaki müşterileriyle bir video konferans düzenliyor." Sanki sesimi alçaltmam için bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi bir parmağını dudaklarına dokundurdu. "Kardeşlerin dışarıda."

"Nereye?"

"Bilmiyorum." Bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi. "Annenizi görmek için randevu almak ister misiniz?"

"Pek sayılmaz." Burnumun kenarını çimdikledim. "Noel'e kadar çalışıyor mu?"

"Çok meşgul."

Onu görmek için bir zaman ayarlamayı reddettim. "Benimle konuşmak istiyorsa, gelip beni bulabilir. Doğu nizamiyesinde, az önce karşılaştığım yeni güvenlik görevlisiyle sevişiyor olacağım." Kendimi yelpazeledim. "Yani. Ateşli."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerini kaçırdı. "Cuma günü sabah sekiz için seni yazıyorum."

"Oh, yaşasın," diye kestirip attım. "Ne getireyim?" "İyi davranış."

"Siktir et. Ben gelmiyorum." Merdivenlere doğru döndüm ve omzumun üzerinden onun köpek yavrusu gözleriyle karşılaşarak arkama baktım. "Benim için hazırladığın o tek çanta var ya? Siktir git. Ayrıca, tanga yok demiştin. Her zamanki gibi yanlış, Justin. Bütün o ekose eteklerin altında popo ipi var. Kovuldun."

Annemin fino köpeğini kovma yetkim yoktu ama bunu söylemek iyi hissettirdi.

Merdivenlerden ana kata çıktım, bir süre boş odalarda dolaştım ve sonunda aynı derecede boş olan yatak odası süitime çekildim.

Sonraki yirmi dört saat boyunca uyudum, yemek yedim, film izledim ve takıntılı bir şekilde telefonumu kontrol ettim. Kardeşlerime düzinelerce mesaj attıktan ve onları aradıktan sonra çoğundan haber almıştım.

Viv bir arkadaşıyla şehir dışındaydı. Neyse ki Winny ve Perry başka bir iş toplantısına gitmeden önce onlarla hızlıca bir yemek yiyebildim. Ama Elaine mesajlarıma cevap vermiyordu.

Magnus da öyle.

Bu yerleşkede iki lanet gün geçirdim, tamamen yalnız.

En kötüsü de ne? Magnus'un da Maine'de tek başına oturduğunu biliyordum.

Üçüncü güne kadar annemi görmedim.

Mutfak kilerine doğru ilerledi, ben bir torba granolaya uzanırken beni iterek geçti. Bir şişe aspirin aldı ve tek kelime etmeden gitti.

"Anne?" İlgisizliğini kişisel algılamamaya çalıştım ama kahretsin, acıtıyordu. Onu mutfağa kadar takip ettim. "Alo? Beni hatırladın mı?"

"Acelem var." Bana bir bakış bile atmadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa Justin'le konuş-"

"Sana ihtiyacım var."

Durakladı, saatine baktı, pantolonunun düz hatlarını düzeltti ve bana döndü. "Üç dakikan var."

"Elaine nerede?"

"Şehirde kalıyormuş." "Telefonuna cevap vermiyor."

"Nadiren yapar. Tüm istediğin bu muydu?"

"Tucker'la evlenmeyeceğim."

Buz kraliçesi olarak bilinirdi ve şimdi bana verdiği yüz de buydu. Ama gözlerinin köşelerinden yayılan o küçük çizgilerin içinde, makyajın altında gizlemek için çok uğraştığı hüznü gördüm ve

Sahte gülümsemeler. Babam öleli beş yıl olmuştu ve onu hâlâ özliyordu.

"Babamla yaşadığınız gibi bir evlilik istiyorum." Sesimi yumuşattım.
"Ben aşk istiyorum. Başka bir nedenle evlenmeyeceğim."

"Bu aileyi seviyor musun?"

"Evet, tabii ki. Her şeyden çok."

"Bir Kensington'la evlenmek aşk için evlenmektir. *Ailen için aşk*. Bu birleşmeye ihtiyacımız var, Tinsley. Eğer holdinglerimizi güçlendirmezsek-

"Morelliler bize sahip olacak. Anladım." Ayaklarıma baktım ve hırıltılı bir nefes aldım.

Kaçabilirim. Taksi çağırabilirim. Şehri atlayabilirim. Ve sadece giderim, giderim, giderim. Belki de bütün adamlarını atlatabilirdim. Ama kardeşlerime ne olacaktı? Onları bırakamazdım. Fiziksel olarak bu evde olmasalar bile, hayatlarından çıkıp gidemezdim.

Ama burada olmak zorunda değildim. Bishop's Landing'de değil. Tatili yalnız geçirmek zorunda değildim.

"Maine'e dönmek istiyorum." Onu geçip gittim. "Bugün."

"Yarın Noel arifesi."

"Benimle hiç vakit geçirmeye niyetin var mı?"

Yüzü karardı ve dudakları bir çizgi halinde kıvrıldı.

"Neden buradayım anne? Neden eve geldim ki?" Heyecan ve hüznün ihtiyatlı karışımıyla nabzım hızlandı. "Justin'e bir şoför ayarlamasını söyle. Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olurum."

BÖLÜM 30

TINSLEY

"Başöğretmen olmadan kapıdan geçemem." Ön koltuktaki şoföre doğru eğilip -kendisini Galen olarak tanıtmıştı- ön camdan cansız, karla kaplı köyü tararken dişlerim iç yanağımı kesiyordu. "Beni papaz evine bırak. Hemen şurada."

Magnus'un park halindeki arabasını görmek bana umut verdi. Üzerindeki kalın beyaz toz tabakasına bakılırsa, bir süredir hiçbir yere gitmemişti.

Tabii Crisanto ile New York'a gitmediyse.

Galen durur durmaz çantamı kaptığım gibi dışarı fırladım. "Bıraktığın için teşekkürler."

Cevabını beklemedim. Altı saatlik yol boyunca sinirlerim beni çok germişti ve kapısına doğru ilerlerken tüm bu endişe beni iyice yıpratmıştı.

Ya burada olmasaydı? Ya beni reddettiye? Ya yanında başka bir kadın varsa?

Bunu neden düşünüyim ki?

Kapıyı çaldım.

Cevap vermeyince panikledim. Galen arabada bekledi. Yeni bir adamdı. Benim için yeniydi. Annemin çok fazla şoförü vardı. Hepsi silah taşır ve koruma görevi görürdü. Galen'in askeri bir görünüşü vardı; sert bir ifade, koyu bir ten, her yerinde kaslar ve günlerce sikip atma hissi.

Anneme Magnus'un gözetiminde olduğumu ya da hapishanemin kapısının arkasında güvende olduğumu bildirene kadar gitmeyecekti.

Elimi görmesini engellemek için yer değiştirdim ve kapı kolunu denedim. Kapı açıldı.

Hallelujah!

El salladım ve kapıyı arkamdan kapatarak eve girdim. "Magnus?"

Sessiz

ol.

Boş.

Her odayı dolaşıp burada olmadığına karar vermem beş saniyemi aldı.

Kapısı kilitli olmadan kasabadan ayrılmazdı. Koşuya çıkabilirdi. Ama muhtemelen bu aşırı soğukta değil. Ön kapıya giden tek iz benimkiydi. Nereye gittiyse, kar yağmadan önce gitmiş.

Perdelerin arkasından baktım ve Galen'in artık burada olmadığını doğruladım.

Sonra çantamı omzuma attım ve Magnus'u bulmak için yola koyuldum.

Poyrazlı yürüyüş parmaklarımı buz sarkıtlarına çevirdi ama kilisenin kemerli kapılarına ulaşip direnç göstermeden açtığımda dondurucu soğukları tamamen unuttum.

Antreden içeri süzülürken içimi bir sevinç ateşi kapladı.

Mum ve tütsü kokusu havaya sinmişti. Parlak ahşaplar ve renkli vitraylar sayısız mumun ışıltısında dans ediyordu. Sıra sıra titreyen alevler sunağın çevresini ve arkasını aydınlatıyordu.

Ve orada, ön sırada diz çökmüş, geniş omuzların ve eğik bir başın karanlık hatları vardı.

Kapı arkamdan kapanırken boynunu çevirdi ve mavi bakışları botlarımdan örme şapkama kadar uzanan bir yol açtı. Gülümseme yoktu. Mutluluk belirtisi yoktu. Beni gördüğüne sevinmedi.

Kalbim yırtık pırtık kırılганlık şeritleri halinde yere döküldü.

Elinde bir tespih tutuyordu. Burada ne kadar zamandır dua ettiğini merak ettim. Mumlar sıvı balmumu havuzlarında duruyordu, bu da saatlerdir yandıklarını gösteriyordu.

"Hey." Çantamı bıraktım, titreyen parmaklarımı arkamda kenetledim ve omurgamı çelikleştirdim. "Kapının şifresi bende yok."

"Bishop's Landing'de olman gerekiyordu." Uzun gövdesini sıranın üzerinden kaldırdı ve ayağa kalktı, kasıtlı olarak telaşsız bir hareketle kanımı titretti.

"Ben orada yalnızdım, sen de burada yalnızsın. Hiçbir beklentim yok. Ben sadece..."

Beni kontrol altına almasıyla ilgili çok kirli bir fantezim vardı. Sadece burada durmak, kendimi ona teslim etmek ve beni istediği gibi kullanmasına izin vermek istiyordum. "Sadece düşündüm ki..." Dişlerim takırdadı. "Birlikte kahve içebiliriz, Noel müziği dinlemek, esprili hakaretler etmek..."

Ondan yayılan zorlukla dizginlenmiş, uğursuz enerji sesimi eritti. Tespihini cebine soktu ve koridorun ortasına doğru adım attı, ve sırtı bana dönük olarak mihraba baktı. Güçlü, gururlu bir sırt, siyahla kaplanmıştı. Uzun, yetenekli parmakları omurgasının dibinde kenetlenmişti. Kaslı bacakları güçlü duruşunu desteklemek için birbirinden ayrılmıştı.

"Seninle kahve, müzik ve hakaretten daha fazlasını istiyorum." Siyah kadife sesi tenimde kayıyordu. "Kapıları kilitle."

Yüce Tanrım, bunun ne anlama geldiği konusunda hiç şüphe yoktu.

Geçtiğimiz dört ay etrafımızı o kadar sıkı sarmıştı ki, bunu durdurmak mümkün değildi. Tek bir saniye bile frene basmak istemedim. Çok tahrik olmuşum. Gergindim.

Bir hata yapmaktan korkuyordu.

"Bunu benim için yapma."

"Oh, prenses." Karanlık kıkırdaması kilisede yankılanırken sırtını bana dönmüştü. "Bunu *kendim* için yapıyorum."

İhtiyacım olan cevap buydu. Beni kendisi için istiyordu. Cezası ya da sonuçları ne olursa olsun. Kendi amacı için yeminini bozmuş olacaktı.

Geriye uzanıp kapının çelik sürgüsünü kilitledim. Ses, kutsanmış alana çarptı, ağır bir çekicini düşüşü, uyarısını haykırıyordu.

Geri dönüş yok. Botlarım çoktan hareket etmişti, seçtiğim yolu takip ediyor, tek büyük tutkumun peşinden koşuyordum.

Koridorun yarısına geldiğimde onları çıkardım. Atkım, şapkam, montum ve çoraplarım arkamda iz bıraktı. Sinirlerimi bir kenara atmaya çalıştım ama onlar da üzerime yapıştı ve içimi gergin bir karmaşaya dönüştürdü.

Sırtına ulaştığımda hâlâ dönüp bana bakmamıştı. Sert duruşu gerginlikle titreşiyordu.

Sunağa çıkan dört geniş basamağın dibinde duruyordu. Ona dokunmak, ellerimi muhteşem vücudunda aşağı yukarı gezdirmek için yanıp tutuşuyordum ama bundan da öte, yüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

Etrafında döndüm, iki basamak tırmanarak önünde durdum. Göz hizasındayken hâlâ burnunun ucundan bana bakabiliyordu ve bunu o vahşi buzul gözleriyle yaptı.

İyi ki beni korkutmadı, yoksa doğruca kapıdan kaçardım. Ama yine de beni çok gerdi. Sessizliğıydi. Gözlerini kırpmadan bakması. Başparmağının işaret parmağına sürtünme hareketi.

"Elinle şunu yapmayı kes." Kalbim küt küt atıyordu. "Beni korkutuyorsun."

Yüz ifadesi karardı. Parmakları hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça, tehditkâr bir şekilde bana doğru ilerledi ve bir ayağını basamağa koydu. Geri çekildim. Benimle kaldı. Tıpkı onunla tanıştığım geceki gibi. Bana dokunmadan bile beni bir odaya itebilecek güce sahipti.

Ben geri çekilmeye devam ettim ve o ilerlemeye devam etti, yüz hatları sertti ve tendonları beyaz yakasının üzerinde geriliyordu.

Sırtım sunağa çarptığında ellerim savunmak için havaya kalktı. Onları yakaladı ve yanlarıma sabitledi. Yarım saniye sonra beni döndürdü. Sırtım ona dönük ve avuçlarım mermer yüzeye düz bir şekilde yalpaladım.

Parmakları belimin etrafında kıvrıldı, kotumun kemer halkalarına takıldı ve popomu kasıklarına doğru sıkıca çekti. Bizi mihrabın üzerinde hafif bir eğimle döndürdü, göğsü sırtıma değıyor ve dudakları kulağımın kabuğına yaklaşıyordu.

Vücudum anında tepki verdi, ısındı, zonkladı. Omurgamı dikleştirdim ve sikine doğru geri ittim.

Kalçalarımı yakaladı ve onları uzaklaştırdı, bunun hızını kontrol ederek beni bekletti. Ağzı tekrar kulağıma, boynuma gitti, hassas tenimle alay etti ve öptü, nefesinin hızıyla baştan çıkardı.

"Gerginim," diye fısıldadım.

"Öyle olmalısın." Arkamda durarak kot pantolonumun fermuarını açtı ve indirdi. "Amını ikiye ayıracağım."

Kocaman eli pantolonumun içine, külotumun altına girdi, parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor ve kıvrımlarıma bastırıyordu. Diğer eli boğazımı kavradı ve başımı omzuna yasladı. Bu sırada ağzı kulağımın altındaki hassas noktaya saldırmaya devam ediyordu.

Sözlü tehdidine rağmen sinirlerim yatıştı çünkü çok nazik, şefkatli ve sevgi doluydu. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en şehvetli

vücutuma dokunan adam.

Omurgamı ona karşı düzleştirdi, o usta parmaklarını pantolonumun içinde çalıştırdı, yarığımınla oynadı ve açıklığımla alay etti. Boğazımdaki avuç içi, kendi avucuna sıkıştırdığı başımı kontrol ediyordu. Yüzümü ve boynumu buruştururken çenesindeki kirli sakal yanağımı aşındırıyordu.

Sonra iki sert parmağını içime soktu.

Kalbim durdu. Bacaklarım iflas etti ve ciğerlerim çöktü. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Nerede olursam olayım, o oradaydı, sıcaklığıyla beni istila ediyor, dokunuşuyla beni okşuyor, parmakları etime batıyor ve duygusallığı farkındalığımı tüketiyordu.

Kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın kadar itti ve ben serbest kalmak için inleyip sızlanana kadar beni parmakladı. Sonra tüm kıyafetlerimi çıkardı ve elini tekrar bacaklarımın arasına sokarak bana işkence etti.

Titreyerek ve çıplak bir halde sunağın kenarına tutundum ve duvardaki İsa'nın gerçek boyutlardaki haçına baktım.

"Cehenneme gideceğim." Kalçalarımı salladım, parmaklarının itişine bindim. "Bensiz olmaz." Çenemi ısırды, nefesi baş döndürücü ve lezzetliydi.

Etrafımı sarmıştı. Kollar, eller, dudaklar ve erkeksi ihtiyaç... Aynı anda her yerdeydi. Bedenim sanki onun dokunuşu için yaratılmışım gibi tepki verdi.

Yaptığı her şey, her öpücük, her okşama, baştan çıkarma konusunda uzun, durgun bir keşif gezisiydi. Bu arada benim tek istediğim beni sunağa atması ve pazar gününe kadar altı şekilde sikmesiydi.

Onu acele ettirmeye çalıştım ama buna izin vermedi. Sikine dokunduğumda ellerimi sıktı. Ona sürtündüğümde kıcımı tokatladı. Onu öpmek istedim ama ona da izin vermedi.

Baştan çıkarmasını mümkün olan en acı verici ve lezzetli şekilde gerçekleştirdi.

İradesine teslim olmak için beni çaresiz bıraktı. Bu yüzden sunağı ölümüne kavrayarak kıpırdamadan durdum, ayaklarımı iki yana açtım ve o çıplak bedenimin her santimini okşarken, yalarken, öperken ve işkence ederken omurgamı dikleştirdim.

Başımı göğsüne yasladım, gücünü, beni saran kollarının desteğini ve önümde bir aşağı bir yukarı dolaşan, karnımı ovuşturan, göğüslerimi avuçlayıp yoğuran, meme uçlarımı sıkan, göğüs kemiğimde gezinen ve boynumun kıvrımını okşayan ellerini içime çektim.

Çelik gibi çenesini şakağıma dayayarak parmaklarının uçlarını dudaklarıma ve boğazıma dayadı. Başım ona yaslanmıştı, boynum gerilmiş ve tamamen açıktaydı ve ağzım açıktı, ağır nefesler alıyordum.

Benimle bu şekilde oynadı, tüy kadar hafif on pedi yanaklarımda, saç çizgimde, boğazımda ve tekrar geri kaydıldı. Boynum boyunca her geçişinde sıkıyor, nefes yolumu boğuyor ve nabzımı yükseltiyordu. Sonra o parmakların yakası yatıştırıcı mafsallara dönüştü, ağzımın ve yanaklarımın üzerinde tekrar kaydı, kulaklarımı çevrelemek ve dudaklarımın iç etini izlemek için zaman ayırdı.

Her küçük ayrıntıdaki erotizm derindi. Yüzümü ona döndüğünde vücudum kemiksizdi, sinir uçlarım aşırı uyarılmıştı ve amım şişmiş, zonkluyor ve bacaklarımdan aşağı sızıyordu.

Sırtımı mihraba dayadığımda, üzerimde yükseliyor, beni sıkıştırıyor ve tüm havayı çalıyordu. Yüzünde ihtiyaçtan kendinden geçmiş bir adamın ifadesi vardı. Gözbebekleri büyümüş, kirpikleri yarıya inmiş, nefes almakta zorlanıyor ve alnı ter içinde kalmıştı.

Boğazımı tutup ağzıma götürdüğünde, duygularının derinliğini ve yoğunluğunu tattım. Göğsünün derinliklerindeki hırıltıyı duydum. Hissettim, boynundan kalçalarına kadar uzanan tendonların gerginliğini.

Tahrik olmuş, heyecanlanmış ve aşırı heyecanlanmıştı. İkimiz de öyleydik.

Öpüşü çılgınlığa dönüştü, elleri pervasızlaştı. Tekrar kemerini tutmaya çalıştım ve bu sefer bana izin verdi. Hızlıca kemeri çıkardım ve gömleğinin düğmelerini açtım. Yakasına ulaştığımda çenesini kaldırdı. Plastik parçayı çıkardım ve onu boxer külotuna kadar soydum.

Ereksiyonu kumaşı yırtarak doğrudan bacaklarımın birleştiği noktayı gösteriyordu.

"Dönüşü olmayan diyar." Bel kemerini kavradım ve gözleriyle buluştum.

"Eğer kilisede yangın çıkar ve duvarlar kanamaya başlarsa..." Tınısı sertleşti. "Yine de durmayacağım. Hiçbir şey seninle sadece rüyalarımın birlikte olduğum gibi birlikte olmamı engelleyemeyecek."

Eridim, yüzüne uzandım. O da sırtarak külotuna uzandı. Kıyafetlerinin sonuncusu da yere düştüğünde ve siki aramızda zıpladığında beni kaldırdı, kıcımlı sunağın kenarına yasladı ve dilini bacaklarımın arasına gömdü.

Meme uçlarım sertleşti ve bir Katolik rahibin tüm dindarlığıyla bedenime taparken başım omuzlarımın arasına düştü. O

ne istediğini biliyordu ve kollarını açarak bana uzandı.

Ben de uzandım, beni kaldırıp sunağın önündeki ahşap zemine yatırırken uzuvlarımı ona doladım.

Bacaklarımı açmış, sikiinin başı göbeğimde titreşirken bana bakıyordu. Ben de ona bakıyordum. İkimiz de ağızımızdan nefes alıp veriyorduk, nefes nefese kalmıştık, büyülenmiş gibiydik.

"Bizi izle, Tinsley." Yere baktı.

Bakışlarını şimdiye kadar gördüğüm en uzun, en kalın ereksiyona doğru takip ettim. Bunun içine nasıl sığacağı beni aşırıyordu.

"Bunu istiyor musun?" Sırılsıklam olmuş etime vurdu.

"Magnus, seni lanet olası pislik." Sırtımı dikleştirdim, yarı hıçkırarak, yarı gülererek. "Ver şunu bana artık."

Üzerine çullandı ve dudaklarımı ağılıkla öptü, ağızımı hışırtılı sözleriyle doldurdu. "Her şeyimi alacaksın, bebeğim. Geri dönüşü yok."

Kollarını kaldırarak gözlerimin içine baktı ve sikiinin başını açıklığımdan geçirdi. Ben inlerken ve istilasının ucunda kıvranırken ağız sessiz bir solukla açık kaldı.

Ve orada, kilisenin zemininde, mihrabın önünde, Peder Magnus Falke bekârlık yeminini bozdu ve bekâretimi aldı.

Santim santim itti, vücudu üzerimde titriyordu, muhteşem mavi gözleri asla başka tarafa bakmıyordu.

Germe yanması muazzam bir baskıya dönüştü. Bacaklarımı onun genişliğine uydurmak için genişleterek yer değiştirdim.

"Oh, lanet olsun. Evet." Kelimeler boğazının arkasından, alçak sesle ve cızırtılı bir şekilde boğuklaştı. "Aç şu amcığı. Çok derine ineceğim."

Ve yaptı da. Tüm uzunluğunu gömdü, yavaşça çekti ve kendini tekrar içeri soktu. Tekrar tekrar, yavaş ve istikrarlı bir şekilde, vücudumu sikini alması için eğitti.

Dokuz yıldır seks yapmamıştı ama yine de kendini tutuyor, bir hayvan gibi içime dalma dürtüsünü bastırıyordu.

Sabrı çok tahrik ediciydi ve bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordum. Kasları sertleşmiş tuğlalar gibiydi, nefesleri sık ve gergindi. Titremeler tüm vücudunu sarmıştı.

Yemin ederim, onu rahmimde hissettim. Onu göğsüme kadar hissettim. Onu ruhumun her köşesinde hissettim.

Sonra farklı bir şey hissettim. Değişen bir şey. Çekirdek kaslarım gevşedi, gevşedi, kabul etti ve rahatsızlık, şaşırtıcı, ezici bir zevke dönüştü.

Bacaklarımı onun etrafına sardım, onu daha yakına, daha derine çekerken vücudu mermer bir sunak gibiydi. "Daha sert."

Yüzümü izledi, kalçalarını tekmeledi, daha fazla güç eklerken her vuruşu test etti. Çok iyiydi.

Çenesi sımsıkı kilitlenmiş, gözleri arzudan alev alev yanıyor, ifadesi yoğun bir şekilde parlıyordu, sanki tünel görüşü gibi, sanki sadece benim tepkilerime odaklanmış ve başka hiçbir şey yokmuş gibi.

İçime saçtığı hisler akıl almazdı. Özellikle de harekete geçtiğinde ve dizginleri gerçekten bıraktığında. Kasları esnedi ve büküldü, vücudu duyusal bir seks çizgisine dönüştü. Bunun için yaratılmıştı, eller aşağı. Adam nasıl sikileceğini biliyordu.

Kalçalarımı gıcırdatarak ve açgözlü öpücükler arasında manyetik bakışlarını tutarak onu becerdim. Kalçalarımız tek vücut gibi hareket ediyordu, tenimiz terden kayganlaşmıştı, uzuvlarımız birbirine dolanmıştı ve ellerimiz birbirini okşuyor, okşuyor, seviyordu.

Buna bayıldım.

Bunu onunla yapmayı sevdim.

"Yavaşla, yavaşla," diye fısıldadı. "Boşalacaksın." Dudaklarını mutluluk dolu gülümsememe bastırdı. "Ama ben sana söyleyene kadar değil."

Bu, yakasının altındaki adamdı. Bir canavar olduğuna inanıyordu. Belki başka kadınlarla birlikteyken bu doğruydı. Ama benimleyken öyle değildi.

Ufukta ikimizin de hazır olmadığı bir konuşma belirmişti. Ama şu anda kesin olan bir şey vardı. Beni vücudundaki tüm tutkuyla kavradı, bakışlarımı tuttu, ağzımı öptü, boğazımı sıktı ve kalçalarını gıcırdattı. Magnus benimle sadece sevişmedi. Benimle herhangi bir erkeğin yapabileceğinden daha sert sevişti.

Dişlerimi dudağıma gömüp teninin benimkine sürtünmesine, sikinin sert uzunluğunun klitorisime sürtünmesine ve sıkı kıkına odaklandım. Tanrım, kıcı tutunmak için en iyi yerdi. Tüm o kasılmış kaslar, avuçlarımın altında öğütülen kayalar gibi, libidom üzerinde kötü bir etkiye sahipti.

Ve onun edepsiz konuşmaları yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramadı.

"Evet, işte bu. Al onu. Pis bir kız gibi sik onu," diye geveledi, sesi baştan çıkarıcı bir şekilde karanlıktı. "Lanet olsun, şu haline bak."

Nasıl görüldüğümü sadece hayal edebiliyordum. Bacaklarını açmış, göğüsleri zıplayan, gözleri karasevda, hayranlık ve belki de yeterince aptalsa aşkla parlayan ahlaksız bir yaratık.

"Sen benimsin, Tinsley. Bir daha kimse sana dokunamayacak. Benden başka kimse." İticileri derinleştirdi, sertleştirdi, her kelimeyi vahşetle noktaladı. "Sen bana aitsin. Başka kimseye değil. Benimsin, Tinsley. Lanet olası benim. Anladın mı?"

"Evet. Her zaman."

Ciddiydim. Ne olursa olsun, kiminle evlenmek zorunda kalırsam kalayım, bugünden itibaren Magnus Falke'ye aittim.

Onun beyanı ve düşüncelerimin yönüyle birlikte hava da değişti. Kalınlaştı, derinleştirdi ve bedenlerimiz daha derin bir şekilde bir araya geldi, aramızda yanan şehveti aşan ruhani bir seviyede kaynaştı.

Her itiş, etimizin ve kemiklerimizin ötesinde büyüyen bir şeyin ifadesi, uzantısı gibiydi. Dünyamın genişlediğini hissettim ve bir zamanlar sadece yalnızlığı bildiğim yerde, şimdi sıcaklığı ve ruhumun derinliklerindeki mutluluğu hissettim.

Eli benimkini buldu ve parmaklarımız birbirine dolanmış halde göğüslerimin arasında tuttu.

Sonra beni öptü, doğrudan gözlerimin içine baktı ve homurdandı, "Benimle gel bebeğim."

Onun isteği benim için emirdi. Tanrı biliyordu ki sadece onun sesinden bile boşalabilirdim. Mükemmel bir basınç ve ritimle bastırıp iterken, bakışlarına daldım ve uçuşumdan aşağı uçtum, onunla birlikte yükseldim, onunla birlikte inledim ve onunla birlikte düştüm. Onun için.

"Tinsley, siktir. Oh, Tanrım, siktir." Kabzasına kadar gömülerek durdu ve başını geriye atarak adımını haykırdı.

O güçlü çenesi boşalırken çalıştı, kasları gerildi ve vücudu titredi. Onun muhteşem görüntüsünden o kadar etkilenmişim ki ciğerlerimi doldurmayı unutmuşum.

"Nefes al, güzelim." Ağzı benimkini kapladı, dili tembelce yalıyordu.

İkimiz de yere geri süzöldüğümüzde, sarkık sikinin içimden çıkmasına izin verdi, sadece iki parmağıyla değiştirdi.

"Hiç hap kaçırdın mı?" Hassas dokulara eziyet ederek ve onları tahrik ederek açıklığımda daireler çizdi.

Başımı salladım.

Bu konuyu hiç konuşmamıştık ama tabii ki benim hakkımda her şeyi biliyordu. Ağır kanamalarımı düzenlemek için doğum kontrol hapi kullanıyordum ve okula gelen tüm ilaçları imzalaması gerekiyordu.

Parmaklarını içime soktu, boşalmasını engellemek istercesine bastırdı.

"Tam bir mağara adamısın." Bir bacağıma kalçasının üzerine attım, vücudumla oynamasının tadını çıkarıyordum. "Bunu tekrar yapmak istiyorum. Tabii yapamazsan başka? Yaşlı erkekler için iyileşme süresi nedir? Viagra'ya ihtiyacın olacak mı?"

Bir anda üzerime atladı, dişlerini göğsüme geçirdi ve boğazımdan uluyan bir çığlık kopardı.

"Gidiyoruz." Isırık izini öptü, beni izliyordu.

"Papaz evinize mi döneceksiniz? Yurtta kalmak istemiyorum. Seninle birkaç haftam var ve-"

"Kampüsten ayrılıyorruz." Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Seni dağlara götüreceğim."

BÖLÜM 31

MAGNUS

Tatillerde köyde çok az kişi kalırdı ama kimsenin beni Constantine'in en küçük kızıyla giderken görmesini göze alamazdım. Bu yüzden onu bir taksiye bindirdim ve bensiz Beyaz Dağlar'a gönderdim.

Sonra acı dolu üç saat bekledim.

Bu süre zarfında fikrimi değiştirebilirdim. Onun kaderini benimkiyle birleştirmeyen bir düzine farklı seçim yapabilirdim. Ama yapmadım. Yapamadım. Bu oluyordu. Planladığım için değil. Ama kaderimizde olduğu için. Biz kaçınılmazdık.

Rahip olmak için
çağrılmamıştım. *Onun* olmak için
çağrılmıştım.

Bu kismet miydi, Tanrı'nın isteği miydi, ilahi bir ferman mıydı, yoksa lanet olası kozmik bir hizalanma mıydı, umurumda değildi. Onunla birlikte olmak için bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Tıpkı nefes almak için bir açıklamaya ihtiyacım olmadığı gibi. İkisini de içgüdüsel olarak yapıyordum.

Köydeki hiç kimse onun gidişine tanık olmadı ve üç saat sonra benim gidişimi de gören kimse olmadı.

Crisanto'ya ve birkaç öğretim üyesine mesaj göndererek tatilin geri kalanında kulübeme gitmeye karar verdiğimi bildirdim. Yazları ve tatillerin çoğunu orada geçirdiğim için bu alışılmadık bir durum değildi.

Yolda küçük bir New England kasabasında durdum ve birkaç haftalık yiyecek aldım.

Onunla baş başa birkaç hafta.

Aletim çoktan sertleşmişti ve bir saatlik yolculuk boyunca da öyle kaldı.

Alacakaranlığın başlaması dolambaçlı, yoğun ağaçlıklı yolu karanlığa gömdü. Ama her dönemeci ve eğimi biliyordum. Bu araziye dokuz yıl önce satın almıştım.

ve ahşap iskeletli kulübeyi yeniledim. Hayatımın o döneminde yalnızlığa ihtiyacım vardı. İnsanların yanında kendime güvenemiyordum ve bir rahip olarak nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Anlaşıldığı üzere, tasma içimdeki zalimliği düzeltmemişti. Ama bana onu nasıl kontrol edeceğimi öğretmişti.

Arabayı son toprak yola soktum ve dik yokuş boyunca dikkatlice kulübeye doğru sürdüm. Park edip motoru kapattığım anda ön kapı açıldı.

Dışarı çıktı, bir melek gibi verandanın üzerinde geziniyordu.

Lanet olsun. Boku yemiştim.

Bishop's Landing'in prensesiydi, yemyeşil çimenlerin ve kana bulanmış paranın çocuğuydu. Constantine'ler tekellerini nesiller boyu miras, adam kayırma ve yönetici aileler arasındaki evlilikler yoluyla sürdürmüşlerdi. Ama verandamdaki kadın onlar gibi değildi. Onlara uymuyordu.

O çok saftı. Çok göksel.

Ay ışığının aydınlattığı altın rengi saçlarından bembeyaz tenine kadar sedefli tonlardan oluşan bir koro gibiydi.

Karda bana doğru ilerlerken parmaklarım direksiyonda sıkılaştı, gözlerim onun çekici formunu takip etti. İnce bir tişört giymişti. Sütyen giymemişti. Dondurucu soğuk nefesini buharlaştırmış ve meme uçlarını bluzun altında keskin küçük mermilere dönüştürmüştü.

Onun tarafından şaşkına dönmüştüm. Sersemlemiştim. Cennetten gelen küçük bir peri tozu gibi bana doğru süzülüyor, soğuk ve karanlık atmosferime girerken ıslıl ıslıl yanıyordu.

O benim hayatımda kayan bir yıldızdı, gecenin içinde bir ışık huzmesi gibi belirliyor, beni dilek tutmaya ve gözlerimi ondan ayırmamaya zorluyordu.

Kapıma ulaştığında dışarı çıktım ve onu öpmek için can atarak ayrılmış dudaklarına dokundum.

"Palton nerede?" Benimkini omuz silkerek çıkardım ve ona sardım.

"Yakan nerede?"

"Görevde değilim."

"Bu, biz buradayken patronluk taslamak yok mu demek?"

"Öyle bir şey demedim." Bagajı açtım ve yiyecekleri boşaltmaya başladım. "Peki ya kilise? İncil'i de geride bıraktın, değil mi?"

"Ben de öyle bir şey demedim."

"Oh, güzel." Dudaklarını büzdü. "Buradayken gerçekten eğlenebileceğimizden korkuyordum."

"Üşütmeden içeri gir."

"Tamam, Boomer." Kollarını yiyecek torbalarıyla doldurdu.

"Bana bir daha Boomer dersen-"

"Boomer."

Kaçtı, ama avucumu kışına çılgılık atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde vurmadan önce değil.

Kulübenin açık kat planı, iki katlı tavanları ve iyi yerleştirilmiş pencereleri her odadan çevredeki dağların manzarasını sunuyordu. Benim özel rektörlüğümle aynı temel yapıya sahipti -mutfak, oturma odası, banyo, yatak odası- sadece daha büyük ölçekte.

Ben yiyecekleri yerleştirirken, ısıtma ve su sistemlerini kontrol ederken o da beni odadan odaya takip etti.

"*Dağlarda bir kulübe* dediğinde, hayal ettiğim şey bu değildi." Pencerelerin yanında volta atıyor, karanlığa bakıyordu. "Unabomber kulübesi ya da aynı derecede psikotik bir şey hayal etmiştim."

Yorum yapmadan kütükleri taş şömineye attım ve çıraları topladım.

"Arkada dağdan aşağı akan bir nehir var." Parmağını arka kapıya doğru uzattı, sesi oktavlar halinde yükseliyordu. "Birden fazla kunduz barajı var. Arka verandanızdan sadece birkaç metre ötede yaşayan gerçek kunduz aileleri var ve benden korkmuyorlar. Dal ve kök toplarken hemen yanlarında oturup onlarla konuştum."

Dudaklarım kıpırdadı. Onları seveceğini biliyordum.

"Seni beklerken araziye keşfe çıktım." Şöminenin yanına eğilmiş, beni inceliyordu. "Her yerde patikalar var. Başka kulübe yok. Sadece bir yürüyüşte geyik, su samuru, rakun, kızıl tilki ve alaca doğan gördüm."

"Dağlardayız, Tinsley. Eyalet parkının yakınındaki koruma altındaki bir bölgedeyiz."

"Ne kadar araziniz var?"

"Aşağı yukarı yüz dönüm."

"Karla kaplanmış yollar, eşsiz manzaralar ve modern araçlarla yenilenmiş bir kulübe. Burası çok para eder." O

gözlerini kısmıştı. "Senin yeminlerinin itaat, iffet ve yoksulluk."

"Rahipler artık fakirlik yemini etmiyor. Tıpkı diğer insanlar gibi evlerimiz var ve vergi ödüyoruz."

"Ne kadar paran var?"

Ateş tutuştu ve alevler kütüklerin üzerine yayıldı.

Ayağa kalktım, yüzümü ona döndüm. "Çok fazla."

"Ne kadar çok?"

"Bunun bir önemi var mı? Burada olma sebebini değiştirir mi?"

"Hayır, yani, kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder olduğunu biliyordum. Ama dağlarda bir kulübeden hiç bahsetmedin ve senin hakkında bilmediğim daha kaç şey olduğunu merak ediyorum."

Bilmediği çok şey vardı. Bir sürü çirkin şey. Buradayken ona her şeyi anlatmak niyetindeydim. Biraz vicdan muhasebesi yapması gerekiyordu ve ben de tüm bilgilere sahip olmasını istiyordum.

Ama şu anda hayatımın çirkinliğini düşünmek istemiyordum. Onun mükemmel güzelliğinin tadını çıkarmak için dört ay beklemiştim ve dokuz yıllık bir aradan sonra ona geliyordum. Açlıktan ölüyordum.

"Harikasın." Ona doğru ilerledim.

"Kaçamak cevaplar veriyorsun. Ve sanırım gözlerin de o kadar kötü değil." Geri çekilmek yerine bana doğru adım attı ve ellerini kalçalarımın doladı. "Yine de bu kış."

Cesur parmaklarıyla arka tarafımı sıktı.

Ağzımı onunkine değdirdim ve dudaklarının tadını çıkardım. Dudakları dışarı fırlamış, emilmek, yalanmak ve ısırılmak için yalvarıyordu. Burnumu onunkinin yanında gezdirdim ve ellerimi omuzlarında gezdirdim. Ona bu şekilde dokunmak bile beni sıcak, huzurlu bir mutluluk haline sokuyordu. Gerçek gibi gelmiyordu.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Sivri, karşı konulmaz tepeleriyle ellerimdeki esnek memeler dışında. Bunlar kesinlikle gerçektir. Ve benimkine karşı yumuşak ağız. Bundan daha gerçek olamazdı.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim, dudaklarını yakaladım, nefesini yuttum, kıyafetlerini parçaladım ve onu duvara yaslayarak becerdim.

İnlemeleri boğazımda titreşti ve sikim içeri ve dışarı okşadı, sürtünme kaygan ve sıcaktı ve çok bağımlılık yapıcıydı.

İtişlerimi güçlendirmek için onu kanepeye taşıdım ama yeterince derine inemiyordum. Kendimi onun içine gömmeye çalıştım -vücudumu, tüm varlığımı- daha sert, daha ağır, daha yoğun bir şekilde kazmaya çalıştım.

"Siktir, Tinsley." Nefeslerim kesik kesik ve hararetiydi, dillerimiz ağzımızın dışında birbirine karışıyor, dudaklarımız birleşiyor, ayrılıyor ve tekrar çarpışıyordu. "Çok iyiydi."

"Her zaman bu kadar iyi midir?"

Aminin sıcaklığı, benim için yapılmış ıslak bir eldiven gibi üzerime oturdu. Vücudunun şekli benimkinin kıvrımına rahatça oturdu, esnek, esnek, konumlandırmam ve taşımam için mükemmel boyutta. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı, ruhumun derinliklerine öyle bir bakıyordu ki kendimi başka hiç kimseyle olamayacağım şekilde soyulmuş, açıkta ve savunmasız hissettim.

"Hayır." Parmak eklemlerimi güzel yüzünde gezdirdim. "Hayır, hiç böyle hissetmemiştim."

Onu kulübenin her odasına götürdüğümde seksi yumuşaklığı sertliğimi emdi. Şöminenin önündeki halıda, mutfak masasının üzerinde, duş duvarına karşı ve yatağında, amını ikiye böldüm. Ve daha yeni başlıyordum.

Ona asla doyamazdım. İki hafta içinde değil. Bir ömür boyu da.

Saatler sonra yatakta uzanmıştık, çıplak, bitkin ve huzurluyduk. Yüzüstü göğsüme uzanmış, yanağını kalbime dayamış ve bakışlarını benimkine dikmişti. Zamansız bir an boyunca birbirimize baktık, seks sonrası mutluluk içinde yüzüyorduk.

Gözleri ağırlaştıkça ve göz kırpmaları uzadıkça, onu bu gece için kaybettiğimi anladım.

Uzanıp ışığı kapattım, elim uzun, saten gibi saçlarına gitti, diplerinden uçlarına kadar okşadım. "Sen benim ilkinsin."

"Yere işeyen ilk kızsın." "Evet."

"Onun ayakkabılarına ilk kanını

akıtan sensin." "Evet."

"İlk tampon yerleştirmen."

"Evet." Dudaklarımın gülümseyerek kıvrıldığını hissettim, çok garip bir duyguydu. "Dostum, ben çok klasım."

"Baskı altında bile klas birisin. Özellikle de o zaman."

"Teşekkür ederim." Göğsümü öptü, sesi uyuştu. "Ben senin kilisedeki ilk orgazmınım."

"Birinci ve ikinci."

"Oh, evet. Günah çıkarma oral seksi." İç çekti. "Çok ateşliydi." Gözleri kapandı. "Başka ne var?"

"Sen benim ilk gecemsin."

"Yanında uyuyan ilk kız gibi mi?" "İlk kişi."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Bağlılık sorunlarını çözmene yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diye mırıldanarak boynuma yaklaştı.

Kimseyle bu düzeyde bir yakınlığa izin vermemiştim, düzenli sevgililerimle bile. Bir kadını becermediğim zaman, onu etrafımda istemiyordum.

Nefes alışı nın yumuşak ritmi bana uykuya daldığını söylüyordu. Vücudunun benimkinin üzerindeki sıcaklığı onu takip etmem için beni uyuşturdu.

"Sen benim ilkimsin." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, iliklerime kadar tatmin olmuşum. "Ve sonuncususun."

BÖLÜM 32

MAGNUS

Ağzı üzerimdeyken uyandım.

Sıcak, narin bir ağız yarı ereksiyonum boyunca kayıyor, her nefes alışımda beni daha da sertleştiriyordu.

"Daha bir saniye önce yumuşacıktın." Tinsley gülümsemesini tacın üzerine bastırdı, altın rengi saçları sabah ışığında parlıyordu. "Sırf bu nadir manzarayı görebilmek için erkenden uyandım. O kadar sevimliydin ki yumuşacık ve gevşek
_"

"Az konuş, çok em." Yüzünü aşağı ittim ve ittim.

Boğazı düğümlendi ve gülerek hava almaya çıktı. "Ve büyük. Bunu söyleyecektim ama-"

Kalçalarımı sürerken ağzını tekrar üzerime çektim. Yüce Tanrım, taşaklarım kalktı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve ezici bir zevk içimde yükselirken sırtım eğildi.

Sanki kefaretni öder gibi sikimi boğazının arkasına götürdü. Sonra sanki can simidiymişim gibi beni bacaklarının arasına aldı.

Tinsley Constantine'in onu kurtaracak bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Ama ben onun güvendiği kişi olmak istiyordum. İçimdeki her şey, annesinin planladığı gelecekte bir kaçış yolu ile başlayarak ona bir şeyler sağlamamı talep ediyordu.

Doğru teşvikle, inatçı bir orospu çocuğu olabilirdim. Ve Tinsley bu teşvikti. Onu sıkı sıkıya tutmak benim doğamda vardı. O buna kontrol etmek derdi. Ben buna koruyucu derdim. Belki sahiplenici. Kesinlikle kıskanç.

Kusurlarım ne olursa olsun, Tucker Kensington'ı denklemden çıkaracaktım. Onunla dans ettiği otuz saniye, sahip olabileceği tek şeydi. Beş ay daha *benim* sorumluluğumdaydı ve bu ayları onun geleceğini çözmek için kullanacaktım.

İniltili, patlayıcı orgazmlarımızdan indikten sonra, sırtımı yatak başlığına dayayarak onu kollarımın arasına aldım.

"Şimdiye kadarki en iyi gece uykusu." Kucağıma oturdu, yüzü boynuma sokuldu ve dudaklarının hafif gıdıklamasıyla usulca öpüştü.

"Anlaştık."

"Ve sabah seksi. Senin için bir ilk daha mı?" "Evet."

"Ne kadar üzücü bir hayat yaşadınız, New York'un Bay Milyarder Bekarı." "Bunu sizinle telafi ediyorum, Majesteleri." Bir elimi onun üzerinde gezdirdim.

güzel arka tarafını ve yanaklarının arasındaki sıkı kas halkasını okşadı.

Sıkıştı, inledi.

"Dağlardan ayrılmadan önce bu deliği ihlal edeceğim." Bacağını kalçamın etrafında daha uzağa sürükledim, dokunuşum için onu açtım.

"Bunun için beni çalıştırman gerekecek." "Çalıştıracam. Söz veriyorum."

"Bugün Noel Arifesi." Gözleri parladı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sen."

"Bu belli. Başka ne var?"

"Hadi yürüyüşe çıkalım."

Duş aldık, kahvaltı ettik ve sanki ilk kez sevişiyormuşuz gibi kanepede öpüştük. Sonra kendimize güldük, botlarımızı ve paltolarımızı giydik ve ona evi gezdirdim.

Karla kaplı dağ arazisi güneş ışığında elmas gibi parlıyordu. Eldivenli eli benimkinde kenetlenmiş halde onu ana patika boyunca en sevdiğim noktaya götürdüm.

Oraya vardığımızda, aşağıdaki buz gibi nehre bakan dağ yamacında duruyordu. Yaprak dökmeyen yeşilliklerle örtülü ve beyaz taçlı dağ zirveleri, mavi kayrak gökyüzüne bir övgü gibi yükseliyordu. Bolca yaban hayatı ve kuzeyden güneye uzanan panoramik manzara ile dünyada bundan daha iyi bir manzara olamazdı.

Benimki hariç.

Soğuk hava yanaklarını pembeleştirdi ve nefesini dondurdu. Beyaz örgü şapkası, omuzlarının ve kollarının etrafındaki dağınık saçları toplayamamıştı. Kabarık dış giysileri ve ağır kar botlarıyla sımsıkı sarınmış, güneşi gölgede bırakacak kadar geniş bir gülümsemeye sahipti.

"Ne?" Çenesini omzuna dokundurdu ve sırtışını ısırdı. "Acı verecek kadar güzelsin."

"Teşekkür ederim." Sanki sözlerimi içine çekiyormuş gibi yavaş ve derin bir nefes aldı. Bakışları tekrar manzaraya döndü ve tavrı değişerek ağırlaştı. "Konuşmamız gerek."

"Biliyorum."

"Tamam." Eldivenlerindeki bir ipi karıştırdı, düşünüyordu, muhtemelen oyalanıyordu. "Sen ve ben, yaptığımız şey, Tanrı ile olan ilişkini nasıl etkiliyor?"

"Bu ilişki şu anda boka batmış durumda."

"Tamir edebilir misin?" Bir nefes aldı. "Düzeltmek istiyor musun?"

"Evet. Belki. Ciddi bir iç gözlem yapmam gerekiyor." Eldivenli parmağımı şakağına dokundurdum ve bir tutam saçını yüzünden çektim. "Beni anla, Tinsley. Bunun sebebi sen değilsin. Hayatım boyunca Tanrı'yla inişli çıkışlı bir ilişkim oldu. İnanıyorum. Sonra yolumu kaybediyorum. Sonra tekrar inanıyorum. Sonra her şeyi sorguluyorum. Bir ileri bir geri, bu bir kısır döngü. İncim hiçbir zaman kolay olmadı ve olmayacak da. Benimle olan ilişkiler de kolay değil."

"Crisanto ile uzun zamandır arkadaşsınız."

"O tek kişi. Sion Akademisi'ne taşındığımda, Crisanto ile birlikte ana rektörlük binasında yaşamak yerine yalnız yaşamayı tercih ettim. Arkadaşlığımızı bozmak istemedim."

"Peki ya ailen? Neden Noel'i onlarla geçirmiyorsun?"

"Yirmili yaşlarımdayken bu ilişkiyi yok ettim. Din konusunda kavga ettik. Benden kiliseye gitmemi istediler. Benim başka önceliklerim vardı. Bu her etkileşimi geren sürekli bir savaştı."

"Rahip olduktan sonra bile mi?"

"Özellikle de sonra. Rahip olana kadar benimle hiçbir şey yapmak istemediler. Siktir et onu. Bu hayatı onlar için seçmedim."

"Neden rahip oldun? Rahip mi oldun?"

"Kısa cevap... günahlarımın affı."

"Neyin affı?"

"İnsanları incitmek. Kadınları incitmek." Soğuk hava birden daha da soğudu, kemiklerime işledi. "Ben bir şey yaptım ve senden..."

Koşma.

Eğer kaçarsa, onu kovalarım.

Devrilmiş bir ağaca doğru yürüdüm ve üzerine oturmak için bir bölümdeki karı fırçaladım. Sonra onu kaldırdım ve bir çığlık atmasına şaşırdım. Bacakları bana sarılıyken devasa ağacın gövdesine bindim. Yüzü bana dönük bir şekilde önümde oturdu, kalçaları benimkilerin üzerindeydi ve kollarını omuzlarıma dayamıştı.

Çok daha iyi.

"Bana diğer kadınlarla olan deneyimlerini anlatmak üzere olduğunu biliyorum." Bakışları benimkileri aradı. "Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum."

Başımı salladım, nabzım hızla atıyordu.

"Bunu duymak istemiyorum." Espri yapmadan güldü. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ama önce bilmem gerek, bana bir şey söylemeden önce... Hiç aşık oldun mu?"

"Hayır. Asla."

"Tamam." Titrek bir nefes onu terk etti. "Uzun süreli bir ilişkiniz var mı?" "Hayır."

"Ve sen zaten hiç tek eşli olmadığını söylemiştin." Narin kaşları birbirine yaklaştı.

"Daha önce olduğum adam sadece kendini önemsiyordu. Kadınlarla ilişkim yoktu. *Anlaşmalarım* vardı." Kalçalarını kavradım ve yüz ifadesini izledim. "Onları bağladım, aşağıladım, kırbaçladım, boğdum, kestim, yaktım-"

"Bekle. Onları kestin mi? Ve yaktın mı?"

"Evet. İstekliydiler. Kurtulmak için onları incitmem gerekiyordu ve ben de bu tür şeyleri isteyen kadınları seçtim."

"Banyoda kanlı iç çamaşırlarımı tuttuğumu gördüğümde sende farklı bir şeyler olduğunu anladım. Kan seni iğrendirmiyor. Seni büyülüyor." Sesi alçaldı ve kaşları da onu takip etti. "Ama şimdi acı ve kan olmadan da gayet iyi gidiyor gibisin."

"Evet." Eğildim ve alnımı onunkine yasladım. "Evet. Hepsi senin sayende, Tinsley. Seninle ilk tanıştığımda bunu arzulamıştım. Ve hâlâ seninleyken bunu arzuluyorum - şaplak atmak, boğmak, boğazının arkasını becermek. Seninle oynamayı seviyorum ama seni asla diğer kadınları incittiğim gibi incitemem. Sadece seni korumak istiyorum." Başparmaklarımla kalçalarını okşuyor, her kelimeyle daha derinlerdeki benliğimin kilidini açıyordum. "Beni daha iyi bir adam yapıyorsun."

"Kendine biraz kredi vermelisin. Son dokuz yılını kefaretle ödemekle geçirdin. Ayrıca, tek yaptığın sert ve *istekli* bir seks olsaydı

seni kötü bir insan yapmaz. Sadece sapık olduğunuz anlamına gelir."

"Hepsi bu değil." Gözlerini izlemek için boşluğa ihtiyaç duyarak geri çekildim. "Eskiden iş çevirirdim. İflas etmekte olan şirketleri avlar, sahiplerini satmaları için silahlandırır ve onları onardıktan sonra yeniden satıştan vurgun yapardım."

"Biliyorum."

"Sık sık kadınlara ait şirketleri hedef aldım ve onları satışa yönlendirmek için seksi kullandım. Bunu on yıl boyunca yaptım."

"Tanrım."

"O kadınları kullandım. Bazen bana aşık oldular ve sonunda onları beş parasız ve kalbi kırık bir şekilde bıraktım."

"Sen bir kadın düşmanıydın." Tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Hayır, kadınlara karşı önyargılı değildim. Herkesten eşit derecede nefret ederdim. Narsist bir pisliktim, kendime, görünüşüme, sekse, paraya ve güce takıntılıydım ve tüm bunları kadınları baştan çıkarmak ve aşırı derecede zengin ve güçlü olmak için nasıl kullanacağımı biliyordum."

"Hep yaşlı kadınlar mı?" "Her zaman."

"Ama ben daha yaşlı değilim."

"Ben aynı adam değilim, siz de o kadınlar değilsiniz. Bununla ilgili her şey farklı. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Güzelliğin, cesaretin ve çileden çıkararak ağzın beni büyüledi." Kendi kendime gülümsedim. "Seni incitmek, kullanmak ya da parayı almak istemiyorum."

İtiraf ortaya çıkmaya başladığında, enerjimin kendini onunkiyile ördüğünü, karıncalandığını, kıvılcımlandığını ve beni yeniden bağladığını hissettim. Kendimin bu kadının dokusunun bir parçası haline geldiğini hissettim. Onun iyiliğini, saflığını hissettim ve bu çok özgürleştiriciydi.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Bunu duymak zor. Rahatsız edici. Ama anlamama yardımcı oluyor." Dişleriyle dudağını yokladı. "Sence seninle o zamanlar tanışmış olsaydım, bana da diğer herkese davrandığın gibi davranır mıydın?"

Şimdi neyin farklı olduğunu bilmek istiyordu. Ne değişmişti? Ben mi değiştim? Dokuz yıllık bekarlık mı? Yoksa katalizör o muydu?

"Rahiplik bana yardımcı oldu. Bana insanlara nasıl daha iyi davranacağımı öğretti. Hâlâ erotik acıyı arzuluyorum ama seninleyken bu kontrol edilebilir bir şey çünkü seni güvende tutma ihtiyacım bencilce dürtülerimin çok ötesinde. Seni korumak benim için

Zorlama. Seninle yirmili yaşlarımda, var olan en kötü hıyar olduğumda tanışsaydım? Bilemiyorum. İlişkimizin farklı olacağını hayal bile edemiyorum. Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şekilde içgüdüsel olarak sana çekiliyorum."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Peki ne oldu? Bir şey yaptığını söylemiştin. Seni buraya ne getirdi?"

"Amelia'yla tanıştım." Ellerim bacaklarında titriyor, midem düğümleniyordu. "Sıfırdan kurduğu bir yazılım şirketi vardı. Ben de istedim. Altmış gün içinde büyük ölçüde geliştirebileceğimi ve bundan bir servet kazanabileceğimi biliyordum. Bu yüzden onu baştan çıkardım. Bana aşık oldu ve sonunda şirketi bana sattı, sonunda birlikte olacağımızı ve bir şekilde şirketin onda kalacağını düşünüyordu."

Tinsley hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı.

"Seks sırasında onu incitmememe izin verdi." Ağzım kurudu, monoton sesim havayı tırmaladı. "Bundan hoşlanmadığını biliyordum ve başkalarını becerdiğimi de biliyordu. Sanırım bu onu her şeyden çok incitti. Ama peşimi bırakmadı. Bana asla hayır demedi. Beni elinde tutmak için çaresizdi. Bu yüzden sapkınlıklarına ve çapkınlıklarına katlandı." Eski suçluluk duygusu kabardı, iltihaplandı. "Doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığı vardı ve bu da kalbinde bir zayıflığa yol açmıştı. Bana hiç söylemedi. Onu istediğim gibi kullanamazsam görüşmeyi keseceğimi biliyordu." Elimi yüzümde gezdirdim, midem bulanıyordu. "Bilmiyordum."

"Ne oldu?" Eldivenlerini çıkardı ve parmaklarımı bacağına geçirdi.

"Seks sırasında onu boğdum ve kalbinin durmasına neden oldum. Elleri ve ağzı bağlıydı ve bana söyleyemedi. Ellerim boğazındayken öldü."

Ve benim pis aletim onun içinde.

"Oh, Magnus, hayır." Yüzümü avuçladı, yüz hatları kederle buruşuyordu. "Aman Tanrım, bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sesindeki, dokunuşundaki, büyüleyici gözlerindeki merhametten nefret ediyordum. "O kadın hiç umurumda değildi. "O kadını hiç umursamadım.

Hızlı sikiş." Bileğini kavradım, narin kemiklerini sıktım. "Sakın benim için üzülmeye kalkma."

"Bilmiyorum." Yüz ifadesi sertleşti ve kolunu çekti. "Ama senin için *üzülüyorum*. Bu korkunç bir trajedi idi ve sen bu trajediyi

Dokuz yıl boyunca. Senin hatan olmayan bir trajedi. Sen bilmiyordun. Suçlanmadın, değil mi?"

"Herhangi bir suçlama yoktu. Ailesi beni sivil mahkemede dava etmekle tehdit etti ve ben de onlara ödeme yaptım. Ayrıca onlara şirketini de verdim, onu da batırdılar. Her şeyi gömdüm. Hepsini yok ettim. Ailen bile bunu ortaya çıkaramaz."

"Amelia senin son...? En son o zaman mı seks yaptınız?"

"Evet."

Derin bir nefes aldı ve gözleri odağını kaybetti. İşlemesi gereken çok şey vardı. Benim hakkımda ne düşündüğünü sadece Tanrı bilirdi.

"Bunca zamandır bekâr kalmana şaşmamalı," diye mırıldandı. "Uzlaşmak korkunç bir şey ve sen zaten duygusal olarak kabızsın. Amelia'yı önemsesen bile onun için dökülecek iki damla gözyaşın olmazdı."

"Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle," diye kestirip attım.

"Bence duygu yokluğu derin bir acıya işaret ediyor. Eğer başa çıkılamayacak kadar büyükse, onu dondurursunuz. Bu asla geçmeyen bir şok gibidir. Bence bir ilişki kurmayı düşünmeden önce bunu bırakmalı ve kendinizi hissetmelisiniz. Burada yaptığımız şeyin bu olduğunu söylemiyorum. Ama başka biriyle yaşayamazsınız bile, yani..."

Onunla yaşayabilirim.

Yaptığımızdan çok da farklı olmayacaktı. Dört aydır birbirimizden ayrılmıyorduk. Her gün birlikte geçirdiğimiz saatlerin sayısı -takılmalar, flörtler, tartışmalar, öpüşmeler- kıyaslanamazdı. Evli çiftler bile bunu yapmazdı.

Hoşuna gitse de gitmese de zaten bir ilişkimiz vardı.

Daha önce hiç kendimi onunla olduğu gibi başka biriyle gizlememiştim. Başta bunu yaptığının farkında bile değildim. Gün içinde bir e bir dersler. Her öğleden sonra ve gece cezalar. Onu kendime saklamıştım, tekeli me almıştım. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman ilişkimizi mahvetmek yerine aramızdaki bağı daha da derinleştirmişti.

Cinselliğe dönüşmeden çok önce onunla romantik bir ilişki içindeydim. Ve şimdi tüm sırlarımı biliyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyordu.

Yaprak dökmeyen ağaçların arasında, karla sertleşmiş toprak ve geniş mavi gökler arasında kalbim daha önce hiç olmadığı kadar güçlü atıyordu. Üzerimden bir yük kalkmıştı ve meleğim kaçmıyordu.

En azından henüz değil.

Düşünceliydi, sessizdi, bakışları gözlerimden kucağındaki ellerime atlıyor ve tekrar geri dönüyordu.

"Hadi geri dönelim." Bedenini benimkinden ayırdı ve geri adım atarak patikaya doğru döndü.

Sessizce geri yürüdük, karlı patika botlarımızla buluşmak için yükseliyor ve parlak gökyüzü yolu aydınlatıyordu. O görüş alanındaki her hayvan izine, bulut oluşumuna ve kuşa hayret ederken ben de yeni bir güç ve iç huzuruyla onu izledim.

Kulübeye vardığımızda onu kapıya doğru çektim. Ama o ayaklarını yere vurdu ve elini geri çekti.

"Bir süre kunduzlarla takılacağım." Bana attığı bakış ona katılmam için bir davet *değildi*.

Hassas, güvensiz bir adam olsaydım, bunu sorun ederdim. Ama değildim. Kendi alanına sahip olabilirdi. İğrenç geçmişimi özümseme ihtiyacına saygı duyuyordum ve ona zaman tanıyacaktım. Kaçmadığı sürece. Bu bir hata olurdu.

Onu boğazından yakalayıp kendime doğru çektim, gözlerindeki kıvılcımın ve nefesindeki kesikliğin tadını çıkardım.

"Ben yemek yaparım." Ağzını kendime çektim ve eriyene kadar öptüm. Sonra kulağına bir fısıltıyla onu uzaklaştırdım. "Uslu dur."

Onu orada bırakıp mutfığa gittim ve tereyağlı kraker ve domates sosuna bulanmış kuyruk, pençe ve boğum etli ıstakoz turtası yaptım. İnternetteki bir tarifi takip ederek hazırlamam bir saatimi aldı. Fırına sürdüğümde ağzım sulandı ama dikkatim pencerelerde kaldı.

Mısır ekmeğini dilimleyip ortalığı toplarken onu izledim. Evden otuz adım ötede, derenin kenarındaki bir kayanın üzerine oturmuş, odaklanmamış gözlerini kunduz barajına dikmiş, düşünceli bir ifadeye bürünmüştü.

Mutfakta yapacak bir şey kalmayınca oturma odasına geçtim ve elimde bir tespihle kanepeye uzandım. Sonra zihnimi ve kalbimi dua ile meşgul ettim, parmaklarım kutsal boncuklar boyunca ritmik bir şekilde hareket etti, fısıldadığım kelimeler bir ilahi gibi.

Rahipliği yanlış nedenlerle istemiştim ama bu doğru bir karardı. Bu hayatta geçirdiğim dokuz yılın ardından kendimi ıslah olmuş, aklanmış ve iyileşmiş hissediyordum.

Dokuz yıl sonra, yolumun keskin bir dönüş yaptığını ve başka bir yöne doğru ilerlediğimi hissettim.

Arka kapı açıldığında vücudumdaki her molekül cızırdayarak canlandı. Başımı tespih tanelerinin üzerine eğmiş, gözlerimi kapatmış, dualar okurken bile tüm duyularım onun yaklaşmasını takip ediyordu.

Paltosunun, şapkasının, eldivenlerinin, botlarının, her şeyin sesi yere çarptı. Bir saniye sonra önümde durduğunu, sessizce bitirmemi beklediğini hissettim. Beklemesine izin verdim, kelimelere odaklandım. Sonra boncukları bir kenara koydum.

Kolları iki yanında sallanıyordu, bakışları parlak ve kırılıyordu. "Sen zor bir adamsın."

Sevmesi zor bir adam.

Alt metni dile getirmesine gerek yoktu. Gözlerinden haykırıyordu. "Tanrı senin olduğun kişiyi affediyor mu?" diye sordu.

Crisanto'nun dokuz yıllık danışmanlığı cevap vermeyi kolaylaştırdı. "Evet." "Affediyor musun? Kendini affediyor musun, Magnus?"

Bu soruyu kendime hiç sormamıştım ve duraksadım, gerçeği bulmadan önce anlamını gözden geçirdim. "Evet."

Yavaşça başını salladı, bir adım öne çıkıp yanımdaki mindere dizini koymadan önce alt dudağını çekiştirdi. Arkama yaslandım, onu tırmanmaya davet ettim ve o da tereddüt etmedi.

Kalçalarım sarılarak kollarını boynuma doladı ve beni limon damlalarının, taze karın ve dağ havasının kokusuyla sardı.

"Senden hâlâ korkmuyorum." Alnımızı birbirine yaklaştırdı. "Neden biliyor musun?"

"Anlat bana."

"Beni öğrenmeye ve üniversiteye gitmeye teşvik ediyorsun. Başkalarından sakladığın sırları bana emanet ediyorsun. Opossumlar için ağladığımda bana sarılıyorsun. Kanadığımda karanlıkta spor salonunun zeminini temizliyorsun. Özel hayatımda aşağılanmamı istiyorsun ama başkalarının önünde beni asla küçük düşürmüyorsun. Beni yükseltirsin. Beni koruyorsun. Sen benim daimi savunucumsun." Dudaklarını yanağımda gezdirdi. "Yani hayır, senden korkmuyorum. Sana kelimelerin ötesinde değer veriyorum."

Utanmaz piç kurusu olduğum için sertleştim. Onun küçük tatlı kıcının altında taş gibi sertleştim. Onu istiyordum. Kendimi onun içine gömmek ve onu tekrar tekrar sikimin üzerine boşaltmak istiyordum.

"Ama şunu dinle, Magnus Falke." Çenemi kavradı, gözleri parladı.
"Eğer beni keser ya da yakarsan, dünyanı mahvederim."

"Hiç şüphem yok, Bayan Constantine." "İstakoz kokusu mu alıyorum?" Sırıttı. "Akşam yemeği bekleyebilir."

Ağzımı onunkinin üzerine eğdim ve dilimi dişlerinin arasından geçirdim. Acele etmeden. Keskin bir şekilde odaklandım. Dudaklarım bunu bekliyordu, onun tatlılığına ve evrendeki hiçbir şeye benzemeyen büyüğü aurasına ihtiyaç duyuyordu.

O benim en büyük fantezimdi, hayatla parıldıyor ve sikime kan pompalıyordu. Onun her nefesini, düşüncesini ve dar deliğini arzuluyordum. Onu hak etmiş olsam da olmasam da, bu gece onun her şeyine sahip olacaktım. Hemen şimdi.

İstakozlu turtayı bir kenara bıraktım ve onu yatak odasına götürdüm, heyecan ve cinsel özlemle dolup taşıyordum. Bunu dudaklarımızın sürtünmesinde, öpüşmemizin sıcaklığında ve bacaklarımdaki titremelerde hissettim. Onu yatağa yatırdığımda her şey titriyordu; kaslarım, nefesim ve kalbim. Kurtuluşun ötesindeydim ve umurumda değildi.

O benim aydınlanmamdı, her şeyimdi. Bana acı çekmeden nasıl seks yapacağımı ve bunu yepyeni bir seviyede nasıl deneyimleyeceğimi gösterdi. Kaybolmuş ve bulunmuş, yeterince hızlı çıplak olamayan, her şeyi tüketen, duygusal bir seviye. O olmasaydı, dünya bir daha asla hareket edemezdi.

Saniyeler içinde kıyafetlerimizi çıkardım. Öpüşmelerimiz dağınık bir hal aldı, hava almak için ayrılamıyorduk. Yatağın üzerinde yuvarlandık, inliyorduk, kalçalarımız gıcırdıyordu, sevişmeyi çok istiyorduk. Ben kafesinden kurtulmuş aç bir hayvandım, o ise damarlarımda dolaşan gūnahtı.

Ama kendimi yavaşlamaya ve acele etmemeye zorladım. Dudaklarım ve ellerim onun nefis vücudundayken, ona düşmüş bir rahip tarafından tapınılmanın ne demek olduğunu öğrettim.

Sonraki bir saat boyunca onu ezberledim. Onun altımdaki görüntüsü nefes alış verişlerimi senkronize etmiyordu. Büyüleyiciydi, güzeldi, o kadar mükemmeldi ki hayatımın geri kalanını onun ayaklarının dibinde, bağıllık içinde geçirmek istiyordum. Güzelliğini öperken ve okşarken içgüdülerim ve duygularıyla ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. Sadece vücuduna değil. Onun sevgisi ve uzun vadeli mutluluğu için çaresizdim.

Tanıştığımız gecedan beri, onunla şimdiye kadar yaşadığım tüm profesyonel, duygusal ve fiziksel ilişkilerin ötesine geçen bir düzeyde ilişki kurmuştum. Her şey bir sopayı içeren ilk etkileşimimizle başladı. Dört ay sonra, ona olan bağıllığım canlı ve talepkardı. Ben

Kendini adanmış. Kendini adanmış. Aramızdaki bağa ne kadar bağlı olduğumu bilseydi bu onu korkuturdu.

Üçüncü orgazmı boyunca amını yalarken, onun coşkusunu kendi coşku gibi hissettim. Dilimin üzerinde patlamasının tadını aldım, galaksileri gördüm ve artçı şoklarının kıvılcıklarını hissettim.

Oh, merhametli Tanrım. Bunu bütün gece yapabilirdim, en tatlı, en mükemmel rüyadan beslenirken ondan çılgınlıklar koparabilirdim.

Nabzım sıklaştı. Leğen kemiğimin yatağa çarpmasına engel olamıyordum.

Beni o kadar tahrik etmişti ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Kaburgalarının çizgilerini takip ederek, sıcak, küçük bedenine doğru ilerledim ve her iki göğsünü de avuçlarımda tartarak, başparmaklarımla uçlarını okşayarak dolgunlaştırdım. "Kusursuzsun." Onu vücudumla sardım ve emdim.

dil. "Makul olmayan bir şekilde. Sen benim için yaratılmışsın."

"O zaman alay etmeyi bırak ve beni becer." Şehvet dolu gözleri parladı ve dudaklarından yavru bir kedi hırıltısı döküldü. "Burada ölüyorum amına koyayım."

Sabırsız sesi tam Tinsley'e göreydi. Her zaman dizginleri ele almaya çalışırdı - kelimenin tam anlamıyla elleri kıcımdaydı, beni bacaklarının arasına daha sıkı çekiyordu.

Bu gece onu ne kadar derinlemesine ve vahşice becereceğimi bilmiyordu.

"Yetki sende değil." Kollarımı başının üzerinde birleştirdim, onu çevreledim ve sikimi ona göstermedim.

Ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzakta, göz temasını, kalp atışlarını ve havayı paylaştık. Aramızdaki bağ bir elektrik çekimi gibi içimize işledi, dudaklarımız aradaki mesafeyi koruyamadı. Öpüştük, sıcak ve derin, dillerimizin her dokunuşu sonik bir his patlaması yarattı - her zaman çok fazla ve asla yeterli değil. Birlikte nefes aldık. Birlikte sallandık. Ve ben öldüm. Ve tükendim. Ve tekrar öldüm. Mükemmel tüketim ve bilincin ölümü.

Tinsley'den önce nadiren öpüştürdüm. Bundan hiç zevk almazdım. Ama bu yakınlığımızın bir ifadesiydi. Dili ağzıma girip çıkarken, beni çağırırken, ben de ona keskin dokunuşlar yaptım, çenemi daha da açtım, başını kavradım, onu istediğim gibi döndürdüm ve dilimle onu ne kadar derinden becerdiğimi kontrol ettim.

Sonunda işkenceyi bıraktım ve ereksiyonumun başını sıırılsıklam amına dayadım.

"Seni iğ çiğ sikeceğim." Saçlarını avuçlayıp gözlerimin içine bakmasını sağlarken kalbim tekledi. "Fiziksel olarak yapamayana kadar durmayacağım.

ve seninle, dayanma gücüm sonsuz."

"Yap şunu." Kalçalarını tekmeledi ve dilini ağzıma sokarak beni beslemeye başladı.

Onu hararetle öperken, yarığına sikimle birkaç alaycı dokunuş yaptım. Sonra ittim, shaftımın tüm uzunluğunu onun açgözlü sıcaklığıyla kapladım.

Zaman durdu. İkimiz de nefes almıyorduk. Kabzasına kadar sokmuştum, kendimi hareketsiz tuttum, sert bir ses çıkarmadan önce onun lezzetli hissinin tadını çıkardım, geri çekildim ve bir ritim oluşturarak tekrar tekrar derinlere vurdum.

"Oh, lanet olsun." Yüzüm boynunu buldu, dudaklarım yalıyor ve öpüyordu.

İnlemelerinin doygunluğu beni vücudunun sıkı sıkıya sarılması kadar etkili bir şekilde tahrik ediyordu. O benim bağımlılığım, saplantımdı ve kalçalarım yuvarlandıkça onunkiler de yuvarlanıyor, beni itiş kakışla karşılıyordu.

"Sikimi sik." Belini kavradım, fantezinin içinde kaybolmuştum. "Benim için çok ıslaksın, o aç küçük amcığını gıcırdatıyorsun, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışıyorsun."

Her yerde küçüktü ve ben onu ağzına kadar doldurmuştum. Düşünecek yer yoktu, yanlışları düşünecek ne bir parça yer ne de zaman. Bunun için çok geçti. Duygulara gömülmüştüm, beynim sevinçten patlıyordu. O benim tek düşüncemdi. Tek ihtiyacımdı.

O nefes aldı, ben de hava aldım.

Eğer herhangi bir parçamı geride tutuyorsam, şimdi hepsi açığa çıkmıştı, tamamen ona teslim olmuşum.

Kuduz açlık içimde çarpıştı. Kalçalarımın pistonu, ona olan arzusun gücü altında hareket ederken, serbest düşüşte sikişirken durmadı. Benden çok daha küçüktü ve her seferinde daha derine, daha sert battığımda onu ikiye böleceğimden korkuyordum. Ama orgazmdan gevşemiş vücudu istilama boyun eğiyor, teslim oluyor, her şeyimi alıyordu. Çünkü o benimdi.

Açık dudaklarına karşı inledim ve okyanus gibi gözlerine baktım. Her temas noktamızda kilitlenmiştik, ayrılmazdık, sanki bu dünyadaki son gecemizmiş gibi sevişiyorduk.

"Çok küçüksün amina koyayım. Çok sıkı ve ateşlisin. Çıldırmaq üzereyim, inanılmaz bir his bu." Daha derine indim, daha hızlı ittim. Vücudum hiç bu kadar canlı hissetmemişti. "Hiçbir şeyi seni istediğim kadar kötü istememiştim. Tanrım, inanılmaz hissediyorsun."

Bir orgazm daha onu sarsıp nefeslerini keserken yüzünü öpücöklere boğdum. Çift görüyordum.

İç duvarlarının spazmodik kasılması. Ritmim bozuldu, vücudum salıverilmesinde ona katılmaya çalışırken toplarım sıkılaştı.

Henüz değil.

İnsanüstü bir güçle çekip çıkardım. Kemiksiz, tüy gibi hafif ağırlığını kaldırıp banyoya taşırken anlaşılmaz seslerle itiraz etti.

"Bitirmedin." Dudakları bıyıklı çenemde geziniyor, göğsü kabarıyordu.

"Oh, prenses. Daha yeni başlıyorum." Onu makyaj masasının önünde ayağa kaldırdım. "Tezgâha tutun."

Dört doruk noktasındaydı ve ağırlaşmış gözleri aynadaki yansımamda gezinirken zevkten sarhoş gibiydi. Ellerini lavaboya sabitleyerek öne doğru eğilmesine yardım ettim.

Sonra kalçalarına açtım ve onu beşinci orgazmına kadar

becerdim. "Bana ne yapıyorsun?" Ben itmeye devam ederken

inledi. "Bu amcığı olabildiğince ıslatıyorum."

Tanrım, sıırıslıklam olmuştu, bacaklarından aşağı ve taşaklarımın üzerine damlıyordu. Islaklığın bir kısmını topladım ve onun küçük, sıkışık göt deliğinin etrafına sürdüm.

Bir iniltiyle daha da sıktı, aynadaki görüntülerimizi izliyordu.

Ona vurmaya devam ettim, başparmağımı arka deliğinin sıkı halkasından geçirirken onu sertçe sürdüm. O kadar rahatlamıştı ki, orgazmdan öylesine bitkin düşmüştü ki, kasları gevşedi ve beni içine aldı. Tıpkı planladığım gibi.

Onu bir kez daha serbest bırakmaya çalışırken, başparmağımı iki parmağımla değiştirdim. Sonra üç. Dikkatim onun tepkilerine odaklanmıştı, acı ya da itiraz belirtileri arıyordum.

"Nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?" Sikime karşı geri itti, her iki deliği de tamamen rahatlamış ve bana açıktı. "Çok dolu ve aşırı uyarılmış hissediyorum ve hala daha fazlasını istiyorum. Uyuşturucu gibisin Magnus. Bu beni korkutmalı, değil mi?"

"Seni asla incitmeyeceğim." Aynadaki bakışlarını tuttum, aletim ve parmaklarımla onu becerdim.

Ama ona biraz rahatsızlık verirdim. Biraz baskı. Bir ısırık acı. Başa çıkamayacağı bir şey değil.

Bu son deliği almak beni mahvedecekti. O kadar uygunsuz, yasak ve dar bir şeydi ki, düşündükçe bile sayıklamaktan kendimi alamıyordum.

Boşalmam gerekiyordu. Vücudumdaki her sinir ucu rahatlamak için çığlık atıyordu.

Dudaklarımı boğazına dayayıp ısırđım. Kemerini kırıldı, haykırdı. Amından çıkarken dişlerini daha sert batırdım, elimi kıçından çıkardım ve yumuşak bir hamleyle bakire deliğinin içine daldım.

Ağzı sessiz, havasız bir çığlıkla açıldı. Parmakları tezgâhtaki tutuşunu kaybetti ve dirseklerini kaburgalarımaya doğru itti.

Sonra kıcı etrafımda kilitlendi, o kadar sıkı sıkıyordu ki yıldızları gördüm. "Yanlışı delik! Yanlışı delik!" Kısa aralıklarla inliyordu.

"Senin yanlışı deliğin yok." Boğazını kavradım, onu göğsüme yasladım ve alt bedenini kalçalarımaya tezgâh arasına hapsettim, sikim kıçının derinliklerine, lezzetli bir şekilde oturdu. "Nefes al."

"Yapamam, seni lanet olası pislik!"

"Bu *senin* göt deliğin ve lanet olsun bana, ama harika hissediyorsun."

"Çık içimden! Aman Tanrım, çık!"

"Sakin ol." Onu hareketsiz tutarak beni yerinden oynatmasını engelledim.

"Neden beni uyarmadın? Beni buna kadar çalıştıracağına söz vermiştin!"

"Bana bak." Aynada onun gözlerini buldum. "Seni uyarmış olsaydım, strese girecek, kendini sıkacak, panikleyecek ve bunu kendin için dayanılmaz bir acı haline getirecektin. Ben seni olabildiğince rahatlatarak buna hazırladım. Rahat mıydın?"

"Öyleydim." Kalçalarını etrafımda sıkarak nefesimi çaldı. "Ama şimdi rahat değilim. Siktir, Magnus. Bu çok fazla. Sen çok büyüksün."

"Ama dayanılmaz değil. Kaldırabileceğinden daha fazla değil. Derin bir nefes al. Aferin kızıma. Bir tane daha. İşte böyle. Nefes almaya devam et. Vücudunun uyum sağlamasına izin ver."

O nefes almaya konsantre olurken, ben etrafına uzandım ve lavaboda ellerimi yıkadım. Sonra temiz parmaklarımı amının kaygan kıvrımlarında gezdirerek arzusunu yeniden uyandırdım.

"Sen hazır olana kadar hareket etmeyeceğim." O zamana kadar ölebilirdim ama gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyordum.

"Bunu daha önce de yapmıştın." Ellerini tezgâha dayayıp yansımasını incelerken kaşları eğildi.

"Anal seks mi?

Evet." Çenesi

düştü.

"Onu acı vermek için bir araç olarak kullandım." Boynunun yan tarafını öperken güzel göğüslerini ve düz karnını okşadım. "Bu öyle bir şey değil. Senin zevkin ve ihtiyacın beni kendiminkinden daha fazla etkiliyor. Eğer bundan zevk almazsan, bir daha asla yapmayız. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı ve nefes verirken kaslarındaki gerginlik gevşedi.

Öylece durduk, birbirimize kilitlenmiştik, ellerim gezinirken, dudaklarım sokulurken ve kıcı istilama alışıırken. Uzun dakikalar boyunca arafta bir yerde, cennet hissi ile hareket etmemenin cehennem azabı arasında gidip geldim.

Göğüslerine odaklandım, bir meme ucunu, sonra ikizini okşadım, karnından aşağıya doğru indim ve hayallerimin vadisine indim, çok ıslak, yumuşak ve pembe, parmaklarımı kınına sokmak için yalvarıyordu.

Amcığıyla oynarken sikim arka deliğinin içinde zonkluyordu. Her geçen dakika gevşediğini, etrafımda gerildiğini, baskıyı ve dolgunluğu kabul ettiğini hissettim.

Yüzünü benimkine doğru eğdi, ağzımı buldu, nabzımı hızlandıran sözleri duyana kadar beni açlıkla, doyumsuzca öptü.

"Bunu istiyorum." Gülümsemesini dudaklarıma bastırdı ve alaycı bir şekilde kıcını oynattı. "Ben hazırım."

Kalbim kulaklarımda su gibi akıyordu. *Oh lanet olsun.* Ölebilirim.

Tepeden tırnağa titreyerek hareket etmeye başladım. Bedenim onunkinin üzerine yerleşmiş ve çenem omzundayken aynada bakışlarımızı kilitledik.

"Al bakalım, pis kız." Ölçülü bir yavaşlıkla, homurdanarak, aşırı ısınarak içine girip çıktım. O kadar iyi hissettiriyordu ki canımı yakıyordu. "Sikimi al. İşte bu kadar. O götü beceriyorum bebeğim. Lanet olsun, beni ölümüne sıkıyorsun."

"Çok fazla baskı var." Elini bacaklarının arasından benimkinin üzerine koydu, ben klitorisinin etrafında dolanırken o da kendine dokunuyordu. "Bu tarif edilemez."

"İyi tarif edilemez mi?"

Hızla başını salladı ve her dalışta adımı haykırdı. O kadar dağılmıştık ki, o kadar inanılmaz derecede sıırıslıklam olmuştuk ki, tokatlaştık ve birlikte kaydık.

"Daha hızlı." Ayaklarını birbirinden daha da ayırdı ve bana doğru geri itti. "Daha sert."

Alevler içinde kaldım, libidom onun hevesiyle ateşlendi. Yüzüne kazınmış şehveti görmek ve onun da bu işin içinde olduğunu bilmek beni en çok tahrik eden şeydi. Çünkü onu becermeyi çok istiyordum, onun içinde olma ihtiyacım sürekli ve acil bir talepti.

Bu yüzden ona teslim oldum, kalçalarımı vahşi bir şekilde serbest bıraktım, çekiçledim, vurdum, hepsini aldım. Her şeyi aldım. O benim her şeyimdi.

"Lanet olsun, sikimi al." Belini kavradım ve başparmaklarımı sırtının alt kısmındaki çukurlara bastırarak onu yerinde tuttum. "Çok iyi hissettiriyor. İhtiyacın olan tek şeymiş gibi sik onu. İşte bu kadar. Siktir, evet." İnledim, zevkten aklım başımdan gitti ve omzunu ısırdım. "Beni deli ediyorsun. Seni becermeden bir saat geçiremiyorum."

Birleşen yansımamız delicesine erotik, kıvranan ve çılgıncaydı. Kendinden geçmiş bir meleğe benziyordu, boğazımdan hayvansı sesler çıkarken bedenlerimiz bir bütün olarak hareket ediyordu.

Bacaklarımın arasındaki zevk benzersizdi. Onu yatağa bağlamak ve asla gitmesine izin vermemek için yarım aklım vardı. Islaklığı alçaltılmış bedenimi kaplamıştı ve ben onu ovma ve asla yıkamamak istiyordum.

Bu kadına karşı ciddi bir bağımlılığım vardı.

Ona zevk vermeye bağımlıydım. Öpücüklerine ve akıl sağlığımı çalmalarına bağımlıydım. Boynunu öperken ağır ağır kapanan gözlerindeki parıltıya bağımlıydım. Onu başka bir orgazma doğru becerirken çıkardığı küçük aç seslere bağımlıydım.

Ama seks olmasa bile ona bağımlıydım. Kendimi dengesiz ve harika dengelenmiş hissediyordum. Tek istediğim oydu.

Hızımı artırdım, aceleyle hareket ettim. Daha hızlı, ateşli itişler. Baş döndürücü düşüncelerim kontrolümü bozdu. Bu çok fazla zevkti ve o da bunu hissediyordu. Ellerinden biri tezgâhtan kalkıp popomu kavradı, tırnakları etimi ısıırıyordu, çığlıkları yüksek ve patlayıcıydı.

Bu beni daha da teşvik etti.

"Götünden sikerken çok seksi görünüyorsun." Dudaklarım kulağındayken kulak memesini ısırdım. "Kirli ve sert bir şekilde alabileceğin her deliğe bayılıyorsun."

"Sadece seninle, Magnus." Yutkundu, titriyordu, bakışlarımı aynada tutuyordu. "Sadece seninle."

Küçük bedenini sarsan çığlık çığlığa bir titremeyle boşaldı. Kıçının derinliklerine doğru ittim ve onu lavaboya sabitledim, boğuluyor, kabarıyor ve onu o kadar çok boşalmayla dolduruyordum ki bayılacağımı sandım.

Ondan damlamasını, yerde birikmesini ve muhteşem bacaklarını kaplamasını istedim. Sonra onu tekrar almak istedim.

"Ben öldüm." Gülmekten tezgâhın üzerine yığıldı.

Ağzımı omurgasına götürdüm, bedeninden ayrılırken usulca öptüm. Yakınlık kaybı çok fazlaydı, bu yüzden onu yukarı çektim ve göğsünü kendime doğru çekerek dudaklarımızı birleştirdim.

"Şimdi uyumama izin vereceksin, değil mi?" Kollarını boynuma doladı.

"Sana yaşatacak sonsuz orgazmlarım var." Onu kaldırdım ve duşa doğru taşıdım. "Onları evin her odasında, her düz yüzeyde yaşayacaksın. Sonra dışarıdaki yüz dönümlük araziye geçeceğiz."

"Aman Tanrım." İnledi.

"Canını yaktım mı?" Onu duş kabiniindeki koltuğa oturtup kızarmış vücudunu inceledim. "Seni bir hayvan gibi becerdim. Çok mu-?"

"Sen mükemmelsin." Zevkten sıırıslıklam olmuş gülümsemesini ağzıma doğru kaldırdı ve beni tembelce öptü. "Bayıldım... Bayıldım."

"Güzel. Çünkü ben senin bacaklarının arasında yaşayacağım."

Onu yıkadım. Onu öpücüklerle sevdim. Sonra onu yatağa geri taşıdım ve vücudumla tekrar tekrar sevdim.

Yeminimi bozmuş ve öğrencimin bekaretini almıştım. Constantine'lerin en küçük kızının. Hesaplaşma günüm gelecekti. O zamana kadar, bu günahahtan bolca ve kutsal olmayan bir zevk alacaktım.

BÖLÜM 33

MAGNUS

TINSLEY İLE DAĞLARDA YÜRÜMEK hayatımın en büyük zevklerinden biri oldu.

Patikalarda geçirdiğimiz saatler varış noktasıyla ilgili değildi. Birlikte geçirdiğimiz zaman bağ kurmak, öğrenmek ve birbirimizi takdir etmekle ilgiliydi. Tartışmak, gülmek ve öpüşmekle ilgiliydi.

Onu okulda, sınıfta, kilisede derinlemesine tanımıştım. Ama onu yaprak dökmeyen ağaçların arasında görünce ve karda peşinden koşunca yeni bakış açıları kazandım.

Doğa ona derin bir merak duygusu veriyordu, zihni için bir merhem gibi, düşüncelerini dinlendirebileceği bir yer gibi. O şehre ait değildi. Bir malikanede mutlu değildi. Onu artık bir sınıfta bile hayal edemiyordum.

Burası onun eviydi, dağların, nehirlerin, kunduzların, opossumların, yarasaların ve şahinlerin arasında. Burası onun ait olduğu yerdi ve ben de tam burada onunla birlikteydim, toprağı özüksüyor, ciğerlerime çekiyor, onu ruhuma bağılıyordum. Ayak seslerimiz kalp atışlarımız, ağaçlar kozamız olmuştu. Burada, kendi özel dünyamızda güven içinde, yasakların içinde gelişen bir ölüm kalım bağı kurduk. Çiğdi. Tehlikeliydi. Bizim rahatlığımızdı. Süzıldük uyanırken rüya görme hissi.

Onunla dağlarda iki hafta geçirdim ve hayatımda ilk kez içsel bir savaş hissetmedim. Pişmanlık duymadım. O, cennetin bana verebileceği en büyük nimetti ve bu hediyeı kötüıe kullanmayacak ya da çarçur etmeyecektim. Ona değer verecek ve her ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktım.

"Uh-oh." Yatakta yan yattı, yüzü bana dönüktü. "Düşünceli gözler görüyorum."

İkimizin de üzerinde tek bir giysi yoktu ama birbirimize değen tek yanıımız bakışlarımızdı.

"Düşüncelerim saf neşe," diye mırıldandım.

"Saf neşe nedir biliyor musun? İpek yastık kılıfım. Yüzün o pamuk iğrençliğine bastırıldığı için, bu kadar karanlık, tehditkâr ve huysuz görünmene şaşmamalı."

Bunu, benim ekose pazen çarşaflarımla saçma bir şekilde yan yana duran parlak fildişi yastık kılıfına sokulurken söyledi. Dağdaki bir kulübeye süslü bir yastık kılıfı getiren tanıdığım tek kişiydi.

Bu aynı zamanda onun bakım gerektiren birkaç özelliğinden biriydi. Makyaj yapmaz, tırnaklarını boyamaz ya da saçlarıyla uğraşmazdı. Ama pahalı iç çamaşırları konusunda oldukça korumacıydı. Ne zaman birini yırtsam, vahşileşirdi.

Yetiştirilme tarzının bir çelişkisiydi. Dürüstlüğü ve milyonlarca farklı şekilde kullanabileceği güzel bir zekâsı olan şımarık ve zengin bir kız. Hayatta ne yapmaya karar verirse versin, o parlak beynini dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kullanacağını biliyordum.

Annesi ve Tucker Kensington'la nasıl başa çıkacağımı bulana kadar onu güvende tutmam gerekiyordu.

"Okula dönüşümüzü konuşmamız gerekiyor." Kelimeler ağzımda kum gibi kaldı.

"Oyunbozanlık yapma." Yüz ifadesi değişti. "Üç günümüz var." "Okul üç gün sonra yeniden başlıyor. Yarın geri dönmem gerekiyor. Bir mektup göndereceğim.

Ertesi gün sizin için bir araba. Şüphe çekmemek için gelişlerimizi kademelendirmemiz gerekiyor."

"Hayır." Sesine hüzün sızdı. Sonra daha sert, daha katı. "Hayır."

"Beni dikkatle dinle." Yüzüne doğru uzandım, parmaklarım saçlarının arasında kayıyordu. "Mümkün olan her türlü önlemi alacağız. Artık gizlice dolaşmak yok."

"Ne?" Bileğimi boynuna doğru tuttu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bu kulübeden ayrıldıktan sonra profesyonel bir ilişkiye geri dönmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Bu çok saçma. Hiçbir zaman profesyonel bir ilişkimiz olmadı. Sen neden bahsediyorsun ki?"

Haklıydı tabii ki. Sınıfta her dakikayı birlikte geçirirken mesafeyi nasıl koruyacağımızı bilmiyordum. Ama ben reddettim

Bu işin içine sıçmak. O ve ben dünyaya karşıydık ve biz kazanacaktık. Hikayenin sonu.

"Ben senin koruyucunum. Seninle kalacağım. Seni koruyacağım. Senin için kükreyeceğim. Biri seninle uğraşırsa, kabusu ben olurum. Senin için dünyayı yakarım. Ama yakalanırsam bunu yapamam." Verdiğim kararın ağırlığı altında göğsüm çöktü. "Seks yok. Dokunmak yok. Risk yok."

"Ne kadar süre için?"

"Mezun olana kadar."

Sözcükler ona tokat atmış gibi, gözlerindeki acıyla irkilerek geri çekildi. "Bu beş ay demek!"

Onunla birlikte patikalarda yürümek en büyük zevklerimden biri haline gelmişti, ama bu, içine gömüldüğümde vücudunun verdiği hissin -sıkma, sıkma, emme, çekme- yanında bir mum bile olamazdı.

Bekaretini kilisede aldığımda, hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Ama onunla her seferinde böyleydi. Tavşanlar gibi seviştik. Sikim sürtünmüştü. Sıyrıklar, çürükler ve morluklar etini kaplamıştı. Benim olduğunu herkese ilan etmek için izlerimin kalıcı olarak üzerine damgalanmasını istiyordum.

Ama hiçbir açıklama yapılamazdı. Kamuoyuna açıklama yapılamazdı. Kimse bilemezdi.

"Yurtta soyunurken ya da duş alırken bunları kimsenin görmesine izin veremezsin." Parmağımı memelerindeki ısırıkların üzerinde gezdirdim. "Solana kadar onları kapalı tut. Soru işaretlerine neden olurlar."

"Umurumda değil." Hava burnundan çok az bir sıcaklıkla dışarı çıktı. Haklı olduğumu biliyordu. "Kahretsin, Magnus. Daha önce olduğu gibi dikkatli olabiliriz. Kapıları kilitle ve-"

"Hayır."

"Asla işe yaramayacak. Sen aklını kaçırmışsın. Beni ilk kez ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıp lanet olası yerlerini fırçalamamı istediğinde-"

"Yapmayacağım. Artık ceza yok. Eğer yaramazlık y a p a r s a n , seni başka bir öğretmenle birlikte cezaya bırakırım."

"Saçmalık." Elini aramızdaki yatağın üzerinde yumruk yaptı. "Dene beni, Tinsley. Ne olacağını gör."

Çenesi sertleşti ve başka tarafa baktı.

"Bunu uzun zamandır düşünüyordum. Bu fikre alışmak için biraz zamanım oldu." Yüzünün narin kenarlarını okşadım ve onu

bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Kolay olmayacak. Beş ay boyunca tam bir işkence olacak."

Dokuz yıl boyunca seks yapmadıktan sonra, birkaç ay hiçbir şey olmamalıydı. Ama hiçbir şey değildi. Onun tadına bakmıştım. Tatmaktan da fazlasını. Kendimi mahrum bırakmak sonsuz, dayanılmaz bir cehennem olacaktı.

"Beş ay olmayacak." Bir dirseğinin üzerine yaslandı ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sen ve ben burada bitiyoruz. Bu gece. Okulda bana dokunmamaya karar verdin. İyi, tamam. Ama ondan sonra beni alamazsın. Geleceğimin çoktan yazıldığını, satıldığını ve imzalandığını unuttun mu?" Sesini öfke kapladı. "Yarın buradan ayrıldığında, beni sonsuza dek terk etmiş olacaksın."

Onu asla terk edemezdim. O her zaman ve her şekilde bana aitti. Ama şu anda buna ikna olması gerekmiyordu. Henüz değil. Öncelikle, okul yılının geri kalanını bir felaket olmadan atlatmamız gerekiyordu. Belki de onun öfkesi bu mesafeyi korumamıza yardımcı olabilirdi.

Mezun olduğunda ve Kensington - Constantine birleşmesi için bir çözüm bulduğumda, ona karşı ne kadar kararlı, sahiplenici ve çok ciddi olduğumu anlamasını sağlayacaktım.

Buraya gelebilmek için çok zulüm gördüm ve bir ömür boyu yalnızlığa katlandım. Onu kaybetmeyi göze alamayacak kadar çok istiyordum.

Sonraki beş ay geçiciydi.

"Güven bana." Kıvrımlı küçük kalçasını tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Dediğimi yap, ben de her şeyi halledeyim."

"Benimle vedalaşacak mısın? Bu mudur yani?" Dişlerini gösterdi ve itti.

"Hayır, Tinsley. Sana tekrar sahip olana kadar senin için ne kadar yanacağımı göstereceğim." Onu geri çektim ve ağzını kapattım.

Bana karşı çıktı ama umurumda değildi. Bu bizim son gecemizdi ve eğer bu geceyi insani olan her şekilde birlikte geçirmezsek, pişman olacaktı. İkimiz de.

Ben de onu öptüm, elimi bacaklarının arasına koydum ve vücudunu beni kabul etmeye ikna ettim. Eğer gerçekten itiraz etseydi, muhtemelen yumruklarıyla bunu açıkça belli ederdi. Ama öfkesine ve korkusuna rağmen bu değerli zamanı kaybetmek istemiyordu.

Saniyeler içinde pençeleri ve öpücükleriyle üzerime düştü. Çaresizliğini, özlemini ve korkusunu ondan bana doğru patlarcasına yuttum. Kelimeler olmadan, dudakları yaklaşan ilişkimiz hakkındaki korkusunu itiraf etti.

Ayrılık. Ve o öpücükte, ona fiziksel olarak gösteremesem bile yanında olacağıma, onu izleyeceğime dair güvence verdim.

Daha önce hiçbir kadınla sevişmemiştim ama Tinsley ile bunu yapmanın başka bir yolu yoktu. Onu tükettim, putlaştırdım, tüm mükemmelliklerine saygı gösterdim ve her cennet hissini hafızama işledim.

Sikimin her darbesi ve dilimin her hareketiyle öfkeden bağlılığa, pervasızlıktan hezeyana geçtik. İkimiz de hareket edemeyene kadar seviştik.

Saatler sonra ter içinde yatıyor, karanlıkta tavana bakıyordum. Yanımda uyuyordu, o anda huzurluydu ama kızgın bir şekilde uykuya dalmıştı.

Koşullar farklı olsaydı, yatağa kızgın gitmesine izin vermezdim. Ama acısı için bir çözüm yoktu. Bu konuda taviz veremezdim. Eğer ailesi kızlarıyla ne yaptığımı öğrenirse, beni öldürmeye çalışırlardı.

Bir uşakla uğraşmak istemedim. Sadece ona odaklanmak istedim. Ve zihnim şimdiden onun geleceği için çözümler üretmeye başlamıştı.

Dikkatlice, onu uyandırmadan yataktan çıktım, telefonumu aldım ve çıkarken kapıyı kapattım.

Mutfakta bir shot viski doldurdum ve en iyi arkadaşımı aradım. "Geç oldu," dedi Crisanto selamlayarak.

"İtiraf için çok mu geç?"

"Hm." Telefonda hışırtı sesi geldi. "Kulağa ciddi geliyor."

"Bu şimdiye kadar vereceğim en ciddi itiraf."

"Dinliyorum."

Her şeyi itiraf ettim. Ama bu bir pişmanlık eylemi değildi. Üzgün değildim. Tinsley ile geçirdiğim her saniyeden pişmanlık duymuyor ve utanmıyordum.

Tatil öncesinde onun hakkında ne hissettiğimi zaten biliyordu. Bu yüzden ona okula döndüğünü ve onu kulübeye götürdüğümü söylediğimde hiçbir tepki vermedi. Muhtemelen bir süredir bu aramayı bekliyordu.

Ona ilişkimizin cinselliğe dönüştüğünü ama diğer kadınlarla olduğum gibi olmadığını söyledim.

"Ona kötü davranmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Canım bile istemiyor. Ona çok tapıyorum."

"Bu... yeni bir şey."

"Evet. Bunların hepsi yeni."

Bazı detayları atlayarak ilişkimizin doğasını açıkladım. Günah çıkarma odasında yüzünü sıktığımı ve kilisede bekaretini aldığımı bilmesine gerek yoktu.

"Ailesi bir şeyden şüpheleniyor mu?" diye sordu.

"Neredeyse her gün kardeşleriyle irtibat halinde. Sürekli arayıp onu kontrol ediyorlar. Onları okulda edindiği birkaç arkadaşıyla sakın bir tatil geçirdiğine ikna etmiş."

"Eğer keşfederlerse-"

"Yapmayacaklar. Yarın okula geri dönüyorum ve onunla ilişkiyi kesiyorum."

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" "Her zaman."

"Tanrı yaptığın şeyler için seni affetti. Bu kendini cezalandırma döngüsüne devam etmene gerek yok." Durakladı, nefes alıp verdi. "Sen rahip olmak için yaratılmamışsın Magnus. Bu hiçbir zaman sana göre değildi."

Sözleri içime işlerken kalbim güm güm attı. Bu düşünce hep aklımdaydı ama onun ağzından duyunca daha da gerçek oldu.

"Onu seviyor musun?" Sesi belirsizlikle doluydu.

Romantik aşk yaşayabileceğime inanmıyordu. Neden inansın ki? Ben acı ve kalp kırıklığının kralıyım.

Ona kadar.

Saf bir kalp, güzel bir zihin, parlak bir ruh. Onu sevdim. Nasıl sevmeyeyim?

Onu sevmek çok kolaydı.

"Evet. Onu her şeyimle seviyorum."

BÖLÜM 34

TINSLEY

Onu uyku ile farkındalık arasındaki hinterlandımda HİSSETTİM. Nefesini boynumla omzumun birleştiği yerde hissettim. Dudaklarını, yüzümdeki ılık güneş ışığının perçemlerinde hissettim.

Sonra onun koptuğunu hissettim.

Gidişinin acısı, vücudumdaki her siniri, organı ve kemiği istila eden kemirici bir soğuklukla birlikte geldi. Onu kovalama içgüdüğü muazzamdı ama buna karşı koydum. Çılgılık atmadan, hıçkırmadan ve sadece bir gün daha kalmasını talep etmeden gitmesine izin verdim.

Dün gece uykuya daldığımda ona çok kızgındım. Ama bu sabah, kederden başka bir şey hissetmiyordum.

Doğru olanı yapıyordu. Asil olanı. Beni koruyordu, *bizi* koruyordu ve bu benim canımı yaktığı kadar onun da canını yaktı.

Bunu olduğundan daha zor hale getirmeyi reddettim.

Sessizce, şefkatle bana veda öpücüğü verdiğinde, hareketsiz durdum ve uyuyormuş gibi yaptım. O odadan çıkarken ben yatakta kaldım. Ön kapı kapanana ve arabası uzaklaşana kadar sesimi çıkarmadım.

Hava ciğerlerime hızlı ve ağır bir şekilde girip çıkıyor, acı birikiyor ve ben onu kontrol edemeyene kadar artıyordu. Sonunda onu dışarı bıraktığımda, çirkin hıçkırıklarla dolu bir çığ gibi aktı.

Kasabadaki küçük kilisede Pazar ayinine katılırken beni yatakta uyurken bıraktığı sabahlar dışında, ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Son iki haftadır her saniyemi onunla geçirdiğim için onun arkadaşlığına alışmıştım. Ona bağımlı hale gelmişim ve başka hiç kimseye ihtiyaç duymadığım bir şekilde ona ihtiyaç duyuyordum.

Onunla hâlâ beş ayım vardı. Ama asla dağdaki bu kulübede olduğu gibi onunla birlikte olamayacaktım. O geri dönüyordu.

Bir rahip, bir öğretmen. Ve ben onun öğrencisi, Constantine varisi ve Tucker Kensington'ın gelecekteki karısı olarak geri dönecektim.

Bana ona güvenmemi söylemişti ve ben de güvendim. Kaderimi değiştirmek için elinden geleni yapacağına inandım. Ama annemin fikrini değiştiremezdi. Benimle ilgilendiğini söylerse onu öldürtürdü.

Beni becerdiğini bilseydi çoktan ölmüş olurdu.

Onun yokluğunda yatak daha da soğuyunca sürünerek dışarı çıktım ve güne hazırlandım. Sonra kulübeyi temizledim, kunduzları ziyaret ettim ve eşyalarımı topladım.

Kendimi masada otururken, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yokken ve kalbimin her kırık atışında onu özlerken bulduğumda öğleden sonraydı.

Onu her gün görüp de nasıl dokunmayacaktım? Gözlerinin içine bakıp onu nasıl öpmeyecektim? Kolları bana sarılmadan yurtta nasıl uyuyacaktım?

Tek tesellim mezun olana kadar her günümü onunla geçireceğimi bilmekti. Sadece profesyonel düzeyde olsa bile. Hâlâ zamanımız vardı. Annemin planlarından kaçmanın bir yolunu bulmak için zamanım vardı. Belki kardeşlerimden biri bana yardım edebilirdi. Pes etmeyecektim.

Parmaklarımı bileğimdeki tenis bileziğinin üzerinde gezdirdim. Geçen ay bir ara Magnus kırılan mücevheri gizlice odamdan çıkarmış ve tamir ettirmişti. Noel sabahı onu bana kitaplarla dolu bir e-okuyucu ile birlikte verdi. Bir iş kurmanın ve yürütmenin her yönüyle ilgili düzinelerce kitap, el kitabı ve derginin yanı sıra bir hayvan kurtarmaya başlamak için adım adım kılavuzlar.

Tüm bunları biz seks yapmadan önce yapmıştı. Beni önemseddiği için yapmıştı.

Beni seviyor muydu?

Bu konuda hiç konuşmamıştık. Ona her baktığımda hissetmeme rağmen bu kelimeleri hiç söylememiştik.

En iyisi buydu.

Ama burada oturup ona kafayı takmak iyi gelmiyordu, bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Botlarımı giyerken yaklaşan bir arabanın sesi kulaklarıma ulaştı.

Donup kaldım, dinliyordum. Magnus dönmüş müydü?

Pencereye koşarken kalbim boğazıma kadar fırladı.

Ağaçların arasından siyah lüks bir sedan yola çıktı. Magnus değil.

Marka ve modelini tanıdım. Annem hep aynı tür araba alırdı.
Kulaklarım kan çanağına dönmüştü ve vücudumdaki tüm sıcaklık tükenmişti.

Annem buradaydı.

Maine'de.

Magnus'a ait olan kulübede. O biliyordu.

O biliyordu.

İlk içgüdüm kaçmaktı. Saklanmak. Ama o arabada kimin olduğunu görmeliydim. Annem yalnız mıydı? Yoksa yerine birini mi göndermişti? Kardeşlerimi mi? Asistanını mı?

Arabanın park etmesini beklerken, beynim aşırı hızda çalışarak pencereden dışarı baktım.

Beni almak için buradaydı. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama beni nerede bulacağını nereden biliyordu? Ona kim söyledi? Magnus'un okulda olduğunu biliyor muydu? Yoksa bizi burada birlikte yakalamayı mı umuyordu?

Sakin davranmak zorundaydım. Ona anahtarları bana verdiğini ve tatil boyunca burada tek başıma kalmama izin verdiğini söyleyebilirdim. Ya da kapıyı hiç açmayabilirdim. Burada kimse yokmuş gibi davranabilirdim.

Yolcu kapısı açıldığında başım gerginlikle çarpıyordu. Ronan dışarı çıkarken kalbim durdu.

Yardakçı.

"Hayır, hayır, hayır." Kaslarım kilitlendi ve içimdeki her şey uyuştı.

Ronan sadece birinin öldürülmesi gerektiğinde ortaya çıktı.

Neyse ki Magnus burada değildi. Ama Ronan'ın bunu öğrenmesi ve işi orada bitirmek için okula gitmesi sadece saniyeler alacaktı.

Titreme göğsümde başladı ve bacaklarıma doğru ilerledi.

Düşün, Tinsley. Düşün.

Arabadan ikinci bir çift ayakkabı çıktı. Kardeşimin yüzünü görene kadar nefes almadım.

Keaton ilk tercihim olurdu ama o çoktan Avrupa'ya dönmüştü.

Perry'ydi. İkinci tercihim. Şımarık bir ana kuzusu olabilirdi ama en büyük ağabeyimden bin kat daha bağışlayıcıydı,

Winston. Perry ile davamı savunmak için bir şansım vardı. Ama önce onun ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu.

Ronan'ı peşine takıp kapıya doğru yürürken gözden uzak durdum.

İrlandalı uşak bir elini takım elbise ceketinin altından kalçasına dayadı, gözleri çevredeki ormanı tararken parmakları silah kılıfına değiyordu.

Perry kapıyı yumrukladı.

Hareket etmedim, nefes almadım.

"Tinsley!" Kapıyı tekrar çaldı. "İçeride olduğunu biliyorum. Kapıyı aç yoksa zorla gireceğiz."

Lanet olsun.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Sonra odayı geçtim ve onu içeri aldım.

"Hey!" Sinirlerimi bir gülümsemenin altına sakladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Beni iterek geçti, odayı tararken mavi gözlerinde nadir görülen bir öfke parladı. "Nerede o orospu çocuğu?"

"Kim?"

Ronan hızla geçip yatak odasında kayboldu.

"Rahip." Perry bana doğru döndü ve yüzümü kavradı, ifadesi dehşetle çarpılmıştı. "Tinsley. Tanrım. O orospu çocuğu sana ne yaptı?"

"Peder Magnus'tan bahsediyorsan, kulübesinde kalmama izin verecek kadar nazikti." Yüz hatlarımı bir şaşkınlık maskesi şeklinde düzenleyerek dokunuşundan geri çekildim. "Neden? Neler oluyor?"

"O burada değil." Ronan arka odadan çıktı. "Nereye gitti?" Perry gözlerini kısarak bana baktı.

"Ben nereden bileyim? Noel'den beri burada takılıyorum."

"Ama bize okulda olduğunu ve arkadaşlarınla takıldığını söylemiştin."

"Dışarıda kaldığım için hepinizin çıldıracağını düşünmüştüm.

Burada, ormanda tek başıma." Kollarımı kavuşturdum. "Sanırım haklıymışım."

"Hayır, Tins. Bunun yüzünden çıldırdık." Telefonunun ekranına dokundu ve yüzümün önünde tuttu.

Boğazım kapandı.

Kulübenin kapısının hemen dışında Magnus ve benim bir fotoğrafımız vardı. Dün sabah yürüyüşümüzden sonra çekilmişti. Daha içeri girememiştik.

birbirimizin kıyafetlerini yırttık. Dondurucu soğukta evin karşısındaki verandada beni becermişti. Açık havada yapılan en iyi kış seksiydi.

Kardeşimin telefonunda da fotoğrafı vardı.

Yeterince uzaktan çekildiği için çıplak kısımlarımız bulanıktı ama Magnus'un sikinin gömülü olduğu yerde hata yoktu.

"Bu fotoğrafı kim çekti?" Soru kuru dudaklarımdan döküldü.

"Rahip nerede?"

"Beni kimin ve neden gözetlediğini öğrenene kadar sana hiçbir şey anlatmayacağım." Telefonunu cebine koydu. "Fotoğrafları Ulrich çekti." Özel dedektifimiz.

"Neden beni takip ediyordu?" diye sordum.

"Nevada Hildebrand bir hafta önce annemi aradı ve seninle öğretmenin arasında bir şeyler olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Tabii ki yaptı, o bencil, kıskanç, pis fahişe."

"Tanrım, Tinsley." Kendi kız kardeşini tanıımıyormuş gibi bana baktı.

"Ne oluyor sana böyle?"

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Annem Nevada'nın iddialarına inandı ve Ulrich'i araştırması için Maine'e mi gönderdi? Bunun geldiği yerde daha fazla fotoğraf olduğunu varsayıyorum?"

"Evet ve evet."

"Onları kim gördü?"

"Annem ve ben. Ve Ulrich."

"Keaton ya da Winny değil mi?"

"Hayır. Bunu mümkün olduğunca sessiz tutmak istiyor."

Skandal yok.

Perry onun en sevdiği çocuğuydu, sevimli, uyumlu oğluydu. Henüz yirmi bir yaşındaydı ama basınla başa çıkma ve kötü reklamları yumuşatma konusunda ona güveniyordu. Bu yüzden beni alması ve Ronan kirli işleri yaparken olay çıkarmamı engellemesi için onu göndermesi şaşırtıcı değildi.

Yardakçı ön kapının yanında durmuş, konuşmamızı takip ediyordu. Siyah saçlar, siyah bıyıklar, mavi gözler, doğru yerlerdeki kaslar -Ronan bu kadar korkutucu olmasaydı yakışıklı olabilirdi.

"Fotoğrafları gördün mü?" Ona sordum.

"Hayır."

"Ama annem emretti diye bir rahibi öldürmeye hazır mısınız?"

Bakışları muhtemelen pek çok kişinin boynunun bükölüp omuzlarının çökmesine neden olmuştur. Ama benden herhangi bir kamburlaşma ya da sinme görmeyecekti. Büyüyen, dik dik bakan adamlarla başa çıkma konusunda çok tecrübeliydim.

"Dışarıda bekle." Kapıyı işaret ettim.

Perry'nin başını sallamasıyla Ronan tüm ölümcül havayı da yanına alarak oradan ayrıldı.

Şu anda annemle karşı karşıya olsaydım, Magnus'un hayatını kurtarmak için gelişigüzel bir plan yapardım. Ama bu Perry'ydi. Besleyici, koruyucu ve genellikle rahat biriydi. Kardeşime karşı en iyi yaklaşım gerçeklerdi.

"Onu seviyorum."

Gözleri şişti. "Rahip mi?" "Evet.

Magnus'u seviyorum."

"Oh, Tins. Bildiğini sanıyorsun ama-"

"Sakin buna cüret etme *Oh, Tins* me." Gözeneklerimden hayal kırıklığı fışkırıyordu. "Ben çocuk değilim, geri zekâlı da değilim. Ben zekiyim, Perry. Kimi sevdiğimi bilecek kadar zekiyim."

"Tamam." Ellerini havaya kaldırdı, beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Sakin ol."

"Yapamam. Neden biliyor musun? Çünkü ona bir şey olursa, bu beni yok eder. Anlıyor musun? Bundan sağ çıkamam."

"Neden? Neden o?"

"O beni görüyor ve anlıyor. Beni kabul ediyor ve beni savunuyor."

Kelimeler ağzımdan dökölürken odanın içinde volta attım. Ona Sion Akademisi'ne ilk geldiğimde ne kadar kötü olduğumu, okuldan atılmak için nasıl planlar yaptığımı ve Magnus'a aylarca cehennemi yaşattığımı anlattım. Magnus'un oposumlar konusunda bana nasıl yardım ettiğini ve Kış Balosu'nda kanımı nasıl temizlediğini anlattım. Aylarca ellerini nasıl kendine sakladığını ve ikimizin de ruhlarımıza kadar hissettiğimiz çekimle nasıl savaştığını anlattım.

"Benim için bir kurşunun önüne atlar." İçim korkuyla titredi. "Ve ben de onun için aynısını yapardım."

"Lanet olsun." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Çok fazla seçeneğimiz yok. Bu Kensington anlaşmasını kaybedemeyiz. Morelliler etrafımızdaki her şeyi ele geçirerek yaklaşıyorlar. Varlıklara, kaynaklara ihtiyacımız var. Kensington holdingine ihtiyacımız var."

"Eğer mesele buysa, neden Magnus'u ortadan kaldırmanız gerekiyor?"

"Eğer konuşursa, eğer Kensingtonlar senin öğretmeninle birlikte olduğunu öğrenirlerse-"

"Magnus konuşmayacak. Koruması gereken kendi kariyeri var." "Seni seviyor mu?"

Kalbim tekledi. "Bilmiyorum."

"Eğer seni seviyorsa, bu anlaşmayı bozacaktır. Üzgünüm, Tins. Onu dışarı çıkarmalıyız."

Bunun için tek bir şansım vardı; ortaya çıkmak, doğru olanı yapmak, sahiplenmek ve sevdiğim adamı korumak için tek bir şansım, tek bir zamanım vardı.

"Beni okula götür. Kan dökülmeden bu işi halledeceğim." Midem ayaklarıma kadar çöktü. "O zaman Tucker Kensington'la evlenirim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35 TINSLEY

PERRY işleri benim yöntemimle

yapmayı kabul etti.

Üç şartla.

Birincisi, bugün onunla birlikte Bishop's Landing'e döner ve liseyi evde özel bir öğretmenle bitirirdim.

İkincisi, ileriye dönük tek önceliğim Kensington-Konstantin birleşmesinin uzun vadede başarılı olması olacak. Tucker Kensington'ın eşi ve Constantine hanedanının varisi olarak, yönetici aileler arasında arabulucu olacağım.

Üç, Magnus Falke ile olan ilişkim hakkında asla konuşmayacaktım. Hiçbir koşul altında bir skandal olamazdı. Bu, mezara götüreceğim bir sırды ve onu bir daha asla görmeyecek ya da onunla konuşmayacaktım.

Benden istenen fedakârlıklar bunlardı. Hiç şüphesiz, bu benim için katlanılamayacak kadar ağır olacaktı. Ama alternatiffi daha kötüydü.

Magnus'un nefes almasını ve zarar görmemesini sağlamak için her şeye katlanırdım.

Ama tüm bunlar onun beni bırakmasına bağlıydı. Temiz bir ayrılık olmalıydı. Bir daha aramızda hiçbir temas olmayacaktı. Ve bizden kimseye bahsetmemeliydi.

Bundan sonra seks yapmayacağımıza ya da herhangi bir romantik ilişkiye girmeyeceğimize çoktan karar vermişti. Zaten beş ay gibi kısa bir süre sonra vedalaşacaktık. İkimiz de mezun olduktan sonra bana ne olacağını biliyorduk.

Karışıklığımızı hemen bitirmek daha kolay olurdu. Daha az dağınık.

Ama ben daha iyi biliyordum. Vücudundaki tüm hırçın kemiklerle benim için savaşacağını biliyordum.

Onu incitmek zorundaydım. Onu istemediğime ikna etmeliydim. Bunu başarmanın başka yolu yoktu.

Perry ve Ronan'la birlikte arabaya binip Sion Akademisi'ne doğru hızla ilerleyene kadar olacakların ciddiyetini kavrayamamıştım.

Endişe ve azap, göğsümde kızgın bir eşek arısı sürüsü gibi birbirine çarptı. Kusacakmışım gibi hissettim.

Perry yola çıkar çıkmaz annemizi aradı ve plan değişikliği hakkında bilgi verdi. Telefonu kulağına götürdü ama annemin sabırsız sesi kapalı alanda yankılandı.

"Bu daha iyi bir çözüm anne." Yanımda otururken elimi kavradı ve zıplayan dizinin üzerinde tuttu. "Kan yok. Ceset yok. Böylesi daha temiz."

Midem altüst oldu ama yüz ifademi nötr tuttum. Perry Magnus'a ne kadar derinden bağlı olduğumu anlıyordu ama bu ayrıntıyı annemizden saklamanın en iyisi olacağına karar vermiştik. Bu da yanımda ürkütücü bir şekilde hareketsiz oturan uşağından saklamak anlamına geliyordu.

Telefonda konuşurken, Perry uymayı kabul ettiğim koşulları sıraladı, bu da onu yatıştırmış görünüyordu.

"Hayır," dedi, yan gözle bana bakarak. "Onlar aşık değil. Bu, asi bir kızın öğretmeniyile ilişkiye girmesiyle ilgiliydi. Ona karşı koyamayacak kadar zayıf bir öğretmenle."

Verdiği yanıt ne olursa olsun, elimi sıkıca kavradı, başparmağı parmak eklemlerimi okşayarak bana güven verdi.

"Biliyorum anne." İç çekti. "Yemin ederim. Eğer bize sorun çıkarırsa, A planına geri döneceğiz." Bir duraklama. "Evet. Dayan."

Bana doğru uzandı ve telefonu diğer tarafımdaki Ronan'a verdi. Ronan başını eğdi, annemi dinliyordu. Sessizlik çöktü, ara sıra yola vuran lastik sesleriyle bölünüyordu.

"Anlaşıldı." Ronan aramayı sonlandırdı ve cihazı Perry'ye geri verdi.

İşte bu kadar.

Ben üzerime düşeni yaptığım ve Magnus karşı koymadığı sürece annem buna razı olacaktı.

Magnus'a hayatımın en inandırıcı ve ikna edici performansını sergilemek zorundaydım. Daha azını yaparsam yalanlarımı hemen anlayacaktı.

Sion Akademisi görüldüğünde sinirlerim bozulmaya başladı. Göğsüm ağrıyordu. Başım dönüyordu. Ağzımı ekşi bir tat kapladı ve acı verici bir

Boğazıma bir yumru yerleşti.

"Nereye?" Perry elimi sıktı.

"Ana binada, papaz evinde ya da kilisede olacak. Önce kiliseyi kontrol edelim."

Şoför sessiz köyün içinden geçti ve kemerli kapıların yanına park etti. Okulların açılmasına daha iki gün olduğu için öğrencilerin çoğu henüz dönmemişti.

Perry Ronan'a, "Bize bir dakika izin ver," dedi.

Uşağı dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Perry yüzünü bana dönerek iki elini de benimkilerden birinin etrafına sardı. "Özür dilerim, Tins. Bunun seni ne kadar incittiğini biliyorum. Yemin ederim başka bir yolu olsaydı..."

"Yok." Derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. "Bu senin hatan değil."

Bu iş bittiğinde ve yatak odamın mahremiyetine ulaştığımda, kendimi parçalara ayıracaktım. O zamana kadar annemin soğuk acımasızlığını kendime kanalize ettim ve kendimi toparladım.

Perry ve Ronan bu süreçte yanımda olacaklardı. Olmamalarını tercih ederdim ama Perry başka türlüsüne izin vermezdi. Muhtemelen iyi bir şey. Magnus'la yalnız kalmak konusunda kendime güvenmiyordum.

"Sakin aşık olma, Perry."

"Hayatta olmaz." Bu fikir karşısında dehşete düşerek güldü. "Asla."

"Oraya gittiğimizde, ne olursa olsun, müdahale etme, tamam mı? Magnus ilk başta kızacak. Korkunç derecede kızacak. Tartışacağız. Ama onu geri çekilmeye ve bu işin peşini bırakmaya ikna edeceğim. Ronan'ın o silahla huysuzlanmadığından emin olmanı istiyorum."

"Ben emir vermedikçe ya da senin hayatın tehlikeye girmedikçe müdahale etmeyecektir."

"Tamam." İçimdeki korku yumağını yutarak kapıyı açtım ve ayaklarımı zorla kiliseye soktum.

Beklediğim gibi Magnus buradaydı, ön sıraya diz çökmüş, başı öne eğik ve elinde tespihi vardı. Onu yaklaşık üç hafta önce tam olarak böyle bulmuştum. Bu ziyaretin tamamen farklı bir sonucu olması dışında.

Yaptığımız leziz saygısızlığı düşünmeden sunağa bakamazdım, bu yüzden bakışlarımı kaçırarak başının arkasına sabitledim.

Duasını bitirmek için acele etmedi. Sonra boynunu yavaşça çevirdi ve mavi gözlerini benimkilere kilitledi.

Beyaz gürültü kulaklarımı doldurdu, kalbimin yıkıcı parçalanışını yuttu.

Dün gece yatağa kızgın gitmişim ve bu sabah veda etmemişim. Bildiği tek şey, hala çok kızgın uyandığımdı. Bazı acele kararlar verecek kadar kızgın.

Ayağa kalkıp benimle yüzleştğinde bakışları değişti ve kapının yanında duran korumalarımı işaret etti. Perry'ye baktığında gözlerindeki tanıma hissini gördüm ve dikkati tekrar Ronan'ın üzerinde toplandı.

Tanıştırılmama gerek yoktu. Bana kendi müfettişi olduğunu, ailem ve annemin maaş bordrosundaki herkes hakkında bilgi toplamak için onu kullandığını söylemişti.

Evet. Annemin uşağını kilisene getirdim.

Yüzünde bir kırgınlık titreşimi belirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ama ben bunu göğsümde binlerce bıçak gibi hissettim.

Onu sevmenin, onu korumak için gerekeni yapabilecek kadar güçlü olduğumu kanıtlamanın bedeli buydu. Aramızdaki bağ canlı ve mevcuttu, her zamankinden daha derin ve daha somuttu. Acı, bacaklarımı bükmek ve beni yere düşürmekle tehdit ederken, işte aşkımın kanıtı buradaydı.

"Bu sabah sen gittikten sonra ailemi aradım." Omurgamda savunmasız bir ürperti dolaştı. "Onlara bizden bahsettim. Onlara her şeyi anlattım."

Sert ve kırılmaz bakışları Perry'ye kaydı. Magnus'la ilgili her şey ölümcül bir dinginlikteydi. Sessizdi. Çok sakindi. Neden konuşmuyordu? Ne düşünüyordu? Yalanımı hissedebilseydi, hiçbir şey belli etmezdi.

Kot pantolon ve mavi bir Henley giymişti. Rahat. Nefes kesici derecede muhteşem.

Olağanüstü özenli.

Tanrım, bu acıtacaktı.

"Gitme vaktim geldi. Temelli olarak." Gözlerim yandı. *Ağlama*. "Seninle ilgili çözen gereken bazı rahatsız edici şeyler var ve ben en başından beri ne istediğim konusunda çok nettim. Eve gitmek istiyorum."

"Eve gittin." Çenesi taşa döndü, ipeksi tınısı alaycı ve acımasızdı. "Ne kadar dayandın? Koşarak bana dönmeden önce malikanende üç gün mü geçirdin?"

"Geri geldim çünkü burada yalnız olduğunu biliyordum. Seks yapmak ve anneme beni bu okuldan alması için bir sebep vermek için mükemmel bir fırsattı. Sorun şu ki dağlarda birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım." Gerçekler yalanlarla karışmış, beni bir ayağım diğerinin önünde ona doğru itiyordu. "Bir süreliğine eve dönmek istediğimi neredeyse unutmuştum. Ta ki sen dün gece benimle olan ilişkini bitirene kadar."

Jilet gibi gözleri beni izledi, takip etti, yüz hatları inançsızlık ve öfkeyle büküldü.

O benimdi ve ondan vazgeçiyordum.

Mantığa ve akla meydan okuyor ve içimdeki her içgüdüğü ihlal ediyordu. Canımı yaktı. Acının ağırlığı altında nefes alamıyordum.

Bir mucize eseri gözyaşlarımı tuttum ve soğukkanlılığımı korudum. "Anneme ne yaptığımızı anlattıktan sonra beni eve getirmeyi kabul etti. Benim için iyi haber ama senin için değil. Üzgünüm Magnus ama annem bu durumdan hiç hoşnut değil. Ronan bu yüzden burada."

Magnus gözlerini benden ayırmadı. Yanan mumların oluşturduğu fonda, ayaklarını iki yana açmış, tespihi yumruğundan sarkar vaziyette durmuş, bakire adağından vazgeçmeyi reddeden öfkeli bir tanrı gibi bana bakıyordu.

Eğer gerçeği öğrenseydi, uymak zorunda olduğum koşulları, yapmak zorunda bırakıldığım fedakârlıkları bilseydi, gitmeme asla izin vermezdi.

"Yalan söylüyorsun." Tespihi cebine attı ve ben yanından geçerken döndü, ayakları beni takip ediyordu, bana doğru geliyordu.

"Neden yalan söyleyeyim ki? Gelip beni almaları için ailemi aradım." Kilisede volta atarken bir kolumu uzatarak Perry'yi işaret ettim. "Burada olmak istemiyorum. Özellikle de yılın geri kalanında beni görmezden gelmeye niyetli olduğunu bilerek. Yapacak daha iyi işlerim var."

Topuklarımın üzerinde durdu ve ben nefes almak için mücadele ederken ensemden nefes aldı.

"Senden nefret etmiyorum, Magnus." *Seni seviyorum.* "Ronan'ın seni öldürmesini istemeyecek kadar önemsiyorum." *Senin için ölürüm.* "Bu yüzden annemle bir anlaşma yaptım." *Sen hayallerini gerçekleştirebilesin diye ben hayallerimden vazgeçtim.* "İşbirliği yapman gerek."

"Hayır." Bu tek kelimedeki öfke kutsal olmayan bir ateşle yanıyordu. Kolumu tuttu, beni döndürdü ve yüzünü yüzüme dayadı. "Beni seç."

Ben seçiyorum. Bu benim seni seçişim. Her zaman seni seçeceğim.

Benimle tanıştığında, sığ, şımarık, zengin bir veletten başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Benim hakkımdaki ilk izleniminin doğru olduğuna onu ikna etmek umuduyla şimdi bunun üzerine oynadım.

"Ciddi olamazsın." İçim buruşup ölürlen ağzına karşı alaycı ve acımasız bir kahkaha attım. "Sen yaşlı bir adamsın, küçük bir kulübede sıkıcı bir hayat yaşıyorsun. Baktan bir araba kullanıyorsun, eğlenmek için İncil okuyorsun ve tek bir arkadaşın var. *Bir tane*. Bana sunacak hiçbir şeyin yok ve seni seçersem kaybedecek her şeyim var."

"Tucker Kensington." Beni bıraktı, geri dönüp yüzüme bir parmağını saplamadan önce nefesleri havayı yararak uzaklaştı. "Beni seçersen onu kaybedersin. Seni bu kaderden kurtaracağım."

O kadar basit olmadığını biliyordu. Lanet olsun, Kensington'lar söz konusu olduğunda başka seçeneğim olmadığını biliyordu.

Ben daha bunu tartışmadan, hışımla uzaklaşıp mihraba doğru ilerlerken ben de onun omurgasının sert uzunluğuna bakıyordum.

Perry'ye keskin bir bakış attım, duruşu sert ve kavgaya hazır. Başımı sertçe sallayarak Magnus'un peşinden gittim.

Koridorda durdu ve duvardaki devasa haça baktı, hırçın sesi kilisede yankılandı. "Bazen tek ihtiyacınız olan bir inanç sıçramasıdır."

Ona canlı ihtiyacım vardı. İnanç kurşun geçirmez bir yelek olmadıkça, ona ihtiyacım yoktu.

O.

"İnanca ihtiyacım yok." Sırtına doğru yaklaştım, yüreğim daralıyordu Ağzımdan çıkan her kelimeyi. "Benim bir güven fonum var. Evde beni bekleyen bir sürü lanet para. Güvenlik. Lüks. Ve aile. İhtiyacım olan şey bu."

Eğer dönüp bana yüzünü gösterseydi, o mükemmel yüz hatlarında benim için hiçbir bağlılık kalmazdı. Yalanlarımla onu soydum. O konuşmadan önce, çözülüşündeki bütünlüğü hissettim.

"Hak ettiğim disiplini kabul ettim, ama bir kalbin dayanabileceği düzeltme ancak bu kadar olur. Sen benim en büyük, en acı verici cezamsın, Tinsley Constantine." Dönüp yüzüme baktı, omuzları kabarmış, elleri yanlarında kükrerken, "Kilisemden defol!" diye bağırdı.

Onun patlamasıyla içim sarsılıp gevşerken ayaklarım yere yapıştı. Kalbimi bir arada tutan köhne kırıntılar dipsiz, kavurucu bir uçurum bırakarak dağıldı.

Kontrolsüzce titriyordum, bunu gizleyemiyordum. "Annem yaşamana izin verdi ama sadece çeneni kapalı tutman şartıyla. Eğer birine bizden bahsedersen, Ronan senin için geri döner."

"Bu gerçeği aklından çıkarma." İleri atıldı, yüzüme hırlarken bakışları kırılıyordu. "Artık benim için var değilsin. Çık dışarı!"

Öfkesi beni kapıya doğru itti ama kalbimi parçalayan gözlerindeki acıydı. Göğsümdeki şekilsiz et yığını dayanılmaz bir şekilde gürleyerek atmaya devam etti. Vahşi bir kederle çarpıyordu. Acısının ritmiyle atıyor, kaos ve onarılamaz hasarla davul çalıyordu.

Vedalar çok yönlü şeylerdir. Bazıları önemsiz ve geçiciydi. Diğerleri üzücü ve kalıcıydı.

Magnus Falke'den uzaklaşırken, bu ruhumu paramparça etti, beni parçalara ayırdı ve beni ölüme terk etti.

Onunla birlikte olmak cennete yükselmek gibiydi. Ondan ayrılmak beni ebedi cehenneme mahkum etti.

BÖLÜM 36

TINSLEY

Ondan vazgeçmek bir seçim değildi. Bu bir görevdi. Ahlaki bir zorunluluk. Sevginin bir ifadesiydi.

Onun hayatını kurtarmıştım.

Bunu kendime kaç kez hatırlattığımın bir önemi yoktu. Kızgındım.

Konağın soğuk odaları arasında evrene öfke duyarak yürüdüm. Varlığına inanmadığım bir tanrıya öfke duyarak günlük evde eğitim derslerime katıldım. Her geceyi yalnız geçiriyordum, anneme o kadar kızgındım ki onunla konuşamıyordum. O da fark etmedi. Aynı evi paylaşıyorduk ama birbirimizi hiç görmüyorduk.

Magnus'u özlediğim haftalar ve aylar boyunca her şeyin nasıl sona erdiğini bir türlü kabullenemedim. Bununla asla barışamayacaktım. Onu kaybetmek beni temelden değiştirmişti. Onu bu şekilde incitmek beni kendi kabuğuma dönüştürmüştü. Asla iyileşemeyecektim. Varlığım bir türlü sona ermeyen, içimi kemiren bir azaptı.

Tucker Kensington'la birlikte olma fikrini aklımdan bile geçiremezdim. Arkadaşça bir şekilde değil. Kesinlikle cinsel anlamda değil.

Ama onu reddedersem Magnus ölür.

Eğer kaçarsam, kapıdan çıkıp kaçarsam, Magnus ölür.

Fazla uzağa gidemezdim. Bebek bakıcılığı yapan korumam yanımdan hiç ayrılmadı. Annem, Noel tatilinde beni okula geri götüren orta yaşlı Siyah adam Galen'i gece gündüz bana göz kulak olması için görevlendirmişti. Beni o kadar rahatsız ediyordu ki, koridorun karşısındaki yatak odasına taşınmıştı.

Mahremiyetim yoktu. Ağlayacak yerim yoktu.

İyi bir korumaya yazık oldu. Kaçmayacaktım ve erkeklere bulaşmayacağımdan da emindim.

Sadece bir adam için yandım.

Onu üç aydır görmemiştim. Üç lanet ay.

Daisy her hafta mesaj gönderirdi. Magnus'u hiç sormadım ama bazen laf arasında ondan bahsediyordu. Onunla benim aramda bir şey olduğundan haberi yoktu. Kimse bilmiyordu. Justin Noel tatilinden sonra yatakhane mi temizlediğinde, tüm izleyenlere okulu sevmediğimi ve geri dönmemeye karar verdiğimi söyledi.

Magnus'un artık çok fazla zamanı vardı. Artık benimle bire bir ders yapmak yok. Öğleden sonra cezaları yok. Bu zamanı kendine ayırmasını, kalbini yoklamasını ve ne istediğini bulmasını umuyordum.

Her şeyden çok, canının yanmamasını umuyordum.

Umarım o da benim son üç ayda hissettiğim acıyı hissetmemiştir.

Bu sadece bir başlangıçtı. Onsuz hayatımın geri kalanının başlangıcı.

Onu bir daha asla göremeyecektim.

Neden sadece ölemedim? Kendi canıma kıymak istemedim. Ama bazen, yatakta yatarken, yalnızken ve ruhumun derinliklerine kadar acı çekerken, ölümcül bir hastalık, ölümcül bir yıldırım çarpması ya da zehirli bir örümcek ısırığı diledim. Seçme şansımın elimden alınmasını istedim. Sadece... Bu acının geçmesine ihtiyacım vardı.

"İsteseydin şu anda mezun olabilirdin." Özel öğretmenim Mindy gözlük camlarının üzerinden beni inceledi. "Sen çok zekisin, Tinsley. Şimdiden tüm derslerde ustalaştın." Kollarını babamın çalışma odasındaki masaya dayamış, elindeki kalemi yüzeye vuruyordu. "Her gün buraya geliyorum ve seni gözyaşlarına boğuyorum."

Can sıkıntısı değildi.

Derinden, teselli edilemeyecek kadar üzgündüm. İlaçla tedavi edilemeyecek ya da danışmanlık verilemeyecek türden bir üzüntü. Kalp kırıklığının tedavisi yoktu.

Ama o haklıydı. Sınavlara şimdi girebilir, diplomamı alabilir ve liseyle işimi bitirebilirdim.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Geleceğim mezuniyetimi beklemiyordu. Tucker'ı bekliyordu. Mayıs ayında St. John de Brebeuf'tan mezun olacak, yazı seyahat ederek geçirecek, tohumlarını uzak ve geniş kadınlara yayacak ve erkek ayrıcalığını sonuna kadar yaşayacaktı.

Annem nişanlandığımızı yıllık kış balosunda duyurmayı planlıyordu. Evlenme teklifi olmayacaktı. Kur yapmak yok. Sadece sözleşme imzalanmıştı ve Tucker'ın yerleşip rolüne adım atmasını bekliyordu.

"Eğer final sınavlarına şimdi girersem," diye sordum hevessiz ve umursamaz bir şekilde, "önümüzdeki iki ay boyunca ne yaparım?"

"Üniversite eğitiminize bir adım önde başlayabilirsiniz. İlginizi çeken konular üzerinde çalışabilirsiniz."

Magnus'un e-okuyucuma koyduğu kitapları okuyabilir ve asla sahip olamayacağım bir hayvan barınağını nasıl işleteceğimi öğrenebilirdim. Bishop's Landing'de buna yer yoktu. Benden partilere katılmam, güzel görünmem ve kraliyet tebaamız için bir prenses gibi gülümsemem beklenirdi.

Midem bulandı.

"Bugünlük işim bitti." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sandalyeye geri çöktüm.

Ruh halime aşına olan Mindy eşyalarını topladı ve gitti. Kapı arkasından kapandığı anda ağlamaya başladım. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. Elimde değildi. Mutsuzluğum sürekliydi.

Galen kanepede oturuyordu, gözleri telefonundaydı, muhtemelen beni ağlarken izlemekten bıkmıştı. Her gün görüyordu ama tek kelime etmiyordu.

Perry ordudan emekli olduğunu söylemişti. Bu onun sert dış görünüşüne uyuyordu. Ama kahverengi gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Merhamet. Koltuktan kalkıp bana bir mendil uzattığında bunu hissettim. Onları cebinde sadece benim için taşırdı.

"Ye." Masanın üzerindeki el değmemiş kahvaltımı işaret etti.

Nasıl yiyebilirdim? Boşluğu doldurmayacağını bile bile nasıl yiyebilirdim? "Ye dedim," diye homurdandı, sabrı tükenmişti.

"Aç değilim."

"Üç aydır kilo vermeni izliyorum. Vermek zorunda olmadığın kiloları. Eğer bir kilo daha verirsen, yok olacaksın."

"Ortadan kaybolmak istiyorum," diye fısıldadım.

Ölmek istiyorum.

"Boğazından zorla geçirmem gerekse de yiyeceksin." Masaya bir yumruk indirerek tabakları tıkırdattı.

Bu, son günlerde b a ş ı m d a dikilip beni yemekle tehdit ettiği onuncu seferdi.

Kederimin kaynağını bilmiyordu. Ona göre ben sadece malikanesinde debelenen, kendini beğenmiş zengin bir kızdım. Annem muhtemelen onu diyetime dikkat etmekle görevlendirmişti. Belli bir şekilde görünmem, mükemmel kilomu korumam ve ideal bir ödül eşi imajına bürünmem gerekiyordu.

Bunu yapmayı kabul etmiştim. Ağlamak ve reddetmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bakışlarını tutarak kâsedan bir avuç kuru mısır gevreği aldım ve parçaları ağzıma tıktırdım. Gergin sessizliği bozan yüksek, şapırtılı, çıtırtılı seslerle çiğnedim. Daha fazlasını avuçlayıp zaten dolu olan ağzıma tıktırırken kırıntılar gömleğimden aşağı düşüp çeneme yapıştı.

"Berbat durumdasın." Kanepeye dönerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Onun eğlencesini paylaşmak istedim ve bir parça mutluluk bulmak için derinlere indim. Ama yoktu. O duygu basitçe yoktu. Bugün yoktu.

Bir hafta sonra değil.

Sonraki ay değil.

Mindy ile derslerime devam ettim. Akşamları Magnus'un bana verdiği kitapları okudum. Hafta sonları ışıltılı elbiselerimi giyiyor, saçlarımı yapıyor ve annemin gösterişli partilerine katılmak için aşağıya iniyordum. Bazen Tucker partilere katılmak için eve gelirdi.

Her fırsatta benimle konuşmaya, beni köşeye sıkıştırmaya ve yalnız kalmamı sağlamaya çalıştı. Galen'in varlığını takdir ettiğim anlardı bunlar. Tucker bana her dokunmaya çalıştığında müdahale etti.

Sion Akademisi'nden ayrıldıktan dört ay sonra, annem şimdiye kadarki en büyük partisini verdi. Bir yardım balosu. Bishop's Landing'in tüm sosyeta buradaydı -bankacılar, politikacılar, iş dünyasının patronları ve benzerleri.

Perry elimi dirseğinin içine sokarak beni balo salonuna doğru götürdü. Topuklarımın tabanıyla zemini hissediyordum. Etrafımda akan orkestra müziğini duydum. Ama gerçekte burada değildim. Ben bir hayalettim. Başka bir şey değildim.

Hava su gibiydi, adımlarımı tıkıyor ve beni bir kayıtsızlık denizinde boğuyordu.

"Odama dönmek istiyorum." Perry'nin kolunu sıktım.

"Bir saat kal." Durdu ve bir parmağını çenemin altına dayadı, yüz ifadesi anlayışla buruşmuştu. "Annemin senin Tucker'a karşı çaba gösterdiğini görmesi gerek. Sonra gidebilirsin. Tamam mı?"

"Tamam." Uyuşmuş hissettim.

"İşte geliyor. Kulak mesafesinde olacağım."

O uzaklaştı ama ben yalnız değildim. Galen'in güçlü varlığı dirseğimin arkasında asılı duruyordu, daimi gölgem her zaman bir kol mesafesindeydi.

Tucker özel dikim siyah smokini ve her zamanki ukala gülümsemesiyle doğruca benim alanıma girdi.

"Tanrım, Tinsley." Etrafımda dolanarak beyaz dantelli elbisemi ıslattı ve kısık bir ıslık çıkardı. "Harika görünüyorsun."

Elbise göğsümden ayak bileklerime kadar vücuduma yapışmıştı. Annem, dünyayı masum ve saf olduğuma ikna etmeye çalışıyormuş gibi tüm süslü kıyafetlerimi beyazın tonlarında yaptırmıştı. Belki de kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sanki elinde öğretmenim tarafından duvara vurulurken çekilmiş fotoğraflarım yokmuş gibi.

Anı, beni hazırlıksız yakalayan bir intikamla yükseldi. Magnus'un usta ellerinin hissi, bıyıklarının çizdiği, teninin karanlık, baştan çıkarıcı kokusu - duyularıma gömülmüştü.

Ciğerlerim oksijen için yanıyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Ben farkına varmadan ayaklarım hareket etmeye başlamıştı bile.

"Nereye gidiyorsun?" Tucker umursamaz bir şekilde peşimden geldi.

Dakikalar sonra, dışarıda boş verandada durdum, korkulukları tuttum ve serin Nisan akşamına rağmen yanıyordum.

Galen arkamda sessizdi ama orada olduğunu biliyordum.

Tucker kalçasını tırazana yaslamış, güzelce bakımlı çimenlere ve aşağıdaki yamacı süsleyen konakların parıldayan ışıklarına bakıyordu.

"Nevada Hildebrand kovuldu." Gözlerime baktı.

"Büyük sürpriz." Genelde onunla Sion Akademi hakkında konuşmaktan kaçınırdım ama "Yine haplarla mı yakalandı?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Hayır. Peder Magnus'la yakalandı."

Kulaklarımda bir vınlama sesi patladı. Boğazıma bir safra kaçtı ve bacaklarım güç kaybederek dizlerimi bükte. Sallandım, yalpaladım ve Galen'in eli kolumu yakalayarak beni dik tuttu.

"Neyin var senin?" Tucker'ın kaşları V şeklinde çatıldı.

"Bugün yemek yemedim." Galen'in onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek omuz silktilim. "Başımı döndürüyor."

"Hadi oturalım." Tucker yakındaki bir bankı işaret etti.

Onunla hiçbir yere oturmak istemiyordum ama titreyen bacaklarım bu seçeneği elimden aldı. Onu koltuğa kadar takip ettim.

"Sanırım Nevada eski öğretmenini becermeye çalıştı." Yanımda eğildi ve bacaklarını uzattı. "Ona küçük bir striptiz gösterisi yaptı ve ellerini pantolonunun içine soktu. Çılgınca, değil mi? Yani, o bir rahip. Bu pek çok açıdan çok yanlış."

Göğsüme bir kıymık saplandı. "Kulağa aptalca bir söylenti gibi geliyor."

"Arkadaşlarına bununla ilgili mesajlar gönderdi, her şeyi ayrıntılı olarak anlattı. Tabii ki onu okuldan atmış. Sanırım eve gittiğinde kendini kaybetti, aşırı dozda uyuşturucu almaya çalıştı ve şimdi bir psikiyatri hastanesinde."

Belki de onun için üzülmeli, dua etmeli ve çabuk iyileşmesini ummalıydım. Ama yapmadım. Yapamadım. Hiçbir şey hissetmedim.

Annemin Magnus'la olan ilişkiyi öğrenmesinin sebebi Nevada'ydı. Bencil ve kinciydi ve karma onun için gelmişti.

Tucker okuldaki arkadaşlarından ve mezuniyetine kalan birkaç kısa haftadan bahsedip duruyordu. Düşüncelerim Magnus'a kayıyor, dağlarda, ağaçlar ve karla çevrili mutluluk mikrokozmosumuzda birlikte geçirdiğimiz zamanı tekrarlıyordu.

O derin mutluluğu bir daha asla hissedemeyecektim ama anılar için çok minnettardım. Beni dört ay boyunca cehenneme taşımışlar ve en çok ihtiyaç duyduğum anda kaçmamı sağlamışlardı.

Parmakları dantelle kaplı kalçamın üzerinde kayarak beni şimdiki zamana geri çekti. Tucker elini bacaklarımın tepesine doğru kaydırırken kolunu arkamdaki bankta dinlendirdi.

Dokunuşunu tokatlayarak uzaklaştırmak için uzandım ama Galen benden önce davrandı. Elleriyle Tucker'ın smokininin yakalarını kavrarken, Tucker'ı banktan sürükledi ve verandaya doğru itti.

"Ne oluyor lan?" Tucker kollarını havaya kaldırdı. "Sakin bana dokunma!"

"Sen" -Galen parmağını Tucker'a doğru uzattı- "ona dokunmayacaksın."

"O benim karım olacak. İstersem ona dokunabilirim. Aslına bakarsanız..." Tucker daha uzun durdu. "Defol git buradan. Ben etraftayken burada olman için bir neden yok. Onu koruyacağım."

Galen arkamdan geldi ve yorum yapmadan görev yerine döndü. Bunu takdir ettim. Kendi başımın çaresine bakabilecek olsam da, onun arkamda olması iyi hissettiriyordu.

Ayağa kalktım ve Tucker'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Benimle evlenmek istemiyor olabilirdi ama son birkaç aydır beni becermek istediğini gizlemiyordu.

Ben ve göz koyduğu diğer tüm kızlar.

Sevgisiz, cinsiyetsiz evliliğimizde sadakat olmayacaktı. Umursadığımdan değil.

"Seninle asla seks yapmayacağım, Tucker."

"Evet, doğru. Gelecek yıl evlenmiş olacağız."

"Bana asla dokunmayacaksın. Evlendiğimizde bile. Kendine bir metres bul. Lanet olası bir harem kur. Umurumda değil. Yatağımı asla paylaşmayacaksın. Biz iş ortağıyız. Başka bir şey değil. Anlatabildim mi?"

"Sen lanet bir kaltaksın."

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu? Bir kadına kaltak demek seni büyük, güçlü bir adam gibi mi hissettiriyor? Çünkü sesin öyle gelmiyor. Bal küpüne parmağını sokamamış şımarık küçük bir çocuk gibi konuşuyorsun."

Hırlayarak içeri girdi.

"İyi akşamlar sevgilim," diye seslendim arkasından. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Kırık bir iç çekişle parmaklıklara döndüm ve gözlerimi kapattım. Yatağımı yapmıştım ve içinde yatacaktım. Sadece onunla ya da başka bir erkekle yatmayacaktım.

Döşeme tahtaları arkamda gıcırdayarak Galen'in yaklaştığını haber verdi. "Az önce geleceğime güzel bir bakış attın," diye mırıldandım.

Yer değiştirdi ve takım elbise ceketinin ağırlığı omuzlarıma düşerek beni soğuktan korudu.

"Teşekkür ederim." Etrafımda daha sıkı çektim, sıcaklığının hala kumaşın içinde sıkıştığını hissettim.

Magnus'un sıcaklığını, kollarının kafesini, nefesinin sıcaklığını, sesinin titreşimini ve hatta patronluğunu özledim. Özellikle de bunu.

Ama en çok özlediğim şey öpüşmesiydi. Gözlerimi kapattım ve o hissi canlandırmaya çalıştım. Dudaklarının dudaklarıma değdiği o ilk anın hissini. İddialı dilinin dişlerimin arasından kayıp gidişini. Aç ağzının tadı, açılışı, derinleşmesi, beni tüketmeye çalışması. Tanrım, onu o kadar çok özlemiştim ki.

"Bundan daha fazlası var." Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim ısındı ve ağrımaya başladı.

"Biliyorum."

"Sen ne bilirsin ki?" Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Kalbinin bir başkasına ait olduğunu biliyorum."

Nefesim kesildi ve ona bakmak için döndüm. "O kadar şeffaf mıyım?"

"Hayır. Ama seni izlemek benim işim." Cebinden bir mendil çıkardı ve yüzümdeki nemi sildi. "Ben sadece acı görüyorum kalp kırıklığından gelir."

"Bunu anneme bildirecek misin?"

"Hayır. Sırrın benimle güvende."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kıstım. "Geçmişiniz nedir?"

"Baş belası." En beyaz dişleri, en koyu teni ve en nazik gözleriyle gülümsedi.

Ve ona inandım. Sorun belindeki silah ya da sürekli tetikte olması değildi. Ona güvendim çünkü içgüdüsel olarak onun iyi adamlardan biri olduğunu biliyordum. Benim arkamı kolluyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." *İçeri mi döneyim? Bunu ayık bir şekilde mi yapmaya çalışayım? Yoksa kendi kendime ilaç verip yok mu olayım?* "Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Bu dibe vurmak gibi mi hissettiriyor?" "Evet."

"O zaman gidilecek tek bir yön var."

Yukarı.

Magnus'u özlemek büyümek için acı verici bir yoldu. O bir hata değildi. Onunla geçirdiğim zamandan asla pişmanlık duymayacaktım.

Bana nasıl yaşayacağımı ve yaşatacağımı, her anı nasıl değerlendireceğimi, olduğumdan daha fazlası olmayı, öğrendiklerimi nasıl deneyimleyeceğimi, mücadele için nasıl daha uzun ve daha güçlü olacağımı öğretmişti.

Bana hayattaki en iyi şeylerin kolay elde edilmediğini öğretti. Bana nasıl sevileceğini öğretti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37 TINSLEY

Annem neden bana öyle bakıyordu?

Yönetim kurulu masasında onun karşısına oturdum ve bakışlarıyla bakışlarını karşıladım. Bakışları benim üzerimde nadiren bu kadar zaman geçirirdi. Belki de elbisemde bir şey vardı?

Kolalı beyaz kumaşa baktım. Tertemiz. Mükemmeldi. Bugün iş için giyinmişim. Hepimiz öyleydik.

Toplantı odası Kensington'lara aitti. Şirket ofislerinin en üst katında yer alan bu oda Manhattan şehir merkezinin parıldayan çeliğine bakıyordu.

Ailem uzun masanın yarısını kaplıyordu - annem, Winny, Perry, Viv, Elaine, Keaton ve tüm asistanlarımız ve avukatlarımız. Galen arkamdaki duvarın yanında duruyordu.

Masanın diğer yarısı boştu ve Kensington ailesi ile hukuk ekibini bekliyordu. Birleşme için son düzenlemeleri yapmak üzere bizi buraya çağırmışlardı.

Tucker geçen ay St. John de Brebeuftan mezun oldu ve Avrupa'da gezintiye çıktı. Törenine katılmama izin verilmemişti. Annem malum sebeplerden dolayı okula yaklaşmamı istemiyordu.

Mezuniyetim sessiz bir olaydı. Diplomamın dijital bir kopyasını aldım. Galen ve ben bir şişe şarap açtık ve sonunda Galen kendi başına içti.

Magnus'u görmemin üzerinden altı ay geçmişti ve acım hâlâ ayrıldığım günkü kadar tazeydi. Hayatta kalıyordum ama yaşamıyordum. Zar zor nefes alıyordum.

Perry yanıma oturmuş, yanındaki Winny ile alçak sesle konuşuyordu. Annem bana bakmayı bırakmamıştı.

"Ne?" Omuzlarımı dikleştirdim. "Beni korkutuyorsun."

"Benim kızıma benzemiyorsun."

Oda sessizleşti ve ben de etrafımda benimkine çok benzeyen yüzlere baktım. Soluk mavi gözler, sarı salar, açık ten; ailemde genler çok güçlüydü.

"Sadece söyle." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bana yle bakmayı keseceksen aklından ne geçiyorsa söyle-"

"zgnsn." Annem sanki hava durumuna dikkat çekiyormuş gibi bu gereğı dile getirdi.

Aman Tanrım. Altı aydır perişan haldeydim. "Yeni mi fark ediyorsun?"

"Her şeyi fark ediyorum, Tinsley." Manikrl tırnaklarını masaya vurarak odadakileri merak içinde bıraktı. Sonra sustu. "Kensington'ların da bu birleşmeye en az bizim kadar ihtiyaı var. Belki de daha fazla. Morelliler yıllardır onları satın almaya çalışıyor, her fırsatta altlarını oyuyor ve aileyi mahvedecek anlaşmalar teklif ediyorlar."

Bu ayrıntıyı bilmiyordum. Sormak hiç aklıma gelmedi. Tek bildiğim, eğer birleşmezsek Constantine hanedanının stratejik Kensington mülklerini Morellilere kaptıracağı ve böylece Morellilerin Bishop's Landing'de daha güçlü bir konuma geleceğı idi. Bizim acımasız dünyamızda, eğer zirvede kalmazsak, ezilirdik.

"Bilmeni isterim ki," dedi annem sert bir sesle, "bu odadaki herkes bu aileyi kurtarmak için yaptığıın fedakrlığı takdir ediyor."

"Seni seviyoruz, Tins." Keaton yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Masanın etrafında daha fazla gülümseme belirdi. Perry elimi tuttu ve kucağımda sıktı.

Kalbim yorucu bir acıyla gm güm atıyordu. Bu pozisyona zorlanmış olsam da, bu acımasız insanları sevdiğim gerçeğini değıştirmiyordu. Onlar benim kanımdı. Benim kabilem.

"Neredeler?" Winston saatine baktı. "Bekleyiş çok yorucu."

Beklenti mi?

Kapı açıldı ve odaya bir takım elbise akını başladı. Avukatlar, şirket yetkilileri, ardından Hugh ve Anna Kensington. Müstakbel kayınvalidelerim. Onlarla çok fazla etkileşimim olmamıştı. Aylardır onlardan kaçıyordum.

Odanın dört bir yanından selam sesleri yükseldi ve ben solmaya, uzaklaşmaya, kendi içime çekilmeye başladım. Burada olmak istemiyordum. Bu çok gerçektir. Çok son.

"Bu kadar kısa sürede buraya geldiğiniz için teşekkür ederim." Bay Kensington elini saçsız başının üzerinde gezdirerek masadakilere hitap etti. "Tahmin edebileceğiniz gibi geçtiğimiz gün tam bir kasırga gibiydi. Sadece bekliyoruz-"

Koridordan gelen ayak sesleri dikkatimi kapıya çekti. Başka bir adam içeri adım attığında odadaki tüm başlar döndü.

Gıcır gıcır siyah takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat... Yönetim kurulu odasındaki herkes gibi giyinmişti. Ama ben o giysilerin altındaki bedeni, her bir kıllı, lekeyi, girintiyi ve kas dalgalanmasını biliyordum. Beni nasıl ten tene tuttuğunu, o ellerin karıncalanan etimde yarattığı hazzı, o dudaklar -o mükemmel, yontulmuş dudaklar- bacaklarımın arasında hareket ederken karnıma düşen kalın kahverengi saçların dokusunu biliyordum.

Sersemlemiş bir halde ve kendi gözlerime güvenemeyerek bedenimden dışarı süzıldüm. Muhteşem yüzünü gördüm, tanıdık yürüyüşünü duydum ama o bir illüzyon da olabilirdi. Beynim Magnus Falke'nin takım elbiseli, bir toplantı odasında, ailemin arasında durduğu görüntüsünü işleyemiyordu.

Papaz yakası neredeydi? Neden buradaydı? Neden odadaki hiç kimse onu gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu? Annem ona zar zor baktı.

Bakışları bana kaydı ve herkesi selamlamak için uzaklaşmadan önce içimi parçalayacak kadar uzun süre kaldı.

Umutsuzca Perry'nin rahatlamış yüz ifadesini ararken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ne oluyor? Ona sözsüzce yalvardım. Anlamama yardım et.

Eğildi ve fısıldadı, "Kensington Otelleri'nin yeni sahibine bakıyorsunuz."

Ayakta olsaydım yere yığılırdım. Sandalyede bile, bacaklarım altımda zayıfladı. Oda dönüyordu. Başım çarpıyordu ve dengemi sağlamak için masanın kenarına tutundum.

Şirketi satın mı almış? Nasıl? Bu ne anlama geliyordu? Hâlâ rahip miydi? Peki ya birleşme?

Avukatlar evrak çantalarından kağıtlar çıkardılar ve değişiklik ve revizyonlarla ilgili hukuki jargona başladılar. Ne dediklerini takip edemiyordum. Düşünemiyordum. Kalbimi avucunun içinde tutan adama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kendinden emin, çevik adımları onu odanın içinde dolaştırdı. Hugh Kensington'la el sıkıştı ve birkaç kelime konuştular. Sonra masanın başında durdu, pahalı bir terzinin aristokrat çizgileri içinde cennet kadar güzel görünüyordu. Ama onu bir güç figürü yapan şey takım elbisesi değildi. Korkutucu varlığı ve güçlü göz temasıyla odaya hükmediyordu.

Herkes sustu ve tüm dikkatini ona verdi.

Elinde bir kalem tutarak ucuna bastı -tık, tık, *tık*- her bir yüzü inceleyerek onları bekletti.

İnançsızlık, şaşkınlık ve daha önce hissetmediğim bir şeyin füğünde oturdum. Umut. Nefesim kesildi. Sinüslerim şişti ve bir damla gözyaşı kaçtı. Elimi kaldırıp silemeyecek kadar şoka girmiştım. Ama yavaşça indiğini, yanağımdan aşağıya doğru yol aldığını hissettim. Dudaklarıma ulaştığında, daha fazlası onu takip etti.

Yanımda bir mendil belirdi.

Oh, Galen.

Magnus korumaya bir bakış attı ve iki saniye içinde uzun bacakları aramızdaki boşluğu ortadan kaldırdı. Galen'den mendili aldı, cebine koydu ve sandalyemi döndürerek sırtımı masaya dayadı.

Çömelip kalemi dudaklarının arasına yerleştirdi ve iki elini yüzüme doğru kaldırdığında gözlerimiz kilitlendi. Kıpırdamadan durdum, tüm ailemin beni izlediğinin aşırı farkındaydım.

Yavaşça, şefkatle başparmaklarını yanaklarıma koydu ve gözyaşlarımı sildi. Dokunuşu bedenimi sarstı ve ikimiz de bir nefes aldık.

"Gerçekten burada mısın?" Fısıldadım.

"Sana söylemişim," diye mırıldandı dişlerinin arasındaki kalemin etrafında. "Seninle kalacağıma söz vermişim. Seni koruyacağıma."

"Benim için kükre." Kahkaha atarak ağladım.

"Her zaman." Kalemi almak için ellerini geri çekti ve odadakilere hitap ederken gözlerini benden ayırmadı. "Sorularınız yoksa, sözleşmeyi imzalayın."

Kâğıtlar hışırdıyor, buna birden fazla konuşmanın gürültüsü eşlik ediyordu. "Ne imzalıyorlar?" diye sordum. "Kensington Otelleri'nin sahibi artık siz misiniz?" "Evet. Kontrol hissesine sahip sessiz bir sahibim."

"Oy veren hisselerin çoğunluğu."

"Sana verdiğim kitapları okuyormuşsun."

"Hepsi. Bu ailem için ne anlama geliyor? Birleşme?"

Biz mi?

Sormaya cesaret edemedim. Beş dakika önce *biz diye* bir şey yoktu.

"Bu odadaki herkesin senin için ölümüne savaşacağımı bildiği anlamına geliyor." Ayağa kalktı ve sandalyemi masaya doğru çevirdi.

Dikkatim anneme yöneldi ve onun da bana baktığını gördüm.

"Magnus'un ilgisini daha dün gece öğrendim." Önündeki kâğıdı imzaladı ve kayıtsız bir tavırla Hugh Kensington'a uzattı. "Belli ki Magnus ve Hugh haftalardır benim arkamdan pazarlık yapıyorlarmış."

"Magnus reddedemeyeceğim bir teklif yaptı." Hugh kâğıdı imzaladı ve Magnus'a uzattı. "O benim tüm şartlarımı kabul etti, ben de onun tek şartını kabul ettim." Hugh bana sert bir bakış attı. "Sana olan ilgisi konusunda çok netti."

"Evlilik, birleşmedeki kilit hükümdür." Magnus sözleşmeyi önüne koydu ve son sayfasına kadar açtı.

İki imza eksikti. Benim ve onun.

Kelimeleri gözden geçirirken kalbimin her atışını hissettim.

Şirketler her gün alınıyor, satılıyor, birleştiriliyor ve tasfiye ediliyordu. Bu müzakere, standart bir şirket birleşmesinden çok daha önemli ve karmaşıktı.

Bir hanedanı hanedan yapan şey, yönetici aileler arasındaki evlilik uygulamasıydı. Akrabalık bağları ve nesiller boyu süren varisler ailemin imparatorluğunu bugünkü haline getirmişti. Bu sözleşme de bu geleneği takip etti. Kensingtonlar ve Konstantinler arasında bir birleşme değildi. Magnus artık Kensington'ların sahibiydi ve Tucker'ı denklemden çıkarmıştı.

Bu, Magnus Falke ile ailem arasında bir birleşme ve evlilik sözleşmesiydi.

Ama iş, para ya da güç için gelmediğini anlamak için Magnus'un yüz ifadesindeki yoğunluğa bakmam yeterliydi.

Aşk için buradaydı.

BÖLÜM 38

TINSLEY

İçimde **bir** nefes darlığı hissi parıldadı ve uzuvlarımı karıncalandırdı.

Bu gerçekten oluyor muydu? Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu. Nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Magnus'un gözleriyle karşılaştım -*kalbim onu görünce çarpmayı ne zaman bırakacak-* ve "Hâlâ rahip misin?" diye sordum.

"Bir ay önce rahiplikten resmen ayrıldım. Ama ikimiz de bundan çok daha önce ayrıldığımı biliyoruz."

İçimi bir heyecan kapladı ve odadaki tüm beklenti dolu ifadelere baktım. "Benden başka herkes bunu biliyor muydu?"

"Dün gece kardeşlerine söyledim." Annem başını eğdi. "Magnus'la olan geçmişini biliyorlar."

"Neden bana söylenmedi?"

"Magnus bugüne kadar beklememizi istedi."

Ve onu dinledi mi? Nasıl bir dünyaydı bu?

Döndüm, derin mavi gözlerinin manyetik ışıltısını içime çektim. Bana öylesine derin bir şekilde bakıyordu ki, her kıpırdanışıma sinir bozucu bir şekilde odaklanmıştı. Ve işte cevabım.

Yeni sözleşmeyi öğrendiğimde yüzümdeki ifadeyi görmek istedi. Bunu onayladığımdan emin olmak istiyordu. Onu sevdiğimden.

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" İmza satırına dokundum, nabzım hızlandı.

"Hayır, Bayan Constantine." Kalemini uzattı. "Bunu talep ediyorum."

İçimdeki her şey enerji ve yaşamla yeniden dirilirken kalbimin çarpıntısı tüm vücudumu saran bir güm güm güm sesine dönüştü.

"Patronluk tasladığım için şanslısın." Kalemi kabul ettim, imzalarken gözyaşlarımdan kelimeler bulanıklaştı.

Benden sonra imzaladı. "Tamamdır."

Sesindeki rahatlama hissediliyordu. Bunu hissettim. Bundan zevk aldım.

Oda boşalmaya başladığında elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı, parmaklarımızı sessiz bir sözle birbirine geçirdi. Beni bırakmayacaktı. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Kardeşlerim çıkarken bana sarıldılar. Kensingtonlar ve çalışanları vedalaştılar. Sonra annem yaklaştı.

Altı ay önce Magnus'u ortadan kaldırması için uşağını göndermişti. Şimdi onunla bir gelecek inşa ediyordu. Ama istediğini elde etmişti. Güçlü aileler arasında bir birleşme ve daha fazlası. Sadece Kensington hanedanının gücünü kazanmakla kalmamıştı. Magnus'un servetini ve gücünü de elde etmişti.

İfadesiz bir şekilde öne çıktı ve çenemin altındaki parmağına dokunmak için uzandı. "Kimse kırık bir kalbi benden saklayamaz."

Gözlerim açıldı. Bunca zamandır onu sevdiğimi biliyor muydu?

"Bayan Constantine." Galen yanımda belirdi. "İstifamı veriyorum."

Başını salladı. "Hizmetleriniz için teşekkür ederim."

Sonra Magnus'a döndü ve el sıkıştılar.

"Ona benim için göz kulak olduğun için teşekkür ederim." Magnus onu içeri çekti ve bırakmadan önce sırtını sıvazladı. "Umarım istifanı bana teslim etmezsin."

"Hayır." Galen kıkırdadı. "Bir sonraki görevin olduğunda beni ara."

"Bekle. Dur bakalım." Aralarına baktım ve annemin gözlerindeki şaşkınlığı fark ettim. "Anlamıyorum."

"Sen Noel için eve gittiğinde Galen'i işe aldım." Magnus bana gülümsedi. "Onu annen için çalışıyormuş gibi yapması için tuttum, böylece sana göz kulak olabilecekti."

Ağzım açık kaldı. Annemin de öyle.

Sözleri dişlerinin arasından tıslayarak hızla kapattı. "Galen'i Tinsley'i koruması için tuttum."

"Evet," dedi Magnus. "Ama o benim için çalışıyor. Tinsley'nin koruması olarak iş bulması için onu sana ben gönderdim."

Galen sırtıttı, bembeyaz dişleri ve parıldayan gözleriyle.

Annem ters ters baktı. "Aferin, Magnus. Benden bir tane yedin. Bir daha olmayacak."

Bununla birlikte, toplantı odasından dışarı çıktı. Galen de onu takip ederek Magnus ve beni yalnız bıraktı.

Son altı ay boyunca Galen'le yaşadığım her etkileşimi yeniden hatırlayarak burnumun kemiğini sıktım.

"O gün beni okula geri götürdü." Zihnim döndü ve sesimi alçalttım. "Kilisede seks yaptığımız gün."

"Evet."

"O zaman senin için çalışıyorsa, bu geri döneceğimi bildiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

Aman Tanrım. Magnus beni kilisede bekliyordu. Bunun ne kadarını planlamıştı?

Geri çekildim ve en yakın sandalyeye çöktüm. "Galen sana son altı ayda benimle ilgili gelişmelerden bahsetti mi?"

"Her gün. Her ayrıntıyı. Ne kadar az uyuduğunu, ne kadar az yemek yediğini, ne kadar ağladığını biliyorum." Sesi kalınlaştı, koyulaştı. "Senin güzel acını."

Bu rahatsız edici bir ifşaydı. Göze batan bir mahremiyet ihlali. Ve eğer onu tanıyorsam, ki tanıyordum, benim acı çekmemden zevk alıyordu. Pis ucube.

Öfkelenmeliydim. Önemli bir şeyi itiraf etmesi dışında.

"Bunca zamandır beni geri kazanmak için çalışıyordun." Elimi çarpan kalbime bastırdım.

"Evet." Önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Galen'i günlük rutinime dahil ederek, sen..." Yutkundum, sonuçlarını düşündüm. "Tüm bu zaman boyunca işime burnunu soktun, ensemde soludun, gözyaşlarım için mendil sağladın, Tucker'ın ilerlemelerini engelledin, Kensington'larla anlaşmalar yaptın, demiryolu yaptın, buldozer yaptın ve temelde hayatımın cehennemini manipüle ettin."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Elini yüzümün yanında gezdirerek yanıtlımı bekledi.

"Eğer bu doğru değilse, neyin doğru olduğunu bilmiyorum." Parmaklarımı avucuna dokundurdum, sıcaklığın kıvılcımlarının tadını çıkardım. "Eğer senin sahiplenici, zorba, buharlaştırıcı bağlılığını istediğim için yanılıyorsam, o zaman her konuda yanılıyorum demektir."

Uzun dakikalar boyunca sadece ellerimiz hareket etti, avuç içlerimiz ve parmak uçlarımız usulca birbirine sürtündü, en hafif ten fırçalarıyla okşadı.

Gözlerinin içine baktım, hayretler içindeydim, şimşekler çakıyordu, güzel dudaklarını dudaklarımda hissetmek için can atıyordum.

Öp beni.

Avucuma bir yumruk indirdi ve aniden ayağa kalktı. "Burada olmaz."

"O zaman nereye?" Ayağa kalktım, ellerimi göğsünün tuğla duvarına doğru kaydırdım. "Eğer beni öpmezsen-"

Sert dudakları, sıcak nefesleri ve boğazında titreşen gürültülü bir iniltiyle ağzıma atıldı. Kalçalarını kavradım, o da başımın arkasını kavradı, yaklaştı, beni kendine doğru çekti ve kollarının hapisanesine hapsetti.

Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

İnledim ve öpücüğü açgözlü, güçlü bir hale geldi, beni sersemletti ve arzuyla çıldırttı.

"Burada olmaz." Homurdanarak ağzını kapattı ve elimi tuttu. "Sana yapmak istediğim şeyler yasal olmamalı."

"Nereye gidiyoruz?" Dünya etrafımda dönerken yönümü bulmaya çalıştım, beynim bu adama olan çılgınlığımla rekabet etmekte zorlanıyordu.

Aklı başına gelmeseydi, yönetim kurulu odasında kemiklerini kırardım.

Ya da bu koridor.

Ya da, lanet olsun, asansör.

İleride asansörün kapıları açıldığında, birkaç kişi bizimle birlikte bindi. Hem rahatlamış hem de sinirlenmiştim.

Aşağı inerken elimi tuttu, gözlerini önümden ayırmadı. Başparmağı avucumun içinde geziniyor, beni rahatlatıyor, benimle konuşuyor, beni ne kadar özlediğini söylüyordu.

"Kulübe hâlâ sende mi?" Sessizce sordum.

"Evet. Ama Noel'den beri oraya gitmedim. Anılar..." "Üzgünüm-"

"Özür dileme."

Asansörün kapıları açıldı ve beni dışarı çıkarıp geniş fuayeye yönlendirdi.

"İşleri bitirme şeklim..." Elini çekerek onu durdurdum. "Magnus, kilisedeki o gün altı ay boyunca peşimi bırakmadı. Yaptığım pislik

dedi-"

"Yalandı. Sana çok kızmıştım ama bu sadece iki saniye sürdü. Sana bağırdığımda ve kilisemden defolmanı söylediğimde gerçeği gördüm. Güzel yüzünün her yerine kazınmıştı. Ağzından çıkan her kelime beni koruma çabasıydı. Her şeyi çok sonraya kadar bir araya getiremedim ama o anda tüm performansının bir yalan olduğunu anladım."

"Nevada aileme bizden bahsetmiş. Bir şeyler döndüğünden şüphelenmiş, onlar da bir dedektif göndermişler. Kulübede çekilmiş fotoğraflarımız var."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Galen altı ay boyunca sizinle birlikte o malikanedeydi. İzledi, dinledi ve rapor verdi."

"Lanet olası Nevada..." İçimde kaynayan öfkeye rağmen sesimi yumuşak tuttum. "Ellerini pantolonunun içine soktuğunu biliyorum. Yani, cidden, Magnus. Bu nasıl oldu?"

"O kendini beğenmiş, olgunlaşmamış, sahtekâr bir velet. Sınıfımda gömleğinin düğmelerini açtı ve ancak o kadar ileri gidebildi. Ona dokunmadan koridora kadar kovaladım. Bana elini bile sürmedi."

"Demek bir söylentiymiş." Omuzlarım rahatlayarak düştü. "Bana senden başka kimse dokunamaz."

"Seni seviyorum." Damarlarımda kan dolaşıyordu. "Biliyorum."

"Galen bunu da mı söyledi?"

"Hayır." Başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırdı. "Yüzün yaptı. O gün kilisede kalbinin milyonlarca parçaya ayrılışını izledim."

Tekrar harekete geçti, beni binadan çıkarıp New York'un gürültülü ve kalabalık caddelerine götürdü.

"Fazla uzağa gitmiyoruz." Seksi kahverengi saçları alnına döküldü.

Elimi uzatıp saç tellerini onun çarpıcı yüzünden uzaklaştırma dürtüsüne boyun eğdim. "Kensington hanedanının kontrol hisselerini nasıl satın aldınız?"

"Çok param var." Beni bir sonraki bloğa götürdü, geçerken her kadının başını ona doğru çevirdi.

Beyaz rahip yakasıyla muhteşemdi. Ama takım elbise ve kravatla? Adam tehlikeli, lezzetli, baştan çıkarıcı bir şekilde tutuklayıcıydı. Ne zaman

ona baktığımda kendimi aciz hissettim. Düşünce yoktu, odaklanma yoktu, sadece arzu ve beklemenin ıstırabı vardı.

"Çok para ne kadar?" Ben sordum.

"Fark eder mi?" Bana buz gibi bir bakış attı. "Burada olma sebebini değiştirir mi?"

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık." İçimi çektim. "Sadece nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

"Bazı hisse senetlerini takas ettim, holdinglerin yerini değiştirdim, işletmeleri sattım, başkalarını satın aldım, birkaçını çevirdim-"

"Şirketlerini satmaları için kaç kadını baştan çıkardınız?"

"Hiçbiri." Sesi sert ve kızgındı. "Hiç kadın olmadı. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Bunu düşünmemiştim. Sadece... Tüm bunları altı ayda mı yaptınız?" "Evet."

"Sion'da öğretmenlik yaparken mi?"

"Sadece iki dersim vardı. Geri kalan zamanımı nakit akışını artırarak geçirdim." Bana baktı. "Ve Sion Akademisi'ni sattım."

"Kensington'ı satın almak için mi?" "*Sana* yatırım yapmak için."

Yanaklarım yükseldi. "Beni sen kurtardın."

"Seni kurtarılmaya muhtaç gördüğüm için değil. Daha ziyade zekanızı, olağanüstü potansiyelinizi ve içimdeki bir şeyi besleyen besleyiciliğinizi gördüğüm için."

Bizimki bir beyin-beden-ruh bağlantısıydı; üçü birden beni en dokunaklı şekilde tüketen bir yoğunluktaydı.

Bir sonraki blokta, beni altın kapılı ve üniformalı kapıcıları olan süslü bir binaya götürdü. Tenteye baktım.

Kensington Otel.

Dünya genelindeki yüzlerce lüks Kensington otelinden sadece biri.

"Burası senin." Başımı sallayarak güldüm.

"Çok fazla şeye sahibim." Sırtımın alt kısmında sahiplenici bir el ile beni içeri soktu.

Kalabalık fuaye onun için ayrıldı. Sahibi o olduğu için değil. Kimse bunu bilmiyordu. Herkes yolundan çekildi çünkü kendini bir patron, bir erkek hükümdarı gibi taşıyor, derin bir görev ve güç duygusuyla sorumluluk alma hisleri yayıyordu.

Asansörlerin olduğu bölümde durdu ve beni kendine çekerek yüz yüze gelmemizi sağladı. "Yukarı çıkmadan önce başka bir şey var mı?"

Bir kez asansöre bindiğimizde, artık konuşmak yoktu. Aramızda yanan bu ihtiyacı dindirene kadar olmazdı. Bu saatler sürebilirdi. Günler.

"Seni son gördüğümde, kilisede, bana seni seçmemi söylemiştin." Titrek bir nefes aldım. "Seçtim. Seni bildiğim en iyi şekilde seçtim."

"Tinsley," dedi huysuzca, bir elini boynuma dolayarak. "Biliyorum, bebeğim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, boğazımın arkasındaki sızıyı tadarak.

"Seni delicesine seviyorum." Yüzümdeki saçları taradı, kulağımın arkasına sıkıştırdı ve dokunuşunu orada tuttu.

"Seni o zaman da sevmiştim. Hem de çok."

Eli saçlarımda gerildi. "Beni öldürüyorsun prenses."

"Bana bir inanç sıçraması yapmamı söylemiştin. Bunu yapmalıydım. En başından beri her şeyi halledeceğin konusunda sana güvenmeliydim."

"Şimdi benimle sıçra."

Asansörü çağıran düğmeye bastım. Bir ding sesi duyuldu. Kapı açıldı ve kan dolaşımımı hızlandıran bir heyecanla boş asansöre geri döndüm.

Arkamdan sinsice yaklaştı, gözlerindeki sıcaklık paylaştığımız fiziksel kimyayı besliyordu.

Kapılar kapanır kapanmaz ileri atıldı. Tökezleyerek geri çekildim ve duvara çarptım. Gelmeye devam etti ve vücudunun ağırlığı üzerime çöktü. Sonra ağzı dudaklarımdaydı. Elleri yüzümde, saçlarımdaydı ve hala hareket halindeydi, her yerime dokunmak için çılgınca bir arayış içindeydi.

Asansör yukarı çıkarken beni duvardan yukarı kaldırdı ve bacaklarımı kalçalarına doladı. Dudaklarımız birleşti, dillerimiz açlığımızın rüzgarında birbirine sürtündü, spiral çizerek yükseldi, aşık iki günahkar cennete ulaşıyordu.

"Affet beni baba," diye soludum ağzına karşı, "çünkü günah işledim."

Parmakları külotumun altından kaydı ve beni ıslak buldu.

İnledim. "Son itirafımdan bu yana altı ay geçti."

"Anlat bana." Eli sıırılsıklam olmuş ateşimde gezinirken dilimi yaladı.

"En sevdiğim rahibi hayal ederken altı ay boyunca parmaklarımı amıma soktum."

Göğsünde uzun, derin bir inilti yankılandı. "Beni öldürüyorsun." "Benim kefaretim ne?"

"Benimle bir ömür boyu."

"Tamam. Seninle bir gün değil, sonsuza kadar kalacağım."

Başını eğdi, dudaklarımı yalayıp yutarken parmaklarını bacaklarımın arasına daldırdı. Zevk ateşlendi. Tutku alevlendi. Sert boyu pantolonunun arkasında gerilmiş, dışarı çıkmak için çaresizce göbeğime baskı yapıyordu.

Asansör en üst kata vardığında, dudaklarımızı ayırmadan beni dışarı taşıdı. Bir çatı katına göz attım; koyu renkli ahşaplar, kristal aplikler, kadife kumaşlar. Lüks alan umurumda değildi, sadece onu işgal eden adam umurumdaydı.

Kıyafetlerimizi çıkarmak için beni yere yatırmak zorunda kaldı. Bunu rekor bir sürede yaptık, ana süite doğru tökezleyerek, duvarlara çarparak, göz temasını asla kaybetmeden veya öpüşmemizi kesmeden.

Sonra yatağın yanında durduk, ikimiz de çıplak ve nefes nefese. Ve damarlarımda sadece aşkı hissettim. Kavurucu, vahşi, ölçülemez bir aşk.

Altı aylık ayrılığımız sadece kalplerimizin daha da büyümesine neden olmamıştı. Aramızdaki bağı stres testine tabi tutmuş ve zorluklar içindeki bağımızı güçlendirmişti. Birlikte ileriye doğru adım attığımızda, bedenlerimiz kayarken, kollarımız kenetlenirken, dudaklarımız birleşirken ve kalp atışlarımız senkronize olurken bu kaynaşmanın alevlerini hissettim.

Beni yatağa yaydı ve ağzını her santimimle yeniden tanıştırmak için zaman ayırdı. İlk başta nazikti. Sabırlıydı. Sevecendi. Sonra gerçek doğası devreye girdi.

Öpücükleri ısırıklara, okşamaları acı tokatlara ve morluklara dönüştü. Beni kucağına yatırıp açık avuçlarıyla kıcıma vurmaya başladığında inliyordu, kudurmuştu ve çelikten daha sertti.

Çırpındım ve inledim, tanrısal yanmadan kaçmak için savaştım. Ve bunu sevdim. Bunu özlemiştim. Hiçbir şey bu adamın doymak bilmez yoğunluğuna, tutkusuna ve dayanıklılığına denk değildi.

Sonraki bir saat boyunca bizi tekrar tekrar serbest bırakmaya doğru sürükledi. Sonunda beni yatağa fırlatıp amıma bastırıldığında titriyordum, nefes nefese kalmıştım, göğsüne çizdiğim pençe izlerini pençeliyordum.

"Magnus." Kaya gibi sert kalçalarını kavrayarak onu bedenime sokmaya çalıştım. "Seni nefret dolu orospu çocuğu. Sık beni. Lütfen, sikini bana ver."

O itti ve hep birlikte inledik. Sonra hareket etti, daldı, sahiplendi, sahiplendi. Beni bir canavar gibi becerdi, ilkel ve dengesiz. Sonra benimle bir savunucu gibi sevişti, özenli ve şefkatli.

Bana ğretmeni ve rahibi, gnahkarı ve sadisti, aşıkların en büyüğünü ve sadık koruyucuyu verdi.

Bağımız ebediydi ve bu büyük dld, bu evrenin sunduğu en iyi hediye idi.

O benim
zgrlğmd. Benim
yolculuğum.
Benim hedefim.
Benim tek büyük
tutkum. Benim
seimim.
Benim aşkım.
Günah derslerim.

SONSÖZ MAGNUS

İki yıl sonra.

GEÇ KALDI.

Tekrar.

Kulübenin mutfağında volta atıyor, pencereleri izliyor ve her geçen saniye daha da sabırsızlanıyordum. Her pazar sabahı kiliseden sonra Tinsley'e kahvaltı hazırlardım. Bugünkü ziyafette yumurta, ızgara jambon ve Maine yaban mersini ile dolu ayranlı krep vardı.

Ne inançlı ne de inançsız biri olarak benimle birlikte ayine katıldı. Benim destekçim, yoldaşım olarak gitti, çünkü her şeyi birlikte yaptık.

Çoğu şeyi. Kiliseden döndüğümüzde, ben kahvaltı hazırlarken o yürüyüşe çıktı.

Saatime baktım ve dişlerimi sıktım.

Yemek hazırды ama ben bununla uğraşırken beklemek zorundaydı.

Yürüyüş botlarımı giyerek ormana doğru yola çıktım.

Dağlarda yaz mevsimiydi ve balçıklı hava kuşların ve kanatlı böceklerin korusuyla tıngırdıyordu. Ağaçların arasındaki çakıllı patikayı takip ediyor, çileden çıkaran karımı dinliyordum.

Arazi buraya ilk geldiği zamankinden farklı görünüyordu. Küçük binalar ve kuş kafesleri yamaca yayılmıştı. İki yıl önce buraya taşındığımız günden beri vahşi hayvanları kurtarıyordu. Yarasalar, rakunlar, şahinler, tilkiler, geyikler, opossumlar - her boyutta ve türde, yırtıcı ve avcı hayvanları kabul ediyordu.

Onun için sığınaklar inşa etmeye başladım. Hasta ve yaralı hayvanlarla ilgilenmeleri için veterinerler ve yaban hayatı uzmanları tuttu ve onlarla sözleşme yaptı,

Ve kısa süre sonra Beyaz Dağlar'daki herkes hasta olan tüm yaratıkları buraya getirmeyi öğrendi.

Bir sürü yardımcısı vardı. Arkadaşı Daisy sık sık ziyarete geliyordu. Tüm kardeşleri ve tabii ki bir saat uzaklıktaki St. John de Brebeuf'u yöneten Crisanto da.

Tinsley ve ben geçen yıl evlendiğimizde, toplam mal varlığımız bizi iğrenç derecede zengin yapmıştı. Her yerde yaşayabilir ve her şeyi yapabiliydik. Ama biz burayı sevdik. Mutluluktan uçuyorduk.

Yarasa evinin ötesindeki dağ patikası, sabahın beyaz ışıkları arasında yeşilliklerin ve altın sarısının genişleyen manzarasına doğru ilerliyordu.

Onu görmeden önce hissettim - havadaki uğultu, limon damlalarının kokusu ve usulca hareket eden uzuvların törpüsü.

Patikadan sapınca onu yaprakların arasında sürünürken gördüm. Hâlâ kilise elbisesini giyiyordu, gözlerinin soluk tonuna uyan askılı küçük mavi bir şey. Saçları beyazdan altın rengine kadar her tondaydı, birbirine karışmış ve sırtından aşağıya doğru akan uzun buklelerle birleşmişti.

Ayağa kalktı, bana doğru döndü. Arkasında, dağlar en büyük, en mavi gözlere nöbet tutuyordu. Ve o gülümseme. O küçük seksi vücut. Tepeden tırnağa büyüleyici. Nefesimi kesiyordu. Her şeyiyle. Lanet olsun. Zaman.

"Hey, yakışıklı. Bir sincap gördüm." Bakışları, onu bırakmak istemeyerek süründüğü çalılara döndü.

"Geç kaldın." Sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi saatimi işaret ettim.

"O da ne?" Bana doğru eğildi ve bir elini kulağının arkasına götürdü. "Oh? Bugün kesinlikle büyüleyici görünüyorum?" Masumca gülümserken yumrukları kalçalarına gitti. "Teşekkür ederim, sevgili kocacığım. Her zaman çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Sikime kan hücum ederken dudağımı ısırdım. "Aminin içine edeceğim."

"Sen neden yapmıyorsun? Hepimiz bekliyoruz." Etrafındaki yaşam alanlarını işaret ederek hayvan sürüsünü gösterdi.

Yine de o sırtış. Bulaşıcıydı, yaramazdı, burnunun kenarlarını büyüleyici bir şekilde kırıstırıyordu. Göğsümdeki çarpıntı tam bir çarpıntıya dönüştü.

Lanet olsun, bu kadını sevdim. Mükemmel bir tuhaftı. Cehennem gibi cesur. Hayat doluydu.

Ama söz sözdür. Ona kahvaltıya geç kalırsa cezalandırılacağını söylemişim.

"Elbiseni ve altındaki her şeyi çıkar." Ellerimi kemerime götürdüm ve tokayı çözdüm.

Gözlerinde en ufak bir tereddüt ya da korku belirtisi bile yoktu. Küçük fingirdek sırtarak ve iç çekerek elbiseyi ç ı k a r d ı .

Külot yok.

Derin bir nefes aldım, ona olan ihtiyacımın yoğunluğunu dizginledim ve ona en sert bakışımı attım. "Ayine iç çamaşırsız mı gittin?"

"Evet." Gözlerini kırıştırdı. "Eski günleri anıyordum."

"Seni kilisede becermemi mi istiyorsun?" Kemerini çözdüm.

"Beni her yerimden becermenizi istiyorum, Peder Magnus." Parmağının ucunu ağzına götürdü, diğer elini çıplak kalçalarının arasında kaydırırken masum görünüyordu.

Tanrım, ne görüntü ama. Onun ruhani beyaz teni diğer tonları daha da parlaklaştırıyordu. Etrafındaki yeşiller daha yeşildi. Maviler daha maviydi. Ama hiçbir şey onun güzelliğine dokunamazdı.

Hiçbir şey bana bu kadar neşe veremezdi. O benim evim, ocağım ve mutluluğumdu. Onsuz bir hayat ruhumu nefessiz bırakırdı.

"Arkanı dön ve bir şeye tutun." İçimdeki zalimliği kucaklayarak kemeri daha sıkı kavradım.

Artık yirmili yaşlarımdaki gibi bir canavar değildim. Ama aziz de değildim.

Muhteşem karım bir dala ölümüne tutunmuş halde dağ ağaçlarının arasında çırılçıplak dururken, kemeri geri çektim ve doğamı serbest bıraktım.

Her vuruşta çığlıklarının, iniltilerinin ve parlayan kırmızı kıcının tadını çıkardım. İkimiz de nefes alamayana kadar onu kırbaçladım. Sonra elim boğazında, gözlerim kilitli bir şekilde onu toprakta becerdim.

Ahlaksız, edepsiz ve delicesine aşıktık. Birlikte günahkârdık.

Sonsuza dek ruh eşleri.

* * *

Okuduğunuz için teşekkürler! Pam Godwin'in bu ateşli hikâyesini seveceğinizi umuyoruz. Tinsley'nin kardeşi Keaton Constantine farklı bir hazırlık okulundadır.

Zengin, güçlü ve tehlikeli. Cehennem Ateşi Kulübü'ndeki seçkin arkadaşlarıyla birlikte hüküm sürüyor...

Yeni kız buraya ait değil.

Peki neden onu düşünmeden duramıyorum?

Müdürün kızı okul yılını daha başlamadan mahvetmek istiyor. Iris Briggs beni sinirlendiriyor. Ben Keaton Constantine. Benim görevim aileme karşı. En azından, iyi kız rolünden sıyrılıp hayatta görevden daha fazlası olduğunu fark eden e kadar öyleydi.

[Şimdi tek tıkla WICKED IDOL >](#)

"Kızgınlık ve lezzetli arzularla dolu yasak bir aşk romanı. Kötü Kalpli İdol, vazgeçemeyeceğiniz bir kitap ve o kadar ateşli ki

Kindle'inızı eritin. Pembroke Prep'ten ayrılmak istemeyeceksin."

- Amazon Top #10 en çok satan yazar Ivy Smoak

"Kibirli çocuklar ve onları kral yapan okuldan, pilili eteklere ve skandal öpücüklere kadar, Kötü İdol en sevdiğim türe yeni bir bakış. Bu kitabı elimden bırakamadım. Becker Gray izlenmesi gereken biri!"

- Mary Catherine Gebhard, Kalpsiz Kahraman'ın yazarı

Ve Winston Constantine, Tinsley'nin en büyük kardeşi, kavurucu bir ateş...

Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Constantine ailesinin reisi olarak, insanların irademe boyun eğmesine alışkınım. Zalim, katı, inatçı. Ben bunların hepsiyim. Bakışlarım altında solmayan, aksine bana gülümseyen tek kadını keşfettiğimde, ilgimi çekti.

Ash Elliott'ın paraya ihtiyacı var ve ben de onu bu para için acımasızlık ve aşağılamayla takas ediyorum. Onun gözyaşlarını, inlemelerini arzuluyorum. Her biri için para ödüyorum. Ve her seferinde, daha fazlası için geri geliyor. Bana kendi teklifiyle meydan okuduğunda, ona soğuk nakit paradan çok daha fazlasını vermeye istekli olup olmadığımı karar vermek zorundayım.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim ikimiz için de kaybedilebilir.

[Şimdi tek tıkla STROKE OF MIDNIGHT >](#)

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılıyor. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

OceanofPDF.com

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.

Constantine ailesinin reisi Winston Constantine ile tanışın. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkın. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu harika bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm en iyi haliyle!"

- 1 New York Times çoksatan yazarı Rachel Van Dyken

"Geceyarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa."

- USA Today çoksatan yazarı Jenika Snow

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

Işıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçı olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşan iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çılgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

BOZUK OKU >

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!"

- New York Times çok satan yazarı K. Bromberg

"Güçlü, seksi ve bir rüya gibi yazılmış olan RUINED, sonsuza dek okumak isteyeceğiniz türden bir kitap. Ronan Byrne benim yeni romantik bağımlılığım ve şimdiden daha fazla mavi göz ve karanlıkta kirli işler için özlem duyuyorum."

- USA Today Çok Satan Yazarı Sierra Simone

Bu nefes kesici yeni seride Morellis ile yakınlaşın...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

Bu seriler artık okumanız için hazır! Geceyarısı Hanedanı dünyasında daha da fazla kitap ve yazar geliyor, o yüzden hemen başlayın...

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook BİZİ

INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

AutHor Hakkında

New York Times, Wall Street Journal ve USA Today'in çok satan yazarlarından Pam Godwin, kocası, iki çocuğu ve ağzı bozuk papağanıyla birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Kaçtığında beş kıtada on dört ülke gezmiş,  üniversiteye gitmiş ve en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiştir.

Java, tütün ve karanlık aşk romanları en sevdiği düşknlkleridir ve uyumaktan, et yemekten ve göz kırpan bebeklerden nefret etmesinden daha sağlıksız olarak kabul edilebilir.

Web sitesi: pamgodwin.com

Instagram: www.instagram.com/pamgodwinbooks

Facebook: www.facebook.com/pamgodwinbooks

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

LESSONS IN SIN © 2021 by Pam Godwin

Google Play Edition

Kapak tasarımı: Book Beautiful

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com